"Tam bir heyecan fırtınası!" –AMANDA QUICK

NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR

LAURELL K. HAMILTON

Bir Anita Blake VAMPİR AVCISI Romanı

GÜLEN CESET

Hasret Kardeş

Laurell K. Hamilton'ın romanları, okuyucuları, ölü diriltici ve vampir avcısı Anita Blake'in tehlikeli dünyasına götürüyor. Yeraltından bir yaratık St. Louis'de dehşet saçıyor. Ve Anita bazı varlıkların gömülü, bazı insanların da ölü kalması gerektiğini öğrenmek üzere...

GÜLEN CESET

"Çok tehlikeli birymişim gibi davranıyorlar bana. Oysa hiç abartmıyorum ki... Ölüleri diriltip birkaç vampir öldürüyorsun sonra da insanlar seni canavar olarak görmeye başlıyor. Tamam, bu bazen üzücü. Ama artık... Avantajları da var. *Cloden buraya silahsız geleceğimi mi sandın*, diye sordum mesela. Sesim kulaklıkta ciddi ve gerçekçi tınlıyordu. *Hayatın üstüne bahse girmek ister misin?*"

"Yetişkinler için Vampir Avcısı Buffy... Aksiyon hiç durmuyor."
-The New York Review

"Vahşi ve eğlenceli."
-Publishers Weekly

Laurell K. Hamilton

ARTEMİS

GÜLEN CESET

BİR VAMPİR AVCISI ANITA BLAKE ROMANI

LAURELL K. HAMILTON

Çeviren: Mert Süğlün

Güzel, zeki, kendisine güvenen ve dürüst
menajerim, Ricia Mainhart'a ithaf edilmiştir.
Bir yazar daha ne isteyebilir ki?

A 038

GÜLEN CESET

LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı : *The laughing Corpse*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Yayına Hazırlayan : Ferhan Ertürk
Yaratıcı Yönetim : photoRepulic
Grafik : Melek Koç

1. Basım : Temmuz 2004
2. Basım : Eylül 2009
ISBN : 975-8733-37-0
Sertifika No : 10905

Copyright © 1994 by Laurell K. Hamilton
Kapak İllüstrasyonu © Balca Arda

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 513 34 20 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, neredeyse dokuz yıl geçmesine rağmen hâlâ bir tanem olan, eşim Gary'e. Anita'ya başından beri inanan ve beni başlamaya ikna eden, editörüm, Ginjer Buchanan'a. Beni ve Anita'yı deniz aşırı ülkelere taşıyan, Britanya editörümüz Carolyn Caughey'e. Anita'nın ilk kısa hikayesini okuyup beğendiğini belirten, Marcia Woolsey'e (Marcia, lütfen yayıncımla iletişim kur. Seninle konuşmayı çok istiyorum.) İyi bir arkadaş ve iyi bir alternatif tarihçi olan Richard A. Knaak'a -sonunda kitabın tamamını okuyabileceksin-, bu kitabın oluşmasını sağlayan, Janni Lee Simner, Marella Sands ve Robert K. Sheaf'a -Arizona'da bol şanslar Janni. Seni özleyeceğiz-, gerektiğinde elimi tutan Deborah Millitello'ya, tüm alternatif tarihçilere, Wiyndycon ve Capricon'daki okumalarına katılan herkese.

GÜLEN CESET

Birinci Bölüm

Harold Gaynor'un evi zarif ağaçların çevrelediği, aşırı yeşil bir çimenliğin ortasında kurulmuştu. Ev, sıcak Ağustos güneşinde parlıyordu. Patronum, Bert Vaughn arabayı çakıllı giriş yoluna park etmişti. Çakıl taşları çok beyazdı, sanki hepsi elle tek tek seçilmiş kaya tuzu gibiydiler. Bir yerlerden, göremediğimiz sulama sisteminin fıskiye sesleri geliyordu. Çimenler Missouri'nin son yirmi yılda gördüğü en büyük kuraklıkta bile yemyeşildi. Her neyse, buraya Bay Gaynor'la su dağıtım meselelerini konuşmaya gelmemiştim. Ölüleri diriltme konusu için buradaydık.

Hayata geri getirme değil. O kadar iyi değildim. Zombiler demek istiyordum. Ayaklarını sürüyerek ilerleyen ölüler. Çürüyen cesetler. Yaşayan ölülerin gecesi. Bu tür zombiler. Tabii ki, Hollywood'un sahnelediğinden çok daha az dramatiktiler. Ben bir animatörüm. Bu da bir iş, o kadar, ticaret gibi.

Animatörlük sadece son beş yıldır lisanslı bir meslekti. Ondan önce, utanç verici bir lanet, dini bir vecibe ya da turizm kaynağıydı. New Orleans'ın bazı bölgelerinde hâlâ öyle ama burada, St. Louis'te bir işti. Patronumuzun büyük katkılarıyla, çok da kârlı da bir işti. Patronum dolandırıcı, namussuz, serseri bir adamdı ama lanet olasıca, nasıl para kazanıla

çağını iyi biliyordu. Bu, bir işletme müdürü için gerekli bir yetenekti.

Bert bir doksan boyunda, geniş omuzlu, kolejlerdeki Amerikan futbolu koçları gibi yapılıydı ama hafif bir bira göbeği büyütmeye başlamıştı. Üzerindeki koyu mavi takım göbeğini göstermeyecek şekilde dikilmişti. Fiyatının sekiz yüz dolar olduğunu düşünürseniz, bir fil sürüsünü bile gizleyebilmesi gerekirdi. Beyazlamış, sarı saçları askeri tarzda kısa kesilmiş ve yıllardan sonra yeniden bir stil kazanmıştı. Denizci yanığı teni, soluk gözleri ve saçlarıyla tezat halindeydi.

Bert, alnında biriken teri silip mavi-kırmızı çizgili kravatını düzeltti. "Haberlerde duyduğuma göre, zehirli ilaçlarla kaplı tarlalarda zombileri kullanmayı düşünüyorlarmış. Bu pek çok hayat kurtarabilir."

"Zombiler çürür, Bert. Bunu engellemenin bir yolu yok ve hiçbiri açık arazide çalışabilecek kadar akıllı değil."

"Sadece bir fikir. Ölülerin yazılı hakları yok, Anita."

"Henüz."

Ölüleri, bize kölelik etsinler diye diriltmek yanlıştı. Yanlıştı işte ama kimse beni dinlemiyor gibiydi. Hükümet sonunda harekete geçmeye başlamıştı. Animatörler ve diğer uzmanlardan oluşan, ülke çapında çalışan bir komite kurulmuştu. Bu komite, yerel zombilerin çalışma şartlarını kontrol etmekle görevliydi.

Çalışma şartları. Bunu anlamıyorlardı ki. Bir cesede iyi çalışma şartları veremezdiniz. Zaten bunun değerini de bilemezlerdi. Zombiler yürüyor, hatta konuşuyor olabilirlerdi ama bir hayli ölüydüler.

Bert bana anlayışlı bir bakışla gülümsedi. Kendini beğenmiş suratına sağ yumruğumu yapıştırmamak için kendimi zor tuttum. "Charles ile o komite için çalıştığınızı biliyorum," dedi. "Etraftaki işletmelere gidip zombileri kontrol ettiğinizi. Animatörler A.Ş. için iyi bir izlenim yaratıyor."

"İyi izlenim için yapmıyorum," dedim.

"Biliyorum. Ufak davanıza inanıyorsun."

"Sen aşağılık piçin tekisin," derken, ona dönmüş güzelce gülümsüyordum.

O da bana sırıttı. "Biliyorum."

Başımı iki yana salladım. Bert'e karşı bir hakaret savaşını kazanamazdınız. Onun için çalıştığını sürece, hakkında ne düşündüğümle ilgilenmiyordu bile.

Koyu mavi ceketimin beni yaz sıcağından koruması gerekiyordu ama satarken söyledikleri büyük bir yalandı. Arabadan çıkar çıkmaz, sırtımdan ter akmaya başlamıştı.

Bert bana dönüp küçük gözlerini kıstı. Bakışları, şüpheci bir şekilde üzerime dikilmişti. "Silahın hâlâ üzerinde," dedi.

"Ceket üzerini kapatıyor, Bert. Bay Gaynor'un haberi bile olmaz." Ter, omuz askımın altında birikmeye başlamıştı. İpek bluzumun erimeye başladığını hissediyordum. Omuz askısıyla ipekli bir şeyler giymemeye dikkat ederdim. İpek iz yapmaya, askıların geçtiği yerde buruşmaya başlardı. Silahım, 9mm.lik bir Browning Hi-Power'dı. Onun elimin altında olmasından hoşlanıyordum.

"Hadi, Anita. Öğlen vakti bir müşteriyi ziyaret ederken, silahının gerekeceğini hiç zannetmiyorum." Bert'in sesinde, çocukları azarlarken kullanılan o çok bilmiş ton vardı. Bak, küçük kız, biliyorsun, bu senin iyiliğin için.

Bert benim iyiliğimi düşünmüyordu. Sadece Gaynor'u korkutmak istemiyordu. Adam bize şimdiden beş bin dolarlık bir çek vermişti. Sadece evine kadar gelip görüşmemiz için. Eğer işi kabul edersek çok daha fazla para geleceğini imâ ediyordu. Çok daha fazla para. İşin bu bölümü Bert'i bir hayli heyecanlandırmıştı. Oysa ben şüpheciydim. Sonuçta cesedi Bert diriltmeyecekti, o işi ben yapacaktım.

İşin kötüsü, Bert büyük ihtimalle haklıydı. Gündüz vakti silaha ihtiyacım yoktu. Büyük ihtimalle. "Pekâlâ, bagajı aç."

Bert yeni Volvo'sunun bagajını açtı. Ben de ceketimi çıkardım. Önümde durup evden beni görmelerini engelledi. Tanrı korusun, beni arabanın bagajına silahımı koyarken görebilirlerdi. Ne yapacaklardı ki, kapıları kilitleyip yardım mı isteyeceklerdi?

Omuz askısını silahın kabzasına sardım ve temiz bagajın içine yerleştirdim. Yeni araba gibi kokuyordu, plastik ve gerçek dışı bir koku. Bert bagajı kapattı. Ben, sanki hâlâ silahı görebiliyormuşum gibi bagaj kapağına baktım.

"Geliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. Bir sebebi yoktu ama silahımı bırakmak hiç hoşuma gitmemişti. Bu kötü bir işaret miydi? Bert, gelmemi işaret etti.

Bert şimdiden gülümsemesini takınmış, kapıya yönelmişti. En profesyonel gülüşüydü, yüzünden samimiyet damlıyordu. Soluk gri gözleri sevinçle parlıyordu. Yüzündeki bir maskeydi. Maskesini, sanki lamba açar kapar gibi takıp çıkartabilirdi. Eğer diriltme işinden para geleceğine inanıyorsa, kendi annenizi öldürdüğünüzü itiraf etseniz bile yüzünde bu gülümseme olurdu.

Kapı açılır açılmaz, silaha ihtiyacım olmadığı konusunda Bert'in yanıldığını anladım. Boyu bir yetmiş kadardı ama turuncu polo tişörtü göğsünde gerilmişti. Siyah spor ceketi omuzlarına dar geliyordu, sanki hareket ederse bir böceğin olgunlaşmış kabuğu gibi yırtılıp düşecekmiş gibi duruyordu. Asitle beyazlatılmış siyah kotu ince belini ortaya çıkartıyordu. Daha kili kurumadan belinden sıkılmış bir heykelciğe benziyordu. Saçları açık sarıydı. Gözleri boştu, bir oyuncak bebeğe aitmiş gibi ölü bakıyorlardı. Spor ceketinin altından omuz askısının izini görmüştüm. Birden içimden, Bert'in kaval kemiğini tekmelemek geldi.

Patronum ya silahı görmedi ya da onunla ilgilenmedi. "Merhaba, ben Bert Vaughn ve bu da, ortağım Anita Blake.

Bay Gaynor bizi bekliyordu." Bert, adama etkileyici bir şekilde gülümsüyordu.

Koruma -başka ne olabilirdi ki- kapıdan çekildi. Bert bunu bir davet olarak kabul etti ve içeri girdi. Ben çok istekli değildim ama peşinden içeri girdim. Harold Gaynor çok zengindi. Belki bir korumaya ihtiyacı vardı. Belki birileri onu tehdit ediyordu. Ya da belki, ihtiyacı olsa da, olmasa da kiralık adamlar tutacak parası olduğu için tutan tiplerdendi. 5

Ya da belki başka bir şeyler oluyordu. Silahları, kasları ve boş, ruhsuz bakışları olan adamlar gerektiren bir şeyler. Çok eğlenceli bir düşünce değildi.

Havalandırma o kadar soğuk çalışıyordu ki, terim anında jöleye döndü. Duvarları, pahalı görünüşlü, koyu renkli tahta ile kaplanmış, uzun ana holde korumanın peşinden gidiyorduk. Yerdeki halı oryantal görünüşlüydü ve büyük ihtimalle el dokumasıydı.

Sol taraftaki duvara, ağır görünümlü, kanatlı bir kapı yerleşmişti. Koruma kapıları açıp kenara çekilince biz de içeri yürüdük. Oda bir kütüphaneydi ama içindeki kitapları hiç kimsenin okumadığından emindim. Etraf yerden tavana kadar, koyu renk ahşap kitaplıklarla doluydu. Zarif, ince bir merdivenle ulaşılabilen bir kat raf sırası daha vardı. Bütün kitaplar ciltli ve aynı boydaydı, benzer renkteki kitaplar bir araya toplanmıştı. Tabii ki, mobilyalar da, pirinç düğmelerle tutturulmuş, kırmızı deri ile kaplıydı.

Uzak duvara yakın bir yerde, bir adam oturuyordu. Biz içeri girince gülümsemeye başladı. Hoş, yuvarlak yüzlü, çift çeneli, iriyarı bir adamdı. Elektrikle çalışan bir tekerlekli sandalyede oturmuştu, küçük, ekose bir battaniye bacaklarını örtüyordu.

"Bay Vaughn ve Bayan Blake, buraya gelmeniz ne büyük bir incelik." Sesi de yüzüne uyuyordu, hoştu, neredeyse cana yakındı.

İnce, siyah tenli bir adam deri koltuklardan birinde oturuyordu. Boyu bir seksenin üzerindeydi ama ne kadar üzerinde olduğunu kestiremiyordum. Koltuğa yayılmış, bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Sadece bacakları bile benden uzundu. Kahverengi gözleri, sanki sonradan değerlendirmek üzere yüzümü ezberliyormuş gibi bakıyordu.

Sarışın koruma kitaplığa dayandı. Kollarını tam manasıyla kavuşturamıyordu, ceketi çok dar, kasları çok gelişmişti. Kollarınızı kavuşturamıyorsamz, bir yere yaslanıp sert görünmeye çalışmamalıydınız. Kolların durumu bütün etkiyi yok ediyordu.

"Tommy ile tanışmışsınız," dedi Gaynor. Oturan korumasını işaret etti. "Bu da Bruno," dedi.

"Bu gerçek adın mı yoksa lakabın mı?" diye Bruno'ya sordum, gözlerinin içine bakıyordum.

Koltuğunda biraz kımıldandı. "Gerçek adım."

Gülümsedim.

"Neden?" diye sordu.

"Adı gerçekten Bruno olan bir koruma ile hiç karşılaşmamıştım."

"Bunun komik olması mı gerekiyordu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Bruno. Hiç şansı yoktu. Bir kıza Venüs adını vermek gibi bir şeydi. Bütün korumalar Bruno olmalıydı. Bu bir kuraldı. Belki polis? Hayır, Bruno tam bir kötü adam adıydı. Gülümsedim.

Bruno hızlı, güçlü bir hareketle koltuğunda doğruldu. Görebildiğim kadarıyla silahı yoktu ama duruşunda bir şekil vardı. Dikkatli ol, tehlikeliyim, diyordu.

Sanırım gülmemem gerekiyordu.

Bert araya girdi. "Anita, lütfen. Özür dilerim, Bay Gaynor... Bay Bruno. Bayan Blake'in kendine has bir mizah duygusu vardır."

"Benim için özür dileme, Bert. Hoşuma gitmiyor." Neden

bu kadar nazik olduğunu da anlayamamıştım. Esas aşağılayıcı bölümleri yüksek sesle söylememiştim bile.

"Şimdi, şimdi," dedi Bay Gaynor. "Kimse alınmadı. Değil mi, Bruno?"

Bruno, başını iki yana sallayıp yüzünü buruşturdu; kızgın değildi, biraz aklı karışmıştı.

Bert, bana sinirli bir bakış atıp tekerlekli sandalyedeki adama gülümsemeye devam etti. "Şimdi, Bay Gaynor, meşgul birisi olduğunuzu biliyorum. Diriltilmesini istediğiniz zombi kaç yaşında?"

"Doğrudan işe girişen birisi. Bu hoşuma gitti." Gaynor tereddüt ederek, kapıya baktı. İçeriye bir kadın girdi.

Uzun, güzel bacaklı, mısır çiçeği mavisi gözlü, sarışın bir kadındı. Elbisesi, eğer elbise denilebilirse, gül rengiydi ve ipeksi görünüyordu. Vücuduna, tam oturması gerektiği gibi oturmuştu, edep çerçevesinde her yerini örtüyor ama hayal edecek çok fazla şey bırakmıyordu. Uzun, soluk renkli bacakları, sivri topuklu pembe ayakkabılarından yukarıya uzanıyordu. Halıda ilerlerken odadaki bütün erkeklerin gözleri üzerindeydi. Ve kadın bunun gayet farkındaydı.

Başını geriye atıp güldü ama hiç ses çıkmadı. Yüzü renklendi, dudakları hareket etti ve gözleri parladı ama hiç ses yoktu, sanki birisi sesini kapatmıştı. Kalçası ile Harold Gaynor'a yaslandı ve bir elini omzuna attı. Gaynor da elini beline dolayıp zaten kısa olan elbisesini, birkaç santim daha kaldırdı.

O elbiseyle iç çamaşırlarını odadakilere göstermeden oturabilir miydi? Hayır.

"Bu Cicely," dedi. Kadın, Bert'e parlak bir gülümseme yolladı, sessizce gülerken gözleri parlıyordu. Bana baktı ve gözleri gücünü kaybetti, gülümsemesi kayboldu. Bir saniyeliğine, yüzünde bir tereddüt belirdi. Gaynor kadının kalçasına birkaç kere hafifçe vurdu. Gülümsemesi yeniden belirdi. İkimizi de zarifçe başı ile selamladı.

"İki yüz seksen üç yaşında bir cesedi diriltmenizi istiyorum."

Ona bakıyordum, ne söylediğinin farkında olup olmadığının merakı içindeydim.

"Şey," dedi Bert. "Bu neredeyse üç yüz yıl yapar. Bir zombi diriltmek için çok uzun bir zaman bu. Pek çok animatör bunu yapamaz bile."

"Bunun farkındayım," dedi Gaynor. "Bu yüzden Bayan Blake'i istedim. O yapabilir."

Bert yan gözle bana baktı. Daha önce bu kadar yaşlı bir şey diriltmemiştim. "Anita?"

"Yapabilirim," dedim.

Bert, Gaynor'a doğru gülümsedi, halinden memnundu.

"Ama yapmayacağım."

Bert yavaşça bana doğru döndü. Gülümsemesi kaybolmuştu.

Gaynor hâlâ gülümsüyordu. Korumaları hareketsizdi. Cicely hoş bir şekilde bana bakıyordu, gözlerinde bir anlam yoktu.

"Bir milyon dolar, Bayan Blake," dedi Gaynor, yumuşak hoş sesiyle.

Bert'in yutkunduğunu gördüm. Kolları koltuğun kenarında sarsılıyordu. Bert'in seks olarak gördüğü şey paraydı. Şu anda hayatının en büyük ereksiyonunu yaşıyor olmalıydı.

"Ne istediğinizin farkında mısınız, Bay Gaynor?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Beyaz keçiyi biz temin edeceğiz." Bunları söylerken sesi hâlâ hoştu, hâlâ gülümsüyordu. Sadece gözleri kararmıştı. Hevesli ve beklentiliydi.

Ayağa kalktım. "Haydi, Bert, gitme zamanımız geldi."

Bert kolumu yakaladı. "Anita, lütfen, otur."

Beni bırakana kadar eline baktım. Etkileyici maskesi gitmişti, bana o maskenin altındaki kızgınlığı gösterdi ve sonra

hoş iş adamına geri döndü. "Anita. Bu cömert bir teklif."

"Beyaz keçi bir benzetmedir, Bert. İnsan kurban etme anlamına gelir."

Patronum önce Gaynor'a, sonra bana baktı. Beni, söylediklerime inanacak kadar tanıyordu ama inanmak istemiyordu. "Anlamıyorum," dedi.

"Zombi yaşlandıkça, onu kaldırmak için gereken kurbanın da büyümesi gerekir. Birkaç yüzyıldan sonra 'yeterli büyüklükteki' kurban, insan olur," dedim.

Gaynor artık gülümsemiyordu. Karanlık gözleri beni izliyordu. Cicely hâlâ hoş görünüyordu, gülümsüyordu. O mavi gözlerinin arkasında biri var mıydı? "Cicely'nin yanında gerçekten cinayetten bahsetmek istiyor musunuz?" diye sordum.

Gaynor bana dik dik baktı. Bu, her zaman kötü bir işaretti. "Cicely sağırdır."

Gaynor'a baktım, o da başıyla onayladı. Cicely hoş gözlerle bana bakıyordu. Önünde insan kurban etmekten bahsediyorduk ve onun bundan haberi bile yoktu. Dudak okuyorsa bile, bunu iyi gizliyordu. Sanırım özürlüler, şey, fiziksel engelliler de, kötü adam olabilirlerdi ama çok yanlış görünüyordu.

"Bir tane yerine, bir sürü hayvan kurban edemez misiniz?" diye sordu Bert. Bert iyi bir işletme müdürüydü. Ölü diriltme konusunda ise hiçbir bok bilmiyordu.

Ona doğru baktım. "Hayır."

Bert koltuğunda hareketsiz oturuyordu. Bir milyon dolar kaybediyor olma ihtimali, fiziksel olarak canını yakıyordu ama bunu iyi gizliyordu. Bay Şirket Arabulucusu. "Bu işi halletmenin bir yolu olmalı," dedi. Sesi sakindi. Profesyonel gülüşü dudaklarını bükmüştü. Hâlâ iş yapmaya çalışıyordu. Patronum neler olduğunu anlayamamıştı.

"Bu kadar yaşlı bir zombiyi diriltecek bir animatör tanıyor musunuz?" diye sordu Gaynor.

Bert önce bana, sonra yere, sonra Gaynor'a baktı. Profesyonel gülümsemesi kaybolmuştu. Sonunda cinayetten bahsettiğimizi anlamıştı. Bu, durumu değiştirecek miydi?

10 Her zaman Bert'in sınırı nerede çizeceğini merak etmiştim. Öğrenmek üzereydim. Patronumun, bu anlaşmayı reddedip etmeyeceğini bilmiyor olmam bile çok şeyi açıklıyor olmalıydı. "Hayır," dedi Bert, sessizce, "hayır, sanırım ben de size yardımcı olamayacağım, Bay Gaynor."

"Eğer sorun paraysa, Bayan Blake, teklifimi yükseltebilirim."

Bert'in omuzlarına bir titreme geldi. Zavallı Bert. Ama iyi saklıyordu. Bir puan kazanmıştı.

"Ben bir kiralık katil değilim, Gaynor," dedim.

"Ben öyle duymamıştım ama" dedi sarışın Tommy.

Ona ters ters baktım. Gözleri hâlâ oyuncak bebeğinkiler kadar boş bakıyordu. "Ben insanları para için öldürmem."

"Vampirleri para için öldürüyorsun."

"Onlar yasal infaz ve bu işi para için yapmıyorum," dedim.

Tommy başını iki yana sallayıp yaslandığı yerden doğruldu. "Vampirlere kazık saplamaktan hoşlandığını duymuştum. Söylentilere göre, onlara ulaşmak için kimleri öldürdüğünün de hiç önemi yokmuş."

"Bilgi kaynaklarım sizin daha önce insanları öldürdüğünüzü bildirdi, Bayan Blake," dedi Gaynor.

"Sadece kendimi koruyordum, Gaynor. Ben cinayet işlemem."

Bert ayağa kalkmıştı. "Artık gitme zamanımızın geldiğini düşünüyorum."

Bruno seri bir hareketle ayağa fırladı, büyük, koyu renkli elleri yanlarında hafifçe açık duruyordu. Bir çeşit yakın dövüş duruşu olduğunu tahmin ediyordum.

Tommy duvardan uzaklaşmış, eski zamanlardaki silahşor-

lar gibi ceketini, altındaki silahı gösterecek şekilde açmıştı. Silah 357 kalibrelik bir Magnum'du. Çok büyük delikler açardı.

Ayakta durmuş, onlara bakıyordum. Başka ne yapabilirdim ki? Bruno'ya bir şeyler yapabilirdim ama Tommy'nin silahı vardı, benim yoktu. Bu zaten tartışmayı bir şekilde bitiriyordu.

Çok tehlikeli birisiymişim gibi davranıyorlardı. Boyum bir elli beşti ve çok heybetli görünmüyordum. Ölüleri diriltip birkaç vampir öldürünce, insanlar size canavarlardan birisiymişsiniz gibi davranmaya başlıyorlardı. Bazen üzücü oluyordu. Ama şimdi... bazı imkânlar doğurmuştu. "Buraya gerçekten silahsız geldiğimi mi düşündünüz?" diye sordum. Sesim, çok kendinden emin çıkmıştı.

Bruno, Tommy'e baktı. Tommy omuz silkti, "Üzerini aramadım."

Bruno homurdandı.

"Üzerinde silah yoktu ama" dedi Tommy.

"Hayatın üzerine bahse girmek ister misin?" dedim. Söylerken gülümsüyordum ve elimi, yavaşça belimin arkasına doğru yönelttim. Bel askımda bir silahım olduğunu düşünmelerini istiyordum. Tommy gerildi, eli silahına yaklaştı. Eğer silahım çekerse ölecektik. Hayaletim geri gelip Bert'e musallat olacaktı.

"Hayır. Hayır bugün hiç kimsenin ölmesi gerekmiyor, Bayan Blake."

"Hayır," dedim, "hiç gerek yok." Boğazımda düğümlemiş nabzımı yutup hayali silahıma uzanan elimi indirdim. Tommy de gerçek silahından uzaklaştı. Bizim için iyi olmuştu.

Gaynor yeniden gülümsedi, sakalsız Noel Baba gibi hoş bir haldeydi. "Bu durumu polise bildirmenin ne kadar gereksiz olduğunun farkındasınızdır."

Başımla onayladım. "Hiç delilimiz yok. Bize kimi ya da ne

için diriltmek istediğini bile söylemedin."

"Sizin sözünüze karşı benimki olacaktır," dedi.

"Ve eminim, yüksek yerlerde dostlarınız vardır," derken gülümsüyordum.

Gülümsemesi genişliyordu, tombul, küçük yanaklarında gamzeler oluşmuştu. "Kesinlikle."

Arkamı Tommy ve silahına döndüm. Bert de peşimden geldi. Dışarıya, yakıcı, yaz sıcağına çıktık. Bert biraz sarsılmış görünüyordu. Neredeyse ona karşı bir yakınlık hissetmiştim. Bert'in bir sınırı olduğunu bilmek güzeldi, yapamayacağı bir şey olduğunu bilmek, bir milyon dolar teklif edilse bile.

"Bizi gerçekten vuracaklar mıydı?" diye sordu. Sesi çok olağan geliyordu, gözlerindeki buğulu bakıştan daha sertti. Sert Bert. Ben istemeden arabanın bagajını açtı.

"Harold Gaynor'un adı, randevu defterimizde yazarken ve bilgisayarımızda kayıtlıyken mi?" Silahımı çıkartıp omuz askımı sırtımdan geçirdim. "Bu ziyaretimiz hakkında kimlerle konuştuğumuzu bilmeden mi?" Başımı iki yana salladım. "Çok riskli."

"O zaman neden silahın varmış gibi yaptın?" Sorarken, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu ve ilk kez, gözlerinin içinde şüphe görmüştüm. Yaşlı para keselerinin rahatlatıcı sözlere ihtiyacı vardı ama benimkiler yeni bitmişti.

"Çünkü Bert, yanılıyor olabilirdim."

İkinci Bölüm

Gelinlik dükkânı 70'inci Batı karayolu çıkışında, St. Peters'taydı. Dükkânın adı İlk Yolculuk'tu. Hoş bir isim. Bir yanında pizza dükkânı, diğer tarafında güzellik salonu vardı. Salonun camları kararтılmış, kan rengi neonla çevrilmişti. Saçlarınızı ve tırnaklarınızı bir vampire yaptırtabiliyordunuz, eğer isterseniz.

Vampirizm Amerika Birleşik Devletleri'nde sadece son iki yıldır yasaldı. Dünya üzerinde onları tanıyan tek devlet bizimkiydi. Niçin diye bana sormayın; ben lehte oy kullanmamıştım. Vampirlerin oy hakkına sahip olması için bir hareket bile vardı. İbraz etmeden vergilendirme ve diğer şeyler de isteniyordu.

İki yıl önce, eğer bir vampir birilerini rahatsız ederse, ben gidip o orospu çocuğuna kazığı saplardım. Şimdi mahkemeye gidip infaz emri almam gerekiyordu. Emir olmadan, böyle bir işe kalkışıp yakalanırsam, cinayetten hüküm giyerdim. Eski, güzel günleri özlüyordum.

Gelinlik dükkânın vitrininde sarı saçlı bir manken vardı ve üzerine, neredeyse onu boğacak kadar çok dantelli bir kıyafet giydirmişlerdi. Danteller, küçük inciler, pullar hiç ilgimi çekmezdi. Özellikle pullar. Catherine'e gelinlik seçmesine

yardım etmesi için iki kez eşlik etmiştim. Yardımcı olamayacağım kısa sürede ortaya çıkmıştı. Hiçbirini beğenmiyordum.

Catherine çok iyi bir arkadaşımdı, yoksa orada olmazdım bile. Bana, eğer evlenmeye karar verirsem fikrimi değiştireceğimi söylemişti. Aşık olunca zevkimi kaybedeceğimi hiç zannetmiyordum. Eğer üzerinde pullar olan bir elbise alırsam, birisinin beni vurmasını isterdim.

Ayrıca, Catherine'in seçtiği nedime kıyafetlerini de seçmezdim ama seçim yapılırken oralarda olmamam benim suçumdu. Çok çalışıyordum ve alışverişten nefret ederdim. Bu yüzden, kendimi pembe tafta gece elbisesine yüz yirmi dolar, artı vergiler öderken buldum. Üzerimde, lisenin yıl sonu balosundan kaçmışım gibi duruyordu.

Gelinlik dükkânının havalandırmalı serinliğine girdim, yüksek topuklarım halıya gömülüyordu, halının rengi beyaza yakın, açık bir griydi. Dükkânın yöneticisi Bayan Cassidy içeri girdiğimi gördü. Gülümsemesi bir an yok olur gibi oldu ama kendini hemen kontrol altına aldı. Cesur Bayan Cassidy, bana gülümsüyordu.

Ben de ona gülümsedim, önümüzdeki bir saatten pek ümitli değildim.

Bayan Cassidy, kırk ile elli yaş arasındaydı. Vücudu düzgün şekilliydi ve koyu kızıl saçları neredeyse kahverengi gibi duruyordu. Saçlarını Grace Kelly'nin eskiden yaptığı gibi, Fransız usulü topuz yapıp toplamıştı. Altın çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi. "Bayan Blake, görünüşe göre son prova için gelmişsiniz," dedi.

"Umarım bu son prova olur," dedim.

"Şey, biliyorsunuz... sorunun üzerinde çalışıyorduk. Bir çözüm bulduğuma inanıyorum." Masasının arkasında küçük bir oda vardı. Plastik kaplı elbiselerin asılı durduğu askılıklarla doluydu. Bayan Cassidy, elbisemi, benzer iki pembe elbise arasından çıkarttı.

Elbiseyi koluna asıp prova odasına yöneldi. Sırtı çok düzdü. Yeni bir savaşa hazırlanıyordu. Bayan Cassidy ile elbisede yapılacak düzeltmeler üzerine tartışmak, Tommy ve Bruno ile tartışmaktan iyiydi. Gaynor onları geri çekmişti, bugün için.

Bu, tam olarak ne demekti? Belki de olay kendi kendini açıklıyordu. Bert'i ofiste bıraktığımda, yakın mücadelenin etkilerinden kurtulmaya çalışıyordu. Daha önce işlerin pis yönüyle, şiddetli yönüyle hiç uğraşmamıştı. Hayır, o tarz işleri ya ben yapardım ya Manny ya Jamison ya da Charles. Pis işlerle bizler, Animatörler A.Ş.'nin animatörleri uğraşırdık. Bert güzel, güvenli ofisinde oturur ve belayı ya da müşterileri bize yollardı. İşler bugüne kadar böyle yürüyordu.

Bayan Cassidy, elbiseyi soyunma kabininin içindeki askılardan birisine asıp çıktı. Ben içeri girecekken, diğer soyunma kabini açıldı ve içeriden Kasey, Catherine'in çiçeğini taşıyacak olan kız çıktı. Sekiz yaşındaydı ve asabı bozuktu. Peşinden, hâlâ iş kıyafetleri içinde, annesi belirdi. Elizabeth (bana Elsie deyin) Markowitz uzun boylu, ince, esmer tenli, siyah saçlıydı. Ve bir avukattı. Catherine'le beraber çalışıyordu ve düğüne o da gelecekti.

Kasey annesinin daha küçük, daha yumuşak bir modeli gibiydi. Beni önce o gördü. "Selam, Anita. Bu elbise çok aptalca görünüyor değil mi?" dedi.

"Bak Kasey," dedi Elsie. "O çok güzel bir elbise. Çok güzel, pembe fır fırları var."

Elbise bana steroid verilmiş petunya gibi görünmüştü. Fikrimi söylemeden, ceketimi çıkartıp soyunma kabinine yöneldim.

"O gerçek bir silah mı?" diye sordu Kasey.

Hâlâ üzerimde olduğunu unutmuştum. "Evet," dedim.

"Sen polis misin?"

"Hayır."

"Kasey Markowitz, çok fazla soru soruyorsun." Annesi, kızını benden uzaklaştırırken gülümsedi. "Kusura bakma, Anita."

"Önemli değil," dedim. Bir süre sonra, etrafım neredeyse
16 çember şeklinde aynalarla çevrili, bir platformun üzerinde duruyordum. Aynı renk pembe topuklu ayakkabılarla elbisem en azından doğru boydaydı. Kabarık kolları ve düşük omuzları vardı. Elbise, neredeyse bütün yara izlerimi gösteriyordu.

En yeni yara izim hâlâ pembe renkteydi ve sağ kolumda iyileşmeye devam ediyordu. Bıçak yarasıydı. Bu, diğer yara izlerimle kıyaslandığında düzgün, temiz bir izdi. Köprücük kemiğim ve sol kolum kırılmıştı. Vampir oraları ısırıp köpeğin bir eti parçaladığı gibi parçalamıştı. Ayrıca, sol kolumda haç şeklinde bir yanık izi vardı. Vampirlerin yaratıcılığı olan insan uşakları, beni haçla dağlamanın eğlenceli olacağını düşünmüşlerdi ama ben hiç öyle hissetmemiştim.

Yıl sonu balosuna giden Frankenstein'in gelinine benziyordum. Tamam, belki o kadar kötü değildi ama Bayan Cassidy öyle olduğunu düşünüyordu. Yara izlerinin, insanların dikkatini elbiseden, düğün partisinden ve gelinden uzaklaştıracağım düşünüyordu. Ama Catherine, yani gelinin kendisi öyle düşünmüyordu. Onunla çok iyi arkadaştık, benim düğünde olmayı hak ettiğimi düşünüyordu. Bu kadar parayı halk içinde aşağılanmak için ödüyordum. Gerçekten iyi arkadaş olmalıydık.

Bayan Cassidy, bana bir çift uzun, pembe, saten eldiven verdi. Parmaklarımı küçük deliklerden geçirmek için oynattım. Eldivenleri hiç sevmezdim. Kendimi dünyaya bir perdenin arkasından dokunuyormuş gibi hissederdim. Ama parlak, pembe şeyler kollarımı örtüyordu. Yara izleri gitmişti. Ne iyi bir kızdım. Elbette.

Kadın saten eteği kabartıp aynaya baktı. "Sanırım, bu, işimizi görür." Ayağa kalktı. Boyalı, uzun tırnağını, rujlu dudağına vuruyordu. "Sanırım aklıma bir şeyler daha geldi, şey-

leri, saklamak için... şey... onları." Eliyle, bana doğru belirsiz hareketler yapıyordu.

"Köprücük kemiğimdeki yara izleri için mi?" dedim.

"Evet." Sesi rahatlamıştı.

İlk kez o zaman, Bayan Cassidy'nin "yara izi" tabirini hiç kullanmadığını fark ettim. Sanki söylediği şey pis ya da ayıp bir şey olacakmış gibi davranıyordu. Aynalarla çevrilmişken kendi kendime gülümsedim. Kahkahalar boğazımda düğümlenmişti.

Bayan Cassidy, pembe kurdele üzerine yerleştirilmiş sahte turuncu çiçekleri olan bir şey tutuyordu. Kahkaha yok oldu. "O nedir?" diye sordum.

"Bu," dedi, bana doğru adımını atarken "sorununuzun çözümü."

"Pekâlâ ama nedir?"

"Şey bir boyunluk, bir aksesuvar."

"Boynuma mı takılıyor?"

"Evet."

Başımla reddettim. "İstemiyorum."

"Bayan Blake, bu, bu... izi, örtmek için elimden geleni yaptım. Şapkalar, değişik saç şekilleri, basit kurdeleler, korsajlar..." ellerini yukarı kaldırdı. "Artık fikirlerim tükendi."

İşte buna inanırdım. Derin bir nefes aldım. "Sizi anlıyorum, Bayan Cassidy, gerçekten anlıyorum. Başınıza çok büyük dert olduğumu biliyorum."

"Böyle bir şeyi asla söylemem."

"Biliyorum, o yüzden ben söylüyorum. Ama bu hayatımda gördüğüm en berbat fir firh şey."

"Bayan Blake, eğer sizin daha iyi bir fikriniz varsa dinlemeye hazırım." Ellerini göğsünde kavuşturdu. Rahatsız edici aksesuvar neredeyse bileğinden kayıyordu.

"Çok büyük," diye direttim.

"Ama" dudakları gerildi "yara izinizi gizleyecektir."

Neredeyse alkışlayacaktım. Kötü kelimeleri söylemeyi başarmıştı. Daha iyi bir teklifim var mıydı? Hayır. Yoktu. İç çektim. "Takın bakalım. En azından nasıl göründüğüne bir bakalım."

Gülümsedi. "Lütfen saçlarınızı kaldırın."

Söyleneni yaptım. Boynuma taktı. Danteli kaşındırıyor, kurdelesi gıdıklıyordu. Aynalara bakmayı bile istemiyordum. Gözlerimi yavaşça kaldırıp baktım.

"Tanrıya şükür, uzun saçlarınız var. Düğün günü kendim yapacağım, böylece kamuflaj daha etkili olur."

Boynumdaki şey, köpek tasması ile dünyanın en büyük bilek korsajı arasında bir şeydi. Pembe kurdeleler boynumdan, yağmurdan sonra beliren mantarlar gibi fırlamıştı. İğrenç görünüyordu, saçımla ne kadar oynanırsa oynansın, durum değişmezdi. Ama yara izimi çok güzel örtmüştü, ta-dam!

Sadece başımı iki yana sallayabildim. Ne diyebilirdim? Bayan Cassidy sessizliğimi onay olarak kabul etti. Öyle olmadığını bilmeliydi. Telefon çalıp ikimizi de kurtardı. "Bir dakika sonra geleceğim, Bayan Blake." Uzun topuklu ayakkabılarıyla, kalın halı üzerinde ses çıkartmadan uzaklaştı.

Aynada kendime baktım. Saçlarım ve gözlerim birbirine uyuyordu. Siyah saçlar ve siyah gibi görünen, koyu kahverengi gözler. Annemin Latin esmerliği. Ama babadan gelen Alman soyunun verdiği açık renk tenim. Biraz makyajla porselen bebeklere benziyordum. Fır fırlı pembe elbisenin içine koyarsanız, narin, zarif, çıtı pıtı görünüyordum. Lanet olsun.

Düğüne katılan diğer kadınların hepsinin boyu bir altmış beş ya da üzeriydi. Belki onlar böyle elbiseler içinde iyi görünebilirlerdi. Bundan bile emin değildim.

Yetmezmiş gibi, hepimizin çemberli iç etekler giymesi gerekiyordu. Rüzgâr Gibi Geçti'nin rol seçimlerinden yeni elenmiş gibi duruyordum.

"İşte, çok güzel görünüyorsunuz." Bayan Cassidy geri gelmişti.

"Pepto-Bismol'e* batırılmış gibiyim."

Gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Yutkundu. "Sanırım, son eklemeyi pek beğenmediniz." Sesi sertti.

Elsie Markowitz soyunma odalarından çıktı. Kasey yüzünü asmış, peşinden geliyordu. Kendini nasıl hissettiğini biliyordum. "Anita, çok sevimli görünüyorsun," dedi Elsie.

Harika, sevimli, bu tam duymak istediğim şeydi. "Sağ ol."

"Özellikle boynundaki kurdeleyi çok sevdim. Biliyor musun, hepimiz onlardan takacağız."

"Kusura bakmayın," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Bence elbiseye çok uyuyorlar."

Yüzünü buruşturma sırası bendeydi. "Ciddi olmazsın, değil mi?"

Elsie şaşırmış görünüyordu. "Şey, elbette ciddiyim. Elbiseleri beğenmedin mi?"

Birilerini kızdıracağımı hissedince bir cevap vermedim. Elizabeth gibi çok güzel bir adı varken, bir inek adını tercih eden bir kadından çok fazla bir şey bekleneceğini zannetmiyordum.

"Yara izlerini örtmek için teklif edeceğiniz en son şey bu mu, Bayan Cassidy?" diye sordum.

Sadece bir kere, başıyla, kesin bir şekilde onayladı.

İç çekti ve gülümsedi. Zaferi kazandığının farkındaydı. Elbiseyi görür görmez savaşı kaybettiğimi anlatmıştım zaten ama birilerine bazı bedeller ödetmeden vazgeçmeye niyetli değildim. "Pekâlâ. Budur. İş bitmiştir. Bunu giyeceğim."

Bayan Cassidy'nin yüzü aydınlandı. Elsie gülümsüyordu. Kasey zorla gülümsedi. Çemberli eteği dizlerimin üzerine çekip platformdan aşağıya atladım. Çemberler çan gibi dönüp şıngırdadı.

Telefon çaldı. Bayan Cassidy cevap vermeye gitti. Yürüyü-

* Pepto-Bismol: Pembe renkli bir mide ilacı.

şu hafiflemiş ve kalbi şenlenmişti. Sonunda benden kurtulmuştu. Öğleden sonrası keyifli geçecekti.

Bana seslendiğinde, geniş eteğimle, soyunma odasının dar kapısından çıkmaya çalışıyordum. "Bayan Blake sizi arıyorlar. Detektifmiş, Çavuş Storr."

"Gördün mü, anne, sana söylemiştim polis diye," dedi Kasey.

Açıklamaya çalışmadım çünkü haftalar önce Elsie yapmamamı rica etmişti. Kasey'in animatörler, zombiler ve vampir öldürmeleri öğrenmek için çok küçük olduğunu düşünüyordu. Tabii ki, sekiz yaşında her çocuk vampirin ne olduğunu biliyordu. Son on senedir televizyonda en çok görünen şeyler onlardı.

Telefonu sol kulağıma koymaya çalıştım ama lanet çiçekler engel oldu. Ahizeyi, kulağım ile omzum arasına alıp boyunluğu çıkartmak için uzandım. "Selam, Dolph. Neler oluyor?"

"Cinayet mahalli." Tenor tonunda, hoş bir sesi vardı.

"Ne tür bir cinayet mahalli?"

"Pis."

Sonunda boyunluğu çözdüm ve ahizeyi bıraktım.

"Anita, orada mısın?"

"Evet, bazı kıyafet sorunları yaşıyordum."

"Ne?"

"Önemli değil. Neden benim gelip görmemi istiyorsun?"

"Yapan her ne ise, insan değilmiş."

"Vampir mi?"

"Yaşayanölü uzmanı sensin. O yüzden gelip görmeni istiyoruz."

"Pekâlâ, bana adresi ver, hemen orada olacağım." Telefonun yanında, üzerinde küçük kalpler olan, pembe not kâğıtları vardı. Kalemin arkasına küçük, plastik bir eros figürü takılmıştı. "St. Charles, oraya on beş dakika uzaklıktayım."

"Güzel." Telefonu kapattı.

"Sana da hoşça kal, Dolph." Kendimi iyi hissetmek için boşlukla konuştum. Soyunma odasına geri dönüp üzerimi değiştirdim.

Bugün, bir zombiyi diriltmem için bir milyon dolar teklif edilmişti. Sonra, son prova için gelinlik dükkânına gelmiştim. Şimdi, cinayet mahalline gidiyordum. Dolph, pis demişti. Bu öğlen çok yoğun geçeceğe benziyordu.

Üçüncü Bölüm

Alayları olduğundan hafif gösterme ustası Dolph, pis demişti. Her taraf kan içindeydi. Sanki birisi, bir kutu kırmızı boya alıp beyaz duvarlara sıçratmıştı. Üzerinde kahverengi ve altın renkli çiçekler olan, beyaz bir kanepe vardı. Kanepenin üzeri bir çarşafla örtülmüştü. Akşamüstü güneşi, tertemiz camlardan içeri giriyordu. Güneş ışığı altında kan parlak, kiraz rengi görünüyordu.

Taze kan, televizyonda ya da filmlerde göründüğünden daha açık renktedir. Fazla kan, parlak itfaiye arabası renginde olur ama koyu kırmızı ekranda daha iyi görünür. Ne kadar gerçekçi.

Sadece taze kan kırmızı olurdu, gerçek kırmızı. Etraftaki kan pıhtılaşmıştı ve renginin solması gerekirdi ama güneş ışığının bir oyunuyla parlak ve yeni görünüyordu.

Zorla yutkunup derin bir nefes aldım.

"Rengin sararmış, Blake." Ses neredeyse dibimden gelmişti.

Sıçradım ve Zerbrowski güldü. "Seni korkuttum mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Detektif Zerbrowski'nin boyu bir yetmiş kadardı. Kıvırcık, siyah saçları, beyazlaşmaya başlamıştı. Kahverengi gözleri, kalın çerçeveli gözlüğünün arkasından bakıyordu. Üzerinde

kahverengi, buruşuk bir takım vardı. Sarı ve vişne çürüğü kravatının üzerinde, büyük ihtimalle öğlen yemeğinin lekeleri vardı. Bana sırıtıyordu. Bana hep sırıtırdı.

"Hadi, Blake, itiraf et, seni yakaladım. Yoksa sert vampir avcımız kurbanın üzerine mi kusacak?"

"Kilo mu alıyorsun, Zerbrowski?"

"Ah, bu açıttı," dedi. "Sakın bana benim vücudumu, benim senin vücudunu arzuladığım gibi arzuladığını söyleme."

"Git başımdan, Zerbrowski. Dolph nerede?"

"Büyük yatak odasında." Zerbrowski pencereli tavandan, gökyüzüne baktı. "Keşke Katie ile bizim de paramız böyle bir şeye yetseydi."

"Evet," dedim. "Çok hoş." Çarşaf örtülü kanepeye baktım. Çarşaf, altındaki şeye, meyve suyunun üzerine serilmiş bez gibi yapışmıştı. O zaman fark etmiştim, çarşafta insan formunu oluşturacak kadar girinti-çıkıntı yoktu. Çarşafın altındaki her kimse, bazı parçaları eksikti.

Oda birden döndü. Arka arkaya yutkunuyordum. Suç mahallinde midem kalkmayalı aylar olmuştu. En azından havalandırma çalışıyordu. Sıcak, durumu her zaman daha kötü hale getiriyordu.

"Hey, Blake, gerçekten hava almaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor." Zerbrowski sanki beni dışarıya çıkartmak istiyormuş gibi kolumdan tutmuştu.

"Sağ ol ama ben iyiyim." Açık kahverengi gözlerinin içine bakıp yalan söylemiştim. O da yalan söylediğimi biliyordu. İyi değildim ama başarabilirdim.

Kolumu bırakıp uzaklaştı ve dalga geçer gibi selamladı. "Sert hatunlardan çok hoşlanırım."

Kendimi tutamayıp güldüm, "Git başımdan, Zerbrowski."

"Koridorun sonu, soldaki son kapı. Dolph, orada." Diğer adamların arasına karıştı. Suç mahallerinde her zaman gereğinden fazla insan olurdu. Etraftan seyretmeye gelenler değil,

üniformalılar, siviller, teknisyenler, eli kameralı bir adam. Cinayet mahalleri, arı kovanları gibi olurdu. Karışık bir hareketlilik ve rahatsız edici bir kalabalıktı bu.

Holün ortasında, sıkışık trafik gibi birikmiş kalabalığın arasından süzülürken, bölük pörçük konuşmalar duydum. "Yüce İsa, şu kana bak... Daha cesedi bulamadılar mı?... Ne demek arta kalanlar bunlar?... Hayır."

İki üniformalı polisin arasından geçiyordum. "Hey!" diye bağırdı biri. Sol taraftaki kapının önü boştu. Nasıl başarmıştı bilmiyorum ama Dolph odada yalnızdı. Belki de, buradaki işlerini bitirmişlerdi.

Açık kahverengi halının ortasına çömelmişti. Ameliyat eldivenli, büyük ellerini bacaklarına dayamıştı. Siyah saçları, dikkati kulaklarına çekecek kadar kısa kesilmişti. Beni görünce ayağa kalktı. Boyu iki metreye yakındı, güreşçi gibi iri yapılıydı. Arkasında duran saçaklı kanepe, birden küçük göründü.

Dolph polis teşkilatının en yeni biriminin, hortlak ekibinin, başıydı. Ekip resmî olarak, Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı, B-O-S-T diye biliniyordu. Birim, doğaüstü olaylarla ilişkili bütün suçlarla ilgileniyordu ve başa bela olanların atıldığı bir çöplüktü. Zerbrowski'nin nasıl olup da hortlak ekibine düştüğünü anlamak güç değildi. Ama Dolph, eksiksiz bir polisti. Hep yaptığı işi çok iyi yaparak, yükseklerde birisinin canını sıktığını tahmin ediyordum.

Arkasında, halının üzerinde, çarşafla örtülmüş bir yığın daha vardı.

"Anita." Her zaman böyle tek kelimelik cümlelerle konuşurdu.

"Dolph," dedim.

Saçaklı kanepe ile kan kaplı örtünün arasına çömeldi. "Hazır mısın?"

"Dolph, çok konuşmayı sevmediğini biliyorum ama neye

bakmam gerektiğini söyler misin?"

"Ben senin ne gördüğünü bilmek istiyorum, sana neyi görmen gerektiğini söylemeyi değil."

Bu Dolph için bir nutuktu. "Tamam," dedim, "haydi göster."

Çarşafı kaldırdı. Çarşaf üzerini örttüğü kanlı şeyden, soyulur gibi ayrıldı. Durmuş bakıyordum ve tek görebildiğim kanlı bir et yığınıydı. Herhangi bir şeye ait olabilirdi. İnek, at, geyik. Ama insana? Umarım değildir.

Gözlerim görüyordu ama beynim gördüklerini algılamayı reddediyordu. Çömelip eteğimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Halı, sanki yağmurdan ıslanmış gibi ayağının altında eziliyordu ama halıyı ıslatan yağmur değildi.

"Bana bir çift eldiven verebilir misin? Malzemelerimi ofiste bırakmışım."

"Ceketimin sağ cebinde." Kollarını kaldırdı. Eldivenleri kana bulanmıştı. "Kendin al. Karım kan lekeleriyle eve gitmemden hiç hoşlanmıyor."

Gülümsedim. İnanılmazdı, böyle durumlarda espri yapmak zorunlu oluyordu. Cesetten arta kalanların üzerinden uzanmam gerekiyordu. Bir çift ameliyat eldiveni çıkarttım. Tek boydaydılar, her bedene uyuyorlardı. Eldivenler giyilirken sanki içinde pudra varmış hissini veriyordu. Eldiven giyiyormuş gibi bile hissetmiyordum, eller için üretilmiş prezervatif gibiydiler.

"Delillere zarar vermek istemiyorum. Dokunabilir miyim?"

"Evet."

Bir yanından iki parmağımla dürttüm. Bu, pişmemiş bir bifteği dürtmeye benziyordu. Hoş, yoğun bir hissi vardı. Parmaklarım kemiklerin çıkıntılarını izledi. Etin altındaki kaburga kemikleri. Kaburga kemikleri. Bir anda neye baktığımı anladım. Bir insanın göğüs kafesinin bir kısmına bakıyordum.

Omuzu oradaydı, kolun söküldüğü yerden, kemiğin beyaz ucu görünüyordu. O kadardı, başka bir şey yoktu. Hızla ayağa kalkınca dengemi kaybettim. Halı ayağımın altında ıslak bir ses çıkarttı.

Oda birden çok ısındı. Cesede arkamı dönünce, kendimi makyaj masasına bakarken buldum. Aynası çok fazla kanla kaplanmıştı, sanki birisi onu kat kat kırmızı ojeyle boyamış gibiydi. Kiraz çiçeği rengi, karnaval kızılı, elma şekeri rengi.

Gözlerimi kapatıp yavaşça ona kadar saydım. Oda biraz serinlemeye başlayınca gözlerimi açtım. İlk kez o zaman tavanda dönen vantilatörü fark ettim. Kendimi iyi hissediyordum. Yaşını başını almış bir vampir avcısıydım. Elbette.

Cesedin yanına çömelirken, Dolph hiçbir şey söylemedi. Bana bakmadı bile. İyi bir insandı. Objektif olmaya, görülecek neler varsa fark etmeye çalışıyordum. Ama kolay değildi. Cesetleri, parçaların ne olduğunu anlayabildiğim zaman inceleyebiliyordum. Şimdi tek görebildiğim, kanlar içindeki parçalardı. Tek düşünebildiğim, artıkların bir zamanlar bir insana ait olduğuydu. Burada kilit kelimeler 'Bir zamanlar'dı.

"Görebildiğim kadarıyla silah izi yok. Tabii ki, adli tıp bunu daha iyi söyleyecektir." Uzanıp yeniden dokundum. "Kaldırmama yardım eder misin? Göğüs çukurunun içine ya da arta kalanlara, bakmak istiyorum.

Dolph çarşafı bırakıp kalıntıları kaldırmama yardım etti. Göründüğünden daha hafifti. Bir yana yatırdığımızda, içinde hiçbir şey kalmadığını gördüm. Kaburgaların koruduğu bütün hayati organlar gitmişti. Pirzola kemiklerine beziyordu, sadece kolların olması gereken yerlerde de kemikler vardı. Omuz kemiğinin bir kısmı da hâlâ duruyordu.

"Tamam," dedim. Sesim nefes nefese çıkmıştı. Kana bulanmış ellerimi iki yana açıp ayağa kalktım. "Üzerini örter misin, lütfen."

Örtüp ayağa kalktı. "Bir fikrin var mı?"

"Şiddet, aşırı şiddet. İnsanüstü güçteymiş. Ceset elle parçalanmış."

"Neden elle?"

"Bıçak izi yok." Güldüm ama ses boğazımda düğümlendi. "Lanet olsun, birisinin, inek keser gibi testere kullandığını söyleyebilirdim ama kemikler..." Başımı iki yana salladım. "Mekanik hiçbir şey onları bu hale getiremez."

"Başka bir şey?"

"Evet, soktuğumun cesedinin geri kalanı nerede?"

"Holün sonunda, soldan ikinci kapı."

"Cesedin geri kalanı mı?" Oda yeniden ısınmaya başlamıştı.

"Sadece bak. Ne görüyorsan söyle."

"Lanet olsun, Dolph, uzmanlarını etkilemek istemediğini biliyorum ama oraya hiçbir şey bilmeden gitmek istemiyorum."

Bana sadece baktı.

"En azından bir soruma cevap ver."

"Belki, soru nedir?"

"Bundan kötü mü?"

Bir süre düşünür gibi oldu. "Hayır ve evet."

"Lanet olsun."

"Gördükten sonra daha iyi anlayacaksın."

Anlamak istemiyordum. Bert, polis beni bilir kişi olarak atamak istediğinde çok heyecanlanmıştı. Bana, polisle çalışırsam çok fazla tecrübe kazanacağımı söylemişti. Tek kazandığım farklı kâbuslardı.

Dolph, korku tünelinin diğer bölümüne geçerken, önden yürüyordu. Cesedin geri kalanını bulmayı istemiyordum. Eve gitmek istiyordum. Ben yanına gelene kadar, kapının önünde biraz tereddüt etti. Kapıda kartondan kesilmiş bir tavşan figürü vardı, sanırım paskalya içindi. Altında, el yapımı bir tabela vardı. Bebek odası.

"Dolph." Sesim çok kısık çıkmıştı. Oturma odasından gelen ses kesilmişti.

"Evet."

"Yok bir şey, yok bir şey." Derin bir nefes alıp verdim. Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim. Oh, tanrım, bunu yapmak istemiyordum. Kapı açılırken, kısa bir dua fısıldadım. Hayatta bazen, sadece yukarıdan gelecek küçük bir yardım ile atlatılabilecek durumlar vardı. Bunun da, o durumlardan birisi olacağına bahse girerdim.

Küçük pencereden, içeriye ışık sızıyordu. Beyaz perdelerin kenarlarında küçük ördek ve tavşan yavruları vardı. Açık mavi duvarlara küçük hayvan çizimleri dağılmıştı. Beşik yoktu, sadece korkuluklu, küçük bir yatak vardı. Bir kocaman oğlan yatağı. Sanırım bu yataklara böyle deniyordu.

İçeride çok kan yoktu. Tanrıya şükür. Dualarım cevapsız kaldığım kim söylemiş? Ama Ağustos güneşinin altında bir oyuncak ayı oturuyordu. Oyuncak ayı kana bulanmıştı. Tek parlak gözü yuvarlak ve şaşkın bir şekilde, sivrilmiş tüylerinin arkasından bakıyordu.

Yanına diz çöküm. Halının içinden kan sızmadı. Neden bu lanet olasıca oyuncak ayı, pıhtılaşmış kana bulanmış halde, odanın ortasında duruyordu? Görebildiğim kadarıyla, odanın başka yerinde kan yoktu.

Birisi buraya mı yerleştirmişti? Yukarı bakınca, tavşan yavrularıyla süslenmiş, çekmeceli, beyaz dolabı gördüm. Sanırım bir motif seçince, ona sadık kalmanız gerekirdi. Beyaz boyanın üzerinde mükemmel, küçük bir el izi vardı. Emekleyerek ize yaklaşıp kendi elimle karşılaştırdım. Ellerim çok büyük değildi. Bir kadınınkilere göre küçüktü ama bu iz ufacıktı. İki, üç, belki dört yaşında bir çocuğa aitti. Mavi duvarlar, büyük ihtimalle erkekti.

"Çocuk kaç yaşındaymış?"

"Oturma odasındaki resmin arkasında, Benjamin Rey-

nolds, üç yaşında, yazıyordu."

"Benjamin," diye ismini fısıldadım. Kanlı el izine baktım. "Bu odada ceset yok. Burada kimse öldürülmemiş."

"Hayır."

"Neden benim görmemi istedin?" Yukarı, ona baktım, hâlâ dizlerimin üzerindeydim.

"Her şeyi görmezsen fikirlerin hiçbir şey ifade etmez."

"O lanet ayı rüyalarıma girecek."

"Benim de," dedi.

Ayağa kalktım. Eteğimi düzeltmemek için kendimi zor tuttum. Sayısız kere, fark etmeden üzerime dokunup her tarafımı kan lekesi içinde bırakmıştım. Ama bugün yapmayacaktım.

"Çocuğun cesedi, oturma odasındaki çarşafın altındaki mi?" Söylerken, öyle olmaması için dua ediyordum.

"Hayır," dedi.

Tanrıya şükür. "Annenin cesedi mi?"

"Evet."

"Çocuğunki nerede?"

"Bulamadık." Bir süre tereddüt etti. "Çocuğu tamamen yemiş olabilir mi?" diye sordu.

"Geriye bir şey kalmayıncaya kadar mı, demek istiyorsun?"

"Evet," dedi. Yüzü biraz sarardı. Sanırım benimki de sararmıştı.

"Mümkün ama yaşayanölülerin bile yiyebileceklerinin bir sınırı vardır." Derin bir nefes aldım. "İfrazat... izlerine rastladınız mı?"

"İfrazat." Gülümsedi. "Hoş kelime. Hayır, yaratık yiyip sonra kusmamış. En azından biz bulamadık.

"O zaman çocuklar hâlâ araştırmaya devam ediyorlar."

"Hâlâ hayatta olabilir mi?" diye sordu Dolph

Yüzüne baktım. Evet demek isterdim ama cevap, büyük

ihtimalle hayır da olabilirdi. Taviz verdim. "Bilmiyorum."

Dolph başıyla onayladı.

"Sırada oturma odası mı var?" diye sordum.

"Hayır." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Peşinden gittim. Başka ne yapabilirdim? Ama acele etmedim. Eğer sert, sessiz polisi oynamak istiyorsa, benim yetişmemi beklemesi gerekiyordu.

Geniş sırtının, oturma odasının köşesinden dönüp mutfağa girişini takip ettim. Mutfak, sürme cam kapıyla arka bahçeye açılıyordu. Her yer cam kırıklarıyla doluydu. Parlak parçacıklar, başka bir tavan penceresinden gelen ışıkla parıldıyordu. Mutfak tertemizdi, sanki bir dergi reklamı gibiydi. Mavi fayans ve zengin görünüşlü, açık renkli tahtalarla döşenmişti. "Hoş mutfak," dedim.

Bahçede dolaşan adamları görebiliyordum. Parti dışarıya taşınmıştı. Yüksek, kapalı bir çit, bahçede çalışanları meraklı komşuların bakışlarından koruyordu; tıpkı katili dün gece koruduğu gibi. Bir dedektif, parlak bahçe musluğunun önünde durmuş, not defterine notlar alıyordu.

Dolph ortalığa daha yakından bakmamı işaret etti. "Tamam," dedim. "Bir şey sürme kapıdan geçmiş. Çok fazla ses çıkartmış olmalı. Bu büyüklükte bir cam kırılırken... havalandırma bile çalışıyor olsa, duyulurdu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Komşular bir şeyler duymuş mu?" diye sordum.

"Hiç kimse kabullenmedi," dedi.

Başımla onayladım. "Cam kırılır, birileri bakmaya gelir, büyük ihtimalle koca. Bazı cinsiyetçi alışkanlıklardan zor vazgeçilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dolph.

"Ailesini koruyan güçlü avcı," dedim.

"Tamam, kocaydı diyelim, sonra?"

"Koca gelir, camdan içeri giren şeyi görür, karısına sesle-

nir. Büyük ihtimalle dışarı çıkması için bağırır. Çocuğu al ve kaç."

"Neden polisi aramasın?" diye sordu.

"Yatak odasında telefon göremedim." Başımla mutfaktaki telefonu işaret ettim. "Büyük ihtimalle tek telefon bu. Telefona erişmek için öcünün üzerine gitmek gerekiyor."

"Devam et."

Arkama, oturma odasına baktım. Kanepenin üzerindeki çarşafın bir kısmı görünüyordu. "İçeri giren şey, her neyse, kocayı hemen alaşağı etmiş. Hızla, etkisiz hale getirip yere sermiş ama öldürmemiş."

"Neden öldürmemiş?"

"Beni sınama Dolph. Mutfakta yeterince kan yok. Koca, yatak odasında yenmiş. Yaratık, kocayı yatak odasına kadar takip etmiş ve orada öldürmüş."

"Fena değil, şimdi oturma odasına bakmak ister misin?"

İstemiyordum ama yüksek sesle söylemedim. Kadından geriye çok fazla şey kalmamıştı. Cesedinin üst kısmı neredeyse eksiksizdi. Ellerine kâğıt torbalar geçirilmişti. Tırnaklarının altından örnekler almıştık. Umarım işe yararlardı. Kocaman açılmış, kahverengi gözleri tavana bakıyordu. Pijamasının üzeri eskiden belinin olduğu yere yapışmıştı. Yutkundum, işaret ve baş parmağımla tutup pijamayı kaldırdım.

Omuriliği güneş ışığında parlıyordu. Islak ve bezazdı, sanki prizden sökülmüş bir kablo gibi sallanıyordu.

Tamam. "Bir şey onu parçalamış, sanki... yatak odasındaki koca gibi."

"Erkek olduğunu nereden anladın?"

"Eğer misafirleri yoksa, erkek olmalı. Misafirleri yokmuş, değil mi?"

Dolph başını iki yana salladı. "Şu ana kadar edindiğimiz bilgiye göre, yokmuş."

"O zaman koca olmalı. Çünkü kadının kaburgaları ve kol-

ları duruyor." Sesimdeki kızgınlığı yutmaya çalıştım. Olanlar Dolph'un suçu değildi. "Ben bir polis değilim. Zaten cevabını bildiğin soruları bana da sormanı istemiyorum."

Başıyla onayladı. "Haklısın. Bazen senin, bizim çocuklardan birisi olmadığını unutuyorum."

"Bunun için teşekkür ederim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Anlıyorum ve iltifat ettiğinin de farkındayım ama bu tartışmaya dışarıda devam edebilir miyiz, lütfen?"

"Elbette." Kanlı eldivenleri çıkartıp mutfakta açık duran çöp torbasına attı. Ben de aynı şeyi yaptım.

Sıcaklık, vücuduma erimiş plastik gibi yapıştı ama bu, bir şekilde iyi ve temiz bir histi. Ciğerlerimi sıcak, terleten hava ile doldurdum. Ah, yaz.

"Haklıymışım ama değil mi, yapan insan değil?" diye sordu.

İki üniformalı polis, yolda ve bahçenin önünde biriken kalabalığı uzak tutmaya çalışıyordu. Çocuklar, büyükler, bisikletli gençler. Lanet bir sirk gibi görünüyordu.

"Hayır, insan değil. Geçtiği camda hiç kan yoktu."

"Fark ettim. Bu ne anlama geliyor?"

"Vampirler dışında, yaşayanölülerin çoğu kanamaz."

"Çoğu mu?"

"Yeni ölmüş zombiler kanayabilir ama vampirler neredeyse insan gibi kanar."

"Yani vampir olduğunu düşünmüyorsun?"

"Eğer öyleyse bile, insan eti yemiş. Vampir yiyeceği sindiremez."

"Gûl?"

"Mezarlıktan çok uzaktayız ve evde çok daha fazla hasar olması gerekirdi. Gûller mobilyaları vahşi hayvanlar gibi parçalardı."

"Zombi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Açıkçası bilmiyorum. Et-yiyen zombiler var. Çok nadir ama olabiliyor."

"Bana, daha önce kayda geçmiş üç vaka olduğunu söylemiştin. Hepsinde de, zombiler insan kimliklerinden uzaklaşmamış ve çürümemişti."

Gülümsedim. "İyi aklında tutmuşsun. Söylediklerin doğru. Et-Yiyen zombiler beslendikleri sürece çürümüyor. Ya da en azından o kadar hızlı çürümüyorlar."

"Şiddete meyilliler mi?"

"Şimdiye kadar değillerdi," dedim.

"Zombiler şiddete meyilli midirler?"

"Eğer emredilirse."

"Bu ne demek?" diye sordu.

"Eğer yeterince güçlüysen, zombilere insanları öldürmelerini emredebilirsin."

"Zombiler cinayet aleti olarak kullanılabilir mi?"

Başımla onayladım. "Onun gibi bir şey, evet."

"Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?"

"Burada olanın bu olduğundan emin değilim," dedim.

"Biliyorum. Ama kim yapmış olabilir?"

"Şey, kahretsin, ben yapabilirim ama yapmam. Ve tanıdıklarım arasında yapabileceklerden hiçbirisi de yapmaz."

"Bırak, buna biz karar verelim," dedi. Küçük not defterini çıkarttı.

"Gerçekten, gidip son zamanlarda insanları öldürtmek için zombi dirilttiniz mi diye sormanız için, arkadaşlarımın isimlerini vermemi mi istiyorsun?"

"Lütfen."

İç çektim. "Buna inanmıyorum. Pekâlâ, ben, Manny, Rodriguez, Peter Burke ve..." üçüncü isim dilimin ucuna gelmişken durdum.

"Ne oldu?"

"Hiç. Bu hafta Burke'ün cenazesine gideceğimi hatırladım.

Onu kaybettik, o yüzden sanırım şüpheli değildir." Dolph bana dik dik bakıyor, şüphesi yüzünden okunuyordu. "Bana vereceğin isimlerin bu kadar olduğundan emin misin?"

"Eğer aklıma başka birisi gelirse, sana bildiririm." En samimi, en masum bakışlı halime bürünmüştüm. Ceketimin kolunda saklı bir şey yok.

"Yaparsan iyi olur, Anita."

"Elbette."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Kimi koruyorsun?"

"Kendimi," dedim. Şaşırmış gibiydi. "Diyelim ki, birilerinin bana kızmasını istemiyorum."

"Kim?"

Açık Ağustos göğüne baktım. "Sence yağmur yağar mı?"

"Lanet olsun, Anita, yardımına ihtiyacım var."

"Sana yardımcı oldum," dedim.

"İsim."

"Henüz değil. Kontrol edeceğim ve eğer şüpheli görünürse, söz veriyorum seninle paylaşacağım."

"Vay, amma cömertmişsin!" Boynundan yukarı doğru kızardığını gördüm. Dolph'u daha önce kızgınken görmemiştim. Korkarım birazdan görecektim.

"İlk ölen bir evsizdi. Sızıp kaldığını ve gûllerin saldırdığını zannetmiştik. Mezarlığın hemen yanındaydı. Açık ve net, değil mi?" Sesi her kelimede biraz yükseliyordu.

"Sonra bir çifti bulduk, arabada yiyişiyorlarken yakalanmışlar. Yine, mezarlıktan çok uzak değilken öldürülmüşlerdi. Bir papaz ve imha ekibi çağırdık. Dava kapandı." Sesini alçaltmıştı ama sanki bağırmamak için kendisini tutuyor gibiydi. Sesi kızgınlıktan gerilmişti.

"Şimdi de bu, her ne ise, aynı canavarın işi. Ama en yakın mezardan kilometrelerce uzaktayız. Bunları yapan bir gûl değilmiş ve belki seni birinci ya da ikinci olayda çağırsaydık, bu olmayacaktı. Ama bu olağanüstü saçmalıklarda iyi oldu-

ğumu düşünmeye başlamıştım. Biraz tecrübe kazanmıştım ama yeterli değilmiş. Hem de hiç yeterli değilmiş." Kocaman elleri, not defterini buruşturuyordu.

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en uzun konuşmandı," de- 35
dim.

Biraz gülümser gibi oldu. "İsme ihtiyacım var, Anita."

"Dominga Salvador. Bütün Orta Batı'nın vudu rahibesi. Ama eğer polis gönderirsen seninle konuşmayacaktır. Hiçbirisi konuşmayacaktır."

"Seninle konuşurlar mı?"

"Evet," dedim.

"Tamam ama yarına kadar bir şeyler öğrenirsem, iyi olur."

"O kadar kısa zamanda bir buluşma ayarlayabilir miyim, bilemiyorum."

"Ya sen yaparsın ya da ben," dedi.

"Tamam, tamam, ben bir şekilde hallederim."

"Sağ ol, Anita. En azından artık bir başlangıç noktamız var."

"Zombi bile olmayabilir, Dolph. Sadece fikir yürütüyordum."

"Başka ne olabilir?"

"Şey, eğer camda kan olsaydı, belki likantrop diyebilirdim."

"Ah, harika, tam istediğim şey, kontrolden çıkmış bir şekil değiştirici."

"Ama camda kan yoktu."

"O zaman bir çeşit hortlak," dedi.

"Kesinlikle."

"Şu Dominga Salvador ile konuş ve bana tam bir rapor ver."

"Emredersiniz, Çavuş."

Yüzünü buruşturdu ve eve geri döndü. Benim yerime onun gitmesi daha iyiydi. Şimdi yapmam gereken, kendi evi-

me gitmek, üzerimi değiştirmek ve ölüleri diriltmek için hazırlanmaktı. Bu gece sırada bekleyen -yoksa sırada yatan mı desem- üç müşterim vardı.

Ellen Grisholm'un terapisti, Ellen'in tacizci babası ile yüzleşmesinin terapisi açısından gerekli olduğunu söylemişti. Sorun ise, Ellen'in babasının birkaç ay önce ölmüş olmasıydı. Bu durumda ben, Bay Grisholm'u, kızının ona ne çeşit bir orospu çocuğu olduğunu söylemesi için diriltecektim. Terapisti bunun rahatlatıcı olacağını söylemişti. Sanırım, doktoranız varsa böyle şeyler söylemeye hak kazanıyordunuz.

Öteki diriltmeler daha alışıldık şeylerdi: Bir miras itilafı ve en önemli tanığını zamansız bir kalp krizi yüzünden kaybetmiş bir iddia makamı. Hâlâ zombilerin mahkemede yapacağı şahitliğin geçerli olup olmayacağından emin değildiler ama mahkemede deneyecek ve bu ayrıcalık için para harcayacak kadar zor durumdaydılar.

Kahverengine çalan yeşil çimenlerin üzerinde duruyordum. Ailenin fiskiye müptelası olmadığını görmek güzeldi. Su israfından başka bir şey değildi. Belki de metal kutularını, eski gazetelerini yeniden dönüşüme veriyorlardı. Belki çevreci, iyi vatandaşlardı. Belki de değillerdi.

Üniformalılardan biri, polis şeridini kaldırıp geçmeme yardımcı oldu. Etraftan bakan insanlara aldırış etmeyip arabama bindim. Arabam eski model bir Nova'ydı. Daha iyisine param yeterdi ama niye uğraşayım? Ayağımı yerden kesiyordu.

Direksiyon dokunulmayacak kadar sıcaktı. Havalandırmayı açıp arabanın soğumasını bekledim. Dolph'a, Dominga Salvador hakkında söylediklerim doğruydu. Polisle konuşmazdı ama adını bu işin dışında tutmaya çalışmamın sebebi bu değildi.

Eğer polis Sinyora Dominga'nın kapısına dayanırsa, polisi kimlerin gönderdiğini bilmek isteyecekti. Ve bir şekilde öğrenecekti. Sinyora tanıdığım en güçlü vaudun rahibesiydi.

Katil bir zombi diriltmek, isterse yapabileceği pek çok şeyden sadece bir tanesiydi.

Açıkçası, gece karanlığında pencerenizden içeri zombilerden daha korkunç şeyler süzülebilirdi. İşin o tarafından, elimden geldiğince uzak durmaya çalışmıştım. Bu şeylerin pek çoğunu Sinyora keşfetmişti.

Hayır, Dominga Salvador'un bana kızmasını istemiyordum. Yani görünüşe göre, yarın için onunla bir buluşma ayarlamalıydım. Vudunun mafya-babasıyla görüşmeye çalışmak gibi bir şeydi bu. Benim durumunda mafya-anası. Sıkıntılı durum, benim anayı üzmüş olmamdı. Dominga beni evine, seremonilere davet etmişti. Ben de kibarca reddetmiştim. Sanırım Hıristiyan olmam onu hayal kırıklığına uğratmıştı. O yüzden, bugüne kadar onunla yüz yüze görüşmekten kaçabilmiştim.

Birleşik Devletler'deki, belki de bütün Kuzey Amerika'daki en güçlü vaudun rahibesine bir zombi diriltip diriltmediğini ve o zombinin onun emirleriyle birilerini öldürüp öldürmediğini soracaktım. Delirmiş miydim? Belki. Görünüşe göre, yarm da yoğun bir gün olacaktı.

Dördüncü Bölüm

Alarm çalıyordu. Dönüp dijital saatin üzerindeki düğmelere vurmaya başladım. Tanrıya şükür, sonunda kapatma düğmesini bulabildim. Nihayet tek dirseğimin üzerinde doğrulup gözlerimi açabildim. Alarmı devre dışı bırakıp parlayan rakamlara baktım. Sabah 6:00. Has siktir. Eve geldiğimde saat üçtü.

Neden alarmı altıya kurmuştum? Hatırlamıyordum. Sadece üç saat uyumuşsam çok kendimde olamıyordum. Hâlâ sıcak olan çarşafın üzerine tekrar uzandım. Hatırladığımda gözlerim kapanmak üzereydi. Dominga Salvador.

Bugün için buluşmayı kabul etmişti, sabah 7:00'de. Kahvaltı toplantısı dedikleri bu olmalıydı. Kalkmaya çalıştım. Bir süre yatağın kenarında oturdum. Dairem çok sessizdi. Duyulan tek ses, havalandırmanın hava üflerken çıkardığı sesti. Bir cenaze kadar sessizdi.

Kana bulanmış oyuncak ayılar kafamın içinde dolaşmaya başlayınca, kalktım.

On beş dakika içinde giyinmiştim. Eve ne kadar geç gelirsem geleyim, yatmadan önce duş alırdım. Tavuk kanına bulanmışken, temiz yatak örtülerimin içine girme fikri bile rahatsız ediciydi. Bazen keçi kanı da olabiliyordu ama genelde tavuk kanı.

Giyinirken biraz taviz vermek zorunda kalmıştım, saygı gösterdiğimi belirten ama beni sıcaktan eritmeyecek bir şeyler seçmeliydim. Aslında, silahımı yanıma almaya karar vermeseydim çok zorlanmayacaktım. Bana paranoyak diyebilirsiniz ama silahımı almadan evden dışarı adımımı atmıyordum.

Asitle yıkanmış kot, koşu çorapları ve Nikelarım yeterliydi. Mike Amca'nın Yardımcısı modeli, pantolon için silah kılıfı ve içindeki 9mm.'lik Firestar ile kıyafetim tamamlanıyordu. Firestar, Browning Hi-Power'ımın yanındaki destek silahımdı. Pantolon için Browning'in kılıfı çok ağırdı ama Firestar gayet güzel iş görüyordu.

Şimdi tek ihtiyacım olan, silahımı gizleyecek ama silaha uzanıp almamı engellemeyecek bir tişörttü. Kulağa geldiği kadar kolay bir iş değildi. Sonunda belimden aşağıya, kasıklarıma kadar uzanan, kısa bir elbisede karar kıldım. Aynanın önüne geçtim.

Kollarımı çok kaldırmadığım sürece silahım gözükmüyordu. Ama giydiğim elbise, çok ama çok açık bir pembeydi. Böyle bir şeyi bana ne olmuştu da almıştım, hatırlamıyordum. Belki de bir hediyeydi. Öyle olmasını umuyordum. Pembe renkli herhangi bir şeye para harcamış olma fikri bile rahatsız ediciydi.

Daha perdeleri açmamıştım, dairem alacakaranlıktı. Özel sipariş ettiğim kalın perdelerim vardı. Güneş ışığını çok nadir görüyordum ama eksikliğini çok hissetmiyordum. Akvaryumun üzerindeki ışığı açtım. Melek balıklarım yüzeye doğru yüzdüler; ağızlarını ağır hareketlerle açıp kapatarak yiyecek istiyorlardı.

Balıklar benim için ideal ev hayvanlarıydı. Onları dolaştırmanıza, peşlerinden koşmanıza ya da terbiye etmenize gerek yoktu. Düzenli olarak akvaryumu temizleyip yemlerini verirseniz, ne kadar fazla mesai yaptığınızla ilgilenmezlerdi.

Kahve makinemden etrafa, sert kahve kokusu yayıldı. Elimde sıcak, sert, koyu Kolombiya kahvesi ile iki sandalyeli mutfak masasına oturdum. Buz dolabımdan çıkarttığım kahve çekirdekleri, çok tazeydi. İyi kahve içmenin başka yolu yoktu. Bulması biraz zordu ama her rastladığımda alabildiğim kadarını alıyordum.

Kapı zili çaldı. Yerimden sıçrayıp kahvenin bir kısmını masaya damlattım. Sinirli miydim? Ben mi? Firestar'ımı masanın üzerine bırakıp kapıyı açmaya gittim. Gördüğünüz gibi paranoyak değildim. Sadece çok ama çok dikkatliydim.

Kapı deliğinden bakıp açtım. Manny Rodriguez karşımda duruyordu. Benden beş santimetre kadar uzundu. Kömür siyahı saçları, yer yer aklaşmıştı. İnce bir yüzü ve bıyıkları vardı. Elli iki yaşındaydı ve eğer elimde olsaydı, tehlikeli durumlarda beni kollaması için hâlâ yanımda olmasını isterdim.

El sıkıştık, bunu her zaman yapardık. El sıkışı güçlü ve kuruydu. Esmer yüzü beyaz dişlerinin tamamını gösteren bir şekilde gülümsedi. "Kahve kokusu alıyorum," dedi.

Ben de gülümsedim. "Biliyorsun, kahvaltılarımda başka bir şey olmaz." içeri girince, ben de kapıyı kilitledim. Alışkanlık işte.

"Rosita kendine iyi bakamadığını düşünüyor." Karısının azarlayan sesini çok iyi taklit ediyordu. "Doğru düzgün bir şeyler yemiyor, çok zayıf. Zavallı Anita, evli değil, bir erkek arkadaşı bile yok," dedi, kendisininkinden daha ağır bir Meksika aksanıyla. Sırıtıyordu.

"Rosita, aynı üvey annem gibi. Judith de benim evde kalacağımdan korkuyor."

"Kaç yaşındasın, yirmi dört mü?"

"Hı-hı."

Başını iki yana salladı. "Bazen kadınları anlayamıyorum." Sırıtma sırası bana gelmişti. "Ben neyim, kuşbaşı et mi?"

"Anita, öyle demek istemediğimi biliyorsun..."

"Biliyorum, ben de çocuklardan birisiyim. Anlıyorum."

"İşteki diğer çocukların hepsinden daha iyisin."

"Otur. Yeni bir pot kırmadan, boğazından biraz kahve geçsin."

"İnat etme. Ne demek istediğimi anladın." Kahverengi gözleriyle bana baktı, yüzü çok ciddiydi.

Gülümsedim. "Evet, ne demek istediğini anladım."

Dolaptaki, bir düzineye yakın fincandan birini aldım. En sevdiğim fincanlarım, tezgâhın üzerindeki fincan askısında asılıydı.

Manny oturup kahvesini içerken, fincana baktı. Fincan kırmızı renkteydi, üzerinde büyük, siyah harflerle, 'Ben taş kalpli bir fahişeyim ve bu işte gerçekten iyiyim,' yazıyordu. Kahvesini içerken güldü.

Ben de kendi, tüylü, yavru penguen desenli fincanımdan bir yudum aldım. Açıkça söylemiyordum ama en sevdiğim fincanım oydu.

"Penguenli fincanını işe neden getirmiyorsun?" diye sordu.

Bert'in son fikrine göre, herkesin kendisine ait bir fincanı olacaktı. Bunun, ofise bir ev ortamı izlenimi katacağını düşünüyordu. Ben de üzerinde 'Pis bir iş ve bunu yapmam gerek' yazan, gri bir fincan almıştım. Bert onu eve geri göndertmişti.

"Bert'in iplerini çekmeyi seviyorum."

"Yani kabul etmeyeceği fincanlar getirmeye devam edeceksin."

Gülümsedim. "Hı-hı."

Sadece başını iki yana salladı.

"Benimle birlikte, Dominga ile görüşmeye geldiğin için minnettarım."

Omuz silkti. "O şeytan kadının yanına seni yalnız yollayamazdım, değil mi?"

Kullandığı benzetme, yüzümü buruşturttu. Yoksa, bu bir hakaret miydi? "Dominga'ya senin karın öyle diyor. Ben demiyorum."

Masanın üzerindeki silaha baktı. "Ama ne olur, ne olmaz diye silahını yanına alıyorsun."

Fincanımın üzerinden yüzüne baktım. "Ne olur, ne olmaz diye."

"Eğer silahını çekmen gerekirse, Anita, zaten iş işten geçmiş olur. Her yerde korumaları var."

"Kimseyi vurmayı düşünmüyorum. Sadece birkaç soru soracağım. O kadar."

Zorla gülümsedi. "Por favor, Sinyora Salvador, son zamanlarda hiç zombi dirilttiniz mi?"

"Tamam, Manny. Garip olduğunu ben de biliyorum."

"Garip mi?" Başını iki yana salladı. "Demek garip diyorsun. Eğer Dominga Salvador'u kızdırırsan, işler garipten çok daha kötü olur."

"Senin gelmen gerekmiyor."

"Beni sen çağırdın." Gülümsedi ve düzgün, beyaz dişleri bütün yüzünü aydınlattı. "Charles ya da Jamison'u değil, beni istedin ve Anita, bu, yaşlı bir adama yapabileceğin en büyük iltifat."

"Sen yaşlı değilsin," dedim ve bunun arkasında durdurdum.

"Karım öyle demiyor ama. Rosita seninle vampir avlamaya gitmemi yasaklamış olabilir ama zombilerle ilgili meselelere bir ambargo koymadı, henüz."

Şaşkınlığım yüzümde parlamış olacak ki: "İki yıl önce, ben hastanedeyken, gelip seninle konuştuğunu biliyorum," diye açıklamak zorunda kaldı.

"Neredeyse ölüyordun."

"Ve senin kaç kemiğin kırılmıştı?"

"Rosita'nın söyledikleri doğruydu. Düşünmen gereken

dört çocuğun var."

"Ve vampir avlamak için çok yaşlıyım." Sesinde kinaye ve neredeyse üzüntü vardı.

"Sen asla çok yaşlı olmayacaksın," dedim.

"Hoş bir düşünce." Kahvesini bitirdi. "Yola çıksak iyi olacak. Sinyora'yı bekletmek istemem."

"Tanrı korusun," dedim.

"Amin," dedi.

Fincanını yıkarken ona baktım. "Bildiğin ama bana söylemediğin bir şeyler mi var?"

"Hayır," dedi.

Ben de kendi fincanımı çalkalarken, hâlâ ona bakıyordum. Kaşlarımın merakla çatıldığın hissettim. "Manny?"

"Dürüs Meksikalı, hiçbir şey bilmiyor."

"O zaman sorun ne?"

"Biliyorsun, Rosita beni Hıristiyanlığa döndürmeden önce, ben de vaudundum."

"Ee, ne olmuş?"

"Dominga Salvador sadece rahibem değil, aynı zamanda sevgilimdi."

Bir süre yüzüne baktım. "Şakamı yapıyorsun?"

Sesi çok ciddiydi. "Böyle bir konuda asla şaka yapmam," dedi.

Omuz silktim. İnsanların sevgili seçimleri beni hep şaşırtmıştı. "Demek bu yüzden, bu kadar kısa süre içinde bir buluşma ayarlayabildin."

Başıyla onayladı.

"Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü o zaman beni eker, oraya ben olmadan giderdin."

"Bu çok kötü olmazdı hani, değil mi?"

Bana baktı, kahverengi gözleri çok ciddiydi. "Belki."

Silahımı masadan alıp pantolon kılıfına yerleştirdim. Sekiz mermi. Browning on dört tane alabiliyordu. Ama gerçekçi

olursak: On dört mermiye ihtiyacım olursa, zaten ölmüş olurdum. Ve tabii ki, Manny de.

"Has siktir," diye fısıldadım.

"Ne oldu?"

"Kendimi öcüyle buluşmaya gidiyormuş gibi hissettim."

Manny başıyla onayladı. "Kötü bir benzetme değil."

Harika, sadece harika. Bunu neden yapıyordum ki? Benjamin Reynolds'un kana bulanmış oyuncak ayısı gözümün önünde belirdi. Pekâlâ, neden yaptığımı biliyordum. Eğer çocuğun canlı olduğuna dair en ufak bir ihtimal varsa, -eğer geri dönme şansım varsa- bunun için cehenneme kadar giderdim. Bunu yüksek sesle söylemediğime sevinmiştim. Şimdikinin de, yerinde bir benzetme olup olmadığını bilmek istemiyordum.

Beşinci Bölüm

Semtteki evler eskiydi. Kırklar, ellilerden kalmaydılar. Bahçelerindeki çimenler susuzluktan kahverengileşmişti. Burada fiskiyeler yoktu. Evlere yakın yerlerde çiçekler, hayatta kalmaya çalışan çiçekler vardı. Genelde petunya ve sardunyalar, birkaç tane de gül ağacı. Caddeler temiz ve düzenliydi ama bir blok sonra, yanlış renk mont giyerseniz vurulacağınız bir yere dönüşüyordu.

Sinyora Salvador'un yaşadığı yerde çete işleri durulmuştu. Otomatik tabancalı gençler bile, ne kadar iyi ateş ederlerse etsinler mermilerin durduramayacağı şeylerden korkarlardı. Gümüş kaplı mermiler vampirleri yaralar ama öldürmezdi. Likantropları öldürebilirdi ama zombilere zarar vermezdi. Lanet şeyleri parçalara ayırsanız bile parçaları peşinizden gelmeye devam ederdi. Bunu birkaç kere görmüştüm, hoş bir görüntü değildi. Çeteler Sinyora'nın mekânına bulaşmıyorlardı. Burada şiddet yoktu. Burası süresiz ateşkes alanıydı.

Latin kökenli çetelerden birinin gris-grislere karşı koruma bulduğuna dair bir söylenti vardı. Bazılarının söylediğine göre, çete lideri hâlâ Dominga'nın bodrumunda, emirlerini uyguluyormuş. Kontrolden çıkan genç haylazlar için çok güzel bir önek oluyordur.

Ben, şahsen, Dominga'yı hiç zombi diriltirken görmemiştim. Ama yılanlara hükmederken de görmemiştim. Açıkçası böyle devam etmesini istiyordum.

Sinyora Salvador'un iki katlı evi yaklaşık bir hektarlık alana yayılmıştı, geniş bir bahçesi vardı. Açık kırmızı sardunyalar, temiz, beyaz duvarların önünde parlıyordu. Kırmızı ve beyaz, kan ve kemik. Sembolizmin evin önünden geçen, sıradan birisi tarafından bile fark edileceğinden emindim. En azından ben fark etmiştim.

Manny arabasını, garaj girişindeki krem rengi bir İmpala'nın arkasına park etti. İki arabalık garaj da, eve uyacak şekilde beyaza boyalıydı. Kaldırımda üç tekerlik bisikletini, bir aşağı, bir yukarı, hızla süren beş yaşlarında küçük bir kız vardı. Verandaya çıkan merdivenlerde biraz daha büyük iki oğlan oturuyordu. Oyun oynamayı bırakıp bize baktılar.

Arkalarında, verandada bir adam duruyordu. Mavi, kolsuz tişörtünün üzerine omuz askısı takmıştı. Çok barizdi. Tek eksiği, üzerinde 'ben tehlikeliyim' yazan neon tabelaydı.

Kaldırımda tebeşirle çizilmiş şekiller vardı. Pastel renkli çizikler ve anlaşılmaz şekiller. Çocukların oynarken yaptığı şeylere benziyorlardı ama onlardan değillerdi. Sinyora'nın bazı sadık hayranları, evinin önüne tapınma şekilleri çizmişti. Şekillerin köşelerinde, yanıp erimiş mum yığınları görünüyordu. Üç tekerlekli bisikletteki kız şekillerin üzerinden geçip duruyordu. Bunların hepsi normaldi, değil mi?

Güneşli bahçede, Manny'i takip ettim. Üç tekerlekli bisikletteki kız durmuş, bizi seyrediyordu, anlaşılmaz bir yüz ifadesi vardı.

Manny güneş gözlüğünü çıkartıp adama gülümsedi. "Buenos Días, Antonio. Görüşmeyeli çok zaman oldu."

"Sí," dedi Antonio. Sesi kalın ve sıkıntılıydı. Güneşten yanmış kollarını göğsünün üzerinde rahatça kavuşturmuştu. Yani sağ eli, silahının kabzasına çok yakındı.

O, Manny'nin vücudunu aramıza alırken, ben de elimi silahıma götürdüm. İzcilerin dediği gibi: "Her zaman hazırlıklı ol." Yoksa Deniz Piyadelerinin sözü müydü bu?

"Güçlü, yakışıklı bir adam olmuşsun," dedi Manny.

"Büyükannem sizi içeri almam gerektiğini söyledi," dedi Antonio.

"O bilge bir kadın," dedi Manny

Antonio omuz silkti. "O Sinyora." Manny'nin arkasından bana baktı. "Bu kim?"

"Señorita Anita Blake." Manny bana yol vermek için kenara çekildi. Ben de ilerledim, sağ elimi bel hizamda açmıştım, sert görünmeye çalışıyor gibiydim ama aslında, elimi silahıma olabildiğince yakın tutuyordum.

Antonio bana doğru baktı. Koyu renk gözlerinde bir kızgınlık vardı ama o kadar. Onda Harold Gaynor'un korumalarının bakışlarındaki keskinlik yoktu. Gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bana dik dik baktı, sonra başıyla selam verdi. Ona gülümsemeye devam edince, onun da yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Onunla flört ettiğimi zannetmişti. Öyle düşünmesine izin verdim.

İspanyolca bir şeyler söyledi. Tek yapabildiğim, başımı sallayıp gülümsemeye devam etmekti. Sakin konuşuyordu. Gözlerinde bir bakış ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Bana uygunsuz bir teklifte bulunduğunu ya da hakaret ettiğini anlamak için aynı dili konuşmamıza gerek yoktu.

Manny'nin boynu gerildi ve yüzü kızardı. Dişlerinin arasından bir şey söyledi.

Kızarma sırası Antonio'ya gelmişti. Eli silahına doğru uzandı. Ne olduğunu bilmiyormuş gibi uzanıp bileğine dokundum. Kolu, sıkı bir tel gibi gerilmişti.

Bileğinden tutarken gözlerinin içine baktım. Gözleri bir Manny'ye, bir bana kaydı, sonra rahatladı ama elini indirin-

ceye kadar bileğini bırakmadım. Elimi dudaklarına götürüp öptü. Dudakları elimin üzerindeydi ama Manny'ye bakıyordu. Gözlerinde kızgınlık ve öfke vardı.

Antonio silah taşıyordu ama bir amatördü. Amatörler er ya da geç kendilerini öldürtürdü. Acaba Dominga Salvador bunu biliyor muydu? Vudu konusunda çok bilgili olabilirdi ama silahlar ya da onları taşımanın gereklilikleri hakkında hiçbir bilgisi olmadığına bahse girerdim. Her ne gerekiyorsa, bu Antonio'da yoktu. Sizi öldürebilirdi, elbette, bu hiç zor değildi. Ama yanlış sebeplerle, amatörce yapardı bu işi. Elbette, her ne olursa olsun, siz yine de ölmüş olurdunuz.

Elimi tutup beni yanma, verandaya çıkarttı. Sol elimi tutuyordu. Onu bütün gün tutabilirdi. "Üzerini aramam gerek, Manuel."

"Anlıyorum," dedi Manny. Verandaya ilerledi, Antonio, Manny üzerine atılırsa, aradaki mesafeyi korumak için geriledi. Böylece, arkasını bana dönmüş oldu. Çok dikkatsizceydi, değişik koşullarda olsaydık duruşa ölümcül olurdu.

Polis araması yapar gibi Manny'yi veranda tırabzanlarına dayadı. Antonio ne yaptığın biliyordu ama arama şekli çok agresifti, sanki Manny'e dokunmak onu sinirlendiriyormuş gibi, hızlı, kaba hareketler yapıyordu. Bizim Tony'nin içi kızgınlık doluydu.

Beni aramak aklının ucundan bile geçmedi. Cık-cık.

Tel kapının önüne başka bir adam geldi. Kırklarının sonunda gibiydi. Beyaz fanilanın üzerine, önü açık, ekose bir gömlek giymişti. Gömleğin kollarını kıvırabildiği kadar kıvırmıştı. Alnında ter birikmişti. Belinin arkasında bir silah olduğuna emindim. Siyah saçlarının önünde beyaz bir meç vardı. "Neden bu kadar uzun sürdü, Antonio?" Sesi kalın ve aksanlıydı.

"Silahı var mı diye bakıyordum."

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Görüşme için hazırız."

Antonio kenara çekilip verandadaki eski yerine döndü. Yanından geçerken bana sesli bir öpücük gönderdi. Manny'nin gerildiği hissettim ama kimse vurulmadan, oturma odasına girmeyi başardık. Gelişme kaydetmiştik.

Oturma odası genişti ve sol tarafı yemek odasına dönüşüyordu. Oturma odasında bir piyano vardı. Kim çalıyordu acaba, Antonio mu? Hayır.

Kısa bir holden, geniş bir mutfağa geçen adamı takip ettik. Güneş ışığı öbekleri, siyah-beyaz yer fayanslarının üzerinde parlıyordu. Mutfak eskiydi ama içindeki eşyalar yeniydi. Buz makinesi olan yeni buzdolaplarından bir tanesi ve bir su makinesi arka duvarın çoğunu kaplıyordu. Bütün eşyalar açık sarıydı: Hasat Altını, Sonbahar Bronzu renkleri.

Mutfak masasında altmış yaşlarında bir kadın oturuyordu. İnce, esmer yüzünde, çok gülümsemekten oluşmuş kırışıklıklar vardı. Bembeyaz saçlarını ensesinin biraz üzerinde topuz yapmıştı. Sandalyesinde gayet dik oturmuş, ince kemikli ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu. Çok zararsız görünüyordu. Hoş, yaşlı bir kadın. Eğer hakkında duyduklarımın çeyreği doğruysa, bu, gördüğüm en iyi kamuflajdı.

Gülümseyip elini uzattı. Manny ilerleyip eli tuttu ve kibarca öptü. "Seni yeniden görmek çok güzel, Manuel." Sesi zengindi, aksanın kadife gibi yumuşak izine sahip bir kontralto.

"Seni de, Dominga." Elini bırakıp karşısına oturdu.

Seri, siyah gözleri bana kaydı. Hâlâ kapının girişinde duruyordum. "Evet, Anita Blake, sonunda bana gelebildin."

Söylediği çok garipti. Manny'e baktım. Gözlerinden, onun da bir şey anlamadığı belliydi. Harika. "Beni görmeyi bu kadar istediğinizi bilmiyordum, Sinyora."

"Senin hakkında çok şey duydum, *chica*. Harika şeyler." Siyah gözlerinde, gülen yüzündeki zararsız görünüşü bozan bir hava vardı.

"Manny?" diye sordum.

"Ben değildim."

"Hayır, Manuel artık benimle konuşmuyor. Minik karısı yasakladı." Son cümlesini sinirli, acı içinde söylemişti.

Oh, Tanrım. Orta Batı'nın en güçlü vudu rahibesi terk edilmiş bir aşık gibi davranıyordu. Has siktir.

Kızgın, siyah gözleri bana döndü. "Vaudunla ilgilenen herkes, er ya da geç Sinyora Salvador'a gelir."

"Ben vaudunla ilgilenmiyorum."

Söylediğime güldü. Yüzündeki bütün kırışıklıklar gülümsemesi ile hareket etti. "Ölüleri diriltiyorsun, zombiler yani ve vaudunla ilgilenmiyorsun. Ah, *chica*, işte bu çok komik." Sesi kendine has bir eğlence ile parlıyordu. Onu bu kadar eğlendirebildiğime sevinmiştim.

"Dominga, bu buluşmayı neden istediğimizi söylemiştim. Sana açıkça..." dedi Manny.

Eliyle susmasını işaret etti. "Evet, telefonda çok dikkatliydin, Manuel." Bana doğru eğildi. "Senin buraya, benim pagan ayinlerimle ile ilgili gelmediğin konusunu bana açıkça anlattı." Sesindeki kızgınlık, neredeyse onu boğacak kadar belirgindi.

"Buraya gel, *chica*," dedi. Elini bana uzattı, ikisini birden değil, sadece birini. Manny'nin yaptığı gibi, onu öpmem mi gerekiyordu? Buraya papayı görmeye gelmemiştim.

Birden ona dokunmak istemediğimi fark ettim. Yanlış bir şey yapmamıştı. Ama omuzlarındaki kaslar gerilmiş, çığlık atıyordu. Korkuyordum ve sebebini bilmiyordum.

İlerleyip elini tuttum, ne yapacağımdan emin değildim. Beni, ona en yakın sandalyeye oturttu, hâlâ elimi tutuyordu. Yumuşak ve kalın sesiyle bir şeyler söyledi.

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim, İspanyolca anlamıyorum."

Diğer eli ile saçlarına dokundu. "Böyle, karga kanadı gibi

siyah saçlar. Beyaz tenine hiç uymuyor."

"Annem Meksikalıydı."

"Ama anadilini konuşamıyorsun."

Hâlâ elimi tutuyordu ve ben onu geri istiyordum. "O ben çok küçükken öldü. Babamın ailesi tarafından büyütüldüm."

"Anlıyorum."

Elimi kurtardım ve kendimi hemen daha iyi hissettim. Bana bir şey yapmamıştı. Hiçbir şey yapmamıştı. Neden bu kadar tedirgindim? Meçli adam gelip Sinyora'nın arkasında durdu. Onu görebileceğim bir yerde duruyordu. Elleri açıktaydı. Mutfağın girişini ve arka kapısını görebiliyordum. Kimse arkamdan yakalaşamazdı. Ama ensemdeki tüyler diken diken olmuştu

Manny'e baktım ama o, Dominga'ya bakıyordu. Elleri masanın üzerinde birbirine o kadar sıkı kenetlenmişti ki, kan çekilmişti.

Kendimi, bir yabancı film festivalinde, altyazısız bir film seyretmeye çalışıyormuş gibi hissettim. Neler olduğu konusunda bir fikrim vardı ama doğru olduğundan emin değildim. Ensemdeki karıncalanma bir hokus-pokus olduğunu söylüyordu. Manny'nin tepkisinden hokus-pokusun ona yapıldığını tahmin ediyordum.

Manny'nin omuzları gevşedi. Ellerindeki gerginlik dağıldı. Gözle görülür bir rahatlamaydı. Dominga bütün dişlerini göstererek gülümsedi. "Çok güçlü olabilirdin, *mi corazón*."

"Öyle bir gücü istemezdim, Dominga," dedi.

Neler olduğunu anlamadan, ikisine de baktım. Bilmek istediğimden de emin değildim. Mutluluğun cehalette olduğunu düşünmek istiyordum. Çoğu zaman öyleydi.

Seri, siyah gözlerini bana çevirdi. Ya sen, *chica*, sen güç istiyor musun? Ensemdeki karıncalanma bütün vücuduma yayıldı. Sanki böcekler, üzerimde geçit töreni yapıyordu. Has siktir.

"Hayır." Hoş ve basit bir cevap. Belki bunları daha çok kullanmalıydım.

"Belki istemiyorsun ama sahip olacaksın."

Bunu söyleyiş biçimini beğenmemiştim. Sabah 7:28'de, güneşli bir mutfakta, korku içinde oturmanın düşüncesi bile komikti. Ama korku mideme oturmuştu.

Bana bakıyordu. Sıradan gözlerdi. Vampirlerin cezbedici gücü yoktu. Sıradan gözlerdi ama... Ensemdeki tüyler omuriliğime kaçmaya çalışıyordu.

Büyülü bir güç akıyordu. Beni test ediyordu. Daha önce başıma gelmişti. İnsanlar yapabildiklerime hayran kalmışlardı. Büyü yapmayı bildiğime emindiler. Ama yapamam. Sadece ölülere karşı bir yatkınlığım vardı. Aynı şey değildi.

Neredeyse siyah gözlerinin içine bakınca, kendimi içine doğru çekiliyormuş gibi hissettim. Sanki hareket etmeden düşmek gibiydi. Dünya bir süre için sallandı, sonra durdu. Bir ısı dalgası, halat gibi, vücudumdan çıkıp yaşlı kadına gitti. Ona çarpışını, elektriğe çarpılmış gibi hissettim.

Nefes alamıyordum, ayağa kalktım, "Has siktir!"

"Anita, iyi misin?" Şimdi Manny de ayağa kalkmıştı. Yavaşça koluma dokundu.

"Emin değilim. Bana ne yaptı?"

"Esas sen bana ne yaptın, chica," dedi Dominga. Rengi sararmıştı. Anlında ter birikmişti.

Arkasında bekleyen adam, duvardan uzaklaşıp kollarını açtı, hazırdı. "Hayır," dedi Dominga, "Ben iyiyim, Enzo." Sesi, sanki koşmuş gibi nefes nefeseydi.

Ayakta duruyordum. Eve gitmeyi istiyordum, lütfen.

"Buraya oyun oynamak için gelmedik, Dominga," dedi Manny. Sesi kızgınlık ve sanırım, korku ile kalınlaştı. Son hissini ben de paylaşıyordum.

"Bu bir oyun değil, Manuel. Sana öğrettiğim şeyleri unuttun mu? Olduğun şeyleri?

"Hiçbir şeyi unutmadım ama onu, buraya, zarar görmesi için getirmedim."

"Zarar görüp görmeyeceği ona bağlı, *mi corazón*."

Son bölüm pek hoşuma gitmemişti. "Bize yardım mı edeceksin, yoksa kedi-farecilik mi oynayacağız? Öyleyse bu fare gidiyor." Dikkatimi Enzo'dan ayırmadan, çıkmak için arkamı döndüm. Enzo amatör değildi.

"Manny'nin bahsettiği küçük çocuğu bulmak istemiyor musun? Üç yaşındaymış, bokorun eline düşmek için çok küçük bir yaş."

Söyledikleri beni durdurdu. Öyle olacağını biliyordu. Lanet olsun. "Bokor nedir?"

Gülümsedi. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

Gülümsemesi büyüdü, bu sürpriz çok hoşuna gitmişti. "Sağ avucun yukarı gelecek şekilde elini masaya koy, *por favor*."

"Eğer çocuk hakkında bir şeyler biliyorsan, bana söyle. Lütfen."

"Küçük testlerime biraz daha dayan ve ben de sana yardım edeyim."

"Ne çeşit testler?" Sesimin, hissettiğim kadar şüpheci çıktığını umuyordum.

Dominga güldü, garip, neşeli bir sesti. Beraberinde, yüzündeki bütün kırışıklıklar da güldü. Gözleri neşe ile parlıyordu. Nedense, bana güldüğü hissine kapılmıştım.

"Gel, *chica*, sana zarar vermeyeceğim," dedi.

"Manny?"

"Eğer sana zarar verecek bir şey yaparsa, seni uyarırım."

Dominga bana bakıyordu, yüzünde bir çeşit meraklı bakış vardı. "Gecede üç zombi diriltebildiğini duydum, sonraki gece, bir sonraki gece de. Ancak, gerçekten bir acemisin."

"Cehalet mutluluk getirir," dedim.

"Otur, chica. Canın yanmayacak. Söz veriyorum."

Canın yanmayacak. Bu, sonradan gelecek daha can yakıcı şeylerin habercisi gibiydi. Oturdum. "Her türlü gecikme, çocuğun hayatım tehlikeye atabilir." İyi yanına ulaşmaya çalışıyordum.

Bana doğru eğildi. "Çocuğun hâlâ canlı olduğuna gerçekten inanıyor musun?" Sanırım iyi bir yanı yoktu.

Ondan uzaklaştım. Kendimi tutamadım ve ona yalan söyleyemedim. "Hayır."

"O zaman zamanımız var, değil mi?"

"Ne için zamanımız var?"

"Elin, chica, por favor, sonra sorularına cevap vereceğim."

Derin bir nefes alıp sağ elimi masanın üzerine koydum, avucum yukarı bakıyordu. Gizemli davranıyordu. Gizemli insanlardan nefret ederdim.

Masanın altından küçük, siyah bir çanta çıkarttı. Onca zamandır kucağında bekletiyormuş gibiydi. Sanki bütün olanları planlamıştı.

Manny çantaya, sanki içinden rahatsız edici bir şey çıkacakmış gibi bakıyordu. Onun gibi bir şey oldu. Dominga Salvador içinden rahatsız edici bir şey çıkarttı.

Bir muskaydı, siyah tüyler, birkaç parça kemik ve mumyalaşmış kuş ayağından yapılmış bir gris-gris. Siyah pençeleri görene kadar onun bir tavuk ayağı olduğunu zannetmiştim. Dışarıda bir yerde, tek bacaklı bir kartal ya da şahin olmalıydı.

Pençelerin etimi deldiğini görür gibi oldum ve elimi çekmeye hazırlanıyordum. Ama o, sakince, gris-grisi açık avucuma yerleştirdi. Tüyler, kemik parçaları ve kurumuş şahin ayağı. Yapışkan değildi. Canımı yakmıyordu. Açıkçası, kendimi biraz aptal hissetmiştim.

Sonra sıcaklığı hissettim. O şey avucumun içinde ısınıyordu. Bir saniye önce sıcak değildi. "Ona ne yapıyorsun?"

Dominga cevap vermedi. Ona baktım ama o bütün dikkatiyle elime bakıyordu. İleri atılmaya hazır bir kedi gibiydi.

Ben de elime tekrar baktım. Pençe kapandı, sonra açıldı, sonra kapandı. Elimin içinde hareket ediyordu. "Hass Sikti- 55
iirrr!" Ayağa kalkmak, bu lanetli şeyi yere atmak istiyordum. Ama kendimi tuttum. Tüm vücudum karıncalanmış, yüreğim ağzımda, orada öylece oturdum ve o şeyin, elimin içinde hareket etmesine izin verdim. "Pekâlâ," sesim nefes nefeseydi. "Küçük testini geçtim. Şimdi şu lanet şeyi elimden al."

Dominga pençeyi yavaşça elimden aldı. Bana dokunmamak için özen gösterdi. Neden bilmiyordum ama çabası çok belirgindi.

"Lanet olsun, lanet olsun!" diye söylendim, sessizce. Elimi karnıma sildim, orada gizli silahıma dokunuyordum. Eğer işler kötüye giderse, beni öldürecek kadar korkutmadan, onu vurabileceğimi bilmek rahatlatıcıydı. "Şimdi işe geri dönebilir miyiz?" Sesim neredeyse düzgün çıkmıştı. Büyük başarı.

Dominga elindeki pençe ile oynuyordu. "Pençeyi hareket ettirdin. Bu seni korkuttu ama şaşırtmadı. Neden?"

Ne diyebilirdim? Onun duymak isteyeceği hiçbir şey. "Ölülere karşı bir yatkınlığım var. Nasıl bazı insanlar düşünceleri okuyabiliyorsa, ölüler de bana tepki veriyorlar."

Gülümsedi. "Ölüleri diriltme yeteneğini gerçekten zihin okumayla mı kıyaslıyorsun? O panayır numaralarıyla?"

Görünüşe göre Dominga, gerçekten iyi bir telepat ile karşılaşmamıştı. Eğer karşılaşmış olsaydı, bu kadar hor görmezdi. Kendilerine göre onlar da, en az Dominga kadar tehlikeliydiler.

"Ben ölüleri diriltiyorum, Sinyora. Benim işim bu."

"Buna, sen de en az benim kadar inanmıyorsun."

"Gerçekten deniyorum," dedim.

"Daha önce birisi seni test etmiş." Bunu bir tespit olarak söylemişti.

"Anneannem test etmişti ama öyle bir şeyle değil." Hâlâ hareket eden ayağı işaret ettim. Spencer's'tan alabileceğiniz sahte oyuncaklara benziyordu. Şimdi elimin içinde olmadığına göre, içinde bir yerlerde pilleri varmış gibi davranabilirdim. Elbette.

"O da vaudun muydu?"

Başımla onayladım. "Neden onunla çalışmadın?"

"Ölüleri diriltmek için doğal bir yeteneğim var. Bunun dini görüşlerimle bir ilgisi yok."

"Sen Hıristiyansın." Bunu, sanki kötü bir şeymiş gibi söylemişti.

"Bu kadar yeter." Ayağa kalktım. "Çok eğlendiğimi söylemek isterdim ama eğlenmedim."

"Sorularını sor, *chica*."

"Ne?" Konu değişimi benim için çok hızlıydı.

"Buraya ne sormak için geldiysen, onu sor," dedi.

Manny'e baktım. "Eğer cevap vereceğini söylüyorsa, cevap verecektir." Çok mutlu görünmüyordu.

Yeniden oturdum. Bir sonraki hakaretten sonra buradan gidecektim. Ama ya gerçekten yardım edebilirse... ah, lanet, o ince ipi oynatıp duruyordu ve ben de Reynoldsların evinde gördüklerimden sonra onu yakalamaya çalışıyordum.

Her soruyu olabildiğince kibar sormayı planlıyordum ama şimdi umurumda bile değildi. "Son birkaç hafta içinde hiç zombi diriltti mi?"

"Birkaç tane," dedi.

Tamam. Bir sonraki soru için biraz tereddüt ettim. Elimde oynaşan şeyin hissi zihnimde canlandı. Hissi yok etmek ister gibi avucumu bacağıma sürttüm. Onu kızdırırsam, bana yapabileceği en kötü şey ne olabilirdi? Bilmemek daha iyiydi. "Zombilerden herhangi birini intikam almak için yolladın mı?" İşte; yeterince kibardı, inanılmaz.

"Hiçbirini."

"Emin misin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Eğer etrafa mezardan katiller salsaydım hatırlardım."

"Cinayet işleyen zombilerin, illa katil olması gerekmiyor," dedim.

"Ya?" Açık renk kaşları havalandı. "Sen 'katil' zombiler diriltme konusunda yeterince bilgilisin, galiba?"

Yalanı yakalanmış okul çocuğu gibi sinmemek için kendimi zor tuttum. "Sadece bir tane."

"Anlat bana."

"Hayır." Sesim çok sert çıkmıştı. "Hayır, bu özel bir konu." Vudu bayan ile paylaşmak istemeyeceğim, özel bir kâbus.

Konuyu biraz değiştirmek istedim. "Daha önce katilleri diriltmiştim. Normal yaşayanölülerden daha vahşi değillerdi."

"Şimdiye kadar kaç yaşayanölü dirilttin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Benim için" sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi durdu, "bir tahminde bulun."

"Bulunamam. Yüzlerce olmalı."

"Bin?" diye sordu.

"Belki, sayısını tutmuyorum," dedim.

"Animatörler A.Ş.'deki patronun tutuyor mudur?"

"Sanırım bütün müşterilerim dosyalanmıştır, evet," dedim.

Gülümsedi. "Tam sayıyı öğrenmek çok hoş olurdu."

Ne zararı olabilirdi ki? "Eğer öğrenebilirsem söylerim."

"Ne kadar söz dinleyen bir kız." Ayağa kalktı. "Sizin 'katil' zombinizi ben diriltmedim. Eğer vatandaşları yiyen oysa tabii." Gülümsedi, sanki komik bir şey varmış gibi gülüyordu. "Ama sizinle asla konuşmayacak insanlar tanıyorum. Bu kötü şeyi yapmış olabilecek insanlar. Onlara sorarım ve onlar bana cevap verir. Onlardan gerçeği öğrenir ve sana söylerim, Anita.

Adımı, söylenmesi gerektiği gibi söylemişti, Ahnitah. Kulağa çok egzotik geliyordu.

"Çok teşekkür ederim, Sinyora Salvador."

"Ama bu bilgi karşılığında istediğim bir şey var," dedi.

Hiç hoş olmayan bir şey söyleyeceğine bahse girerdim. "Acaba ne çeşit bir şey, Sinyora?"

"Benim için bir teste daha girmeni istiyorum."

Ona baktım, devam etmesini bekliyordum ama etmedi. "Ne çeşit bir test?" diye sordum.

"Aşağıya gelirsen sana gösteririm." Sesi bal kadar yumuşaktı.

"Hayır, Dominga," dedi Manny. Şimdi o ayağa kalkmıştı. "Anita, Sinyora'nın sana söyleyeceği hiçbir şey o kadar değerli olamaz."

"Sizin ikinizle de konuşmayacak insanlarla konuşabilirim. Sizler iyi Hıristiyanlarsınız."

"Hadi, Anita, onun yardımına ihtiyacımız yok." Kapıya doğru yöneldi. Ben peşinden gitmedim. Manny katledilmiş aileyi görmemişti. Dün gece kana bulanmış oyuncak ayılar rüyalarına girmemişti. Bunlar benim başıma gelmişti. Eğer yardım edebilecekse, buradan çekip gidemezdim. Benjamin Reynolds'un ölü olup olmaması önemli değildi. Önemli olan, o şeyin yeniden öldüreceğiydi. Ve olanların vudu ile ilgili olduğuna bahse girerdim. Bu, benim uzmanlık alanım değildi. Yardıma ihtiyacım vardı, hem de çok hızlı bir şekilde.

"Hadi, Anita." Manny, kolumu tutup beni kapıya doğru çekiştirdi.

"Bana testten bahset."

Dominga, galip gelmiş bir şekilde gülümsedi. Beni yakaladığını biliyordu. Onun yardım sözünü alıncaya kadar burada kalacağımı biliyordu. Lanet olsun.

"Hadi bodruma inelim. Testi orada açıklarım."

Manny kolumu sıktı. "Anita, ne yaptığını bilmiyorsun."

Haklıydı ama... "Benimle kal, Manny, beni kolla. Gerçekten canımı yakacak bir şey yapmasını engellersin. Tamam mı?"

"Anita, aşağıda sana her ne yaptırmak istiyorsa, bu, canını yakacaktır. Belki fiziksel olarak olmaz ama canın yanacaktır."

"Bunu yapmam gerek, Manny." Eline hafifçe vurdum ve gülümsedim. "Her şey yolunda gidecek."

"Hayır," dedi. "Gitmeyecek."

Onun haklı olduğunu düşünmem dışında, söyleyecek bir şeyim yoktu. Ama bunun bir önemi yoktu. Yapacaktım. Eğer cinayetleri durduracaksa, kabul edilir olduğu sürece, Dominga'nm istediklerini yapacaktım. Eğer bu, bir daha asla yarısı yenmiş cesetler görmememi sağlayacaksa, yapacaktım.

Dominga gülümsedi. "Hadi aşağıya inelim."

"Anita ile yalnız konuşabilir miyim, *Sinyora, por favor,*" dedi Manny. Eli hâlâ kolumu tutuyordu. Elinden gerginliğini hissedebiliyordum.

"Bu güzel günün geri kalanında onunla istediğin kadar konuşabilirsin, Manuel. Ama benim zamanım kısıtlı. Eğer benim için bu testi hemen, şimdi yaparsa, ona, katili yakalaması içi elimden gelen bütün yardımı yapacağım konusunda söz veririm."

Bu, önemli bir teklifti. Pek çok insan onunla saf dehşet yüzünde konuşurdu. Polis buna yaklaşamazdı bile. Onlar en fazla tutuklayabilirdi. Bu pek etkili değildi. Pencerenizin altından gelen yaşayanölüler... işte bu etkiliydi.

Şimdiden dört, belki beş kişi ölmüştü. Böylesi, ölmek için iyi bir şekil değildi. "Yapacağımı söylemiştim. Hadi gidelim."

Masanın etrafından yürüyüp Manny'nin koluna girdi. Manny, sanki Dominga onu sokmuş gibi sıçradı. Bizi birbirimizden ayırdı. "Ona hiçbir zarar gelmeyecek, Manuel. Yemin ederim."

"Sana güvenmiyorum, Dominga."

Güldü. "Bu onun seçimi, Manuel. Onu ben zorlamadım."

"Ona şantaj yaptın, Dominga. Ona, başkalarının güvenli-

ğini kullanarak şantaj yaptın."

Dönüp omzunun üzerinden baktı. "Sana şantaj yaptım mı, *chica*?"

"Evet," dedim.

"Ah, kesinlikle senin öğrencin, *corazón*. Senin dürüstlüğüne ve cesaretine sahip."

"Çok cesurdur ama aşağıda ne olduğunu henüz bilmiyor."

Bodrumda tam olarak ne olduğunu sormak istedim ama sormadım. Gerçekten bilmek istemiyordum. İnsanlar beni daha önce olağanüstü pislikler konusunda uyarmıştı. O odaya girme; canavar seni yakalar. Genelde bir canavar olurdu ve beni yakalamaya çalışırdı. Ama şimdiye kadar, canavarlardan ya daha hızlı ya da daha şanslıydım. Şimdi de şansımın yaver gitmesini istiyordum.

Manny'nin uyarısını dinleyebilmeyi isterdim. Eve dönmek şu an kulağa çok hoş geliyordu. Ama görev çirkin yüzünü göstermişti. Görev ve kâbusların fısıltıları. Katledilmiş başka bir aile daha görmek istemiyordum.

Dominga, Manny'yi odanın dışına götürürken, biz de Enzo ile peşlerindeydik. Tam, geçit töreni yapılacak gündü.

Altıncı Bölüm

Bodruma inen tahta basamaklar dar ve dikti. Üzerine bastıkça basamakların titrediğini hissediyorduk. Çok rahat değildi. Kapıdan içeri giren güneş ışığı, mutlak karanlığa doğru yok oluyordu. Güneş ışığı, bu mağara gibi yerin içlerine doğru gücünü kaybediyor gibiydi. Güneş ışığının bittiği grilikte durup karanlık odaya doğru baktım. Dominga ve Manny'i bile göremiyordum. Tam önümde olmalıydılar, değil mi?

Koruma Enzo arkamda, sabırlı bir dağ gibi bekliyordu. Acele etmem için hiçbir hareket yapmadı. O zaman kararları ben mi verecektim? Oyuncaklarımı toplayıp eve dönebilir miydim?

"Manny" diye seslendim.

Uzaktan bir ses geldi. Çok uzaktan. Belki de odanın akustiğinin oynadığı bir oyundu. Belki de değildi. "Buradayım, Anita."

Sesin geldiği yeri görebilmek için eğildim ama görecek bir şey yoktu. Mürekkep gibi karanlığa doğru iki adım daha attım ve sanki duvara çarpmış gibi durdum. Çoğu bodrumda toprağın nemli kokusu olurdu ama burada, onun altında bayat, ekşi, tatlı bir şey daha vardı. Cesetlerin, neredeyse tanım-

lanamayan kokusu. Merdivenlerin başında çok fazla değildi. Ama aşağıya indikçe artacağına bahse girerdim.

Anneannem bir vaudun rahibesiydi. Onun humfosu ceset
 kokmazdı. Vududaki iyilik ve kötülük keskin çizgilerle belli değildi, tıpkı Cadılık, Hıristiyanlık ve Satanizm'de olduğu gibi ama burada belliydi. Dominga Salvador çizginin yanlış tarafmdaydı. Buraya gelirken bunu biliyordum. Ama yine de rahatsız ediciydi.

Anneannem Flores benim bir nekromensır olduğumu söylemişti. Bu, vudu rahibesi olmaktan çok daha fazla ve aynı zamanda çok daha az bir şeydi. Ölülere karşı bir sempatim vardı, her çeşit ölüye. Yoldan çıkartıcı, demişti anneannem. Beni Hıristiyan olmaya yönlendirmişti. Babamı, beni anne tarafından uzaklaştırmaya ikna etmişti. Bunları, beni sevdiği ve ruhumu kaybetmemden endişe ettiği için yapmıştı.

Ve şimdi ben yoldan çıkmanın dişleri arasına gidiyordum. Anneannem Flores buna ne derdi acaba? Büyük ihtimalle, evine git. İyi bir tavsiye. Karnımdaki kasılma da aynı şeyi yapmamı söylüyordu.

Işıklar yandı. Merdivenlerde durmuş gözlerimi kırpıyordum. Merdivenlerin sonundaki, tek soluk ampul, bir yıldız kadar parlaktı. Dominga ve Manny, ampulün altında durmuş, bana bakıyorlardı.

Işık. Neden bir anda kendimi daha iyi hissettirmişti? Bu, aptalcaydı ama öyleydi. Enzo kapıyı arkamızdan kapattı. Gölgeler yoğundu ama dar koridor ilerledikçe tepeden ampuller sallanmaya devam ediyordu.

Neredeyse basamakların bitimine gelmiştim. Tatlı, ekşi koku artmıştı. Ağzımdan nefes almaya çalıştım ama bu nefesimi tıkamaktan başka bir işe yaramadı. Çürümüş cesetlerin kokusu insanın diline yapışırdı.

Dominga dar koridorda önden gidiyordu. Duvarlarda belirgin yamalar vardı. Yeni çimento dökülmüş gibiydi; kapıya

benziyordu. Çimentonun üzeri boyanmıştı ama burada eskiden belirli aralıklarla kapılar olduğu anlaşılıyordu. Onları niye kapatmışlardı? Niye çimento dökmüşlerdi? Arkalarında ne vardı?

Elimi sert çimentoya sürdüm. Duvar pürüzlü ve soğuktu.
Boyası çok eski değildi. Bu kadar nemden kabarması gerekirdi ama daha kabarmamıştı. Kapıların arkasında ne vardı?

Omuzlarımın arası kaşınmaya başladı. Enzo'ya bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Rahat durduğundan emindim. Şu anki en son derdimin, vurulma korkusu olduğuna bahse girerdim.

Hava serin ve nemliydi. Bodrumun zeminindeydik. Üç kapı vardı. İki sağda ve bir tane solda. Kapılardan birinde parlak ve yeni bir asma kilit vardı. Yanında geçerken, sanki kapıya ağır bir şey dayanmış gibi bir ses geldi.

Durdum. "İçeride ne var?"

Ben durunca Enzo da durdu. Dominga ile Manny köşeden dönmüşlerdi ve biz yalnız kalmıştık. Kapıya dokundum. Tahta öttü, menteşeleri oynadı. Sanki dev bir kedi kapıyı tırmalıyordu. Kapının altından bir koku yayıldı. Midem bulandı ve geri kaçtım. Koku ağzıma ve burnuma yerleşmişti. Kendimi tutamayıp yutkununca, yutana kadar tadını aldım.

Kapının arkasındaki ses inledi. İnsan mı, yoksa bir hayvan mı, emin değildim. Her ne ise, insandan büyüktü ve ölüydü. Bir hayli ölüydü.

Burnumu ve ağzımı sol elimle kapattım. Sağ elim ne olur, ne olmaz diye boştaydı. Ne olur, ne olmaz, belki o şey kapıyı kırıp çıkabilirdi. Yürüyen ölülere karşı mermiler. Bir işe yaramayacağını biliyordum ama yine de silah rahatlatıcıydı. En azından Enzo'yu haklayabilirdim. Ama eğer o şey serbest kalırsa, Enzo'nun da en az benim kadar tehlikede olacağını biliyordum.

"Artık gitmemiz gerek," dedi.

Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Herhangi bir cadde-

de köşedeki dükkâna gidiyor da olabilirdik. Çok vurdum duymaz görünüyordu ve bu beni çok rahatsız etmişti. Eğer ben korkuyorsam, Tanrı aşkına, herkesin korkması gerekirdi.

Solumdaki, kilitli değilmiş gibi görünen kapıya baktım. Emin olmanı gerekiyordu. Hızla açtım. Oda dört buçuk metreye, bir buçuk metre kadardı, hücre gibiydi. Beton zeminle duvarlar tertemiz ve boştu. Enzo hızla kapıyı kapattı. Onunla mücadele etmedim. Buna değmezdi. Eğer benden elli kilo daha ağır birisi ile karşılaşacaksam, çizgiyi nerede çekeceğim konusunda dikkatli olmalıydım. Boş bir oda buna değmezdi.

Enzo kapıya yaslandı. Sert ışıkta, anlında biriken teri görebiliyordum. "Diğer kapıları açmayın, Sinyorita. Çok kötü olabilir."

Başımla onayladım. "Elbette, dert değil." Boş bir oda onu terletmişti. Bir şeylerin onu korkutabildiğini görmek güzeldi. Ama neden bu odaydı da, o içinde inleyen şeyin olduğu oda değildi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Sinyora'ya yetişmemiz gerek." Sandalyeye oturmama yardım eden Fransız garsonlara benzer, nazik bir hareket yaptı. Ben de gösterdiği yöne doğru ilerledim. Başka ne yapabilirdim ki?

Koridor geniş bir odaya açılıyordu. Hücreyle aynı rahatsız edici beyaz renkteydi. Bembeyaz zeminde göz alıcı siyah ve kırmızı desenler vardı. Vaudun tanrıları, laoları çağırmak için çizilmiş semboller.

Semboller bir yolu çerçeveliyordu. Yol bir mihraba doğru gidiyordu. Eğer yoldan dışarı çıkarsanız, bu kadar özenle çizilmiş sembollerin hepsini bozardınız. Bunun iyi mi, kötü mü olacağından emin değildim. Bilmediğin büyülerle uğraşmanın üç yüz altmış dokuzuncu kuralı: Şüphedeysen, dokunma.

Ben de öyle yaptım.

Odanın sonu mumlarla aydınlanmıştı. Sıcak, zengin aydınlık oynaşıp beyaz odayı ısı ve ışıkla dolduruyordu. Do-

minga ışığın ve beyazlığın ortasında durmuş, kötülükle parlıyordu. Başka bir kelime bulamıyordum. Sadece kötü değil, aynı zamanda şeytaniydi. Kötülüğü, etrafında sıvı ve dokunulabilir bir karanlık gibi parlıyordu. Gülümseyen yaşlı kadın yok olmuştu. Artık güçlü bir yaratıktı.

Manny kenarda durmuş, ona bakıyordu. Sonra bana baktı. Gözlerinin akı görünüyordu. Mihrap, Dominga'nın dik sırtının hemen arkasındaydı. Üzerindeki hayvan cesetleri, etrafındaki havuza dökülüyordu. Tavuklar, köpekler, küçük bir domuz, iki keçi. Ne olduklarını çıkartamadığım et ve tüy yığınları. Mihrap, ölü şeylerin aktığı bir çeşme gibiydi.

Kurbanlar yeniydi. Çürümemişlerdi. Keçilerden birinin donuk gözleri bana bakıyordu. Keçileri öldürmekten nefret ederdim. Tavuklardan çok daha akıllı görünürlerdi. Ya da belki, bana daha şirin görünüyorlardı.

Mihrabın solunda, uzun boylu bir kadın duruyordu. Teni, sanki ağır, parlak ahşaptan oyulmuş gibi, mum ışığında siyah renkte parlıyordu. Düz ve kısa saçları omuzlarına dökülüyordu. Geniş elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve çok iyi yapılmış bir makyajı vardı. Kan kırmızısı, uzun, ipek bir elbise giymişti. Elbisenin rengi rujuna uyuyordu.

Mihrabın sağında bir zombi vardı. Bir zamanlar bir kadınmış. Uzun, soluk kahverengi saçları neredeyse beline geliyordu. Birisi saçlarını parlatacak kadar fırçalamıştı. Cesette canlı görünen tek yer, saçlarıydı. Teni grimsi bir renk almıştı. Derisi kemiklerine yapışmıştı. Çürümeye başlamış, ince derisinin altında kasları oynuyordu. Neredeyse yok olmuş burnu, ona bitmemiş bir görüntü vermişti. İskeletleşmiş kalıntılarının üzerinde, kırmızı renkli bir gecelik dalgalanıyordu.

Makyaj yapmaya bile çalışmışlardı. Dudakları iyice içe çekilmiş olduğu için, boyamakla uğraşmamışlardı ama şişmiş gözlerinin etrafına rimel çekilmişti. Yutkunup diğer kadına döndüm.

O da zombiydi. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi korunmuş ve canlı haline en yakın zombiydi ama ne kadar tatlı görünürse görünsün, ölüydü. Kadın, yani zombi, bana baktı. Mükemmel kahverengilikteki gözleri, hiçbir zombinin uzun süre sahip olamayacağı bir ifade ile baktı. Kim ya da ne oldukları hakkındaki bilgileri günler, hatta saatler içinde yok olurdu. Ama bu zombi korkuyordu. Korkusu, gözlerinden, parlak bir acı gibi okunuyordu. Zombilerin böyle gözleri olmazdı.

Daha çürümüş olan zombiye döndüm, o da bana bakıyordu. Şişmiş gözleri üzerimdeydi. Gözlerini yerinde tutan etin çoğu gitmiş olmasına ve yüz ifadesi çok iyi olmamasına rağmen, başarmıştı. Korkmayı başarmıştı. Has siktir.

Dominga başıyla onayladı ve Enzo beni, çemberin içine ilerlemem için uyardı. Gitmek istemiyordum.

"Burada neler oluyor, Dominga?"

Gülümsedi, neredeyse kahkaha atacaktı. "Böyle terbiyesizliklere alışkın değilim."

"Alış o zaman," dedim. Arkamda Enzo'nun nefesini hissettim. Olabildiğince aldırmamaya çalıştım. Sağ elim olabildiğince silahıma yakındı, silahıma uzandığımı belli etmemeye çalışıyordum. Kolay değildi. Silaha uzanmak çoğu zaman silaha uzanmak gibi görünürdü. Ama kimse fark etmişe benzemiyordu. Bizim için iyi bir durumdu.

"Bu iki zombiye ne yaptın?"

"Sen kendin incele, *chica*. Eğer söylediği kadar güçlüysen, kendi sorunun cevabını kendin de verebilirsin."

"Test bu mu?"

"Belki."

İç çektim. Bayan Vudu ne kadar sert olduğumu görmek istiyordu. Neden? Belki de bir sebebi yoktu. Belki sadece güç manyağı, sadist fahişenin tekiydi. Evet, işte buna inanırdım. Ama belki de, bu oyunların bir amacı vardı. Eğer öyleyse, hâlâ ne olduklarını çözememiştim.

Manny'ye baktım. Belli belirsiz bir şekilde omuz silkti. O da neler olduğunu anlayamamıştı. Harika.

Dominga'nın oyunlarını oynamak hoşuma gitmiyordu, özellikle de kurallarını bilmiyorken. Zombiler hâlâ bana bakıyordu. Gözlerinde bir şeyler vardı. Korku ve bir şey daha... umut. Has siktir. Zombilerin umudu olmazdı. Onların hiçbir şeyi olmazdı. Onlar ölüydü. Bunlarsa ölü değildi. Ne olduklarını çözmem gerekiyordu. Merakın, animatörleri öldürmemesini ümit ediyordum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, Dominga'nın yanından dolaştım. Enzo arkamda kalıp çıkış yolunu tuttu. Orada dururken çok iri ve sert görünüyordu ama onu geçebilirdim. Eğer mecbur kalırsam geçerdim. Öldürecek kadar mecbur kalırsam. Umarım, o kadar mecbur kalmazdım.

Çürümüş zombi bana bakıyordu. Uzun boyluydu; neredeyse bir seksen. Kırmızı geceliğinin altından iskeletleşmiş ayakları görünüyordu. Uzun ve ince, hatta belki de bir zamanlar güzel bir kadınmış. Şişmiş gözleri, neredeyse tamamı ortaya çıkmış oyuklarının içinde döndü. Hareket ettiklerinde ıslak, emme benzeri sesler çıkartıyorlardı.

Bu sesi ilk duyduğumda kusmuştum. Yuvalarında hareket eden gözlerin sesi. Ama bu, dört yıl önce, ben bu işte yeniyken olmuştu. Çürümüş et artık midemi bulandırmıyor ya da beni etkilemiyordu. Bu, genel bir kuraldı.

Gözlerinin rengi, içinde bir hayli yeşil olan bir kahverengiydi. Etrafında pahalı parfüm kokusu uçuşuyordu. Burnunuzdaki talk pudrasını andıran, tatlı, çiçek gibi, hoş bir kokuydu. Ama altında çürümüş etin kokusu vardı. Burnumu buruşturup boğazımın arkasına yapıştı. Bu hoş, pahalı parfümü bir daha kokladığımda, aklıma leş kokusu gelecekti. Aman, neyse, zaten satın alamayacağım kadar pahalı kokuyordu.

Bana bakıyordu. Bir benliği vardı. Gözlerinde kişiliğinin

gücü vardı. Diğer zombilere bir kişilik vermezdim çünkü öylesi daha uygun oluyordu. Mezardan geri döndüklerinde çok canlı görünüyor olabilirlerdi ama bu durum çok uzun sürmezdi. Çürürlerdi. Önce kişilik ve zekâ, sonra vücut giderdi. Hep bu sıra ile olurdu. Tanrı, hiç kimseye vücutlarının çürüdüğünü fark ettirecek kadar acımasız değildi. Burada bir şeyler çok yanlış gitmişti.

Dominga Salvador'un yanından dolaştım. Bilmediğim bir sebepten, dokunma mesafesinin dışında duruyordum. Silahı olmadığından emindim. Hissettirdiği tehlikenin tabancalar ya da bıçaklarla hiç ilgisi yoktu. Basit bir şekilde, kazara bile olsa ona dokunmak istemiyordum.

Soldaki zombi mükemmeldi. Hiçbir çürüme belirtisi yoktu. Gözlerindeki bakışlar dikkatli ve canlıydı. Tanrı yardımcımız olsun. Herhangi bir yere gidip insanların arasına karışabilirdi. Peki, ben canlı olmadığını nasıl anlamıştım? Emin değildim. Alışıldık işaretlerden herhangi biri yoktu ama ölü olduğunu hissediyordum. Ancak... kadına baktım. Hoş, esmer yüzü bana tekrar baktı. Gözleri korku ile bağırıyordu.

Ölüleri diriltmemi sağlayan güç her neyse, bana, bunun zombi olduğunu söylüyordu ama gözlerim bunu fark edemiyordu. İnanılmazdı. Eğer Dominga böyle zombiler diriltebiliyorsa, benim işimi elini bile kımıldatmadan bitirirdi.

Bir ölüyü diriltmek için üç gün beklemem gerekiyordu. Bu, ruhunun uzaklaşması için gereken süreyi sağlıyordu. Ruhlar genelde bir süre etrafta dolanırdı. Ortalama üç gün. Eğer ruhu yakınlardaysa, hiçbir bok getiremezdim. Teoriye göre, eğer animatör, dirilttiği cesedin ruhunu da bozmadan ona bağh tutabilirse o zaman gerçek dirilişi elde edebilirdik. Bilirsiniz, diriliş, olayın aslı, İsa ve Lazarus'ta olduğu gibi. Ben buna inanmıyordum. Ya da belki sınırlarımın farkındaydım.

Bu zombiye bakınca, farklı olduğunu görebiliyordum. Ruhu hâlâ oradaydı. Ruh hâlâ cesedin içindeydi. Ruhları, iki ce-

sedin de içindeydi. Nasıl? İsa aşkına bunu nasıl başarmıştı?

"Ruhları. Ruhları hâlâ vücutlarında." Sesim, hissettiğim rahatsızlığı taşıyordu. Neden gizlemeye çalışacaktım ki?

"Çok güzel, *chica*."

Enzo'yu da görebilecek şekilde, gidip Dominga'nın solunda durdum. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ruhlar vücuttan çıktığı anda yakalandı."

Başımı iki yana salladım. "Bu hiçbir şeyi açıklamıyor."

"Ruhları şişelemeyi bilmiyor musun?"

Şişedeki ruhlar mı? Dalga mı geçiyordu? Hayır, geçmiyordu. "Hayır, bilmiyorum." Bunu söylerken, çok kendini beğenmiş olmaya gayret etmiştim.

"Sana bir sürü şey öğretebilirim, Anita, bir sürü."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Ruhları hapsettin, sonra cesetleri dirilttin ve ruhları geri koydun." Tahmin yürütüyordum ama kulağa doğru geliyordu.

"Çok, çok güzel. Aynen öyle oldu." Bana o kadar dik bakıyordu ki, rahatsız olmuştum. Boş, siyah gözleri beni ezberliyordu.

"Ama neden zombilerden biri çürüyor? Teoriye göre, ruhu olan zombiler çürümez."

"Bu, artık bir teori değil. Öyle olduğunu ispatladım," dedi.

Çürümüş zombiye baktım, o da bana baktı. "Öyleyse, bu neden çürüyor da, öteki çürümüyor?" İki nekromensır olarak iş konuşuyorduk. "Söyler misin, zombilerini sadece ay ışığında mı diriltiyorsun?"

"Ruhu istediğim zaman cesede koyup sonra çıkartabilirim."

Şimdi, ben Dominga Salvador'a bakıyordum. Bakarken, ağzımın açılıp çenemin yere düşmesini, korkunun yüzümde belirmesini engellemeye çalışıyordum. Benimle herhangi bir şekilde eğlenmesini istemiyordum.

"Şimdi neler anladığımı anlatayım." Sesimi olabildiğince

öğrenci moduna getirmiştim. "Ruhu cesede koyunca çürümüyor. Sonra ruhu cesetten çıkartıyorsun ve normal zombi gibi çürüyor."

"Kesinlikle," dedi.

"Sonra, ruhu çürümüş cesede geri koyuyorsun ve zombi yeniden etrafından haberdar ve canlı oluyor. Ruh geri girdiğinde çürüme duruyor mu?"

"Evet."

Has siktir. "Yani, zombiyi, çürümüş haliyle sonsuza kadar tutabilir misin?"

"Evet."

Çifte has siktir. "Peki ya bu?" Sanki konferans veriyormuş gibi elimle göstermiştim.

"Pek çok insan onun için bir sürü para öder."

"Bir dakika, onu seks kölesi olarak mı satıyorsun?"

"Belki."

"Ama..." Düşüncesi bile korkunçtu. O bir zombiydi, yemeye, uykuya, hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Onu dolapta tutup bir oyuncak gibi, istediğiniz zaman çıkartabilirdiniz. Mükemmel, itaatkâr bir köle.

"Normal zombiler gibi itaatkârlar mı, yoksa ruh onlara irade veriyor mu?"

"Çok itaatkâr görünüyorlar."

"Belki sadece senden korktukları içindir," dedim.

Gülümsedi. "Belki."

"Ruhlarını sonsuza kadar hapsedemezsin."

"Edemem," dedi.

"Ruhun gitmesi gerekir."

"Senin Hıristiyan Cennet'ine ya da Cehennem'ine mi?"

"Evet," dedim.

"Bunlar kötü kadınlardı, *chica*. Onları kendi aileleri bana verdi. Cezalandırılmaları için para ödediler."

"Bunun için para mı aldın?"

"Cesetlerle ailelerin izni olmadan oynamak yasalar aykırı," dedi.

Beni korkutmayı önceden planlamış mıydı, bilmiyordum. Belki planlamamıştı. Ama tek cümle ile yaptığı her şeyin yasal olduğunu belirtmişti. Ölülerin hakları yoktu. İşte bu yüzden zombileri koruyan yasalara ihtiyacımız vardı. Has siktir.

"Hiç kimse, bir ceset içinde sonsuza kadar hapis olmayı hak etmez," dedim.

"Bunu idamlık mahkûmlara yapabiliriz, *chica*. Topluma öldükten sonra hizmet edebilirler."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu yanlış."

"Çürümeyen zombi yaratmam, *chica*. Animatörler, sanırım kendinize böyle diyorsunuz, bu sırrı yıllardır arıyordu. Onu ben buldum ve insanlar bunun için para ödemeye hazırlar."

"Bu, yanlış. Vudu hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama bu senin insanların için bile yanlış. Nasıl ruhları hapis tutup onların laoya ulaşmalarını engellersin?"

Omuz silkip iç çekti. Birden çok yorgun göründü. "Bana yardım edeceğini umuyordum, *chica*. Beraber çalışırsak, çok daha hızlı zombi üretebiliriz. Rüyalarımızın ötesinde zengin olabiliriz."

"Yanlış kıza teklif ettin."

"Bunu şimdi anlıyorum. Vaudun olmadığın için, bunda bir yanlış görmeyeceğini düşünmüştüm."

"Hıristiyan, Budist, Müslüman, ne dersen de, Dominga, hiçbiri bunun doğruluğunu kabul etmeyecektir."

"Belki, belki de değil. Sormanın hiçbir zararı olmaz."

Çürümüş zombiye baktım. "Etkileyici bir sunum, değil mi?" dedi.

"Çürümeyen zombi yapmışsın, bu harika. Sadist olmana gerek yok."

"Zalim olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedim.

"Manuel, ben zalim miyim?"

Manny cevap verirken bana bakıyordu. Gözleri, bana bir şeyler söylemek istiyor gibiydi. Ne olduğunu anlayamamıştım. "Evet, Sinyora, zalimsin."

Ona doğru döndü, yüzünden ve vücudundan şaşırdığı belli oluyordu. "Gerçekten zalim olduğumu mu düşünüyorsun, Manuel? Sevgili *amantenin*?"

Başıyla yavaşça onayladı. "Evet."

"Birkaç yıl önce yargılarında bu kadar hızlı değildin, Manuel. Benim için birçok kere beyaz keçi kesmiştin."

Manny'e döndüm. Filmlerdeki ana karakterin, birisi hakkında bir şeyler öğrendiği sahnelerde gibiydim. En yakın arkadaşlarınızdan birinin insan kurban ettiğini öğrendiğinizde, bir fon müziği ve kamera açıları da bekliyordunuz. Birçok kere demişti. Birçok kere.

"Manny?" Sesim, boğuk bir fısıltı olarak çıkmıştı. Bu, benim için zombilerden bile daha kötüydü. Yabancıların canı cehenneme, bu Manny'ydi ve doğru olamazdı.

"Manny?" dedim yeniden. Bana bakamıyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Bilmiyor muydun, *chica*? Manny sana geçmişinden hiç bahsetmedi mi?"

"Kapa çeneni," dedim.

"Benim en değerli yardımcımdı. Benim için her şeyi yapardı."

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. Durdu, yüzü kızgınlıkla gerilmişti. Enzo mihraba doğru iki adım yaklaştı. "Yapma." Kime dediğimden bile emin değildim. "Bunu, sizden değil, ondan duymam gerek."

Yüzünde hâlâ kızgınlık vardı. Enzo, düşmeye hazır çığ gibi duruyordu. Dominga, sert bir şekilde başıyla onayladı. "Sor o zaman, *chica*."

"Manny, doğru mu söylüyor? Hiç insan kurban ettin mi?"

Sesim çok normal çıkmıştı. Öyle olmaması gerekiyordu. Midem o kadar kasılmıştı ki, canım yanıyordu. Artık korkmuyordum; en azından Dominga'dan korkmuyordum. Gerçekten, gerçekten korkmuyordum.

Başını kaldırıp baktı. Saçları yüzüne düşüp, gözlerinin etrafına döküldü. Gözlerinde çok fazla acı vardı. Neredeyse hareket ediyordu.

"Bu doğru, değil mi?" Tenim soğumuştu. "Lanet olsun, cevap ver." Sesim durgun, sıradan ve sakin çıkıyordu.

"Evet," dedi.

"Evet, yani insan kurban ettin?"

Şimdi bana bakıyordu, kızgınlığı, gözlerime bakma gücünü vermişti. "Evet, evet!"

Gözlerini kaçırma sırası bendeydi. "Tanrım, Manny, nasıl yaparsın?" Sesim yumuşamıştı, artık sıradan değildi. Eğer emin olmasaydım, gözyaşlarımm dökülmek üzere olduğunu söyleyebilirdim.

"Neredeyse yirmi yıl önceydi, Anita. Bir vaudun ve nekromensırdım. Öyle olduğuna inanıyordum. Sinyora'ya aşıktım. Öyle olduğumu zannediyordum."

Ona baktım. Yüzündeki ifadeyi görünce boğazım düğümlendi. "Manny, lanet olsun."

Bir şey söylemedi. Orada, öylece, sefil bir şekilde duruyordu. İki görüntüyü bir araya getiremiyordum. Manny Rodriguez ve bir ayinde boynuzsuz keçi kurban eden bir adam. O, bana bu işin doğru ve yanlışlarını öğreten adamdı. Pek çok şeyi yapmayı reddetmişti. Bunun yarısı kadar bile kötü olmayan işleri. Hiçbir anlamı yoktu.

Başımı iki yana salladım. "Şu an bunu kaldıramayacağım." Birden, istemediğim halde, kendimi yüksek sesle konuşurken buldum. "Pekâlâ, küçük bombanı patlattın. Eğer sınavını geçersem bize yardım edeceğini söylemiştin. Geçtim mi?" Eğer şüphe içindeysen, tek bir felakete konsantre olmalıydın.

"Sana, yeni iş atılımımda bana yardım etme fırsatını sunacaktım, Anita."

"İkimiz de bunu yapmayacağımı biliyoruz," dedim.

"Çok yazık, Anita. Doğru eğitimle benim güçlerime rakip olabilirdin."

Büyüdüğümde onun gibi olmak. Sağ olun, kalsın. "Teşekkür ederim ama olduğum yerden memnunum."

Gözleri Manny'e, sonra bana kaydı. "Mutlu mu?"

"Manny ve ben başımızın çaresine bakabiliriz, Sinyora. Şimdi bana yardım edecek misin?"

"Eğer sana, sen bana bir iyilik yapmadan yardım edersem, bana bir iyilik borçlu olursun."

Ona iyilik borçlu olmak istemiyordum. "Bilgi takas etmeyi tercih ederim."

"Sizin katil zombi araştırmanızı genişletmeniz için vereceğim bilgiyi karşılayacak ne biliyor olabilirsin ki?"

Bunun üzerinde bir süre düşündüm. "Zombiler hakkında bazı kanunlar yazıldığını biliyorum. Zombilerin yakında hakları olacak, kanun tarafından korunacaklar." Bunun yakında olmasını ümit ediyordum. Ona, kanun teklifinin ne kadar erken bir aşamada olduğunu söylemeyi gerekli bulmamıştım.

"Yani, çürümeyen zombilerimden birkaçını, yasadışı olmadan satmam gerekiyor."

"Yasadışı olmasının seni çok ilgilendireceğini zannetmiyorum. İnsan kurban etmek de yasadışı."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Artık böyle şeyler yapmıyorum, Anita. Artık eski, kötü yollara sapmıyorum."

Buna inanmıyordum ve o da benim inanmadığımı biliyordu. Gülümsemesi genişledi. "Manuel gidince, ben de böyle kötü işlemlerden vazgeçtim. Manuel'in zorlaması olmayınca, saygıdeğer bir rahip oldum."

Yalan söylüyordu ama bunu ispatlayamazdım. Bunu o da

biliyordu. "Sana önemli bir bilgi verdim. Şimdi bana yardım edecek misin?"

Başıyla zarif bir şekilde onayladı. "Himayemdekilere, senin katil zombin hakkında bir şeyler bilip bilmediklerini soracağım." Bana içten içe güldüğü hissine kapılmıştım.

"Manny, bize yardım edecek mi?"

"Eğer Sinyora yapacağını söylüyorsa, o iş olur. Bu yönden çok iyidir."

"Eğer vaudun ile bir ilişkisi varsa, katilinizi bulurum," dedi.

"Harika." Teşekkür etmedim çünkü doğru gelmiyordu. Küfür edip onu iki kaşının arasından vurmak istiyordum ama sonra Enzo'yu da vurmam gerekirdi. Ve bunu polise nasıl açıklardım? Yasadışı hiçbir şey yapmıyordu. Lanet olsun.

"Artık düzelmiş tabiatım düşünürsek, bu yeni gelişmiş zombilerin üzerinde yaptığım çılgınca deneyleri unutacağını düşünebilir miyiz?"

Gülümsedi. "*Chica, chica*, düşünebileceğinden bile daha zengin olacağım. Bana katılmayı reddedebilirsin ama beni durduramazsın."

"Bu kadar emin olma," dedim.

"Ne yapacaksın, polise mi gideceksin? Kanunlara karşı gelmiyorum ki. Beni durdurmanın tek yolu öldürmek." Bunu söylerken doğrudan bana bakıyordu.

"Beni heveslendirme."

Manny yanıma geldi. "Yapma, Anita, ona meydan okuma."

Aslında ona da kızgındım, cehenneme kadar yolları vardı. "Seni durduracağım, Sinyora Salvador. Her ne gerekiyorsa, yapacağım."

"Bana karşı ölümcül büyüler mi kullanacaksın, Anita ama ölen sen olacaksın."

Ölümcül büyüleri, Meksika fasulyesinden ayıramazdım.

Omuz silktim. "Ben daha dünyevi şeylerden bahsediyordum, mermi gibi."

Enzo mihraba doğru atıldı, patroniçesi ile aramıza girdi. Dominga onu durdurdu. "Hayır, Enzo, bu sabah çok sinirlendi ve şaşırdı." Gözleri hâlâ bana gülüyordu. "Derin büyüler hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bana zarar veremez ve cinayet işlemeyi kabul etmeyecek kadar onurlu."

İşin en kötü yanı, haklı olduğuydu. Beni tehdit etmediği sürece, iki kaşının arasına bir mermi yerleştiremezdim. Ölü sabrında bekleyen zombilere baktım ama sonsuz sabırları altında korku vardı, umut ve... Tanrım, hayatla ölüm arasındaki ince çizgi, gitgide inceliyordu.

"En azında ilk deneyini geri gönder. Ruhunu çıkartıp tekrar koyabileceğini ispatlamışsın. Bunu seyretmesine izin verme."

"Ama Anita, onun için şimdiden bir alıcı buldum."

"Ah, Yüce İsa, yoksa... Ah, Tanrım, bir nekrofiliyak."

"Onlar ölüleri, senin ya da benim seveceğimden çok daha fazla seviyorlar, böyle bir kız için inanılmaz paralar ödemeye hazırlar."

Belki onu şuracıkta vurabilirdim. "Sen taş kalpli, ahlaksız, fahişenin tekisin."

"Ve sen *chica*, büyüklerine saygı duymayı öğrenmelisin."

"Saygı kazanılabilir," dedim.

"Sanırım, Anita Blake, senin, insanların neden karanlıktan korktuğunu hatırlaman gerekiyor. Yakında pencerende bir ziyaretçi olmasını sağlamalıyım. Şeytani bir şey odana süzülmeli. Eğer istediğin şey buysa, saygını elde edeceğim."

Korkmam gerekiyordu ama korkmuyordum. Kızgındım ve eve gitmek istiyordum. "İnsanları senden korkmaya zorlayabilirsin, Sinyora ama onları sana saygı duymaya zorlayamazsın."

"Göreceğiz, Anita. Hediyeni aldıktan sonra beni ara. Çok yakında gelecek."

"Hâlâ katil zombiyi bulmamız için yardım edecek misin?"

"Edeceğimi söyledim ve edeceğim."

"Güzel. Şimdi gidebilir miyiz?" dedim.

Eliyle Enzo'yu yanına çağırdı. "Hâlâ cesaretiniz varken, var gücünüzle gün ışığına doğru koşun."

Koridora doğru yürüdüm. Manny'de yanımdaydı. Bir birimize bakmıyorduk. Tüm dikkatimiz Sinyora ve evcil hayvanlarının üzerindeydi. Koridorda durdum. Manny, sanki ne diyeceğimi biliyormuş gibi, hafifçe koluma dokundu. Onunla ilgilenmedim.

"Seni soğukkanlı bir şekilde öldürmeyi istemiyor olabilirim ama eğer bana zarar verirsen, parlak, güneşli bir günde mermiyi yersin."

"Tehditler seni kurtarmaz, *chica*," dedi Dominga.

Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Seni de, fahişe."

Gülümsemesi inceldi ve kızgınlaştı. Benim gülümsemem genişledi.

"Öyle demek istemiyor, Sinyora. Sizi öldürmeyecek," dedi Manny.

"Bu doğru mu, *chica*?" Sesi, kulağı dolduran bir hırlama gibiydi, aynı zamanda hem hoş, hem de korkutucuydu.

Manny bana hızlı ve sert bir şekilde baktı. İyi bir tehditti. Aklm yolunu izleyip onu zayıflatmak istemiyordum. "Seni vuracağımı söyledim, seni öldüreceğimizi söylemedim, değil mi?"

"Hayır, söylemedin."

Manny, kolumdan yakalayıp beni merdivenlere doğru sürükledi. Sol kolumu tutuyordu, ne olur, ne olmaz diye sağ kolumu serbest bırakmıştı.

Dominga hareket bile etmedi. Kızgın, siyah gözleri, biz köşeyi dönene kadar üzerimden ayrılmadı. Manny beni beton kaplı kapıların olduğu koridora sürükledi. Ondan kurtuldum. Bir kalp atışı kadar birbirimize baktık.

"Kapıların arkasında ne var?"

"Bilmiyorum."

Yüzümdeki tereddüdü görmüş olmalıydı. "Tanrı şahidim olsun, Anita, bilmiyorum. Burası yirmi yıl önce böyle değildi."

Sanki bakışlarım bir şeyi değiştirecekmiş gibi, gözlerimi üzerine diktim. Dominga Salvador'un, Manny'nin sırrını kendisine saklamasını dilerdim. Bilmek istemiyordum.

"Anita, buradan çıkmamız gerekiyor, şimdi." Sanki birisi üflemiş gibi, üzerimizdeki ampul bir anda söndü. İkimiz de yukarı baktık. Görülecek bir şey yoktu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. İlerimizdeki ampul de soldu ve söndü.

Manny haklıydı. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Merdivenlere doğru hafifçe koşmaya başladım. Asma kilitli kapının arkasındaki şey, dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi zangırdayıp sallandı. Başka bir ampul daha söndü. Karanlık peşimizden geliyordu. Merdivenlere ulaştığımızda, tüm hızımızla koşuyorduk. Sadece iki ampul kalmıştı.

Son ışık da söndüğünde, merdivenlerin ortasındaydık. Bir anda durdum, karanlıkta ilerlemek istemiyordum. Manny'nin kolu benimkine sürtündü ama onu göremiyordum. Zifiri karanlıktı. Gözüme dokunabilir ve parmağımı görmezdim. El ele tutuştuk. Eli benimkinden daha büyük değildi. Sıcak, tanıdık ve lanet şekilde rahatlatıcıydı.

Karanlıkta tahtanın sesi bir çifte kadar yüksekti. Çürümüş et kokusu merdivenleri kapladı. "Has siktir!" Söylediklerim, karanlıkta yankılanıp geri geldi. Ağzımdan çıktığına pişman oldum. Büyük bir şey koridorda sürükleniyordu. Çıkarttığı ses kadar büyük olamazdı. Islak sürtünme sesleri basamaklara doğru yöneldi. Ya da ses öyle duyuluyordu.

İki basamağı tökezleyerek çıktım. Manny de hemen hareketlendi. Karanlığa doğru ilerlemeye başladık ve aşağıdaki sesler de acele etmeye başladı. Kapının altından gelen ışık o

kadar aydınlıktı ki, can yakıyordu. Manny kapıyı açtı. Güneş ışığı gözlerimi yaktı. İkimizin de gözleri bir süreliğine kamaştı.

Arkamızdan gelen şey, çığlık atıp güneş ışığına doğru ilerledi. Çığlığı neredeyse insancaydı. Bakmak için dönmeye başladım. Manny kapıyı kapattı. Başını iki yana salladı. "Onu görmek istemiyorsun. Onu görmek istemiyorum."

Haklıydı. Ama neden kapıyı açıp renksiz, şekilsiz şeyi görünceye kadar beklemeyi istiyordum? Çığlıklar atan kâbusun görüntüsü. Kapalı kapıya bakıp olduğu halde bıraktım.

"Sence peşimizden gelir mi?" diye sordum.

"Gün ışığına mı?" diye sordu Manny.

"Evet," dedim.

"Hiç zannetmiyorum. Hadi, bunu öğrenmeden buradan gidelim."

Aynı fikirdeydim. Ağustos güneşi oturma odasına akıyordu. Sıcak ve gerçek. Çığlık, zombiler, hepsi güneş ışığında yanlış görünüyordu. İşlerin sabahleyin kötüye gitmesi. Kulağa pek olası gelmiyordu.

Tel kapıyı sakin ve yavaşça açtım. Paniğe kapılmak, ben mi? Ama etrafı o kadar dikkatli dinliyordum ki, kulağıma hücum eden kanı duyabiliyordum. Peşimizden gelen sürünme seslerini dinliyordum. Bir şey yoktu.

Antonio hâlâ dışarıda, nöbetteydi. Acaba onu peşimizden gelen Lovecrafvari, korkunç yaratığa karşı uyarsa mıydık?

"Aşağıda zombiyi becerdin mi?" diye sordu Antonio.

Yaşlı Tony'yi uyarma isteği uçup gitmişti.

Manny onunla ilgilenmedi.

"Sen git, kendi kendini becer," dedim.

"Heh!" dedi.

Veranda merdivenlerinden aşağıya yürüdüm. Manny yanımdaydı. Antonio silahını çekip bizi vurmadı. Günümüz düzelmeye başlamıştı.

Üç tekerlekli bisikletteki kız, Manny'nin arabasının yanında durdu. Yolcu tarafından arabaya binerken bana bakıyordu. Ben de büyük, kahverengi gözlerine baktım. Yüzü koyu bir renkte yanmıştı. Beş yaşından daha büyük olamazdı.

Manny şoför tarafına geçti. Arabayı vitese taktı ve yola çıktık. Küçük kızla birbirimize baktık. Biz köşeyi dönmeden, o da kaldırımda ileri-geri pedal çevirmeye başladı.

Yedinci Bölüm

Şavalandırma soğuk hava üflüyordu. Manny arabasını banliyö sokaklarında sürüyordu. Yolların çoğu boştu. İnsanlar işlerindeydi. Küçük çocuklar bahçelerde oynuyordu. Birkaç anne merdivenlerdeydi. Evde çocuklarıyla ilgilen babaları göremedim. Bir şeyler değişiyordu ama o kadar çok değil. Aramızdaki sessizlik gerginleşmeye başlamıştı. Rahat bir sessizlik değildi.

Manny, arada sırada, yan gözle kaçamak bakışlar atıyordu.

Koltuğa yayılmıştım, emniyet kemeri silahımın altına girmişti. "Yani, eskiden insan kurban ediyordun," dedim.

Sanırım titredi. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır, bilmek istemiyorum. Huzurlu cehaletimde yaşamak istiyorum."

"İşler böyle yürümüyor, Anita."

"Sanırım yürümüyor," dedim. Silahıma takılmış kemeri düzelttim. Ah, rahatlamıştım. Keşke, her şeyi düzeltmek bu kadar kolay olsaydı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Senin biliyor olman konusunda mı?" diye sordu. Sorarken bana bakıyordu. Başımla onayladım.

"Dırdır etmeyeceksin, değil mi? Ne kadar kötülük dolu bir piç olduğumu mu söyleyeceksin?"

"Bunun bir anlamı olacağını zannetmiyorum," dedim.

Bana yine baktı; bu sefer biraz daha uzun süre. "Sağ ol."

"Aramızın düzeldiğini söylemedim, Manny. Sadece sana bağırmayacağım. En azından şimdilik."

İçi koyu tenli gençlerle dolu, beyaz bir arabanın yanından geçtik. Arabadaki müziğin sesi o kadar açıktı ki, dişlerim titredi. Şoförün yüzü, keskin hatlı Aztek heykellerinin aynısıydı. Yanlarından geçerken, göz göze geldik. Dudaklarıyla bana öpücükler gönderdi. Diğerleri gürültülü bir şekilde güldü. Onlara el hareketi yapmamak için kendimi zor tuttum. Terbiyesiz herifleri cesaretlendirmemeliydim.

Onlar sağa döndü. Biz düz devam ettik. Rahatlamıştım.

Manny, ışığın iki araba gerisinde durmuştu. Işıklardan sonra 40. karayolu çıkışı vardı. Oradan 270. karayoluna geçer, Olive Bulvarı'na devam edip kısa bir yolculuktan sonra evime varabilirdik. Yaklaşık kırk beş dakika ile bir saat arası bir yolumuz vardı. Normal şartlarda bir sorun olmazdı. Ama bugün Manny'den uzak olmak istiyordum. Durumu sindirip nasıl hissedeceğime karar vermek istiyordum.

"Lütfen, konuş benimle, Anita."

"Tanrı huzurunda yemin ederim, Manny, ne diyeceğimi bilmiyorum." Gerçek buydu, arkadaşlar arasında doğrudan şaşmamak gerekiyordu. Tabii.

"Seni dört yıldır tanıyorum Manny. İyi bir adamsın. Karını ve çocuklarını seviyorsun. Hayatımı kurtardın. Ben de seninkini kurtardım. Seni tanıdığımı zannediyordum."

"Ben değişmedim."

"Evet," bunları söylerken ona bakıyordum, "değiştin. "Manny Rodriguez hiçbir şart altında insan kurban etmezdi."

"Bu, yirmi yıl önceydi."

"Cinayetin hiçbir hafifletici sebebi olamaz."

"Polise mi gideceksin?" Sesi çok alçaktı.

Işık değişti. Sıramızı bekleyip sabah trafiğine karıştık. Tra-

fik St. Louis'te olabileceğinin en yoğun halindeydi. Los Angeles'da olduğu gibi kilitlenmiyordu ama durup kalkmalar daha rahatsız ediciydi. Özellikle bu sabah.

"Kanıtım yok. Sadece Dominga Salvador'un sözleri. Açıkçası onu güvenilir bir şahit olarak tanımlayamam."

"Kanıtın olsaydı?"

"Bu işte beni zorlama, Manny." Camdan dışarı baktım. Üstü açık bir Miada gördüm. Şoförü beyaz saçlı bir erkekti, renkli, küçük bir şapka ve yarış eldivenleri giymişti. Orta yaş krizi.

"Rosita biliyor mu?"

"Şüpheleri var ama emin değil."

"Bilmek istemiyordur, " dedim.

"Sanırım öyle." Dönüp bana baktı.

Önümüzdeki kırmızı Ford kamyonete neredeyse çarpıyorduk. "Manny," diye çığlık attım.

Frene abandı ve emniyet kemeri torpidoyu öpmemi engelledi.

"Manny, gittiğin yere bak."

Birkaç saniye içinde trafiğe konsantre oldu, sonra bana bakmadan sordu: "Rosita'ya söyleyecek misin?"

Birkaç saniye düşündüm. Başımı iki yana salladımda, göremeyeceğini fark ettim. "Sanmıyorum," dedim. "Bu durumda cehalet gerçekten huzur getiriyor, Manny. Eşinin bununla baş edebileceğini zannetmiyorum."

"Çocukları alır ve beni terk eder."

Ben de öyle düşünüyordum. Rosita çok dindar birisiydi. On emri çok ciddiye alırdı.

"Şimdi bile, ölüleri diriltiğim için ruhumu tehlikeye attığımı düşünüyor," dedi Manny.

"Papa bütün animatörleri aforoz etmekle tehdit edinceye kadar dert etmiyordu ama."

"Kilise, Rosita için çok önemli."

"Benim için de ama ben şimdi mutlu, küçük bir Episkoplistim. Kilise değiştirdim."

"O kadar kolay değil," dedi.

Değildi. Biliyordum. Ama ne yapabiliyorsan, onu yaparsın ya da ne yapman gerekiyorsa onu. "Neden insan kurban ettiğini açıklayabilir misin? Demek istediğim, akla yatkın bir şeyler söyleyebilir misin?"

"Hayır," dedi. Sol şeride geçti. Bu şerit biraz daha hızlı gidiyor gibiydi. Biz geçer geçmez yavaşladı. Murphy'nin trafik yasası.

"Açıklamayı bile denemeyecek misin?"

"Savunulacak bir yanı yok, Anita. Yaptığımla yaşamak zorundayım. Başka bir şey yapamam."

Doğru söylüyordu. "Bu, senin hakkındaki düşüncelerimi değiştirecek, Manny."

"Hangi yönden?"

"Henüz bilmiyorum." Gerçekten. Eğer çok dikkatli olursak, birbirimize dürüst davranabilirdik. "Hakkında bilmem gereken daha başka şeyler var mı? Dominga'nın sonradan yumurtlayabileceği şeyler?"

Başını iki yana salladı. "Daha kötüsü yok."

"Pekâlâ," dedim.

"Pekâlâ," dedi. "Bu kadar mı, sorgu yok mu?"

"Şimdilik yok, belki de hiç olmayacak." Bir anda kendimi çok yorgun hissettim. Sabah, 9:23'tü ve benim uykuya ihtiyacım vardı. Ruhsal olarak bitmiştim. "Bu konuda nasıl hissetmeliyim, bilmiyorum, Manny. Dostluğumuzu ya da iş ilişkimizi nasıl değiştireceğini bilmiyorum. Sanırım değiştirecek. Ah, lanet olsun, bilmiyorum."

"Haklısın," dedi. "Kafamızın karışık olmadığı bir konuya geçelim."

"Bu, ne olabilir ki?"

"Sinyora, söylediği gibi, pencerenden kötü bir şeyler gönderecek."

"Bunu fark ettim."

"Onu neden tehdit ettin?"

"Ondan hoşlanmamıştım."

"Ah, harika, çok harika. Bunu neden düşünemedim?" dedi.

"Onu durduracağım, Manny. Bunu bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Kötü adamlara önde başlama şansı verme, Anita. Sana bunu öğretmiştim."

"Bana ayrıca, insan kurban etmenin cinayet olacağını da öğretmiştin."

"Bu ağır geldi," dedi.

"Evet, öyle," dedim.

"Hazırlıklı olman gerek, Anita. Peşinden bir şeyler gönderecek. Sadece korkutmak için, zarar verecek bir şeyler olacağını zannetmiyorum."

"Onu öldürmeyeceğimi itiraf ettirdiğin için mi yapacak bunu?" dedim.

"Hayır çünkü senin onu gerçekten öldürebileceğine inanmıyor. Güçlerin ilgisini çekmiş. Sanırım seni öldürmektense, kendi tarafına çekmeyi isteyecektir."

"Zombi üretme fabrikasında çalıştırmak için."

"Evet."

"Bu, hayatta olmaz."

"Sinyora, insanların ona hayır demesine alışkın değildir, Anita."

"Bu, onun derdi, benim değil."

Bana baktı, sonra hemen trafiğe. "Bunu senin derdin yapacaktır."

"İdare ederim."

"Kendine bu kadar güveniyor olamazsın."

"Değilim ama ne yapmamı istiyorsun, yıkılıp ağlayayım mı? Eğer can sıkıcı bir şey penceremde içeri girerse, idare ederim."

"Sinyora'yı idare edemezsin, Anita. O çok güçlü, hayal edebileceğinden çok daha güçlü."

"Beni korkuttu, Manny. Çok etkilendim. Eğer başa çıkamayacağım bir şey gönderirse, kaçarım, tamam mı?"

"Tamam, değil. Bilmiyorsun, sadece bilmiyorsun."

"Koridordaki şeyi duydum. Kokusunu aldım. Korktum ama o insan, Manny. Bütün o hokus-pokuslar onu mermilerden koruyamaz."

"Vurulduğunu farz edelim, diyelim kafasından ya da kalbinden ve ölmüş gibi görünüyor olsun, ben yine de, ona bir vampirmiş gibi davranırdım. Kafasını ve kalbini yok eder, vücudunu da yakardım." Yan gözle bana bakmıştı.

Bir şey söylemedim. Dominga Salvador'u öldürmekten bahsediyorduk. Ruhları hapsedip cesetlerin içine koyuyordu. Bu iğrenç bir şeydi. Büyük ihtimalle önce o bana saldıracaktı. Olağanüstü bir mahluk evime sızacaktı. O kötüydü ve ilk o saldıracaktı. Önce davranıp pusuya düşürmek, cinayet sayılır mıydı? Evet. Yine de yapar mıydım? Konunun kafamda şekillenmesine izin verdim. Şeker drajesiymiş gibi döndürdüm, fikrin tadına bakıyordum. Evet, yapardım.

Her ne için olursa olsun, cinayet planı yaptığım için, kendimi kötü hissetmem gerekirdi. Kötü hissetmiyordum. Eğer o beni iterse, benim de onu itebileceğimi bilmek, bir şekilde rahatlatıcıydı. Ben kim oluyordum da Manny'yi yirmi yıl önce işlediği suçlar yüzünden yargılıyordum? Evet, kim oluyordum?

Sekizinci Bölüm

Saat öğlene yaklaşıyordu. Manny, hiçbir şey söylemeden beni eve bıraktı. Yukarı gelmek istemedi, ben de davet etmedim. Hâlâ onun hakkında ya da Dominga Salvador ve içinde ruhu olan, çürümeyen zombileri hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Düşünmemeye karar vermiştim. İyi bir fiziksel aktiviteye ihtiyacım vardı. Şansım varsa, isteğim gerçekleşecekti, öğleden sonra judo antrenmanım vardı.

Kulağa, olduğundan daha etkileyici gelse de, siyah kuşağım vardı. Dojo standartlarında fena değildim. Ama dış dünyada, kötü adamlar benden en az elli kilo daha ağırken, silahıma güveniyordum.

Kapı çaldığında zaten ben de kapı koluna değmek üzereydim. Ağzına kadar dolu spor çantamı kapının yanına koyup kapı deliğinden baktım. Oradan bakabilmek için her zaman parmak uçlarımda yükselmem gerekiyordu.

Çok net olmayan, sarışın, açık renk gözlü, neredeyse tanıdık bir görüntüydü. Harold Gaynor'un aşırı kaslı koruması, Tommy'ydi. Gün gitgide iyiye gidiyordu.

Normalde, judo antrenmanına giderken silahımı almazdım. Öğleden sonraydı. Yazın bu gün ışığında demek oluyor-

du. Gerçekten tehlikeli yaratıklar, hava kararmadan ortaya çıkmazdı. Üzerimdeki Polo tişörtü, pantolonumun içinden çıkarttım. Pantolon için silah askımı yerine taktım. Cep boyu 9mm.lik silahım biraz sıkıştı. Silaha ihtiyacım olacağını bilseydim, daha bol bir kot giyerdim.

Kapı zili yeniden çaldı. Ona seslenmemiştim, içeride olduğumu söylememiştim. Ama o yılmamıştı. Üzerine yaslanıp kapı zilini üçüncü kez çaldı.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Tommy'nin soluk mavi gözlerine baktım. Gözleri hâlâ ölününkiler kadar boştu. Mükemmel bir boşluk. Böyle bir bakış doğuştan mı geliyor, yoksa çalışmak mı gerekiyordu?

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Dudağı titredi. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Hiç zannetmiyorum."

Geniş omuzlarını silkti. Ceketinin altından omuz askısının izini görebiliyordum. Daha iyi bir terziye ihtiyacı vardı.

Sol tarafımda bir kapı açıldı. Kucağında ufak bir çocukla bir kadın çıktı. Dönüp bizi görmeden kapıyı kilitledi. "Ah, selam." Hoş bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba," dedim.

Tommy başı ile selam verdi.

Kadm dönüp merdivenlere doğru yürüdü. Çocuğa, ince bir sesle, anlaşılmaz şeyler söylüyordu.

Tommy bana baktı. "Bunu gerçekten koridorda mı yapmak istiyorsun?"

"Ne yapıyoruz?"

"İş. Para."

Yüzüne baktım ve bana hiçbir şey ifade etmedi. Beni rahatlatan tek şey, eğer Tommy bana zarar vermek isteseydi, büyük ihtimalle daireme gelmesine gerek olmayacağıydı. Büyük ihtimalle.

Kenara çekilip kapıyı ardına kadar açtım. İçeri girerken

uzanma mesafemin dışında durdu. Etrafa bakındı. "Hoş, temiz."

"Temizlik servisi," dedim. "Bana işten bahset, Tommy. Bir randevum var."

Kapının yanındaki spor çantasına baktı. "İş mi, eğlence mi?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedim.

Dudakları yine belli belirsiz büküldü. Bunun onun gülümseme şekli olduğunu fark ettim. "Aşağıda, arabada, içi para dolu bir çanta var. Bir buçuk milyon, yarısı şimdi, yarısı zombiyi dirilttikten sonra.

Başımı iki yana salladım. "Gaynor'a cevabımı vermiştim."

"Ama o patronunun önündeydi. Şimdi sadece sen ve ben varız. Eğer alırsan kimse bilmez. Hiç kimse."

"Etrafta tanıklar olduğu için hayır demedim. Hayır dedim çünkü insan kurban etmem." Gülümsediğimi fark ettim. Bu çok komikti. Manny'i düşündüm. Tamam, belki komik değildi ama yapmayacaktım.

"Herkesin bir fiyatı vardır, Anita. Söyle. Karşılayabiliriz."

Gaynor'un adını hiç telaffuz etmemişti. Sadece ben söylemiştim. Gayet dikkatliydi, çok dikkatliydi. "Bir fiyatım yok, Tommy-cik. Git ve Bay Harold Gaynor'a bunu söyle."

Yüzü kararmış. Kaşlarının arası kırıştı. "Bu ismi bilmiyorum."

"Ah, yapma. Üzerimde cihaz yok."

"Fiyatını söyle. Karşılayabiliriz," dedi.

"Fiyat yok."

"İki milyon, vergisiz," dedi.

"Ne çeşit bir zombi iki milyon eder, Tommy?" Asık suratına bakıyordum. "Gaynor böyle bir harcama yaparak ne çeşit bir çıkar elde etmek isteyebilir?"

Tommy sadece bana baktı. "Bunu bilmen gerekmiyor."

"Böyle diyeceğini biliyordum. Buradan git, Tommy. Ben

satılık değilim." Kapıdan uzaklaştım, onu geçirmeyi planlıyordum. Bir anda ileri atıldı, göründüğünden hızlı hareket ediyordu. Kaslı kolları beni yakalamak için açılmıştı.

Firestar'ı çektim ve göğsüne nişan aldım. Dondu kaldı. Boş bakan gözlerini kırpıyordu. Büyük ellerini yumruk yapıp sıktı. Neredeyse mora yakın bir kızarıklık, boynundan yüzüne yayıldı. Öfke.

"Bunu yapma," dedim, sesim çok sakin çıkmıştı.

"Orospu," diye homurdandı.

"Şimdi, şimdi, Tommy, kabalaşma. Sakinleş ve böylece ikimiz de önümüzdeki harika günleri görebilelim."

Soluk gözleri, silahıma, bana, sonra yine silahıma kaydı. "Elindeki olmasa bu kadar sert olamazdın."

Eğer benim bilek güreşi teklif etmemi bekliyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. "Uza, Tommy, yoksa seni buraya yığarım. Dünya üzerindeki bütün kaslar birleşse sana faydası olmaz."

Ölü gibi bakan gözlerinin arkasında bir şeyin oynadığını gördüm. Burnundan derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, bugünlük beni hakladın. Ama eğer patronu hayal kırıklığına uğratmaya devam edersen, seni o silah olmadan yakalamam gerekecek." Dudağı titredi. "İşte o zaman ne kadar sert olduğunu göreceğiz."

'Onu şimdi vur,' dedi kafamın içinde küçük bir ses. Sevgili Tommy'nin bir gün tepeme bineceğimden emindim. Onu orada istemiyordum ama... Onu sadece bir gün üzerime saldırabilir diye öldüremezdim. Bu yeterince iyi bir sebep değildi. Ve bunu polise nasıl açıklardım?

"Defol, Tommy." Silahı ya da bakışlarımı üzerinden ayırmadan kapıyı açtım. "Def ol ve Gaynor'a söyle, eğer beni rahatsız etmeye devam ederse, korumalarını ona kutu içinde geri yollamaya başlarım."

Bunu söylerken Tommy'nin burun delikleri büyüdü, boy-

nundaki damarlar gerildi. Yanımdan geçip hole çıktı. Silahımı yanımda tutup gidişini seyrettim ve merdivenlerden inişini dinledim. Gittiğinden olabildiğince emin olunca silahımı kılıfına yerleştirdim, spor çantamı alıp, judo antrenmanıma doğru yola koyuldum. Küçük kesintilerin antrenman programımı engellemesine izin veremezdim. Yarınki antrenmanımı kesinlikle kaçıracaktım. Katılmam gereken bir cenaze vardı. Ayrıca, eğer Tommy gerçekten beni bilek güreşine davet ederse, gerekli bütün yardıma ihtiyacım vardı.

Dokuzuncu Bölüm

Cenazelerden nefret ederim. En azından bu seferki, çok fazla hoşlandığım birisinin değildi. İticiydi belki ama doğru. Peter Burke hayattayken vicdansız bir Orospu Çocuğunun tekiydi. Ölmüş olmasının onu bir anda azizlik seviyesine yükseltmesini anlayamıyordum. Ölüm, özellikle şiddet içeren bir ölüm, dünya üzerindeki en iğrenç piçi bile, iyi birisi yapıyordu. Neden?

Küçük, siyah elbisem ve kara camlı güneş gözlüğümle Ağustos güneşi altında durmuş, acılı aile mensuplarını seyrediyordum. Tabutun üzerine bir branda, onun üzerine de çiçekler koymuşlardı, ailesi için sandalyeler hazırlamıştı. Eğer dostu değilsem, neden burada olduğumu sorabilirsiniz. Çünkü Peter Burke bir animatördü. Pek iyi değildi ama biz küçük ve özel bir gruptuk. Eğer birimiz ölürse, hepimiz gelirdik. Bu bir kuraldı. Ayrıcalık yoktu. Belki kendi ölümümüz olabilirdi ama ölüleri diriltebildiğimiz düşünülürse, olmayabilirdi de.

Vampir olarak geri dönmesin diye cesede yapabileceğiniz bazı şeyler vardı ama zombi farklı bir yaratıktı. Cesedin yakılması durumu dışında, bir animatör cesedi canlandırabilirdi. Ateş, zombilerin korktuğu ve saygı duyduğu tek şeydi.

Peter'ı diriltip başına mermiyi kimin sıktığını sorabilirdik.

Ama kulağının arkasından, patlayan çekirdekli bir 357lik Magnum ateşlemişlerdi. Adamın başından geriye, plastik bir torbayı dolduracak kadar bile parça kalmamıştı. Zombi olarak diriltebilirdik ama ölü bile olsanız, konuşmak için ağıza ihtiyacımız vardı.

Manny yanımda duruyordu ve siyah takım elbisesinin içinde hiç rahat değildi. Yanında karısı Rosita, sırtı tamamen dik bir şekilde duruyordu. Kalın, kahverengi elleri, siyah deri çantasını tutuyordu. Üvey annemin, kalın kemikli dediği türden bir kadındı. Hafif permalı saçları kulaklarının hemen üzerinde bitiyordu. Saçlarının daha uzun olması gerekirdi. Şimdiki hali, yüzünün yuvarlaklığını tamamen ortaya çıkartıyordu.

Charles Montgomery, tam arkamda, kara bir dağ gibi duruyordu. Charles, daha önce bir yerlerde Amerikan futbolu oynamış gibi görünüyordu. Kaşlarını çatıp insanları kaçırtma yeteneğine sahipti. Ama gerçekte, Charles, hayvan kanı dışında bir şey görse fenalaşırdı. Böyle, iri bir zenci görüntüsüne sahip olduğu için çok şanslıydı. Acıya hiç tahammülü yoktu. Walt Disney filmlerinde, mesela Bambi'nin annesinin öldüğü sahnede, ağlardı. Çok duyarlıydı.

Karısı Caroline çalışıyordu. Birileriyle vardiya değiştirememişti. Ne kadar çabaladığım merak ediyordum. Caroline iyi birisiydi ama yaptığımız işi biraz aşağılıyordu. Yaptığımız işe hokus-pokus derdi. Caroline hemşireydi. Sanırım bütün gün doktorlarla uğraştıktan sonra, birilerini aşağılamanız gerekiyordu.

Kalabalığın önlerine yakın bir yerde Jamison Clarke duruyordu. Uzun, ince ve tanıdığım tek kızıl saçlı, yeşil gözlü zenciydi. Bana, mezarın üzerinden başıyla selam verdi. Ben de karşılık verdim.

Hepimiz buradaydık, Animatörler A.Ş.'nin animatörleri. Bert ve gündüz sekreterimiz Mary, kaleyi koruyorlardı. Bu

arada Bert'in, başa çıkamayacağımız anlaşmalar yapmamasını umuyordum. Ya da yapmak istemeyeceğimiz. Eğer dikkat etmezseniz, Bert böyle şeyler yapardı.

Güneş sırtıma, metalden, sıcak bir el gibi yapışmıştı. Erkekler kravatlarını düzeltip yakalarını gevşetiyordu. Kasımpatı kokusu nefes boruma yapışmıştı. Cenazeniz dışında hiç kimse, size top şeklinde kasımpatı getirmezdi. Karanfiller, güller, aslanağızları bunların mutlu hayatları vardı ama kasımpatı ve kuzgunkılıcı... bunlar cenaze bitkileriydi. En azından, uzun kuzgunkılıcı burmalarının kokusu yoktu.

Brandanın altında kalan sandalyelerin en ön sırasında bir kadın oturuyordu. Kırık, oyuncak bir bebek gibi dizleri üzerine eğilmişti. Hıçkırıkları rahibin sözlerini bastıracak kadar yüksekti. Arkalarda, durduğum yerde sadece rahibin rahatlatıcı tınıdaki sesini duyuyordum.

İki küçük çocuk, yaşlıca bir adamın elini tutuyordu. Büyük babaları mıydı acaba? Çocuklar solgundu ve boş boş bakıyormuş gibi görünüyorlardı. Gözyaşları ile ıslanmış yüzlerinde korku vardı. Annelerinin yıkılıp onlara yardım edemez hale gelişini seyrediyorlardı. Onun üzüntüsü, çocuklarınınkinden daha fazlaydı. Kaybı daha büyüktü. Has siktirsin.

Annem, ben sekiz yaşındayken ölmüştü. Boşluğu asla dolduramıyordunuz. Sanki bir parçanız kayboluyordu. Üstesinden geliyordunuz. Devam ediyordunuz ama orada kalıyordu.

Kadının yanında bir adam oturmuş, sırtını bitmez çemberlerle sıvazlıyordu. Saçları neredeyse siyahtı, kısa ve düzgün kesilmişti. Omuzları genişti. Arkadan, rahatsız edici bir şekilde Peter Burke'e benziyordu. Güneş ışığının yarattığı bir hayalet.

Mezarlıkta aralıklarla ağaçlar vardı. Gölgeler, güneş ışığı altında, soluk gri renkte hareket ediyordu. Mezarlığı ikiye bölen çakıl yolun karşı tarafında iki adam vardı. Sessizce durmuş bekliyorlardı. Mezarcılar. İşlerini bitirmeyi bekliyorlardı.

Pembe karanfillerle örtülü tabuta baktım. Yanındaki top-

rak yığını yeşil renkli, sahte çim ile kaplanmıştı. Çukura geri dönmeyi bekleyen, yeni kazılmış toprak.

Yakınlara, tabutun üzerine kırmızı, killi toprağın dökülece- 95
ceği düşüncesi verilmemeliydi. Kocanızı ya da babanızı örten tahtanın üzerine toprak yağacak, onları, sonsuza kadar kurşunla perçinlemiş kutunun içinde hapsedecekti. İyi bir tabut, suyu ve kurtları cesetten uzak tutabilirdi ama çürümeyi engelleyemezdi.

Peter Burke'un cesedine ne olacağını biliyordum. Saten ile kaplayıp boynuna kravat takıp yanaklarını allayıp gözlerini kapatsanız da, o artık bir cesetti.

Cenaze töreni, ben düşüncelere dalmışken bitti. İnsanlar bir anda ayaklandılar. Siyah saçlı adam, yas tutan dulun ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın neredeyse düşüyordu. Başka bir adam koşup onu tuttu. İkisinin arasında kendisini bırakmıştı, ayakları yere sürtüyordu.

Giderken omzunun üzerinde arkasına baktı, kafası, sanki vücuduna bağlı değil gibiydi. Hırıltılı ve tiz bir çığlık attı, çırpınıp tabutun üzerine çullandı. Çiçeklerin üzerine düştü. Parmakları ile kapağı kapalı tutan kilitleri açmaya çalışıyordu.

Bir anda herkes dondu, ona bakıyordu. İki çocuğun, kalabalığın arasında gözleri açılmış durumda, manzarayı seyrettiklerini gördüm. Has siktir. "Durdurun onu," diye bağırdım, sesim biraz yüksek çıktı. İnsanlar dönüp baktılar. Umurumda değildi.

Uzaklaşan kalabalık ve sandalyeler arasından yolumu açtım. Siyah saçlı adam, çığlık atıp debelenen dulun ellerini tutuyordu. Kadın yere düşmüştü ve siyah elbisesinin eteği baldırlarına kadar açılmıştı. Beyaz bir külot giymişti. Göz makyajı yüzüne siyah kan gibi akmıştı.

İki çocuğu tutan adamın önünde durdum. Sanki bir daha hareket edemeyecekmiş gibi durmuş, kadına bakıyordu. "Bayım," dedim. Tepki vermedi. "Bayım?"

Gözlerini kırpıp sanki bir anda önünde belirmişim gibi bana baktı. "Bayım, sizce çocukların bunu görmesi gerekiyor mu?"

"O benim kızım," dedi. Sesi derin ve kalındı. İlaç mı al-

mıştı, yoksa sadece üzgün müydü?

"Anlıyorum, bayım ama çocukların arabaya gitmesi gerek, şimdi."

Dul yeniden ağlamaya başladı. Tiz, sözsüz ve saf acı dolu.

Küçük kız titremeye başlamıştı. "Onun babasısınız ama aynı zamanda çocukların büyükbabasısınız. Öyle davranın. Onları buradan götürün."

Gözlerinde kızgınlık belirdi. "Bu ne küstahlık?"

Beni dinlemeyecekti. Üzüntülerine engel oluyordum. Çocuklardan büyük olanı, beş yaşlarında bir oğlandı, bana bakıyordu. Kahverengi gözleri büyümüştü, ince yüzü hayalet gibi olmuştu.

"Sanırım gitmesi gereken sensin," dedi büyükbabaları.

"Haklısınız. Çok haklısınız," dedim. Onları yaz sıcağında, çimenlerin üzerinde bıraktım. Çocuklara yardım edememiştim. Onlara yardım edememiştim. Nasıl kimse bana yardım etmediyse, ben de onlara yardım edememiştim. Ben hayatta kalmıştım. Onlar da başarırdı, belki.

Manny ve Rosita beni bekliyordu. Rosita bana sarıldı. "Pazar günü, kiliseden sonraki akşam yemeğine gelmelisin."

Gülümsedim. "Gelebileceğimi zannetmiyorum ama çağırdığın için teşekkür ederim."

"Kuzenim Albert de orada olacak," dedi. "Bir mühendis. Sana iyi bakar."

"Bana iyi bakacak birine ihtiyacım yok, Rosita."

İç çekti. "Bir kadın için çok fazla para kazanıyorsun. Bu yüzden bir erkeğe ihtiyacın yok."

Omuz silktim. Eğer evlenirsem, ki çok şüpheliyim, bu, para için olmayacaktır. Aşk. Has siktir. Aşk için mi bekliyordum? Hayır, öyle bir beklentim yoktu.

"Tomas'ı yuvadan almamız gerekiyor," dedi Manny. Rosita'nın koluna girmiş, bana özür diler biçimde gülümsüyordu. Rosita, Manny'den nerdeyse otuz santim uzundu. Benden de çok uzundu.

"Elbette, küçük adama benden selam söyleyin."

"Yemeğe gelmen gerek, " dedi Rosita. "Albert çok yakışıklı bir adam."

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Rosita ama ben almayayım."

"Hadi gel, karıcığım," dedi Manny. "Oğlumuz bizi bekliyor."

Manny'nin onu arabaya çekmesine izin verdi ama kahverengi yüzü kabullenmediğini gösteriyordu. Yirmi dört yaşında olup evlilik hazırlıkları yapmıyor olmam, Rosita'nın içindeki bir şeyleri rahatsız ediyordu. Onu ve üvey annemi.

Charles görünürlerde yoktu. Alelacele ofise, müşterilere gitmiş olmalıydı. Jamison'un da öyle yaptığın düşünüyordum ama o, çimenlerin üzerinde durmuş, beni bekliyordu.

Kıyafeti mükemmeldi, klapalı ceketinin içine, üzerinde siyah noktalar olan, ince bir kravat takmıştı. Kravat iğnesi, oniks ve gümüştü. Bana gülümsüyordu. Bu, hep kötüye işaretti.

Yeşil gözleri çok boş bakıyordu, sanki birisi gözlerinin etrafındaki deriyi silmişti. Eğer yeterince çok ağlarsanız, deri kabarık kırmızıdan, silik beyaza dönerdi.

"Arkadaşındı değil mi, Jamison. Üzgünüm."

Başıyla onayladı ve ellerine baktı. Elindeki güneş gözlüğünü belli belirsiz tutuyordu. Bana baktı. Gözlerinin ta içine bakıyordu. Çok ciddiydi.

"Polis, ailesine hiçbir şey söylemedi. Peter'ın kafası uçuyor ve onların elinde, kimin yaptığına dair en ufak bir ipucu bile yok," dedi.

Ona, polisin elinden gelenin en iyisin yaptığını çünkü on-

ların öyle olduğunu söylemek isterdim. Ama her yıl St. Louis'te pek çok cinayet işleniyordu. Washington D.C.'yi, Birleşik Devletler'in cinayet başkenti olma konusunda zorluyor-

duk. "Ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar, Jamison."

"O zaman neden bize bir şey söylemiyorlar?" Yumruklarını sıkmıştı. Kırılan plastiğin sert sesi duyuldu. O farkında değil gibiydi.

"Bilmiyorum," dedim.

"Anita, polisle aran iyi. Soramaz mısın?" Bakışları çok netti ve gerçek acı ile doluydu. Başka bir durumda Jamison'la ilgilenmezdim, hatta onu pek sevmezdim. Rahatsız edici, devamlı asılan, vampirlerin sadece sivri köpek dişleri olan insanlar olduğuna inanan bir liberaldi. Ama bugün... bugün gerçekti.

"Ne sormamı istiyorsun?"

"Bir gelişme var mı? Şüpheliler var mı? Öyle şeyler."

Bunlar belirsiz ama önemli sorulardı. "Neler bulabileceğime bir bakarım."

Samimi bir şekilde gülümsedi. "Sağ ol, Anita, gerçekten, sağ ol." Elini uzattı, ben de kabul ettim. El sıkıştık. Kırılmış güneş gözlüğünü fark etti. "Kahretsin, doksan beş dolar çöpe gitti."

Güneş gözlüğü için doksan beş dolar mı? Dalga geçiyor olmalıydı. Törene katılanların bir kısmı, sonunda aileyi uzaklaştırmıştı. Dul, birkaç iyi niyetli erkek akrabanın ellerinde hüngür hüngür ağlıyordu. Kelimenin tam anlamıyla, kadını mezardan taşıyarak götürüyorlardı. Çocuklar ve büyükbaba en arkadaydı. Hiç kimse iyi tavsiyeleri dinlemiyordu.

Bir adam, kalabalıktan ayrılıp bize doğru yürüdü. Bu, arkadan Peter Burke'e benzeyen adamdı. Boyu neredeyse bir seksendi. Esmer tenliydi, siyah bıyıkları ve neredeyse keçi sakalı gibi kesilmiş ince sakalları, yakışıklı yüzünü belirginleştiriyordu. Yakışıklıydı, esmer film yıldızları gibi bir yüze sa-

hipti ama hareketlerinde bir şey vardı. Belki siyah saçlarındaki, alnının hemen üzerindeki beyaz meçti. Her ne idiyse, size, oynadığı filmlerde kötü adamı canlandıracağı hissini veriyordu.

"Bize yardım edecek mi?" diye sordu. Bir giriş, bir merhaba yoktu.

"Evet," dedi Jamison. "Anita Blake, bu John Burke. Peter'ın kardeşi."

John Burke, meşhur John Burke, New Orleans'ın en büyün animatör ve vampir avcısı mı, diye sormak istedim. Bir meslektaş. El sıkıştık. Tutuşu sertti, neredeyse canımı yakmıştı, sanki tepki verip vermeyeceğimi ölçüyordu. Vermedim. O da bıraktı. Belki de gücünün farkında değildi. Ama şüpheliydim.

"Kardeşiniz için gerçekten üzgünüm," dedim. İçten söylemiştim. İçten söyleyebildiğime memnun olmuştum.

Başıyla onayladı. "Polisle, onun hakkında konuşacağınız için teşekkür ederim."

"New Orleans polisine bizimkilerle bağlantı kurdutamayaşma biraz şaşırdım," dedim.

Sanki biraz rahatsız olmuştu. "New Orleans polisi ile bazı anlaşmazlıklar yaşadık."

"Gerçekten mi?" dedim, gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Gerçek her zaman hikâyeden daha ilginç oluyordu.

"John bazı ayin cinayetlerine katılmakla suçlanıyor," dedi Jamison. "Sadece vaudun rahibi olduğu için."

"Ah," dedim. Etrafta dedikodular dolaşıyordu. "Ne kadardır, buradasm, John?"

"Neredeyse bir hafta oldu."

"Gerçekten mi?"

"Peter iki gündür kayıptı, yani polis... Cesedini bulmadan önce." Dudaklarını yaladı. Koyu kahverengi gözleri, arkamda bir yere dalmıştı. Mezarcıların çalıştığı yere mi? Arkamı dö-

nüp baktım. Mezar bana olduğu gibi görünmüştü.

"Bulabileceğin herhangi bir şey bile, bizi çok minnettar edecektir," dedi.

"Elimden geleni yapacağım."

"Eve geri dönmem gerek." Sanki rahatlamak ister gibi omuzlarını silkti. "Yengem pek iyi durumda değil."

Bir şey söylemedim. Bunun için pek çok puan kazanmıştım. Peşini bırakamayacağım bir şey vardı. "Yeğenlerine göz kulak olabilecek misin?"

Bana baktı, siyah kaşlarını şaşırmış bir şekilde çattı.

"Onları bu dramatik gösterilerden uzak tutma konusunda, diyorum."

Başıyla onayladı. "Kendini tabuta atışını görmek benim için bile zordu. Tanrım, çocuklar kim bilir neler düşünmüştür?" Gözleri yaşlarla dolup gümüş gibi parladı. Gözyaşları akmasın diye, gözlerini açabildiği kadar açtı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Onu ağlarken görmek istemiyordum. "Polisle konuşup neler bulacağıma bakacağım. Bir şeyler bulursam Jamison'a haber veririm."

John Burke dikkatlice, başıyla onayladı. Gözleri cam gibiydi, gözyaşlarının yüzey direnci, akmalarını engelliyordu.

Jamison'a selam verip oradan ayrıldım. Arabaya binince havalandırmayı sonuna kadar açtım. Arabayı vitese takıp oradan uzaklaşırken, iki adam hâlâ sıcak Ağustos güneşi altında duruyorlardı.

Polisle konuşup neler bulabileceğime bakabilirdim. Ayrıca Dolph için yeni bir isim daha bulmuştum. John Burke, New Orleans'ın, en büyük vudu rahibi. Bana bir hayli şüpheli gibi görünmüştü.

Onuncu Bölüm

Anahtarlarımı daire kapımın kilidine soktuğumda, telefonum çalıyordu. "Geliyorum, geliyorum!" diye bağırdım. İnsan bunu niye yapardı ki? Telefondaki kişi duyup bekleyecek miydi?

Kapıyı hızla açıp telefonu dördüncü çalışta açtım. "Alo."

"Anita?"

"Dolph," dedim. Karnım kasıldı. "Ne var, ne yok?"

"Çocuğu bulduğumuzu düşünüyorum." Sesi alçak, tepkisizdi.

"Düşünüyorum mu? Ne demek, düşünüyorum?" dedim.

"Ne demek istediğimi anladın, Anita," dedi. Sesi yorgun geliyordu.

"Ailesi gibi mi?" Aslmda bir soru değildi.

"Evet."

"Tanrım, Dolph, geriye bir şeyler kalmış mı?"

"Gel ve gör. Burrell Mezarlığı'ndayız. Biliyor musun?"

"Elbette, orada çalışıyorum."

"Buraya gelebildiğin kadar çabuk gel. Eve gidip karıma sarılmak istiyorum."

"Elbette, Dolph, anlıyorum." Kendi kendime konuşuyordum. Telefon uzun zaman önce kapanmıştı. Bir süre ahizeye

baktım. Tenim soğumuştu. Oraya gidip Benjamin Reynolds'tan geriye kalanları görmek istemiyordum. Bilmek istemiyordum. Burnumdan çok derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Koyu renk naylon çoraplarıma, yüksek topuklarıma ve elbiseme baktım. Bunlar alışıldık suç mahalli kıyafetim değildi ama üzerimi değiştirmem çok vakit alırdı. Ben genelde en son çağırılan uzmandım. Benim işim bitince cesedi kaldırabilirlerdi. Ve herkes evine gidebilirdi. Çimenler ve kanın üzerinde dolaşmak için siyah Nikelarımı aldım. Takım elbise ayakkabılarına bir kere kan bulaştırırsanız, asla temizleyemezdiniz.

Küçük, siyah el çantamın içinde, kılıfındaki Browning Hi-Power'ım vardı. Silahım cenaze sırasında arabamdaydı. Üzerimde elbise, cenaze töreninde beklerken, silahımı taşıyacak başka bir yol düşünememiştim. Televizyonda, baldırlarındaki kılıflarda silah taşıyanları görmüşsünüzdür ama 'pişik' kelimesi size bir anlam ifade ediyor mu?

Yedek silahımı alıp çantama soksam mı diye tereddüt ettim. Çantam, diğer bütün çantalar gibi, hareketli bir kara deliğe sahipti. Eğer gerçekten ihtiyacım olursa, silahımı kesinlikle vaktinde çıkartamazdım.

Kısa, siyah eteğimin altında, baldır kılıfı içinde gümüş bir bıçağım vardı. Kendimi Kit Carson gibi hissediyordum ama Tommy'nin küçük ziyaretinden sonra, silahsız olmak istemiyordum. Tommy beni silahsız yakalasaydı, neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bıçak belki tabanca kadar iyi değildi. Ama küçük ayaklarımla tepinip çığlık atmaktan iyiydi.

Daha önce hiç baldırımdan bıçak çekmemiştim. Muhtemelen biraz açık saçık bir görüntü olacaktı ama eğer hayatta kalacaksam... Hey, biraz utanmayı göze alabilirdim.

Burrell Mezarlığı bir tepenin yamacındaydı. Bazı mezar taşlarındaki tarihler yüz yıllarca geriye gidiyordu. Yumuşak, yıpranmış kireçtaşındaki yazılar zar zor okunuyordu, emilip erimiş şeker gibiydi. Çimenler belime kadar uzamıştı; sadece mezar taşları, yorgun nöbetçiler gibi aralarından görünüyordu.

Mezarlığın diğer ucunda, mezarlık görevlisinin evi vardı ama yapılacak pek görevi yoktu. Mezarlık kırk sene önce dolmuştu. Buraya gömülen son kişi 1904 Dünya Fuarı'nı hatırlıyordu.

Mezarlığın içine giden yol yok olmuş, sadece hayaleti kalmıştı: Çimenlerin biraz daha az uzadığı bir patika. Görevlinin evi polis arabaları ve adli tıbbın minibüsü ile çevriliydi. Novam onlarınkilerin yanında çıplak kalmıştı. Belki üzerine, şu büyük telsiz antenlerinden almalıydım ya da üzerinde 'Biz Zombiyiz' yazan bir çıkartma yapıştırmalıydım. Büyük ihtimalle Bert delirirdi.

Bagajdan bir tulum çıkartıp giydim. Boynumdan, ayak bileklerime kadar beni ötüyordu. Bütün tulumlar gibi, bacak arası diz hizasına kadar sarkıyordu, sebebini bilmiyordum ama bu sayede eteğim katlanmamıştı. Tulumu aslında vampirlere kazık saplarken kullanmak için almıştım ama kan kandır. Ayrıca ısırgan otları naylon çoraplarımla hiç iyi şeyler yapmazlardı. Bagajdaki, kâğıt mendil kutusuna benzeyen şeyden bir çift plastik eldiven aldım. Ayağımda elbise ayakkabıları yerine Nikelarım vardı ve kalıntıları incelemeye hazırdım.

Kalıntılar. İyi bir kelime.

Dolph, herkesin arasında kadim bir nöbetçi gibi dikilmiş duruyordu. Kırılmış mezar taşlarına takılmamaya dikkat ederek, ona yöneldim. İnsanı yakacak kadar sıcak bir rüzgâr, otların arasından esiyordu. Tulumun içinde terlemeye başlamıştım.

Sanki eşlik edilmeye ihtiyacım varmış gibi, Detektif Clive Perry gelip beni karşıladı. Detektif Perry, tanıdığım en kibar

insanlardan birisiydi. Üzerinde dünya dışı bir asalet vardı. Kelimenin tam anlamıyla bir centilmendi. Ona her zaman, ne yapıp da hortlak ekibine düştüğünü sormak istemiştim.

İnce, siyah yüzü boncuk boncuk terle dolmuştu. Sıcaklık yirmi sekiz derecenin üzerinde olmasına rağmen, ceketi hâlâ üzerindeydi. "Bayan Blake."

"Dedektif Perry," dedim. Tepenin yamacına doğru baktım. Dolph ve birkaç adamı ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi duruyorlardı. Hiçbiri yere bakmıyordu.

"Ne kadar kötü, Detektif Perry?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Neyle kıyasladığınıza bağlı."

"Reynoldsların evindeki kaset ve fotoğrafları görün mü?"

"Gördüm."

"Onlardan kötü mü?" Bu, benim yeni 'gördüğün en kötü şey' ölçüm olmuştu. Bundan önceki, Los Angeles'tan buraya sızmaya çalışan bir vampir çetesiydi. Saygıdeğer vampir topluluğumuz onları baltalarla parçalamıştı. Onları bulduğumuzda bazı parçaları hâlâ yerde sürünüyordu. Belki de, zaman içinde hafızam körelmişti.

"Daha kanlı değil," dedi, sonra biraz tereddüt etti. "Ama bu bir çocuk. Küçük bir oğlan."

Başımla onayladım. Açıklamasına gerek yoktu. Çocuk olduğunda her zaman daha kötü oluyordu. Sebebini çözememiştim. Bu, belki ilkel bir çocukları koruma içgüdüsüydü. Hormonlardan gelen, derin bir şey. Her neyse, çocuklar daha kötü oluyordu. Beyaz mezar taşlarından birine baktım. Sıradan, erimiş buz gibi görünüyordu. Yukarıya gitmeyi istemiyordum. Görmek istemiyordum.

Tepeye doğru yürüdüm. Dedektif Perry de peşimden geldi. Cesur Detektif. Cesur Anita.

Çimenlerin üzerine çadır gibi bir örtü serilmişti. Ona en yakın Dolph duruyordu. "Dolph," dedim.

"Anita."

Hiç kimse örtüyü açmayı önermedi. "Bu mu?"

"Evet."

Dolph, kendine gelmek için silkindi, belki de titremişti. Eğilip örtüyü ucundan tuttu. "Hazır mısın?" diye sordu.

Hayır, hazır değildim. Bakmak istemiyordum. Ne olurdu, beni bakmaya zorlamasalardı. Ağzım kurumuştu. Yüreğim ağzımdaydı. Başımla onayladım.

Örtü açıldı, rüzgârı bir uçurtma gibi yakaladı. Çimenler ezilmişti. Arbede mi olmuştu? Acaba Benjamin Reynolds, uzun çimenler arasında sürüklenerek buraya getirilirken canlı mıydı? Tabii ki değildi. Tanrım, öyle olmasını umuyordum.

Patikli pijamasının üzerinde, çizgi film karakterlerinin resimleri vardı. Pijaması muz kabuğu gibi soyulmuştu. Tek kolu sanki uyuyormuş gibi başının üzerindeydi. Uzun kirpikli göz kapakları bu hissi daha da artırıyordu. Teni soluk ve pürüzsüzdü. Erosun küçük yayma benzeyen ağzı hafifçe açılmıştı. Daha kötü görünmesi gerekiyordu, çok daha kötü.

Pijamalarının üzerinde kahverengi lekeler vardı ve örtü, vücudunun alt tarafını kapatıyordu. Onu neyin öldürdüğünü bulmak istemiyordum. Ama bunun için buradaydım. Derin bir nefes aldım ama bu bir hataydı. Rüzgârlı, sıcak bir Ağustos gününde cesedin yanına çömelmiştim, kokusu tazeydi. Yeni ölüler, umumi tuvalet gibi kokardı, özellikle de karın ve bağırsaklar yarılmışsa. Kanlı örtüyü kaldırınca neler göreceğimi biliyordum, kokusundan anlamıştım.

Diz çöktüm, kolumla ağzımı ve burnumu kapatıp nefes almaya çalıştım ama bir faydası olmadı. Bir parçasını bile yakalasanız, burnunuz hatırlıyordu. Koku gırtlağıma oturmuştu ve gitmiyordu.

Hızlı mı, yoksa yavaş mı? Örtüyü dışa doğru mu açmalıydım, yoksa kendime doğru mu çekmeliydim? Hızlı. Örtüyü hızla çektim ama takıldı, pıhtılaşmış kan yapışmıştı. Örtü

ıslak, emmeye benzer bir sesle sıyrıldı.

Sanki birisi büyük bir dondurma kepçesi alıp iç organlarını çıkartmış gibi duruyordu. Midesi, bağırsakları ve diğer iç organları gitmişti. Güneş ışığı etrafımda döndü, düşmemek için elimi yere koymak zorunda kaldım.

Yüzüne baktım. Saçları annesininki gibi açık kahverengiydi. Islak kıvrımları yanaklarına dökülmüştü. Gözlerim yeniden karnındaki boşluğa döndü. Küçük bağırsakların bittiği yerden, koyu renkli, yoğun bir sıvı akıyordu.

Mezar taşlarına tutundum ve ayağa kalkıp olay yerinden uzaklaştım. Düşmeyeceğimi bilsem, koşacaktım. Gökyüzü yere yaklaşmaya çalışıyormuş gibi dönüyordu. Çimenlere yığılıp kustum.

İçimi boşaltıp etrafın dönmesi bitinceye kadar kustum. Ağzımı koluma silip eğilmiş mezar taşlarından birisine tutunarak ayağa kalktım.

Yanlarına yürürken hiçbiri bir şey söylemedi. Cesedi örtmüşlerdi. Cesedi. Böyle düşünmek zorundaydım. Onun küçük bir çocuk olduğu düşüncesiyle baş edemiyordum. Edemezdim. Çıldırırdım.

"Evet?" diye sordu Dolph.

"Öleli çok uzun zaman olmamış. Kahretsin, Dolph, sabaha karşı olmuş, belki şafaktan önce. Canlıymış. O şey onu yakaladığında canlıymış!" Ona bakarken, gözlerimde sıcak gözyaşlarının biriktiğini hissettim. Ağlamamalıydım. Bugün için kendimi yeterince rezil etmiştim. Dikkatlice, derin bir nefes alıp verdim. Ağlamamalıydım.

"Dominga Salvador ile konuşman için yirmi dört saat vermiştim. Bir şeyler buldun mu?"

"Bir şey bilmediğini söylüyor. Ona inandım."

"Neden?"

"Çünkü eğer insanları öldürmek isteseydi, böyle dramatik şeyler yapmazdı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Onların ölmesini istemesi yeterdi," dedim.

Gözleri açıldı. "Buna inanıyor musun?"

Omuz silktim. "Belki, Evet. Kahretsin, bilmiyorum. Beni korkutuyor."

Kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Bunu aklımda tutacağım."

"Listene eklenecek bir isim daha var," dedim.

"Kim?"

"John Burke. Kardeşinin cenazesi için New Orleans'tan gelmiş."

İsmi küçük not defterine yazdı. "Eğer sadece ziyaret ediyorsa, yeterli zamanı olmuş mudur?"

"Bir motivasyon düşünemiyorum ama eğer isteseydi, yapabilirdi. New Orleans polisinden bir kontrol et. Sanırım orada cinayet zanlısı."

"Eyalet dışına nasıl çıkmış?"

"Sanırım delilleri yok," dedim. "Dominga Salvador yardım edeceğini söyledi. Etrafta soruşturup bir şeyler öğrenirse bana haber verecek."

"Adını verdiğinden beri ben de araştırıyorum. Kendi insanları dışında kimseye yardım etmezmiş. İşbirliğine nasıl ikna ettin?"

Omuz silktim. "Güven veren kişiliğimle."

Başını iki yana salladı.

"Yasadışı bir şey yok, Dolph. Onun dışında konuşmak istemiyorum."

Üzerine gitmedi. Akıllı adam. "Bir şeyler öğrenır öğrenmez bana haber ver, Anita. Yeniden öldürmeden, bu katili durdurmalıyız."

"Aynı fikirdeyim." Dönüp rüzgârda dalgalanan çimenlere baktım. "İlk üç cesedi yakınında bulduğunuz mezarlık bu mu?"

"Evet."

"O zaman belki cevapların bir kısmı burada olabilir," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Vampirlerin çoğu şafaktan önce tabutlarına dönerler. Gûller, dev köstebekler gibi yeraltı tünellerinde yaşarlar. Eğer bu ikisinden birisiyse, buralarda bir yerlerde geceyi bekliyordur."

"Ama" dedi.

"Ama eğer zombiyse, güneş ışığından etkilenmez ve bir tabuta ihtiyacı yoktur. Her yerde olabilir ama sanırım, geldiği mezarlık burası. Eğer diriltmek için vudu kullandılarsa, ayin izleri olmalı."

"Ne gibi?"

"Tebeşir izleri, mezarın etrafına çizilmiş semboller, kurumuş kan, belki ateş." Dalgalanan çimenlere baktım. "Ama böyle açık bir alanda ateş yakmak istemezdim."

"Ya vudu değilse?"

"O zaman bir animatördür. Yine kurumuş kan ve belki kurban edilmiş bir hayvan arayabilirsin. Çok fazla iz kalmamıştır. Temizlemesi daha kolay."

"Bir çeşit zombi olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Başka ne olabileceğini bilemiyorum. Sanırım öyleymiş gibi davranmamız gerekiyor. Bize, bakacak ve araştıracak bir şeyler veriyor.

"Zombi değilse elimizde hiç ipucu yok," dedi.

"Kesinlikle."

Gülümsedi ama hoş değildi. "Umarım haklısındır, Anita."

"Ben de," dedim.

"Eğer buradan çıkmışsa, hangi mezardan geldiğini bulabilir misin?"

"Belki",

"Belki mi?" dedi.

"Belki. Ölü diriltme bir bilim dalı değil, Dolph. Bazen

toprağın altındaki ölüleri hissedebiliyorum. Huzursuzluklarını. Mezar taşma bakmadan kaç yaşında olduklarını. Bazen de yapamıyorum." Omuz silktim.

"İhtiyacın olan bütün yardımı sağlarız."

"Hava kararana kadar beklemeliyim. Benim... güçlerim hava karadıktan sonra daha etkili."

"Buna saatler var. Şimdi bir şeyler yapamaz mısın?"

Bir süre düşündüm. "Hayır. Üzgünüm ama hayır."

"Tamam, o zaman gece geliyorsun?"

"Evet," dedim.

"Ne zaman? Adamlarımı göndereyim."

"Ne zaman olacağını bilemiyorum. Ve ne kadar süreceğini de. Burada saatlerce dolaşıp bir şey bulamayabilirim."

"Ya da?"

"Ya da canavarın kendisini bulabilirim."

"O zaman desteğe ihtiyacın olacak."

Başımla onayladım. "Haklısın ama silahlar, gümüş mermiler bile ona zarar vermez."

"Ne verir?"

"Alev makineleri, temizleyicilerin gûl tünellerinde kullandığı, napalm gibi şeyler," dedim.

"Bunlar standart ekipman değil."

"Hazırda bir temizleyici ekibin var," dedim.

"İyi fikir," dedi ve not etti.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim.

Bana baktı. "Nedir?"

"Peter Burke öldürüldü, vurulmuş. Kardeşi soruşturmanın nasıl gittiğin öğrenmemi rica etti."

"Böyle bir bilgiyi veremeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama John Burke ile bağlantıyı kaybetmememi sağlamaya yetecek kadar bilgi verebilirsin."

"Görünüşe göre, şüphelilerimizle aran gayet iyi," dedi.

"Evet."

"Cinayet masasından neler bulabileceğime bir bakarım. Hangi bölgede bulunduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Bulabilirim. Bu bana, John Burke ile yeniden konuşma fırsatı da verir."

"New Orleans'ta cinayet zanlısı olduğunu söylemiştin."

"Hı-hı," dedim.

"Ve bunları da o yapıyor olabilir." Örtüyü işaret etti.

"Evet."

"Arkanı kolla, Anita."

"Her zaman," dedim.

"Beni bu gece arayabildiğin kadar erken ara. Adamların boş boş oturup baş parmaklarını çevirmelerini istemiyorum."

"Olabildiğince çabuk haber vereceğim. Bu iş için arayıp üç müşterimle randevumu iptal etmem gerekecek." Bu, Bert'in hiç hoşuna gitmeyecekti. Günün devamı heyecanlı olacak gibiydi.

"Neden çocuğun geri kalanın yememiş?" diye sordu Dolph.

"Bilmiyorum," dedim.

Başıyla onayladı."Pekâlâ, akşama görüşürüz o zaman."

"Lucille'e selam söyle. Mastırı nasıl gidiyor?"

"Neredeyse bitti. Bizim ufaklık mühendis olmadan, o bitirmiş olur."

"Harika."

Örtü sıcak rüzgârda dalgalandı. Anlımdan bir damla ter aktı. Sohbeti devam ettirecek bir şey bulamadım. "Sonra görüşürüz," deyip tepeden aşağıya yürüdüm. Durup arkamı döndüm. "Dolph?"

"Evet?"

"Daha önce buna benzer bir zombi hiç duymamıştım. Belki de mezarından vampir gibi çıkıyordur. Eğer temizleme ekibini hava kararıktan sonra etrafta tutarsan, belki onu mezardan çıkarken yakalayıp haklayabilirsin."

"Bu çok olur mu?"

"Hayır ama mümkün," dedim.

"Fazla mesaiyi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama yapacağım."

"Mümkün olduğu kadar çabuk geleceğim."

"Bundan daha önemli ne olabilir?" diye sordu.

Gülümsedim. "Bilmek isteyeceğin bir şey değil."

"Bir dene," dedi.

Başımı iki yana salladım.

Başıyla onayladı. "Bu gece, mümkün olduğu kadar erken."

"Mümkün olduğu kadar erken," dedim.

Dedektif Perry beni geçirdi. Belki kibarlıktan, belki de cesetten uzaklaşmak istediği içindi. Onu suçlayamazdım. "Eşin nasıl, dedektif?"

"Bir ay içinde ilk bebeğimizi bekliyoruz."

Ona gülümsedim. "Bilmiyorum. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim." Yüzü asıldı ve kaşları çatıldı. "Bu yaratığı, yeniden öldürmeden yakalayabilecek miyiz?"

"Umarım," dedim.

"Şansımız nedir?"

Teselli mi, yoksa gerçeği mi istiyordu? Gerçeği. "Hiçbir fikrim yok."

"Bunu söylememenizi umut ediyordum," dedi.

"Ben de, dedektif, ben de."

On Birinci Bölüm

Bir ailenin iç organlarını çıkartıp yiyen bir yaratığı yakalamaktan daha önemli bir şey olabilir miydi? Olamazdı, kesinlikle olmazdı. Ama havanın kararmasına daha çok vardı ve benim de başka sorunlarım. Tommy dönüp söylediklerimi Gaynor'a söylemiş midir? Evet. Gaynor işin peşini bırakmış mıdır? Büyük ihtimalle hayır. Bilgiye ihtiyacım vardı. Ne kadar ileri gidebileceğini bilmem gerekiyordu. Bir muhabir, bir muhabire ihtiyacım vardı. Irving Griswold imdadıma yetişmişti.

Irving, şu ofis taklidi yapan pastel kabinlerden birinde çalışıyordu. Kapınız yok, tavanınız yok ama duvarlarınız var. Irving'in boyu bir altmış kadardı. Sırf bu sebepten onu sevebilirdim. Benimle aynı boyda fazla erkek yoktu. Seyrek, kahverengi saçları, kafasındaki kellikte çiçek yaprakları gibi duruyordu. Beyaz takımının gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış ve kravatını gevşetmişti. Yuvarlak yüzlü ve pembe yanaklıydı. Dini kitaplardaki melek figürlerinin kel versiyonu gibiydi. Bir kurtadama benzemiyordu ama öyleydi. Kelliği likantropi bile önleyemiyordu.

St. Louis Postası'ndaki hiç kimse Irving'in bir şekil değiştiren olduğunu bilmiyordu. Bu, bir hastalıktı ve likantropla-

ra ayrım uygulamak yasadışıydı, tıpkı AIDS'lilere olduğu gibi ama insanlar yine de bunu yapıyordu. Belki gazetenin yöneticileri açık fikirli liberaller olabilirlerdi ama bu konuda Irving'e hak veriyordum. Tedbirli olmak daha iyiydi.

Irving masanın önündeki sandalyede oturuyordu, koridordan kabinin içine eğildim. "Yeni bir numara mı?" dedi Irving.

"Gerçekten komik olduğunu mu zannediyorsun, Irving, yoksa kötü bir alışkanlık mı?" diye sordum.

Sırıttı. "Ben çok komiğimdir. Kız arkadaşıma sorabilirsin."

"Bahse girerim," dedim.

"Neler oluyor, Blake? Ve lütfen bunu kullanıp kullanamayacağımı söyle."

"Yeni hazırlanan zombi yasası ile ilgili bir haberle ilgilenir misin?"

"Belki," dedi. Gözlerini kıstı, meraklı parıltılar belirmişti. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Bu bölümünü kullanamayacaksın, şimdilik."

"Belli oluyor." Yüzünü buruşturdu. "Devam et."

"Harold Gaynor'la ilgili elindeki bütün bilgiyi istiyorum."

"İsim hatırlayamadım," dedi. "Hatırlamam mı gerekiyordu?" Gözleri eğlenceliden, dikkatliye geçmişti. Bir haber kokusu aldığında, hemen konsantre olurdu.

"Çok gerekli değil," dedim. Dikkatliydim. "Benim için bilgiyi bulabilir misin?"

"Zombi hikâyesine karşılık mı?"

"Seni zombi kullanılan bütün işyerlerine götürürüm. Bir fotoğrafçı getirip cesetlerin fotoğraflarını bile çekebilirsin."

Gözleri parladı. "İçinde pek çok iğrenç resim olan bir yazı dizisi. Sahnenin ortasında da, güzel bir elbisenin içinde sen. Güzel ve Çirkin. Bu editörümün hoşuna gidebilir."

"Eminim gider ama şu, sahnenin ortasında olma konusundan pek emin değilim."

"Bu, senin patronun da hoşuna gidecektir. Böyle bir tanıtım iş için de iyi olur."

"Ve daha çok gazete sattıracaktır," dedim.

"Elbette," dedi Irving. Bana belki bir dakika kadar baktı. İçerisi neredeyse sessizdi. Çalışanların pek çoğu evlerine gitmişti. Irving'inki, açık olan birkaç ışıktan bir tanesiydi. Uyumayan basını görmüştüm. Havalandırmanın sessiz üfleyişi sessizliği bozan tek şeydi.

"Bakalım, bilgisayarda Harold Gaynor hakkında bir şeyler var mı," dedi sonunda.

Gülümsedim. "Bir kere söylemiş olmama rağmen ismi hatırladın, çok güzel."

"Sonuçta ben muhabirlik eğitimi aldım," dedi. Abartılı hareketlerle sandalyesini bilgisayar klavyesine doğru döndürdü. Hayali eldivenlerini düzeltip smokinin uzun ceketini açtı.

"Ah, hadi başla." Gülümsemem biraz daha arttı.

"Maestroyu acele ettirme." Birkaç kelime yazdı ve ekran hareketlendi. "Hakkında dosyamız var," dedi Irving. "Büyük bir dosya. Hepsini basmak çok zaman alır." Sandalyesini döndürüp bana baktı. Kötüye işaret.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Dosyayı hazırlarım, eğer elimizde varsa resimleri de eklerim. Ve o tatlı ellerine teslim ederim."

"Senin bu işten çıkarın ne olacak?"

Parmaklarını kalbinin üzerine koydu. "Moi, çıkar yok. Sadece içimden gelen bir iyilik."

"Pekâlâ, daireme getirirsin."

"Neden Ölü Dave'in Barı'nda buluşmuyoruz?" dedi.

"Ölü Dave'in yeri vampir mahallesinde. Oralarda ne işler çeviriyorsun?"

Tatlı melek figürüne benzeyen yüzü dikkatlice beni izliyordu. "Şehrin yeni bir vampir efendisi olduğu söylentileri dolaşıyor. Hikâyeyi istiyorum."

Sadece başımı iki yana salladım. "Yani, Ölü Dave'in oralarda bilgi toplamak için mi dolaşıyorsun?"

"Kesinlikle."

"Vamplar seninle konuşmaz, insana çok benziyorsun."

"İltifatın için teşekkürler," dedi. "Vamplar seninle konuşurlar, Anita. Yeni efendinin kim olduğunu biliyor musun? Onunla tanışabilir miyim? Bir röportaj yapabilir miyim?"

"Yüce İsa adına, Irving, başında kral vampire bulaşmadan da yeterince dert yok mu?"

"Yani bir erkek," dedi.

"Lafın gelişi," dedim.

"Bir şeyler biliyorsun. Bildiğini biliyorum."

"Tek bildiğim, bir başvampirin dikkatini üzerine çekmenin iyi bir fikir olmadığı. Onlar kötüdür, Irving."

"Vampirler kendilerini günlük hayatta kabul ettirmeye çalışıyorlar. Pozitif bir ilgi istiyorlar. Vampir topluluğunun ne istediği ile ilgili bir röportaj. Şehrin efendisinin gelecek hakkmdaki görüşleri. Çok başarılı olacaktır. Ceset şakaları yok. Sansasyon yok. Sadece gazetecilik."

"Evet, tabii ki. Birinci sayfada iştah açıcı bir başlık: ST. LOUS'İN BAŞVAMPİRİ KONUŞUYOR."

"Evet, harika olurdu."

"Yeniden haber peşinde koşuyorsun, Irving."

"Sana Gaynor'la ilgili elimizde olan her şeyi veririm. Resimleri bile."

"Resimler olduğunu nereden biliyorsun?" dedim.

Bana baktı, yuvarlak, hoş yüzünde, boş bir mutluluk vardı.

"İsmi hatırladın, seni onun bunun..."

"Cık, cık, Anita. Bana şehrin başvampiri ile bir röportaj ayarla. Sana istediğin her şeyi veririm."

"Sana, zombiler hakkında bir makale serisi vereceğim. Çürümüş cesetlerin renkli resimleri, Irving. Bu, gazeteleri sattırır."

"Başvampirle röportaj yok mu?"

"Eğer şansın varsa, yok," dedim.

"Salla."

"Gaynor ile ilgili dosyayı alabilir miyim?"

Başıyla onayladı. "Toparlarım." Bana baktı. "Yine de benimle Ölü Dave'in Barı'nda buluşmanı istiyorum. Belki vamp, kendi gelip benimle konuşur."

"Irving, yasal olarak çalışan bir vampir avcısı ile görünmek, seni vampirlerin gözünde iyi bir yere koymaz."

"Sana hâlâ Cellat mı diyorlar?"

"Diğer şeyler dışında."

"Pekâlâ, Gaynor'un dosyası karşılığında, bir sonraki vampir infazında sana eşlik etmeme ne diyorsun?"

"Hayır," dedim.

"Hadi, Anita..."

"Hayır."

Ellerini iki yana açtı. "Peki, bu sadece bir fikirdi. Harika bir makale olurdu."

"Reklama ihtiyacım yok, Irving, en azında böyle bir reklama."

Başıyla onayladı. "Evet, evet. İki saat içinde Ölü Dave'in orada buluşalım."

"Bir saat yapalım. Hava iyice kararmadan mahalleden uzaklaşmış olmak istiyorum."

"Seni orada bekleyen birileri mi var? Yani, seni tehlikeye atmak istemem, Blake." Sırıttı. "Bana çok fazla ilk sayfa haberi verdin. Seni kaybetmek istemem."

"Endişen için teşekkür ederim. Hayır, kimse peşimde değil. Bildiğim kadarıyla."

"Pek emin değilsin, yani."

Ona baktım. Ona, şehrin yeni efendisinin bana bir düzine gül ile birlikte, bir dans daveti gönderdiğini söylemeyi düşünüyordum. Onu reddetmiştim. Telesekreterimde birçok özel

yemek daveti vardı. Onu tamamen göz ardı etmiştim. Şimdiye kadar, şehrin efendisi yüzyıllar öncesinden kalma bir centilmen asaleti ile hareket etmişti. Bu, çok uzun sürmeyebilirdi. Jean-Claude yenilgiyi çabuk kabullenen birisi değildi.

Iriving'e bir şey söylemedim. Bilmesi gerekmiyordu. "Bir saat içinde Ölü Dave'in yerinde görüşürüz. Eve gidip üzerimi değiştirmem gerek.

"Evet, şimdi sen söyleyince aklıma geldi, seni saha önce hiç elbiseyle görmemiştim."

"Bugün bir cenaze vardı."

"İş mi, şahsi mi?"

"Şahsi," dedim.

"O zaman, üzgünüm."

Omuz silktim. "Şimdi gitmezsem üzerimi değiştirmek için vaktim olmayacak. Sağ ol, Irving."

"Bu, bir iyilik değil, Blake. O zombi makaleleriyle bunu ödeteceğim."

İç çektim. Bir anda, gözümün önünde onun, beni zavallı bir cesede sarılmaya zorlayacağı an belirdi. Ama yeni zombi yasasının ilgiye ihtiyacı vardı. Ne kadar çok insan, ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlarsa, geçme şansı o kadar yüksek olurdu. İşin aslı, Irving bana bir iyilik yapıyordu. Ama bunu bilmesi gerekmiyordu.

Işıkları yanmayan ofisin karanlığında ilerledim. Arkamı dönmeden el salladım. Bu elbisenin içinden çıkıp silahımı saklayabileceğim bir şeyler giymek istiyordum. Eğer Kan Meydanı'na gideceksem, ihtiyacım olabilirdi.

On İkinci Bölüm

St. Louis'te, Ölü Dave'in Barı'nın olduğu yerin iki adı var. Kibar olanı: Nehirkıyısı. Kaba olanı: Kan Meydanı. Şehrimizin en popüler ticari vampir mekânı, büyük turist kaynağımız. Ozark Dağları, ülkedeki en iyi balık tutma mekânları, senfoni, Broadway ayarında müzikaller ya da Botanik Bahçeleri'nin yeterli olacağım düşünebilirsiniz ama hayır. Ama yaşayanölülerle yarışmak gerçekten zordu. Biliyorum, ben de zor kabulleniyordum.

Ölü Dave'in yerinin vitrini siyah camdandı ve her tarafı, renkli bira reklamlarıyla doluydu. Akşamüstü güneşi, alacakaranlığa dönüşüyordu. Vampirler hava iyice kararmcaya kadar çıkmazdı. İki saate yakm zamanım vardı. İçeri gir, dosyayı al ve çık. Bu kadar kolaydı. Elbette.

Siyah şortumu, koyu mavi polo tişörtümü, siyah Nikelarımı, mavi-siyah şeritli, şık, beyaz çoraplarımla giymiş ve siyah deri kemerimi takmıştım. Kemeri, omuz askımı tutturabilmek için kullanıyordum. Browning Hi-Power'ım güvenli bir şekilde koltuğumun altındaydı. Silahı saklamak için üzerime uzun bir tişört giymiştim. Tişört, siyah üzerine koyu mavi desenliydi. Kıyafetim harika görünüyordu. Sırtımdan ter akıyordu. Hava, uzun tişört giymek için çok sıcaktı ama

Browning bana on üç mermi kazandırıyordu. Eğer mermi manyağı iseniz, bir mermiyi de namluya sürüp cephaneyi on dörde çıkartabilirdiniz.

İşlerin o kadar kötüye gideceğini zannetmiyordum. Şimdilik. Yedek şarjörüm de, şortumun cebindeydi. Cebimde çok yer tutuyordu ama başka nerede taşıyabilirdim ki? Kendi kendime, şu yedek şarjör için yeri olan yeni model kılıflardan almak istediğimi hatırlattım. Ama şimdiye kadar gördüğüm bütün modeller bana göre çok büyüktü, onlar üzerimdeyken kendimi Frito Bandito* gibi hissetmeme neden oluyordu.

Browning'imi yanıma aldığım zamanların çoğunda yedek şarjör almıyordum. Gerçekçi olalım, eğer on üç mermiden fazlasına ihtiyacınız olacaksa, işiniz bitmiştir. İşin üzücü yanı, fazladan mermiler, Tommy ya da Gaynor için değildi. Jean-Claude içindi. Şehrin başvampiri. Gümüş uçlu mermiler ona zarar vermezdi. Ama canın, yakardı ve gümüş yarası neredeyse insan hızında iyileşirdi.

Hava kararmadan Mahalle'den gitmek istiyordum. Jean-Claude ile karşılaşmak istemiyordum. Bana saldırmazdı. İşin aslı, tam olarak şerefli olmasa da, iyi niyetliydi. Bana, vampir olmanın tatsız taraflarını tattırmadan, ölümsüzlük teklif etmişti. Sonsuzluğun yanı sıra, kendisini de teklif etmişti. Uzun boylu, soluk tenli ve yakışıklıydı. Çok seksiydi.

Benim, onun insan hizmetkârı olmamı istiyordu. Ben kimsenin hizmetçisi değildim. Sonsuz hayat, sonsuz güzellik ve ruhumdan edeceğim küçük bir feragatle de kimsenin kölesi olmazdım. Bedeli çok yüksekti. Jean-Claude buna inanmıyordu. Browning, eğer onu inandırmak zorunda kalırsam diye yanımdaydı.

Bara girince, kısa bir süre körleştim ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Eski kovboy filmlerinin bar girişin-

* Frito Bandito: Silahlı bir Meksikalı kıyafetinde, 60ların meşhur reklam karakteri.

de bir süre bekleyip içeridekileri süzen iyi adamlar gibiydim. Filmlerdeki kahramanların kötü adamı aramadığından şüpheleniyordum. Aslında o da güneşli bir yerden içeriye yeni gi-

rer ve hiçbir halt göremezdi. Hiç kimse onu, gözleri ışığa alışırken vurmazdı. Neden acaba?

Perşembe günü saat beşten sonraydı. Bar koltuklarının çoğu ve masaların hepsi doluydu. Mekân, baştan aşağıya takım elbiseli erkek ve kadınlarla doluydu. İçeride iş botlarının sesi ve dirsekte biten güneş yanığı sahipleri vardı ama genelde orta sınıf üstü tiplerdi. Ölü Dave'in yeri, onları uzak tutmak için gösterilen bütün çabalara rağmen, trend bir yer olmuştu.

Happy hours son noktasına ulaşmış gibiydi. Has siktir. Bütün yupiler buraya, güvenli ve hoş bir şekilde vampirleri görmeye gelmişti. Bu olduğunda, biraz çakır keyif olacaklardı. Korkuyu artırmak için herhalde.

Irving barın döndüğü köşede oturuyordu. Beni gördü ve el salladı. Ben de el sallayıp yanına gittim.

Takım elbiseli iki adamın arasından geçmek zorunda kaldım, biraz manevra yapmam gerekti, bar koltuğuna tırmanmaya çalışmak ise hiç hoş görünmemişti.

Irving, yüzünde geniş bir gülümseme ile bana bakıyordu. Havada belirgin bir konuşma uğultusu vardı. Kelimeler, okyanus gibi saf sese dönüşmüştü. Irving, sesini duyurmak için bana doğru eğildi.

"Umarım sana bu sandalyeyi saklamak için kaç tane ejderha öldürmem gerektiğinin farkındasındır," dedi. O, konuşurken yanağıma hafif bir viski kokusu çarptı.

"Ejderha öldürmek kolay, arada vampirleri denemelisin," dedim.

Gözleri açıldı. "Şaka yapıyorum, Irving," dedim, soru sormayı başaramadan önce. Of, bazı insanların hiç espri anlayışı yok. "Ayrıca, ejderhalar hiçbir zaman Kuzey Amerika'da yaşamamışlar," dedim.

"Bunu biliyorum."

"Elbette," dedim.

Kristal gibi desenli bir bardaktaki viskisinden bir yudum aldı. Amber renkli içki loş, ışıkta parladı.

Gündüz müdürü ve barmen Luther, barın öteki ucundaki mutlu bir grupla ilgileniyordu. Eğer biraz daha mutlu olsalardı, yere düşer bayılırlardı.

Luther iriydi, uzun değil, şişmandı. Ama sert bir şişmanlık, neredeyse bir çeşit kas gibi. Teni o kadar siyahtı ki, arada morlaşıyordu. Nefesini çekince, ağzındaki sigaranın ucu turuncu renkte parladı. Ağzındaki sigarayla, tanıdığım herkesten daha iyi konuşuyordu.

Irving taburesinin yanından deri bir çanta ve içinden, neredeyse yedi santim kalınlığında bir dosya çıkarttı. Büyük bir lastik, dosyanın içindekileri bir arada tutuyordu.

"Yüce İsa, Irving. Bunu eve götürebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Başka bir muhabir, şehrimizin oldukları gibi görünmeyen, başarılı iş adamları hakkında bir araştırma yapıyor. Bunu bir geceliğine almak için ilk doğan çocuğumun rızkının üzerine yemin etmek zorunda kaldım."

Kâğıt yığınına bakıp iç çektim. Sağımdaki adam neredeyseye dirseğini suratıma yapıştırıyordu. Bana döndü. "Özür dilerim, küçük hanım. Bir şeyiniz yok ya?" Küçük yerine, küjük demişti. Özür dilerken de dili dolaşmıştı.

"Bir şeyim yok," dedim.

Gülümseyip arkadaşına döndü. İş adamı tipli başka biri, bir şeye gürültülü bir şekilde güldü. Yeterince içince, her şey komik olmaya başlıyordu.

"Dosyayı burada okuyamam," dedim.

Sırıttı. "Seninle her yere giderim."

Luther önümde duruyordu. Her zaman üzerinde taşıdığı paketinden bir sigara çıkarttı. Ucunu, ağzındaki, hâlâ yanan izmarit haline gelmiş sigarasına dayadı. Uç, kor kömür gibi

parladı. Burnundan ve ağzından duman çıkmaya başladı. Ejderha gibiydi.

Eski sigarasını, elinde oyuncak ayı gibi taşıdığı şeffaf cam küllüğünde söndürdü. Çok sigara içiyordu ve aşırı kiloluydu. Saçlarındaki grileşmeye bakılırsa, yaşı ellinin üzerindeydi. Hiç hasta olmazdı. Tütün Enstitüsü'nün poster çocuğu olabilirdi.

"Tazeliyeyim mi?" diye Irving'e sordu.

"Evet, sağ ol."

Luther bardağı alıp barın altındaki bir şişeden doldurdu ve temiz bir peçete ile bara koydu.

"Sen ne istersin, Anita?" diye sordu.

"Her zamankinden, Luther."

Bana bir bardak portakal suyu koydu. Votka-portakalmış gibi yapıyorduk. Ben içki içmezdim. Ama içmeyeceksen niye bara gelirdin ki?

Barı tertemiz, beyaz bir havlu ile sildi. "Sana Efendi'den bir mesaj var."

"Şehrin Vampir Efendisi'nden mi?" diye sordu Irving. Sesi heyecanlanmıştı. Haber kokusu almıştı.

"Ne?" Sesimde hiç heyecan belirtisi yoktu.

"Seni görmek istiyor, hem de çok."

Önce Irving'e, sonra Luther'e baktım. Luther'e, bir muhabirin önünde olmayacağı konusunda, telepatik bir mesaj göndermeye çalışıyordum. İşe yaramadı.

"Efendinin emri var. Seni kim görürse bu mesajı verecek."

Irving bir Luther'e, bir bana, heyecanlı bir yavru köpek gibi bakıyordu. "Şehrin Efendisi senden ne istiyor, Anita?"

"Mesajı verilmiş say," dedim.

Luther başını iki yana salladı. "Onunla konuşmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Neden?" diye sordu Irving.

"Seni ilgilendirmez."

"Kayıt dışında kalacak."

"Hayır."

Luther bana baktı. "Beni dinle, kızım, Efendi ile konuş. Şu anda, bütün garabet ve vampların sana, Efendi'nin ateşkes yapmak istediğini söylemesi gerekiyor. Sonraki emir seni alıkoyup ona götürmeleri olacaktır."

Alıkoymak, kaçırmak yerine güzel bir kelimeydi. "Efendi'ye söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bunun kontrolden çıkmasına izin verme, Anita," dedi Luther, "Onunla sadece konuş, bir zararı yok."

O öyle düşünüyordu. "Belki konuşurum." Luther haklıydı. Onunla er ya da geç konuşmam gerekiyordu. Geç, büyük ihtimalle çok dostane olmazdı.

"Efendi neden seninle konuşmak istiyor?" diye sordu Irving. Solucan görmüş, meraklı bir kuş gibi gözleri açılmıştı.

Sorusunu duymazlıktan geldim. "Muhabir arkadaşın, bu doysa ile ilgili önemli noktaları sana söyledi mi? Sabaha kadar *Savaş ve Barış*'ı okuyacak vaktim yok."

"Bana şehrin Efendisi hakkında bildiklerini söyle ve ben de sana önemli noktaları söyleyeyim."

"Çok sağ ol, Luther."

"Onu sana bulaştırmak gibi bir niyetim yoktu," dedi. Sigarası, o konuşurken yukarı-aşağı hareket etti. Bunu nasıl yaptığını anlayamamıştım. Dudak çevikliği. Yılların tecrübesi.

"Bana, soktuğumun veba mikrobunu taşıyormuşum gibi davranıyorsunuz," dedi Irving, "Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum."

Portakal suyumdan bir yudum alıp ona baktım. "Irving, anlamadığın işlerle uğraşıyorsun. Sana Efendi hakkında bilgi vermem. Yapamam."

"Yapmam, yani," dedi.

Omuz silktim. "Yapmam ama yapmamamın sebebi yapamıyor olmam."

"Bu çok yuvarlak bir cevap."

"Tazminat davası aç." Portakal suyumu bitirdim. Zaten istemiyordum. "Dinle, Irving, bir anlaşma yaptık. Zombi ma-

kaleleri için, dosyadaki bilgiler. Eğer sözünden döneceksen, anlaşma da bozulur. Ama bozulduysa, bana söyle. Burada oturup yirmi soru oynayacak vaktim yok."

"Ben hiçbir anlaşmayı bozmam. Sözüm senettir." Bunu, barın gürültüsü içinde yapabildiği en teatral şekilde söylemişti.

"O zaman bana dişe dokunur konuları söyle ve Şehrin Efendisi beni avlamaya başlamadan mahalleden gidebileyim."

Yüzü birden ciddileşti. "Başın dertte, değil mi?"

"Belki. Bana yardımcı ol, Irving. Lütfen."

"Ona yarımcı ol," dedi Luther.

Belki lütfen yüzündendi. Belki de Luther'in etkileyici varlığından. Her neyse, Irving başıyla onayladı. "Muhabir arkadaşımın söylediğine göre, tekerlekli sandalye kullanan bir fiziksel özürlü."

Başımla onayladım. İşte ben, hiç yönlendirmiyordum.

"Sevgililerini de özürlü istiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Cicely'nin boş gözlerini hatırladım.

"Kör, tekerlekli sandalyeli, bir uzvunu kaybetmiş, her ne olursa olsun, yaşlı Harry dalar."

"Sağır," dedim.

"Sınırları içinde."

"Neden?" diye sordum. Akıllıca sorular soruyordum.

Irving omuz silkti. "Belki kendisi de tekerli sandalyeye mahkûm olduğu için, kendini daha iyi hissettiriyordur. Muhabir arkadaşım sadece kaçık olduğunu biliyor, sebebini bilmiyor."

"Sana başka neler söyledi?"

"Hiçbir sabıkası yok ama söylentiler hiç hoş değil. Mafya ile bağlantısı olduğu söyleniyor ama hiç delil yok. Sadece söylentiler."

"Anlat," dedim.

"Eski bir kız arkadaşı, evlilik dışı nafaka almak için onu mahkemeye vermekle tehdit etmiş. Sonra kız yok olmuş."

"Yani, öldü anlamında mı yok olmuş?" dedim.

"Bingo."

İnanmıştım. Demek ki Tommy ve Bruno'yu daha önce de cinayet işlemek için kullanmıştı. Bu, aynı emri ikinci kez de rahatlıkla verebileceği anlamına geliyordu. Ya da belkide Gaynor bu emri pek çok kereler vermiş ve hiç yakalanmamıştı.

"Mafya için ne yapıyor da, iki tane koruma kazanmayı hak etmiş?"

"Ah, güvenlik uzmanı ile tanışmışsın."

Başımla onayladım.

"Muhabir arkadaşım seninle konuşmayı çok isteyecektir."

"Ona benden bahsetmedin, değil mi?"

"Aptal gibi mi görünüyorum?" Bana sırıttı.

Bir şey söylemedim. "Mafya için ne yapıyor?"

"Kara paranın aklanmasına yardımcı oluyor ya da şüpheler o yönde."

"Delil yok mu?" diye sordum.

"Hiç yok." Bundan pek hoşnut görünmüyor gibiydi.

Luther başını iki yana salladı, sigarasını küllüğe silkiyordu. Biraz kül bara döküldü. Temiz havlusu ile hemen sildi. "Hiç hoş birisiymiş gibi gelmiyor kulağa, Anita. Bedava tavsiye istersen, ondan uzak dur."

İyi tavsiye. Ancak. "Onun beni rahat bırakacağını zannetmiyorum."

"Sormayacağım, bilmek de istemiyorum." Birisi çılgın gibi, içkisinin tazelenmesini istiyordu. Luther onların yanına gitti. Barın arkasındaki aynadan, barda oturan herkese bakabiliyor ve arkamı dönmeden kapıyı da görebiliyordum. Kullanışlı ve rahatlatıcı bir şeydi bu.

"Ben sorarım," dedi Irving, "Bilmek istiyorum."

Sadece başımla reddettim.

"Senin bilmediğin bir şey biliyorum," dedi.

"Benim bilmek isteyeceğim bir şeyi mi?"

Başıyla o kadar hızlı onayladı ki seyrek saçları oynadı.

İç çektim. "Söyle."

"Önce sen."

Artık yetmişti. "Bu gece sana söyleyeceğim her şeyi söyledim, Irving. Dosya bende. İçine bakarım. Sadece bana zaman kazandırıyorsun. Şimdi, çok kısa bir zaman bile benim için çok önemli olabilir."

"Ah, lanet olsun, polis muhabir olmanın bütün zevkini kaçırıyorsun." Mızmızlanacakmış gibi duruyordu.

"Bana anlat, Irving, yoksa zor kullanmak zorunda kalacağım."

Hafifçe güldü. Bana inandığını zannetmiyordum. İnansa iyi olurdu. "Pekâlâ, pekâlâ." Arkasından, bir büyücü gibi bir resim çıkarttı.

Bu, bir kadının siyah-beyaz fotoğrafıydı. Uzun, kahverengi saçları modern tarzda, jöle ile diken diken yapılmıştı. Yirmi yaşlarındaydı. Hoştu. Onu tanımıyordum. Resimde poz vermediği belliydi. Duruşu çok rahattı ve yüzündeki ifade fotoğrafı çekildiğinden haberdar birinin bakışı değildi.

"Kim bu?"

"Beş ay öncesine kadar Gaynor'un kız arkadaşıydı," dedi Irving.

"Yani o da... engelli?" Hoş kıza yeniden baktım, yüzü çok samimiydi. Resimden anlaşılmıyordu.

"Tekerlikli sandalyeli Wanda."

Ona baktım. Gözlerimin büyüdüğünü hissediyordum. "Ciddi olmazsın."

Sırıttı. "Tekerlekli sandalyeli Wanda, caddelerde sandalyesi ile dolaşır. Belirli bir kesimde çok popüler."

Tekerlekli sandalyeli bir hayat kadını. Hayır, bu çok ga-

ripti. Başımı iki yana salladım. "Pekâlâ, onu nerede bulabilirim?"

"Ben ve muhabir arkadaşım da bunun içinde olmak istiyoruz."

"Bu yüzden mi o resmi dosya dışında tuttun?"

Utanmış görünecek kibarlığa bile sahip değildi. "Wanda seninle yalnız konuşmaz, Anita."

"Muhabir arkadaşınla konuştun mu?"

Yüzü asıldı, gözlerindeki zafer parıltısı kayboldu. Ne anlama geldiğini biliyordum. "Muhabirlerle konuşmuyor, değil mi?"

"Gaynor'dan korkuyor."

"Korkması gerek," dedim.

"Neden bizimle konuşmasın da, seninle konuşsun?"

"Etkileyici karakterim yüzünden," dedim.

"Hadi, Blake."

"Nerelerde takılıyor, Irving?"

"Ah, kahretsin." İçkisini sinirli bir hareketle bitirdi. "Gri Kedi diye bir barın yanında takılıyor."

Gri Kedi, o eski fıkradaki gibi, karanlıkta bütün kediler gri görünür. Hoş. "Kulüp nerede?"

Cevabı Luther verdi. Onun geri geldiğin bile görmemiştim. "Tenderloin'in ana caddesinde, Yirminci cadde ile Grand Bulvarı'nm köşesinde. Ama oraya yalnız gitmemelisin, Anita."

"Başımın çaresine bakabilirim."

"Evet ama öyle görünmüyorsun. Aptal bir serseriyi, sırf sana sarkıntılık etti diye vurmak zorunda kalmak istemezsin. Yanına sert görünen birisin al, kendini can sıkıntısından kurtar."

Irving omzu silkti. "Ben de olsam, oraya yalnız gitmezdim."

İtiraf etmek istemiyordum ama haklıydılar. Belki çok başarılı bir vampir avcısı olabilirdim ama bu, dışarıdan pek belli olmuyordu. "Pekâlâ, yanıma Charles'ı da alırım. Green

Körfezi serserilerini korkutacak kadar sert duruyor ama kalbi o kadar yumuşak ki."

Luther güldü, bir yandan da duman üflüyordu. "Yaşlı Charlie'ye çok fazla şey gösterme. Bayılabilir."

Kalabalık içinde bir kez bayıldınız mı, insanlar asla unutmazdı.

"Charlie'ye iyi bakarım." Bara gereğinden fazla para koydum. Luther, bana bu sefer çok fazla bilgi vermemişti ama genelde verirdi. İyi bilgiler, hem de. Bilgiler için hiçbir zaman yeterli miktarda ödememiştim. İndirimim vardı çünkü polisle çalışıyordum. Ölü Dave yaşayanölü olduğu için birimden atılmış bir polisti. Dar görüşlülük işte. O da buna çok kızmıştı ama yine de yardım etmek istiyordu. Böylece beni bilgilendiriyordu, ben de bilginin bir kısmını polisle paylaşıyordum.

Ölü Dave barın arkasındaki kapıdan çıktı. Koyu renkli cama baktım. Aynı görünüyordu ama eğer Dave uyanmışsa, hava kararmış demekti. Has siktir. Şimdi arabama kadar olan yolu, etrafımda vampirlerle yürümek zorunda kalacaktım. En azından silahım vardı. Bu biraz rahatlatıcıydı.

Dave uzun boylu ve genişti, öldüğünde kısa, kahverengi saçları dökülmeye başlamıştı. Daha fazla saç kaybetmiyordu ama gidenler de geri gelmedi. Bana sivri dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. Kalabalıktan, heyecanlı bir kıkırtı duyuldu, sanki hepsinde aynı sinire dokunulmuştu. Fısıltılar havuzdaki halkalar gibi yayılmaya başladı. Vampir. Şov başlamıştı.

Dave ile el sıkıştık. Eli sıcak, sıkı ve kuruydu. Bu gece beslendin mi, Dave? Öyle görünüyordu, gül rengi ve neşeliydi. Ne ile besleniyordun, Dave? Ve acaba gönüllü müydü? Büyük ihtimalle öyleydi. Dave ölü biri için bir hayli iyiydi.

"Luther, hep uğradığını söylüyor ama hep gündüz geliyorsun. Hava kararmadan Mahalle'den gitmeyi planlıyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Çıkıyor muydun?"

Ona silahımı gösterdim.

Irving'in gözleri büyüdü. "Silah mı taşıyorsun?" Sesi sanki bağırıyormuş gibi duyulmuştu.

Ses azalmış, meraklı bir mırıltıya dönüşmüştü. İnsanların duyabileceği kadar sessizdi. Ama zaten buraya gelmelerinin sebebi de buydu, bir vampiri konuşurken duymak. Dertlerini ölülere anlatabilmek. Sesimi alçalttım. "İstersen bütün dünyaya ilan et," dedim.

Omuz silkti. "Kusura bakma."

"Gazeteci çocuğun burada olacağını nereden bildin?" diye sordu Dave.

"Bir araştırmada bana yardımcı oluyor."

"Araştırma, vay la-de-da." Dişlerini göstermeden gülümsedi. Birkaç yıl içinde öğrendikleri bir numaraydı bu. "Luther sana mesajı verdi mi?"

"Evet."

"Akıllıca mı davranacaksın, yoksa aptalca mı?"

Dave lafı döndürmezdi ama onu yine de severdim. "Sanırım aptalca," dedim.

"Yeni Efendi ile olan özel ilişkin seni rahatlatmasın. O hâlâ bir vampir. Onlar acayip kötü haberdir. Onunla uğraşma."

"Ondan uzak durmaya çalışıyorum."

Dave dişlerini gösterecek genişlikte gülümsedi. "Has siktir, demek istediğin... Şimdi seni... Hayır, seni iyi bir seks arkadaşlığından başka şeyler için de istiyor."

İyi bir seks arkadaşı olacağımı düşünmesi güzeldi. "Evet," dedim.

Irving, koltuğunda hop oturup hop kalkıyordu. "Neler oluyor, Anita?"

Bu, iyi bir soruydu. "Bu, benim işim, senin değil."

"Anita..."

"Bana musallat olmayı bırak, Irving. Çok ciddiyim."

"Musallat olmak mı? Bu kelimeyi anneannemden beri duymamıştım."

Gözlerinin içine, çok dikkatli bir şekilde baktım. "Beni rahat bırak, rezil herif. Böylesi daha mı iyi?"

Ellerini, vazgeçtim şeklinde kaldırdı. "Şey, sadece işimi yapmaya çalışıyorum."

"O zaman git, başka yerde yap."

Bar taburesinden aşağıya kaydım.

"Senin bulunman için emir var, Anita," dedi Dave. "Bazı vampirler gereğinden fazla sadık olabilirler."

"Beni alıkoymaya mı çalışırlar demek istiyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Silahlıyım, haçım ve gerekli diğer şeyler yanımda. İdare ederim."

"Arabana kadar seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Dave.

Kahverengi gözlerine bakıp gülümsedim. "Sağ ol, Dave, teklifin için teşekkürler ama ben büyük bir kızım." İşin gerçeği, vampirlerin pek çoğu Dave'in düşmana bilgi vermesinden hoşnut değildi. Ben Cellat'tım. Eğer bir vampir çizgiyi aşarsa, beni yolluyorlardı. Vampirler için ömür boyu hapis diye bir şey yoktu. Ölüm ya da hiçbir şey. Hiçbir hapishane bir vampiri tutamazdı.

California'da denemişlerdi ama bir başvampir kaçmıştı. Bir gecede yirmi beş kişiyi öldürmüştü. Beslenmemişti de, sadece öldürmüştü. Galiba kilit altına konmak onu kızdırmıştı. Gardiyanlara ve hücre kapılarına haçlar koymuşlardı. Haçlar, sadece onlara inanırsanız işe yarardı. Ve eğer bir başvampir sizi onları çıkartmaya ikna ederse, hiçbir işe yaramazdı.

Ben vampirler için bir elektrikli sandalye ve eşdeğerdim. Beni çok sevmezlerdi. Ne büyük sürpriz.

"Ben de onunla gideceğim," dedi Irving. Parasını bara koyup ayağa kalktı. Kalın dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. Görü-

nüşe göre dosyayı gözünün önünden ayırmayacaktı. Harika.

"Büyük ihtimalle, onun seni koruması gerekecek, " dedi Irving'e, Dave.

Irving bir şey söylemek için harekete geçti ama vazgeçti. Ben likantropum diyebilirdi, sadece insanların bilmesini istemiyordu. İnsan gibi görünmek için, çok ama çok uğraşıyordu.

"Sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu. Arabama kadar benimle gelecek vampir korumam için son şansımdı bu.

Beni, Şehrin Efendisi'ne karşı korumayı teklif ediyordu. Dave öleli daha on yıl bile olmamıştı. Yeterince iyi değildi. "Beni düşündüğünü bilmek güzel, Dave."

"Hadi, git başımdan, " dedi.

"Kendine dikkat et, kızım," dedi Luther.

İkisine de bütün dişlerimi göstererek gülümsedim, sonra dönüp neredeyse sessiz bardan dışarı yürüdüm. Kalabalık, konuşmalarımızdan fazla bir şey duymuş olamazdı ama arkamdan bana baktıklarını hissedebiliyordum. Arkama dönüp 'böö' diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Birinin çığlık atacağına bahse girerdim.

Bu, kolumdaki haç şeklindeki yara yüzündendi. Böyle şeyler sadece vampirlerde olurdu, değil mi? Pis deriyi yakan haç. Benimki, özel yapılmış, demir bir dağlamaydı. Şimdi ölü olan bir başvampir emretmişti. Komik olacağını düşünmüştü. Ha, ha, ha.

Belki de, sadece Dave'in etkisiydi. Belki de, yara izini fark etmemişlerdi. Belki aşırı tepki veriyordum. Kanunlara saygılı, iyi bir vampirle samimi olunca, insanlar şüphelenmeye başlıyordu. Birkaç ilginç yaranız olsun, insanlığınızdan şüphe etmeye başlıyorlardı. O kadar önemli değildi. Şüphe sağlıklı bir şeydi. İnsanı canlı tutardı.

On Üçüncü Bölüm

Yaz gecesinin karanlığındaki boğucu sıcaklık, beni sıcak, yapışkan bir yumruk gibi kavradı. Sokak lambası kaldırımın kenarında, parlak bir gölet gibi duruyordu, sanki ışık bile erimişti. Bütün sokak lambaları 19. yüzyılın sonlarındaki versiyonların kopyalarıydı. Siyah renkli ve çok estetik yapılmışlardı ama yeterince otantik değillerdi. Cadılar Bayramı kostümleri gibi. Güzel görünüyorlardı ama gerçek olamayacak kadar rahat duruyorlardı.

Kararan gökyüzü, yüksek tuğla binalar üzerinde, karanlık bir varlık gibi duruyordu ama sokak lambaları karanlığı uzak tutuyordu. Ortamda, gerçek olmayan bir karanlık hissediyordunuz.

Birinci Cadde'nin hemen dışma park ettiğim arabama doğru ilerliyordum. Nehirkıyısı yakınlarında park etmek neredeyse imkânsızdı. Turistler, sorunu daha da kötü bir hale getiriyordu.

Irving'in kösele takım elbise ayakkabıları, cadde taşları üzerinde yüksek sesler çıkartıyordu. Gerçek taş. Caddeler otomobiller için değil, atlar için tasarlanmıştı. Özellikle park etme işini çekilmez yapıyordu ama yine de... hoşuma gidiyordu.

Benim Nike Air'larım neredeyse hiç ses çıkartmıyordu. Ir-

ving yanımda, gürültücü bir köpek yavrusu gibiydi. Tanıdığım likantroplarm çoğu gizliliğe önem verirdi. Irving bir kurtadam olabilirdi ama daha çok, köpek gibi hareket ediyordu. Büyük, eğlenmeyi seven bir köpek.

Yanımızdan gülüp konuşarak geçen çiftlerin ve küçük grupların sesleri tiz geliyordu. Buraya vampirleri görmeye gelmişlerdi. Gerçek-canlı vampirleri ya da yoksa doğrusu, gerçek-ölü vampirleri mi olacaktı? Hepsi turistti. Amatörler. Seyirciler. Hepsinden çok daha fazla yaşayanölü görmüştüm, buna her şeyine bahse girerdim. Onların hayranlığı, artık bende yoktu.

Artık hava iyice kararmıştı. Dolph ve adamları beni Burrell Mezarlığı'nda bekliyor olmalıydı. Oraya gitmem gerekiyordu. Peki, Gaynor ile ilgili dosya ne olacaktı? Ve Irving'le ne yapacaktım? Bazen hayatım çok dolu oluyordu.

Karanlık binaların arasından bir şekil önümüze fırladı. Orada bekliyor muydu yoksa öylesine mi çıkmıştı, anlayamadım. Büyü. Dondum kaldım, araba ışıklarına yakalanmış bir tavşan gibi bakıyordum.

"Ne oldu, Blake?" diye sordu Irving.

Dosyayı ona uzattım, o da aldı, şaşırmıştı. Silahıma uzanmam gerekebilirdi, o yüzden ellerim boşalsın istiyordum. Bu durum büyük ihtimalle o raddeye gelmezdi. Belki.

Jean-Claude, şehrin Vampir Efendisi, bize doğru yürüyordu. Bir dansçı ya da kedi gibi hareket ediyordu, düzgün, akıcı bir yürüyüşü vardı. Enerji ve zarafet, patlamaya hazır bir vahşeti taşıyordu.

Çok uzun değildi, belki bir yetmiş beş. Gömleği o kadar beyazdı ki, parlıyordu. Gömlek bol ve uzundu, havalı kolları bileklerinde daralıyordu, üç düğmeli iliklerle tutturulmuştu. Gömleğin önünde, sadece yakasını kapatan düğme vardı ama o iliklenmemişti. Beyaz kumaş, soluk ve pürüzsüz göğsünü çevrelemişti. Gömleği, siyah, dar, kot pantolonun içine sokmuştu, bu sayede etrafında bir pelerin gibi uçuşmuyordu.

Saçları mükemmel bir siyahlıktaydı, yüzünün etrafında kıvrılıyordu. Gözleri, eğer bakmaya cesaret edebilirseniz, siyaha yakın bir mavilikteydi. Parlak, koyu renkli mücevherlere benziyordu.

Aramızda iki metre mesafe kalınca durdu. Göğsündeki koyu renkli, haç şeklindeki yara izi görünecek kadar yakındı. Vücudundaki mükemmelliği bozan tek şey oydu. Ya da en azından benim gördüğüm kısmını.

Benim yara izim kötü bir şakaydı. Onunki, hayatını kurtarmaya çalışan bir zavallının son hamlesiydi. Onu yapan zavallı acaba kurtuldu mu diye merak ediyordum. Eğer sorsaydım, Jean-Claude bana anlatır mıydı? Belki. Ama eğer cevabı hayır olursa, duymak istemezdim.

"Merhaba, Jean-Claude," dedim.

"Selamlar, *ma petite*," dedi. Sesi kürk gibiydi, zengin, yumuşak ve garip bir şekilde müstehcendi. Sanki onunla konuşurken ayıp bir şey yapıyordunuz. Belki de öyleydi.

"Bana, *ma petite* deme," dedim.

Hafifçe gülümsedi, dişleri görünmüyordu. "Nasıl istersen." Irving'e baktı. Irving başka tarafa baktı, gözlerine bakmak istemiyordu. Bir vampirin gözlerine bakamazdınız. Asla. Peki, ben neden etkilenmeden bakabiliyordum? Gerçekten, neden?

"Arkadaşın kim?" Kelimeleri çok yumuşak ve bir şekilde tehditkârdı.

"Bu Irving Griswold. St. Louis Post'dan bir muhabir. Bana bir araştırmada yardımcı oluyor."

"Ah," dedi. Irving'in etrafında, sanki satılık bir şeymiş gibi dolaştı. Jean-Claude her yerini görmek istiyordu.

Irving, vampiri gözden kaçırmamak için etrafa hızlı bakışlar atıyordu. Bana baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Neler oluyor?"

"Gerçekten, neler oluyor, Irving?" dedi Jean-Claude.

"Onu rahat bırak, Jean-Claude."

"Neden beni görmeye gelmedin, benim küçük animatörüm?"

Küçük animatör, *ma petite*'e göre bir geliş ine sayılmazdı ama bir şey demedim. "Meşguldüm."

Yüzünde, kızgınlığa benzer bir ifade belirdi. Onu gerçekten kızdırmak istemiyordum. "Seni görmeye gelecektim," dedim.

"Ne zaman?"

"Yarın gece."

"Bu gece." Bu bir teklif değildi.

"Yapamam."

"Evet, *ma petite*, yaparsın." Sesi kafamda sıcak bir rüzgâr gibi esmişti.

"Kahretsin, çok isteklisin," dedim.

Güldü, kokusu sahibi odadan çıktıktan sonra bile duran, hoş ve kalıcı bir parfüm gibiydi. Gülüşü hep böyleydi, kulakta uzaktan gelen bir müzik gibi kalıyordu. Tanıştığım başvampirler içinde, en etkileyici sese sahip olan oydu. Herkesin kendine göre yetenekleri vardı.

"Beni çok kızdırıyorsun," dedi, sesinde hâlâ gülmesinin etkisi vardı. "Seninle ne yapacağım?"

"Beni rahat bırak," dedim. Çok ciddiydim. Bu, en büyük dileklerimden biriydi.

Yüzü bir anda ciddileşti, sanki birisi bir düğmeye basmıştı. Açıkken, mutlu, kapalıyken, anlaşılmaz. "Maiyetimdekilerin çoğu, senin, benim insan hizmetkârım olduğunu biliyor, *ma petite*. Seni kontrol altına almak, gücümü perçinlememin bir parçası." Sesi neredeyse pişmanlık taşıyordu. Bu, beni rahatlatmıştı.

"Beni kontrol atma almak, ne demek?" Midem, korkunun başlangıcı ile kasılmaya başlamıştı. Eğer Jean-Claude beni korkudan öldürmezse bile, ülser edecekti.

"Sen benim insan hizmetkârımsın. O şekilde hareket etmeye başlaman gerek."

"Ben senin hizmetkârın değilim."

"Evet, *ma petite*, öylesin."

"Lanet olsun, Jean-Claude, beni rahat bırak."

Bir anda yanımda duruyordu. Hareket ettiğini görmemiştim bile. Hiç zorlanmadan zihnimi bulandırmıştı. Yüreğim ağzıma gelmişti. Geri kaçmaya çalıştım ama narin, soluk eli kolumu, dirseğimin altından yakaladı. Geri kaçmaya çalışmamalıydım. Silahıma uzanmalıydım. Bu hatanın hayatıma mal olmayacağını umuyordum.

Sessim düzgün ve normaldi. En azından cesur ölecektim. "Senin sadece iki vampir izini taşıyorum, zihnimi kontrol edemeyeceğini zannediyordum."

"Seni gözlerimle etkileyemem ve zihnini bulandırmam da biraz daha zor ama yapılabilir." Parmakları kolumu kavramıştı. Canımı yakmıyordu. Kurtulmaya çalışmıyordum. Hiç zorlanmadan kolumu kırabileceğini, rahatça söküp çıkartabileceğini ya da bir Toyota'yı kaldırabileceğini biliyordum. Eğer Tommy'le bilek güreşi bile yapamıyorsam, Jean-Claude'la hiç baş edemezdim.

"Şehrin yeni efendisi o, değil mi?" Irving konuşmuştu. Sanırım onu unutmuştuk. Onu unutmamız, belki de Irving için daha iyi olacaktı.

Jean-Claude'un kavraması biraz sıkılaştı. Dönüp Irving'e baktı. "Sen, benimle röportaj yapmak isteyen muhabirsin."

"Evet, o benim." Irving biraz endişeli gibiydi ama çok değildi, sesinde çok az bir gerginlik vardı. Cesur ve azimli. İyi gidiyordu.

"Belki bu hoş, genç bayanla konuştuktan sonra, röportaj yapmana izin veririm."

"Gerçekten mi?" Sesinden şaşkınlığı belli oluyordu. Bana genişçe sırıttı. "Bu harika olur. Siz nasıl isterseniz o şekilde olur, böylece..."

"Sus." Tıslar gibi çıkan kelime, havada asılı kaldı. Irving

sanki büyülenmiş gibi sustu.

"Iriving, iyi misin?" Garip bir soruydu. Vampirle yanak yanağa olan bendim ama yine de sormuştum.

"Evet," dedi Irving. O tek kelime korku içinde küçülmüştü. "Daha önce onun gibisini hissetmemiştim."

Jean-Claude'a baktım. "Bir şekilde türünün tek örneğidir."

Jean-Claude'un dikkati yeniden bana döndü. Aman ne güzel. "Hâlâ espriler yapıyorsun, *ma petite*."

Güzel gözlerinin içine baktım, sadece gözdüler. Bana onlara direnebilme gücü vermişti. "Zaman geçirmek için bir yol işte. Ne istiyorsun, Jean-Claude?"

"Bu durumda bile çok cesursun."

"Bana sokak ortasında, şahitlerin önünde bir şey yapamazsın. Yeni Efendi olabilirsin ama ayrıca bir işadamısm. Gözler önündeki bir vampirsin. Bu, yapabileceklerini kısıtlıyor."

"Sadece halk içinde," dedi. Bunu o kadar kısık söyledi ki, sadece ben duydum.

"Öyle olsun ama ikimiz de şu an, burada, şiddet içeren bir şeyler yapmayacağını biliyoruz." Yüzüne baktım. "O yüzden rol yapmayı bırak ve ne istediğini söyle."

Gülümsedi, dudakları belli belirsiz hareket etmişti ama kolumu bıraktı. Ben de geri çekildim. "Tıpkı senin, beni sokak ortasında sebepsiz yere vuramayacağm gibi."

Bence ortada bir sürü sebep vardı ama hiçbirini polise açıklayamazdım. "Cinayetle suçlanmak istemem, bu doğru."

Gülümsemesi arttı, hâlâ dişleri görünmüyordu. Bu işi, yaşayan bütün vampirlerden iyi yapıyordu. Yaşayan vampir bir zıtlıkla pekiştirme miydi? Artık emin değildim.

"Öyleyse, birbirimize halk içinde zarar veremeyeceğiz," dedi.

"Büyük ihtimalle öyle," dedim. "Ne istiyorsun? Bir randevuya gecikiyorum."

"Zombi mi diriltecektin yoksa vampir mi öldüreceksin?"

"İkisi de değil," dedim.

Bana baktı, devam etmemi bekliyordu. Ama etmedim. Omuz silkti ve bu hareketi bile çok zarifti. "Sen benim insan
 hizmetkârımsın, Anita."

Gerçek adımı kullanmıştı, şimdi başımın belada olduğunu biliyordum. "Değilim," dedim.

Derin bir iç çekti. "Benim iki izimi taşıyorsun."

"İsteyerek değil," dedim.

"Gücümü seninle paylaşmasaydım ölecektin."

"Bana, senin hayatını kurtardım gibi saçmalıklarla gelme. O iki izi zorla verdin. Hiçbir şey sormadın ya da açıklamadın. Birinci iz hayatımı kurtardı, harika. İkinci iz de senin hayatını kurtardı. İkisinde de, benim bir seçeneğim yoktu."

"İki iz daha ve ölümsüz olabilirsin. Ben yaşlanmadığım için, sen de yaşlanmazsın. İnsan olarak kalırsın, canlı, haç takabilirsin. Kiliseye girebilirsin. Ruhundan vazgeçmene gerek yok. Neden bana karşı geliyorsun?"

"Ruhumdan vazgeçeceğimi nereden çıkartıyordun? Sende artık ruh yok. Ölümsüz ruhunu, dünya üzerindeki sonsuzlukla takas ettin. Ama vampirlerin ölebileceğini biliyorum, Jean-Claude. Siz öldüğünüzde ne oluyor? Nereye gidiyorsunuz? Öylece yok mu oluyorsunuz? Hayır, ait olduğunuz yere, Cehennem'e gidiyorsunuz."

"Ve benim insan hizmetkârım olursan, benimle beraber gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ve denemek de istemiyorum."

"Benimle mücadele ederek, beni zayıf gösteriyorsun. Buna izin veremem, *ma petite*. Öyle ya da böyle, bunu çözmemiz gerekiyor."

"Sadece beni rahat bırak."

"Yapamam. Sen benim insan hizmetkârımsın ve o şekilde hareket etmeye başlamak zorundasın."

"Bu konuda bana baskı yapma, Jean-Claude."

"Yaparsam ne olur, beni öldürür müsün? Beni öldürebilir misin?"

Güzel yüzüne baktım. "Evet," dedim.

"Bana olan arzularını hissedebiliyorum, *ma petite*, ben de seni arzuluyorum."

Omuz silktim. Ne diyebilirdim? "Sadece biraz ihtiras, Jean-Claude, özel bir şey değil." Bu, bir yalandı. Daha söylerken farkmdaydım.

"Hayır, *ma petite*, bundan daha fazlasıyım."

Güvenli bir mesafede, etrafımızda kalabalık toplanmaya başlamıştı. "Bu konuyu gerçekten sokakta tartışmak mı istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Çok doğru. Bana kendimi unutturuyorsun, *ma petite*."

Harika. "Gerçekten çok geç kaldım, Jean-Claude. Polis beni bekliyor."

"Bu tartışmayı bitirmemiz gerek, *ma petite*," dedi.

Başımla onayladım. Haklıydı. Konuyu ve onu göz ardı etmek istiyordum. Ama Başvampirleri göz ardı etmek kolay değildi. "Yarın gece."

"Nerede?" diye sordu.

Beni kendi mekânına çağırmaması çok kibardı. En iyi yerin neresi olacağını düşündüm. Tenderloin'e Charles'la birlikte gitmek istiyordum. Charles yeni bir komedi klübündeki zombi çalışma şartlarını kontrol edecekti. İyi bir yer gibi görünmüştü. "Gülen Ceset'i biliyor musun?"

Gülümsedi, dudaklarının arasında dişleri görünür gibi oldu. Kalabalıktan bir kadının nefesi kesildi. "Evet."

"Orada, saat on bir civarında buluşalım."

"Zevkle." Kelimeler tenimi okşamaya söz verirmiş gibiydi.

"Yarın gece, seni ofisimde bekleyeceğim."

"Bir dakika. Ne demek, ofisimde?" Birden içimde kötü bir his belirdi.

Gülümsemesi, sırıtmaya dönüştü. Dişleri, sokak lambalarında parlıyordu. "Ne sandın, Gülen Ceset'in sahibi benim. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Kahretsin, nereden bileyim?"

"Seni bekleyeceğim."

Yeri ben seçmiştim. Değiştiremezdim. Lanet olsun. "Hadi, Irving."

"Hayır, bırak muhabir kalsın. Daha röportaj yapamadık."

"Onu rahat bırak, Jean-Claude, lütfen."

"Ona sadece istediğini vereceğim, fazlasını değil."

'İstediğini' deyişi hiç hoşuma gitmemişti. "Neyin peşindesin?"

"Ben mi, *ma petite*? Bir şeyin peşinde olmak mı?" Gülümsedi.

"Anita, kalmak istiyorum," dedi Irving.

Ona doğru döndüm. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Ben bir muhabirim. İşimi yapıyorum."

"Bana söz ver, ona zarar vermeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Jean-Claude.

"Ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğine."

"Ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim." Yüzünde hiç ifade yoktu, sanki önceki gülümsemeler birer illüzyondu. Yüzünde, eski ölülerin sahip olduğu hareketsizlik vardı. Çok güzel görüyordu ama bir resim kadar cansızdı.

İfadesiz gözlerine bakınca, içim titredi. Has siktir. "Burada kalmak istediğinden emin misin?"

Irving başıyla onayladı. "Röportajı istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Sen bir aptalsın."

"Ben iyi bir muhabirim," dedi.

"Hâlâ bir aptalsın."

"Başımın çaresine bakabilirim, Anita."

Birkaç kalp atışı süresince birbirimize baktık. "Öyle olsun, iyi eğlenceler. Dosyayı alabilir miyim?"

Sanki orada olduğunu unutmuş gibi koluna baktı. "Yarın sabah bırakmayı unutma yoksa Madeline fenalık geçirir."

"Elbette. Sorun değil." Kalın dosyayı, sol kolumun altına yerleştirdim. Silah çekmemi zorlaştırıyordu ama hayat mükemmel değildi.

Gaynor hakkında bilgi edinmiştim, en son eski kız arkadaşının adını da biliyordum. Horlanmış bir kadındı. Belki benimle konuşurdu. Belki ipuçları bulmama yardım ederdi. Belki de cehenneme kadar yolum olduğunu söylerdi. Böyle şeyler daha önce de olmuştu.

Jean-Claude hâlâ sabit gözlerle bana bakıyordu. Burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim. Bu gecelik bu kadar yeterdi. "İkinizle de yarın görüşmek üzere." Dönüp yürüdüm. Ellerinde fotoğraf makineleri olan bir grup turist vardı. Biri makinesini bana doğru kaldırdı.

"Eğer resmimi çekersen, fotoğraf makineni alır, ikiye bölerim." Söylerken gülüyordum.

Adam hemen makinesini indirdi. "Aman, sadece küçük bir resim."

"Yeterince gördün," dedim. "Hadi yürüyün, şov bitti."

Turistler rüzgârda dağılan duman gibi yok oldular. Caddeden aşağıya, park yerine doğru yürüdüm. Arkamı dönünce turistlerin Jean-Claude ve Irving'in etrafında yeniden toplandıklarını gördüm. Turistler haklıydı. Şov bitmemişti.

Irving yetişkin bir adamdı. Röportaj istiyordu. Yetişkin bir kurtadama çocuk bakıcılığı yapma hakkını nereden bulmuştum? Jean-Claude, Irving'in sırrını öğrenebilir miydi? Eğer keşfederse, bir şeyler değişir miydi? Bu, benim problemim değildi. Benim sorunum Harold Gaynor, Dominga Salvador ve St. Louis, Missouri'nin iyi vatandaşlarını yiyen canavardı. Irving'i kendi sorunlarıyla uğraşmaya bırakmalıydım. Benim yeterince sorunum vardı.

On Dördüncü Bölüm

Gece gökyüzü, içi siyah sıvı dolu bir kap gibiydi. Yıldızlar soğuk, sert ışık saçan, toplu iğne başı gibi elmaslara benziyorlardı. Ay gri ve altın-gümüşi renklerde parlıyordu. Şehir size, gecenin ne kadar karanlık, Ay'ın ne kadar parlak, yıldızların ne kadar çok olduğunu unutturuyordu.

Burrell Mezarlığı'nda çok fazla aydınlatma yoktu. Uzaktan gelen ev ışıklarının sarı pırıltıları dışında bir ışık yoktu. Tepenin zirvesinde durmuş, tulumum ve Nikelarımın içinde terliyordum.

Çocuğun cesedi gitmişti. Morgda, adli tıptan gelenlerin yapacağı incelemeyi bekliyordu. Ben işimi bitirmiştim. Ona bir daha bakmam gerekmiyordu. Tabii ki, rüyalarım haricinde.

Dolph yanımda duruyordu. Bir kelime bile söylemeden, çimenlere ve kırık mezar taşlarına bakarak bekliyordu. Benim büyülü hareketimi yapmamı bekliyordu. Şapkadan tavşan çıkartmamı. Olabilecek en iyi şey, tavşanın buradan çıkması ve bizim onu yok etmemizdi. Sonraki en iyi şey, geldiği deliği bulmaktı. Bu, bize bir şeyler söyleyebilirdi. Ve bu şey, bizim şu an elde ettiğimizden çok daha iyi bir şey olurdu.

Temizleyiciler birkaç adım arkamızdan geliyordu. Adam

kısa ve tombuldu, gri saçları kısa kesilmişti. Emekli Amerikan futbolu koçlarına benziyordu ama sırtında asılı duran alev makinesini sanki canlıymış gibi tutuyordu. Kalın elleriyle onu okşuyordu. Kadın ise gençti, yirmisinden fazla değildi. İnce, sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Benden biraz uzundu, o da ufak tefekti. Birkaç tutam saç yüzüne düşmüştü. Gözleri açık, çimenlere bakıyor ve araştırıyordu. Nişan almış avcı gibiydi.

Hafif bir parmağı olmamasını umuyordum. Katil bir zombi tarafından öldürülmek istemiyordum ama napalmla kızarmak da istemiyordum. Canlı canlı yanmak ya da canlı canlı yenmek. Mönüde başka bir şey daha var mıydı?

Çimenler, kuru sonbahar yaprakları gibi hışırdayıp fısıldıyordu. Burada alev makinelerini kullanırsak, çimenler kesinlikle alev alırdı. Eğer şanslıysak kaçabilirdik. Ama zombileri durdurabilecek tek şey, ateşti. Eğer zombiyse tabii ki, bambaşka bir şey de olabilirdi.

Başımı iki yana sallayıp yürümeye başladım. Şüpheler bizi hiçbir yere götürmezdi. Ne yaptığını biliyormuş gibi davran; bu, benim hayatta benimsediğim bir kuraldı.

Sinyora Salvador'un, zombilerin çıktığı yeri bulmak için bir ayini ya da kurban töreni olduğuna emindim. Onun bu işleri yapış şekli, benimkine göre daha kurallıydı. Ama onun tarzı ona ruhları, çürüyen zombilerin içine hapsetme becerisi de veriyordu. Hiç kimseden, böyle bir şey yapacak kadar nefret etmemiştim. Öldürecek kadar, evet ama ruhlarını hapsedip sonra bekletip cesetlerinin çürümesini hissettirmek. Hayır, bu kötüden daha beter bir şeydi. Bu, şeytancaydı. Durdurulması gerekiyordu ve bu, sadece ölümle olurdu. İç çektim. Bu, başka bir gece uğraşmam gereken bir sorundu.

Dolph'un, yanımda yankılanan ayak seslerinden çok rahatsız olmuştum. Arkaya dönüp iki temizleyiciye baktım. Termitlerden, gûlllere kadar her şeyi öldürüyorlardı ama güller

korkaktı, çoğunlukla leş yiyiciydiler. Peşinde olduğumuz şey her neyse, bir leş yiyici değildi.

Üçünü de arkamda hissedebiliyordum. Ayak sesleri benimkilerden gürültülü gibiydi. Kafamı toparlayıp aramaya devam etmek istiyordum ama devamlı ayak seslerini duyuyordum. Tek hissedebildiğim kadının korkusuydu. Konsantrasyonumu bozuyorlardı.

Durdum. "Dolph, daha fazla alana ihtiyacım var."

"Bu da ne demek?"

"Biraz uzakta durun. Konsantrasyonumu bozuyorsunuz."

"Yardım edemeyecek kadar uzakta kalabiliriz."

"Eğer zombi yer altından fırlayıp beni yakalarsa..." omuz silktim. "Ne yapacaksınız, napalm püskürtüp beni de mi kızartacaksınız?"

"Ateşin tek etkili silah olduğunu sen söyledin," dedi.

"Öyle ama eğer zombi birisini yakalarsa, temizleyicilere söyle, kurbanı kızartmasınlar."

"Eğer zombi birimizi yakalarsa, napalm kullanamaz mıyız?" dedi.

"Bingo."

"Bunu daha önceden söylemen gerekirdi."

"Şimdi aklıma geldi."

"Harika," dedi.

Omuz silktim. "Ben önden gideceğim. Hissetme gücü bende. Siz, arkada kalıp işimi yapmama izin verin." Ona yaklaşıp fısıldadım. "Ve kadına dikkat et. Gölgelere ateş edecek kadar korkmuş görünüyor."

"Onlar temizleyici, Anita, polis ya da vampir avcısı değiller."

"Bu gecelik, hayatlarımız onların elinde, kadına dikkat et, tamam mı?"

Başıyla onayladı ve arkamızdaki iki temizleyiciye baktı. Adam gülümseyip başıyla selam verdi. Kız sadece baktı. Neredeyse korkusunun kokusunu alıyordum.

Korkmakta haklıydı. Bu, beni neden bu kadar rahatsız etmişti? Çünkü sadece o ve ben burada kadındık ve erkeklerden daha iyi olmamız gerekiyordu. Daha cesur, daha hızlı ya da artık her neyse. Büyük çocuklarla oynamanın kuralı buydu.

Çimenlerde yalnız yürüyordum. Duyabildiğim tek şey çimenlerin sesi oluncaya kadar bekledim; yumuşak, kuru bir fısıltı. Sanki kaşındıran, ümitsiz sesiyle bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ümitsiz ve korkmuş. Çimenlerin sesi korku doluydu. Bu, çok aptalcaydı. Çimenler hiçbir bok hissetmezdi. Ama ben hissediyordum ve vücudumun her köşesinden ter akıyordu. Burada mıydı? İnsanları et yığınına dönüştüren şey, burada, çimenlerin arasında saklanmış, bekliyor muydu?

Hayır, zombiler bu kadar akıllı değildir ama tabii ki, polisten saklanacak kadar da akıllı değildirler. Bu, akıllı bir cesetti. Çok akıllı. Belki bir zombi bile değildi. Sonunda, beni vampirlerden daha fazla korkutan bir şey bulmuştum. Ölüm beni çok korkutmuyordu. Koyu bir Hıristiyan'dım. Ama ölüm şekli korkutuyordu. Canlı canlı yenmek. Öteki tarafa gitme listemde ilk üçte değildi.

Bir zombiden, bir tür zombiden korkacağım kimin aklma gelirdi ki? Bu, çok komikti. Sonra, ağzım bu kadar kuru değilken gülecektim.

Bütün mezarlıklardaki sessizlik burada da vardı. Sanki ölüler topluca nefeslerini tutmuş, bekliyordu ama neyi? Gerçek dirilmeyi mi? Belki. Ölülerle, tek bir cevaba inanmayacak kadar uzun süredir haşır neşirdim. Ölüler de canlılar gibiydi. Farklı şeyler yaparlardı.

Pek çok insan ölür ve Cennet'e ya da Cehennem'e giderdi, olay bundan ibaretti. Ama bir kısmı için, her ne sebeple olursa olsun, işler böyle yürümezdi. Hayaletler, huzursuz ruhlar, şiddet, şeytani şeyler ya da basit şaşkınlık; bütün bunlar ruhu dünyaya hapsedebilirdi. Ruhun tamamının dünyada hapsolduğunu iddia etmiyorum. Buna inanmıyordum ama

ruhun hafızasının bir kısmı, bir özü, etrafta dolaşıyordu.

Bir hayaletin çimenlerden yükselip çığlık atarak üzerime gelmesini mi bekliyordum? Hayır. Şimdiye kadar gerçekten fiziksel zarar verebilen bir hayalet görmemiştim. Eğer fiziksel zarar verebiliyorsa, hayalet değildi; belki bir iblis ya da kara büyüyle uğraşan bir büyücünün ruhu olabilirdi ama hayaletler zarar vermezdi.

Bu, neredeyse rahatlatıcı bir düşünceydi.

Yer, ayağımın altında, aşağıya doğru eğim yaptı. Dengemi kaybedip eğilmiş mezar taşlarından birine tutundum. İşaretsiz bir mezarın, çökmüş toprağına takılmıştım. İçimi gıdıklayan bir şok bacağımdan yukarıya kaydı, hayaletvari bir akım içimde fısıldamıştı. Geri kaçıp sertçe yere oturdum.

"Anita, iyi misin?" diye bağırdı Dolph.

Dönüp ona bakınca, çimenlerin beni onların görüş alanından tamamen çıkarttığını gördüm. "İyiyim," diye bağırdım. Eski mezarın üzerine basmamaya dikkat ederek ayağa kalktım. Toprağın altında yatan her kimse, mutlu bir kampçı değilmiş. Burası sıcak bir noktaydı, bu bir hayalet ya da kaybolmuş ruh bile değildi ama bir şey vardı. Büyük ihtimalle, o, bir zamanlar ihtişamlı bir hayaletti ama zaman onu yıpratmıştı. Hayaletler, eski kıyafetler gibi, zamanla eskir ve artık yaşlı hayaletler nereye gidiyorsa, oraya giderlerdi.

Çökmüş mezar, muhtemelen ben göçüp gitmeden yok olacaktı. Eğer birkaç yıl daha katil zombilerden, vampirlerden ve silahlı insanlardan uzak durabilirsem. Ah, kahretsin, bu sıcak nokta muhtemelen benden uzun süre dünya üzerinde kalacaktı.

Arkama bakınca, Dolph ve temizleyicilerin neredeyse yirmi metre ötede olduğunu gördüm. Yirmi metre, bu çok uzak değil mi? Onlara uzak durmalarını ben söylemiştim ama bu, beni rüzgârın ortasında yapayalnız bırakacakları anlamına da gelmiyordu. Asla tatmin olmuyordum.

Eğer onları yakına çağırırsam, sizce sinirlenir miydiler? Büyük ihtimalle. Başka mezarlara basınamaya dikkat ederek yürümeye devam ettim. Ama bu, zor bir işti, mezar taşlarının çoğu çimenlerin arasına gizlenmişti. Çok fazla işaretsiz mezar, çok fazla ihmal vardı.

Bütün lanet gece boyunca amaçsızca dolaşabilirdim. Gerçekten şans eseri doğru mezara rastlayacağımı düşünmüş müydüm? Evet. Umut sonsuz gibi görünüyordu, özellikle de seçenekler çok insanca değilse.

Vampirler bir zamanlar sıradan insanlardı, zombiler de öyle. Pek çok likantrop hayatına insan olarak başlardı ama lanet çok nadiren kalıtımsal yollarla geçerdi. Benim dışımda bütün canavarlar hayata normal başlardı. Ölüleri diriltmek bir meslek seçimi değildi. Bir gün rehberlik servisinde otururken, "İleride hayatımı ölü dirilterek kazanmak istiyorum," dememiştim. Hayır, durum bu kadar temiz ve düzgün değildi.

Her zaman ölülere karşı bir meylim vardı. Her zaman. Yeni ölülere karşı değil. Hayır, ruhlarla uğraşmazdım ama ruh bir kere uzaklaştı mı, bunu bilirdim. Hissederdim. İstediğiniz kadar gülün. Gerçek bu.

Küçükken bir köpeğim vardı. Pek çok çocuk gibi. Ve köpeği olan pek çok çocuğa olduğu gibi, o da öldü. On üç yaşındaydım. Jenny'i arka bahçemize gömmüştük. Jenny'nin ölümünden bir hafta sonra uyandığımda, onu yanımda, kıvrılmış uyurken buldum. Kalın, siyah tüyleri mezar çamuru ile kaplıydı. Ölü, kahverengi gözleri, tıpkı canlıyken olduğu gibi, her hareketimi takip ediyordu.

Çılgın, kısa bir süre onun hayatta olabileceğini düşündüm. Bu bir hataydı, gördüğüm zaman ölüleri tanırdım. Hissederdim. Mezarından diriltebilirdim. Acaba Dominga Salvador bu hikâyeyi duysa, ne düşünürdü? Bir hayvan zombi diriltmek. Ne kadar şoke ediciydi. Kazara ölü diriltmek. Ne kadar korkutucuydu. Ne kadar iğrençti.

Üvey annem, Judith, şoku asla tam olarak atlatamadı. Çok nadiren hayatımı nasıl kazandığımı söylerdi. Babam mı? Şey, babam da göz ardı ediyordu. Ben de göz ardı etmeyi deneyerek dim ama yapamadım. Detaylara girmek istemiyorum ama 'sokak kenarında yatan hayvan cesetleri' size bir şey ifade ediyor mu? Fareli Köyün Kavalcısı'nın kâbus versiyonu gibiydim.

Babam sonunda beni anneannemle tanışmaya götürmüştü. O, Dominga Salvador kadar ürkütücü değildi. Ama o... ilginçti. Anneannem Flores babamla aynı fikirdeydi. Vudu eğitimi almamalıydım, sadece... sorunları durdurmaya yetecek kadar. "Sadece onu kontrol etmesine yetecek kadarını öğret," demişti babam.

Öyle yaptı. Öyle yaptım. Babam, beni eve geri getirdi. Sonra konu bir daha hiç açılmadı. En azından benim önümde. Hep sevgili üvey annemin, kapalı kapılar ardında neler dediğini merak etmiştim. Bu durumdan babam da pek hoşnut değildi. Kahretsin, ben de değildim.

Bert, üniversite biter bitmez beni işe aldı. Benden nasıl haberdar olduğunu asla bilmiyordum. İlk başta reddetmiştim ama bana para teklif etmişti. Belki de ailemin beklentilerine karşı geliyordum. Ya da sonunda, olağanüstü varlıklar ağırlıklı biyoloji eğitiminin çok fazla iş imkânı sağlamayacağını fark etmiştim. Efsanevi yaratıklar üzerine alt diplomam vardı. İş başvuru formunda çok faydası olmuştu.

Antik Yunan ya da romantik şiir bölümlerini bitirmek gibiydi; ilginç, eğlenceli ama sonra ne işinize yarayacaktı ki? Okulda kalıp öğretmen olmayı planlıyordum. Ama Bert geldi ve bana doğal yeteneğimi işe dönüştürme yolunu gösterdi. En azından, aldığım eğitimi her gün kullandığımı söyleyebilirim.

Hiçbir zaman, yaptığım işe nasıl bulaştığım konusunda kafam karışmadı. Bir gizem yoktu. Her neyse, bu iş kanımdaydı.

Mezarlıkta durup derin bir nefes aldım. Yüzümden bir damla ter aktı. Elimin tersiyle sildim. Domuz gibi terliyordum ama yine de üşüyordum. Korkuyordum ama öcüden değil, onunla ne yapacağımdan korkuyordum.

Eğer bir kas olsa, hareket ettirirdim. Eğer bir düşünce olsa, düşünürdüm. Eğer büyülü bir söz olsa, söylerdim. Ama öyle bir şey değildi. Tenim elbisenin altında bile üşüyordu. Bütün sinir uçlarımı rüzgâra karşı çıplak hissediyordum. Bu sıcak, bunaltıcı Ağustos gecesinde, üşüyordum. Sanki tenimden dışarıya hafif bir rüzgâr yayılıyordu. Ama bu rüzgâr değildi, başka kimse onu hissedemezdi. Hollywood korku filmlerindeki gibi birden bire esmezdi. Gösterişli değildi. Özeldi. Bana aitti.

'Rüzgâr'm soğuk elleri, dışarıya doğru araştırmaya başladı. Üç ya da dört metre çapında bir daire içindeki mezarları araştırabiliyordum. Hareket ettikçe, çember de benimle birlikte hareket ediyor, araştırıyordu.

Ölülerle dolu, sert toprağı araştırmak, nasıl bir his miydi? Hiç insanca değildi. Doğru tanıma en yakın anlatım, görünmez parmakların, toprağı eşeleyip ölüleri aramasıydı. Ama tabii ki, ben öyle hissetmiyordum. Yakın bir tanımdı ama tam değildi.

Bana en yakın tabut, yıllar önce sudan çürümüştü. Çürümüş tahta parçaları, kemik parçaları, tam bir şey yoktu. Sıcak noktadaki his neredeyse yakıcıydı. Tabutunu okuyamıyordum. Sıcak nokta sırlarını saklayabilirdi. Üzerine gitmeye değmezdi. Yok olana kadar mezarda hapsolmuş bir çeşit hayat gücüydü. Sırf bu bile, sizi huysuz yapmak için yeterli bir sebepti.

Yavaşça yürüdüm. Çember de benimle birlikte hareket etti. Kemiklere, el sürülmemiş tabutlara, daha yeni mezarlarda kumaş parçalarına dokunuyordum. Burası eski bir mezardı. Çürüyen cesetler yoktu. Ölüm, hoş, sakin bir safhaya geçmişti.

Bir şey ayak bileğimden yakaladı. Zıplayıp aşağı bakmadan ileri fırladım. Asla aşağıya bakmayın, bu bir kuraldı. Göz ucuyla bir şey gördüm, soluk renkli, dumanımsı, fal taşı gibi açılmış, çığlık atan gözleri olan bir şeydi.

Gerçek bir canlı-hayalet. Mezarının üzerinde yürümüştüm ve o da bana, hoşlanmadığını belli etmişti. Hayalet bileğimden yakalamıştı. Çok önemli değildi. Eğer ilgilenmezseniz, hayali eller yok olurdu. Eğer onlara odaklanırsanız, onları maddeleştirmiş olurdunuz ve işte o zaman, derin bir boka battınız demekti.

Ruh dünyasının çoğu için önemli güvenlik notu: Eğer ilgilenmezseniz, gücü azalır. İblisler ve diğer yarı-yaratıklarda bir işe yaramazdı. Kurala uymayan diğer varlıklar vampirler, zombiler, gûllller, likantroplar, cadılar... Ah, kahretsin, ilgilenmemek sadece hayaletlerde işe yarıyordu. Ama gerçekten işe yarıyordu.

Hayalet el, pantolonumun paçasına yapıştı. İskelet parmakların yukarı tırmandığını hissediyordum, sanki beni kullanarak mezarından dışarıya çıkıyordu. Has siktir! Nabzımı dişlerimin arasında hissediyordum. Yürümeye devam etmeliydim. İlgilenmemeliydim. O zaman gidecekti. Cehenneme kadar yolu vardı.

Parmaklar isteksizce kaydı gitti. Bazı hayaletler, canlılara kin güdüyormuş gibi davranırdı. Bir çeşit kıskançlık. Size zarar vermezlerdi ama ödünüzü patlatırken, size gülerlerdi.

Boş bir mezar buldum. Birkaç parça tahta etrafa dağılmıştı ama kemik izi yoktu. Ceset yoktu. Boştu. Zemindeki toprakta yoğun bir ot ve çimen örtüsü bozulmuştu. Kökleri görünüyordu, sanki birisi otları çekmişti. Ya da bir şey toprağın altından çıkarken arkasında iz bırakmıştı.

Solan çimenlere diz çöktüm ve ellerime dayandım. Ellerim sert, kırmızımsı toprağın üzerindeydi ama mezarın içini, dilimi dişlerimin arasında gezdiriyormuş gibi hissediyor-

dum. Göremiyordum ama hissedebiliyordum.

Ceset gitmişti. Tabuta dokunulmamıştı. Buradan bir zombi çıkmıştı. Bu, aradığımız zombi miydi? Kesin değildi. Ama hissedebildiğim, tek zombi aktivitesiydi.

Mezarın ötesine baktım. Gözlerimi kullanarak çimenleri incelemek zordu. Toprağın altındakileri neredeyse görebiliyordum. Ama mezarı zihnimde, göz sinirlerimin ardında bir yerlerden görüyordum. Görebildiğim kadarıyla, mezarlık beş metre ötedeki tellerde bitiyordu. Tamamını dolaşmış mıydım? Tek boş olan mezar bu muydu?

Ayağa kalkıp mezarlara baktım. Dolph ve temizleyiciler hâlâ arkamda, yaklaşık otuz metre ötedeydiler. Otuz metre mi? Ne destek ama.

Tamamını dolaşmıştım. Tutmaya meraklı bir hayalet vardı. Sıcak nokta ise oradaydı. En yeni mezar ise şuradaydı. Bu mezarlığı ve içindeki huzursuz şeyleri biliyordum. Tam olarak ölmemiş şeyler, bir şekilde mezarının üzerinde dans ediyordu. Beyaz sise benzer hayaller. Parlak, sinirli ışıklar. Rahatsızdılar. Ölüleri uyandırmanın birden fazla yolu vardı.

Ama sessizleşip uyuyacaklardı, eğer doğru kelime buysa. Kalıcı bir zarar olmazdı. Boş mezara baktım. Kalıcı bir zarar olmazdı.

Dolph ve diğerlerine el sallayıp gelmelerini işaret ettim. Tulumumun cebinden, kendinden kilitli bir poşet çıkarttım ve mezar toprağından bir kısmını içine attım.

Birden ay ışığı azaldı. Yanımda duruyordu. Gölgesi üzerime vuruyordu.

"Evet?" diye sordu.

"Bu mezardan bir zombi çıkmış," dedim.

"Katil zombi mi?"

"Emin değilim."

"Bilmiyor musun?"

"Henüz değil."

"Ne zaman öğrenirsin?"

"Evans'a götürüp her zamanki dokun-hissetten yapmasını isteyeceğim."

"Kâhin, Evans mı?"

"Evet,"

"O kafayı yemiş."

"Doğru ama işinde çok iyi."

"Artık departman onu kullanmıyor."

"Departmandan bana ne," dedim. "O hâlâ Animatörler A.Ş.'nin danışmanı."

Dolph, başını iki yana salladı. "Evans'a güvenmiyorum."

"Ben hiç kimseye güvenmiyorum," dedim. "Bu durumda sorun nedir?"

Dolph gülümsedi. "Mesajı aldım."

Köklerini de alacak şekilde biraz ot yoldum, onları da başka bir poşete koydum. Mezar taşına doğru gidip çimenleri araladım. İsim yoktu. Kahretsin! Soluk kireçtaşı dibinden gitmişti. Kırılmıştı. Yok olup gitmişti. Has siktir.

"Neden mezar taşını yok etmişler?" diye sordu Dolph.

"İsim ve tarih bize, zombinin neden diriltildiği ve neyin ters gittiği hakkında ipucu verebilirdi."

"Nasıl ters?"

"Bir ya da iki kişiyi öldürsün diye bir zombi diriltebilirsin ama bir katliam için olmaz. Kimse bunu yapmaz."

"Eğer deli değillerse," dedi.

Yüzüne baktım. "Hiç komik değil."

"Hayır, değil."

Bir deli ölü diriltebilirdi. Bir psikopat tarafından kontrol edilen bir zombi. Harika. Eğer bunu bir kere yapabilmişse...

"Dolph, eğer etrafta dolaşan bir deli varsa, birden fazla zombi olabilir."

"Ve eğer o deliyse, belli bir kalıp içinde olmayacaktır," dedi.

"Has siktir."

"Kesinlikle."

Bir kalıp içinde olmaması, bir motivasyon olmadığı anlamına geliyordu. Motivasyon olmaması, bu işi asla çözemeyebileceğimiz anlamına geliyordu. "Hayır, buna inanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü eğer buna inanmaya başlarsam, gidecek yerimiz kalmaz." Cebimden, böyle bir durum için getirdiğim çakıyı çıkartıp mezar taşından kalanlardan da bir parça aldım.

"Mezar taşlarına zarar vermek, yasalara aykırıdır," dedi Dolph.

"Çok zor bir iş." Birkaç küçük parçayı, üçüncü bir poşete atacaktım ve sonunda, baş parmağım boyunda bir parça mermeri kopartabildim.

Poşetleri ve çakıyı tulumumun ceplerine koydum.

"Gerçekten Evans'ın aldıklarından bir şeyler okuyabileceğini mi zannediyorsun?"

"Bilmiyorum." Ayağa kalkıp mezara baktım. İki temizleyici yakın bir mesafede duruyordu. Bizi yalnız bırakmışlardı. Ne kadar kibarcaydı. "Biliyor musun, Dolph, mezar taşını yok etmiş olabilirler ama mezar hâlâ burada."

"Ama ceset gitmiş," dedi.

"Doğru ama tabut bize bir şeyler söyleyebilir. Yardımcı olabilecek bir şeyler."

Başıyla onayladı. "Pekâlâ, bir mezar inceleme emri çıkartırım."

"Bu gece kazamaz mıyız?"

"Hayır," dedi. "Ben kurallara göre oynamalıyım." Bana çok sert bakıyordu. "Ve buraya geri geldiğimde, mezarı kazılmış bulmak istemiyorum. Eğer kurallara uymazsan, deliller hiçbir bok ifade etmez."

"Delil mi? Bunun gerçekten mahkemeye gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Dolph, yapmamız gereken sadece zombiyi yok etmek."

"Ben onu dirilten piçleri istiyorum, Anita. Onların cinayetten yargılanmasını istiyorum."

Başımla onayladım. Onunla aynı fikirdeydim ama pek mümkün olduğunu zannetmiyordum. Dolph bir polisti, kanunu da düşünmesi gerekiyordu. Ben daha basit şeyler üzerine kafa yoruyordum; mesela hayatta kalmak gibi.

"Eğer Evans faydalı bir şeyler söylerse, sana haber veririm," dedim.

"Evet iyi olur."

"Canavar her ne ise, Dolph, burada değil."

"Dışarıda bir yerde, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Biz burada durmuş, kuyruğumuzu kovalarken birilerini öldürüyor."

Ona dokunmak istiyordum. Her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum ama her şey yolunda değildi. Nasıl hissettiğini biliyordum. Kuyruğumuzu kovalıyorduk. Eğer bu mezar, katil zombinin mezarıysa bile, bizi zombiyi bulmaya yaklaştırmamıştı. Ve onu bulmamız gerekiyordu. Bulmalı, kıstırmalı ve yok etmeliydik. Altmış dört bin dolarlık soru ise, bu işi o tekrar beslenmeden yapabilecek miydik? Bir cevabım yoktu. Bu bir yalandı. Bir cevabım vardı. Sadece hoşuma gitmiyordu. Dışarıda bir yerde, o zombi yeniden besleniyordu.

On Beşinci Bölüm

Evans'ın yaşadığı karavan parkı, St. Charles'ta, 94. otobanın hemen dışındaydı. Mobil evler, her yöne dönümlerce uzanıyordu. Tabii ki, hiçbiri mobil değildi. Ben çocukken karavanlar arabaların arkasına takılıp hareket ettirilebilirdi. Basit. Bu onların cazip yönlerinden biriydi. Bu mobil evlerin bir kısmının üç ya da dört yatak odası, birkaç tuvaleti vardı. Bu yavruları taşımak için bir kamyon ya da hortum gerekiyordu.

Evans'ın karavanı eski bir modeldi. Sanırım eğer isterse, onu bir kamyonetin arkasına bağlayıp hareket ettirebilirdi. Sanırım taşınmak için bir kamyon kiralamaktan daha hesaplıydı. Ama Evans'ın taşınmak isteyeceğini zannetmiyordum. Kahretsin, neredeyse bir yıldır, oradan dışarı bile çıkmamıştı.

Pencereler, içerideki ışıkla altın rengi parlıyordu. Küçük bir verandası ve kapının önünde bir güneşliği vardı. Uyanık olacağını biliyordum. Evans hep uyanık olurdu. Uykusuzluk, kulağa çok zararsız geliyordu. Evans bunu bir hastalık haline getirmişti.

Yeniden siyah şortuma geri dönmüştüm. Üç poşet içindeki malzemeleri küçük bir kutuya koymuştum. Eğer içeriye elimde onları sallayarak girersem, Evans korkabilirdi. Kurnaz

davranıp onu ikna etmem gerekiyordu. Sadece düşünceli davranıp eski dostumu ziyarete gelmiştim. Art niyet yoktu. Elbette.

Sinekliği açıp kapıyı çaldım. Ses yoktu. Hareket yoktu. Hiçbir şey yoktu. Yeniden elimi kaldırdım ama sonra tereddüt ettim. Evans sonunda uyuyabilmiş miydi? Onu tanıdığımdan beri, ilk düzgün uykusunu mu uyuyordu? Hay... Elim hâlâ havada, dikilirken, onu bana bakarken buldum.

Kapının üzerindeki pencereden baktım. Soluk yüzünün bir kısmı perdelerin arasından görünüyordu. Evans mavi gözünü kırptı.

El salladım.

Yüzü kayboldu. Kilit sesi geldi ve kapı açıldı. Evans görünmüyordu, sadece açık kapı. İçeri yürüdüm. Evans kapının arkasında durmuş, saklanıyordu.

Kapının arkasına dayanıp kapıyı kapattı. Nefesi, koşuyormuş gibi, kısa ve sıktı. Tel tel sarı saçları koyu mavi bornozunun üzerine dökülmüştü. Yüzünde, kızıla kaçan pis bir sakal vardı.

"Nasılsın, Evans?"

Kapıya dayandı, gözleri kocaman açılmıştı. Nefesi hâlâ çok hızlıydı. Bir şey mi yapıyordu?

"Evans, iyi misin?" Şüphe içindeyseniz, kelimelerin yerini değiştirin.

Başıyla onayladı. "Ne istiyorsun?" Sesi nefes nefeseydi.

Geçerken uğradığımı söylersem, inanacağını zannetmiyordum. İç güdü diyebilirdiniz. "Yardımına ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne istediğimi bilmek istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Fark etmez."

"Oturabilir miyim?" diye sordum. Doğrudan girmek işe yaramamıştı. Belki kibarlık yardı.

Başıyla onayladı. "Elbette."

Küçük oturma odasına baktım. Gazeteler, kâğıt tabaklar, yarı dolu kaplar ve eski elbiselerin altında bir kanepe olduğunu biliyordum. Kahve masasının üzerinde taşlaşmış bir parça pizza vardı. O da küf kokuyordu.

Eğer bir şeylerin yerini değiştirsem, aşırı tepki verir miydi? Altında kanepe olduğunu zannettiğim yığının üzerine otururdum, çöker miydi? Denemeye karar verdim. Eğer Evans yardım etmeyi kabul ederse, o lanet küflü pizza kutusunun üzerine bile otururdum.

Gazete yığınının üzerine tünedim. Gazetelerin altında kesinlikle büyük, sert bir şey vardı. Belki kanepeydi. "Bir fincan kahve alabilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Temiz fincan yok."

İşte buna inanırdım. Hâlâ kapıya dayanıyordu, yakına gelmeye korkuyor gibiydi. Ellerini bornozunun cebine sokmuştu.

"Sadece konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Ben de onunla birlikte, başımı iki yana salladım. Ben böyle yapınca yüzünü buruşturdu. Sanırım ona ulaşmaya başlamıştım.

"Ne istiyorsun?"

"Söyledim ya, yardımını."

"Artık o işi yapmıyorum."

"Ne?" diye sordum.

"Biliyorsun," dedi.

"Hayır, Evans, bilmiyorum. Anlat bana."

"Artık bir şeylere dokunmuyorum."

Gözlerini kırptı. Bu, durumu açıklamanın garip bir yoluydu. Etraftaki kirli bulaşıklara ve kıyafetlere baktım. Dokunulmamış gibi görünüyordu. "Evans, bana ellerini göster."

Başını iki yana salladı. Bu sefer onu taklit etmedim. "Evans, bana ellerini göster."

"Hayır." Sesi yüksek ve netti.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Çok vakit almadı. Ka-

pıdan uzaklaşıp girişi, yatak odasına bağlayan köşeye geriledi. "Bana ellerini göster."

Gözünden yaşlar akmaya başladı. Ne yapmıştı? Tanrım, ne yapmıştı? "Evans ellerini bana kendin göster, yoksa ben zorla bakacağım." Koluna dokunmamak için kendimi zor tutuyordum ama bunu yapamazdım.

Artık daha fazla ağlıyordu, kısa kısa hıçkırıyordu. Sol elini bornozunun cebinden çıkarttı. Soluk, kemikli ve tamdı. Derin bir nefes aldım. Yüce Tanrım, şükürler olsun.

"Ne yaptığımı zannetmiştin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hiç sorma."

Şimdi bana bakıyordu, gerçekten bakıyordu. Dikkatini çekmiştim. "O kadar deli değilim," dedi.

"Asla öyle olduğunu düşünmemiştim," demeye başlamıştım ama görünüşe göre düşünmüştüm. Hiçbir şeye dokunmak zorunda kalmamak için ellerini kestiğini düşünmüştüm. Tanrım, bu delilikti. Ciddi bir delilikti. Ve ben buraya, ona, bana cinayetler hakkında yardım etmesi için gelmiştim. Hangimiz daha deliydi? Cevabını duymak istemiyordum.

Başını iki yana salladı. "Burada ne yapıyorsun, Anita?" Gözyaşları yüzünde kurumamıştı ama sesi sakin, sıradandı.

"Bir cinayet hakkında yardımına ihtiyacım var."

"Bu işi artık yapmıyorum. Sana söylemiştim."

"Bana bir keresinde, görüntüleri görmeyi engelleyemediğini söylemiştin. Kâhinlik yeteneğin, öyle istediğinde kapatabileceğin bir şey değil."

"Bu yüzden burada kalıyorum. Eğer dışarı çıkmazsam, hiç kimseyi görmezsem. Artık görüntüler de olmaz."

"Sana inanmıyorum," dedim.

Cebinden temiz, beyaz bir mendil çıkarttı ve kapı koluna sarıp açtı. "Çık dışarı."

"Bugün üç yaşında bir çocuk gördüm. Canlı canlı yenmişti."

Alnını kapıya dayadı. "Bunu bana yapma, lütfen."

"Başka psişikler de tanıyorum, Evans ama hiçbiri senin kadar başarılı değil. En iyiye ihtiyacım var, sana ihtiyacım var."

Alnını kapıya sürtüyordu. "Lütfen, yapma."

Söylediğini yapıp çıkıp gitmem gerekiyordu ama yapmadım. Arkasında durup bekledim. Hadi, eski dostum, benim için akli dengeni riske at. Ben, o kalpsiz zombi dirilticisiydim. Suçluluk duymuyordum. Önemli olan tek şey, sonuçlardı. Elbette.

Ama bir şekilde, önemli olan sonuçlardı. "Eğer biz bu işi yapanı durduramazsak, başka insanlar da ölecek," dedim.

"Umurumda bile değil," dedi.

"Sana inanmıyorum."

Mendili tekrar cebine soktu ve döndü. "Küçük çocuk, onun hakkında yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Sana yalan söylemem."

Başıyla onayladı. "Tabii, tabii." Dudaklarını yaladı. "Elinde neler var, göster bana."

Poşetleri elimdeki çantadan çıkartıp içinde mezar taşı olan poşeti açtım. Bir yerden başlamamız gerekiyordu.

Ne olduğunu sormadı, bu hile yapmak olurdu. Bir desteğe ihtiyacım olmasaydı, çocuktan bahsetmezdim bile. Suçluluk duygusu harika bir silahtı.

Ben en büyük taş parçasını avucuna bırakırken, eli titriyordu. Parmaklarımın, onun avucuna değmemesine özen gösterdim. Evans'ın, benim sırlarımın içine girmesini istemiyordum. Onu korkutabilirdim.

Eli taşı kavradı. Omurgasından bir şok geçti. Titredi, gözleri kapandı. Ve gitti.

"Mezarlık, mezar." Sanki bir şey dinliyormuş gibi, başı iki tarafa da yatıyordu. "Uzun çimenler. Sıcak. Kan, bir adam mezar taşına kan sürüyor." Kapalı gözlerle odaya baktı. Gözleri açık olsaydı odayı görebilir miydi?

"Kan nereden geliyor?" diye sordu. Cevap vermem mi ge-

rekiyordu? "Hayır, hayır!" Geriye kaçtı, sırtı kapıya çarptı. "Kadın bağırıyor, çığlık atıyor, hayır, hayır!"

Gözleri hızla açıldı. Taş parçasını odanın bir ucuna fırlattı. "Onu öldürdüler, o kadını öldürdüler!" Yumruklarını gözlerine bastırdı. "Aman Tanrım, boğazını kestiler."

"Kim onlar?"

Başını iki yana salladı, yumrukları hâlâ yüzüne dayalıydı. "Bilmiyorum."

"Evans, başka ne gördün?"

"Kan." Kollarının arasından bana baktı, yüzünü koruyordu. "Her yerde kan vardı. Onun boğazını kestiler. Kanını mezar taşma sürdüler."

Onun için iki objem daha vardı. Sormaya cesaret etse miydim? Sormanın bir zararı olmazdı. Değil mi? "Dokunman gereken iki şey daha var."

"Siktir, hiçbir şekilde olmaz," dedi. Yatak odasına doğru benden uzaklaştı. "Defol, defol, defol, evimden siktir ol git. Hemen!"

"Evans, başka ne gördün?"

"Defol!"

"Kadınla ilgili bir şeyi tasvir et. Bana yardım et, Evans!"

Hol duvarına dayandı ve yere doğru kayıp oturdu. "Bir bilezik. Sol bileğinde bir bilezik var. Küçük sallanan, uğurlar, kalpler, ok ve yay, müzik." Başını iki yana salladı, gözlerini gizledi. "Şimdi, defol."

Teşekkür etmeye yeltendim ama yeterli olmayacakmış gibi geldi. Yerdeki taş parçasını aradım. Bir kahve fincanı içinde buldum. Dibinde yeşil bir şey parlıyordu. Taşı alıp yerdeki kot pantolona sildim. Taşı poşetine koyup poşetlerin hepsini kutuya geri koydum.

Etraftaki pisliğe bakınca, onu burada bırakmak istemedim. Belki onu kullandığım için kendimi suçlu hissediyordum. Belki. "Sağ ol, Evans."

Başını kaldırıp bakmadı.

"Eğer temizlik şirketinden birilerini yollarsam, buraları temizlemelerine izin verir misin?"

"Hiç kimsenin buraya gelmesini istemiyorum."

"Faturayı, Animatörler A.Ş. üstlenir. Bunun için sana borçluyuz."

Bu sefer başını kaldırıp baktı. Kızgınlık; yüzündeki tek şey, saf kızgınlıktı. "Evans, biraz yardım al. Kendini hırpalıyorsun."

"Ev-im-den-sik-tir-ol-git." Her kelime haşlayacak kadar sıcaktı. Evans'ı daha önce sinirliyken hiç görmemiştim. Korkmuşken, evet ama bu şekilde değildi. Ne diyebilirdim? Burası onun eviydi.

Dışarı çıktım. Oynayan veranda üzerinde, kapının arkamdan kilitlendiğini duyuncaya kadar bekledim. İstediğim bilgiyi elde etmiştim. Öyleyse, neden bu kadar kötü hissediyordum? Çünkü ciddi anlamda rahatsız birinin üzerine gitmiştim. Tamam, işte buydu. Suçluluk, Suçluluk, Suçluluk.

Gözümün önünde bir görüntü belirdi, kahverengi desenli kanepe üzerindeki kana bulanmış çarşaf. Bayan Reynolds'un, güneş ışığı altında parlayıp sallanan omurgasının görüntüsü.

Arabama yürüyüp içine girdim. Eğer Evans'ın üzerine gitmek bir aileyi kurtaracaksa, buna değerdi. Eğer benim, üç yaşında başka bir çocuğun, iç organları yenmiş cesedini görmemi engelleyecekse, Evans'ı havlu sarılmış sopa ile döverdim. Ya da onun beni dövmesine izin verirdim.

Biraz düşününce, biraz önce yaptığımız şey aynen bu değil miydi, zaten?

On Altıncı Bölüm

Rüyamda ufaktım. Bir çocuktum. Arabanın önü, -başka bir arabaya bodoslama çarptığı için- parçalanmıştı. Elle buruşturulmuş, parlak kâğıttan yapılmış gibi duruyordu. Kapısı açıktı. Tanıdık döşemeler üzerinde sürünüyordum, rengi o kadar soluktu ki, neredeyse beyazdı. Ön koltuğun üzerinde koyu renkli bir sıvı lekesi vardı. İster istemez ona dokundum.

Ellerim, koyu kırmızı renge bulanmış olarak geri çekildi. Bu, gördüğüm ilk kandı. Ön cama baktım. Örümcek ağını andırır bir şekilde kırılmıştı, annemin suratının çarptığı yerden, dışarıya doğru bükülmüştü. Kapıdan dışarıya, yolun kenarında öleceği yere, fırlamıştı. O yüzden ön koltukta fazla kan yoktu.

Parmaklarımdaki taze kana baktım. Gerçek hayatta kan hep pıhtılaşmış bir leke olurdu. Rüyalarımda ise hep tazeydi.

Bu sefer koku da vardı. Çürümüş et kokusu. Bu, doğru değildi. Rüyamda, etrafıma bakınıp bunun bir rüya olduğunu fark ettim. Koku bunun bir parçası değildi. Koku gerçekti.

Hemen uyandım, karanlığa bakıyordum. Yüreğim ağzıma gelmişti. Elim, ikinci evindeki, baş ucumdaki kılıfında duran, Browning Hi-Power'a uzandı. Sert, gerçek ve rahatlatıcıydı.

Sırtımı başucuma dayayıp yatakta oturdum. İki elim, silahı çay fincanı gibi kavramıştı.

Perdelerdeki ince bir açıklıktan içeriye ay ışığı sızıyordu. Zayıf ışık bir insan şeklini çevreliyordu. Şekil, silahıma ya da hareketlerime bir tepki vermemişti. Ayaklarını halıya sürterek ilerliyordu. Penceremin altında, tüyden bir dalga gibi duran, oyuncak penguen koleksiyonuma takıldı. Bir kısmını devirdi ve görünüşe göre, ayağını kaldırıp üzerlerinden geçemiyordu. Şekil, oyuncak penguenlerin içinde suda yürür gibiydi, ayağını sürüklüyordu.

Silahı tek elimle o şeye doğrultup gözlerimi ondan ayırmadan, diğer elimle baş ucu lambamı yakmak için uzandım. Işık, karanlıktan sonra çok sert gelmişti. İrislerimin küçülüp duruma uyum göstermesi için gözlerimi hızla kırptım. Uyum sağladıklarında, görebiliyordum; o bir zombiydi.

Canlıyken, iri bir adammış. Ahır kapısı gibi geniş omuzları, kasla doluydu. Büyük elleri çok güçlü görünüyordu. Bir gözü kurumuş ve kuru erik gibi erimişti. Sağlam gözü bana bakıyordu. Bakışında hiçbir şey yoktu, beklenti, heyecan, gaddarlık, hiçbir şey, sadece boşluk vardı. Dominga Salvador'un bir amaç ile doldurduğu bir boşluk. Öldür demişti. Buna bahse girerdim.

Bu onun zombisiydi. Onu geldiği yere geri yollayamazdım. Ona, Dominga'nın emirlerini yerine getirmeden, başka emirler veremezdim. Beni öldürünce, ölü bir yavru köpek kadar uysal olacaktı. Beni öldürünce.

Bunun olması için bekleyeceğimi zannetmiyordum.

Browning, ucu delik çekirdekli, gümüş kaplı mermilerle doluydu. Delik çekirdekli mermiler eğer vücudunun merkezinde bir yere isabet ederse, normal bir adamı öldürürdü. Açacağı delik, toparlanılamayacak kadar büyük olurdu. Göğsünde açılacak bir delik zombiyi rahatsız etmezdi. Kalbi olsa da, olmasa da gelmeye devam ederdi. Eğer birini delik çekir-

dekli mermi ile bacağından ya da kolundan vurursanız, kolu ya da bacağı beraberinde götürürdü. Hızlı bir organ kaybı. Eğer doğru nişan almışsanız.

Zombinin acelesi yok gibiydi. Yere düşmüş oyuncaklar arasından, ölülerin sabit fikirli kararlılığıyla ilerliyordu. Zombilerin insanüstü gücü yoktur. Ama sahip oldukları gücü sonuna kadar kullanabilirler. Hemen hemen her insan, hayatında bir kere insanüstü bir güç gösterisi yapabilirdi. Bunu yaparken, kaslar patlar, kıkırdaklar yırtılır, omurga kırılırdı ama arabayı kaldırabilirdiniz. Sadece beyindeki engelleyiciler bizim kendi kendimizi yok etmemizi engellerdi. Zombilerin engelleyicileri yoktu. Ceset beni, kelimenin tam anlamıyla parçalarken, kendi kendisini de parçalardı. Ama eğer Dominga beni gerçekten öldürmek isteseydi, daha az çürümüş bir zombi gönderirdi. Bu çok fazla şey kaybetmişti, yanından geçip kapıya ulaşabilirdim. Belki ama yine de...

Silahımın kabzasının altına sol elimle destek yaptım. Sağ elim olması gerektiği yerdeydi, parmağım da tetikte. Tetiği çektim, patlama küçük odada çok gürültülüydü. Zombi geriledi, dengesini kaybetti. Sağ kolu et ve kemik parçaları halinde uçtu. Kan yoktu, öleli çok olmuştu.

Zombi gelmeye devam etti.

Öteki koluna odaklandım. Nefesini tut ve sıı-ıkk. Dirseğine nişan alıyordum. Vurdum. İki kolu da, halının üzerinden yatağa ulaşmaya çalışıyorlardı. Bu şeyi parçalara bölebilirdim ve bütün parçaları beni öldürmeye çalışırdı.

Sağ bacak, diz. Bacağı tamamen kopmadı ama zombi yana yıkıldı, devriliyordu. Yana düştü, sonra karnının üzerinde döndü ve kalan bacağıyla kendisini itmeye devam etti. Parçalanmış bacağından koyu renkli bir sıvı akıyordu. Koku dayanılmazdı.

Yutkundum, tükürüğüm çok ağırdı. Tanrım. Yatağın, o şeyin gelmediği tarafından çıktım. Hareket ettiğimi hemen

fark etti. Dönüp bana doğru gelmeye çalıştı, kalan bacağı ile kendisini bana doğru itiyordu. Üzerinde durdum ve bir metreden daha kısa mesafeden, diğer bacağını da parçaladım. Sıvılar ve parçalar penguenlerimin üzerine sıçradı. Lanet olsun.

Kollar neredeyse çıplak ayaklarıma gelmişti. Ellere, hızla birer mermi gönderdim. İkisi de beyaz halı üzerinde patlayıp parçalandı. Elsiz kollar dönüp çabalıyorlardı. Hâlâ bana ulaşmaya çalışıyorlardı.

Tam arkamda, karanlık odada, kumaş sesi, bir hareket hissi vardı. Sırtımı açık kapıya dönmüş duruyordum. Döndüm ama çok geç olduğunu biliyordum.

Kollar beni yakaladı, sert göğsünde sıkıştırdı. Parmaklar sağ koluma batıyordu. Silahım kendi vücudumda sıkışıp kalmıştı. Başımı çevirdim, yüzümü ve boynumu saçlarımla korumaya çalışıyordum. Dişler omzuma saplandı. Ben çığlık attım.

Yüzüm o şeyin omzuna dayanmıştı, parmakları gitgide daha çok sıkıyordu. Kolumu kıracaktı. Silahımın namlusu omzuna dayanıyordu. Dişleri omzumdaki eti koparttı ama uzun dişleri yoktu. Sadece insan dişleriyle çalışıyordu. Çok can yakıyordu ama yaram iyileşecekti, tabii kurtulabilirsem.

Yüzümü omzumdan öteki tarafa çevirdim ve tetiğe bastım. Cesedin tamamı sarsıldı. Sol kolu boşaldı. Tutuşundan kurtuldum. Kolu, benim bileğimden sallanıyordu, parmakları hâlâ tutuyordu.

Yatak odamın çıkışında durmuş, beni neredeyse haklayan yaratığa bakıyordum. Beyaz bir erkekti, hemen hemen bir seksen beş, futbol oyuncusu gibi yapılı. Tarladan taze gelmişti. Parçalanmış omzundan kan boşalıyordu. Kolumdaki parmaklar sıkmaya başladı. Kolumu kıramazdı ama ben de ondan kurtulamıyordum. Zamanım yoktu.

Zombi ileri atıldı, tek kolunu açmış, beni yakalamaya geliyordu. İki elimle silahımı kaldırıp ateş etmek için, dünya-

nın zamanı varmış gibi geldi. Kol sanki zombinin beyniyle hâlâ bağlantı halindeymiş gibi debelenip benimle mücadele etti. Hızla iki el ateş ettim. Zombi sol bacağının üzerine düş-

müştü ama çok geçti. Bana çok yakındı. Düşerken, beni de beraberinde götürdü.

Beraber yere düştük, ben altta kalmıştım. Browning'i yukarıda tutmayı başarmıştım, yani kollarım serbestti, yani silahım da serbestti. Ağırlığı, vücudumu yere yapıştırıyordu, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dudakları kana bulanmıştı. Yakın mesafeden, gözlerimi kapatıp tetiğe bastım. Görmek istemediğim için değil, gözlerimi kemik parçalarından korumak için.

Baktığımda, ince bir çizgi halinde çene kemiği ve kafatası parçaları dışında bütün kafası gitmişti. Sağlam kolu, boğazıma doğru geliyordu. Bileğimi tutan kolu vücuduna yardım ediyordu. Silahı öteki tarafa geçirip ateş edemiyordum, açı yanlıştı.

Arkamdan sürünen ağır bir şeyin sesini duydum. Riske girip yan gözle baktım, boynumu çevirince ilk zombinin bana doğru geldiğini gördüm. Ağzı, geriye kalan, bana zarar verecek tek yeri, sonuna kadar açılmıştı.

Çığlık atıp dikkatimi üzerimdekine yönelttim. Hâlâ yerinde olan kolu boynumda dolaşıyordu. Kenara itip tutması için kendi kolunu uzattım. Yakaladı. Beyni gidince, zekâsı da azalmıştı. Kolumu tutan parmakların gevşediğini hissettim. Sallanan kol titredi. Olgun bir kavun gibi, içinden kan fışkırdı. Parmakları titreyip beni bıraktı. Zombi kendi kolunu parçalayıp kemiklerini kırmcaya kadar sıkmıştı.

Arkamdaki sürünme sesleri artmıştı. "Tanrım!"

"Polis! Elleriniz yukarıda, dışarıya çıkın!" Bu bir erkek sesiydi, dışarıdan, holden bağırıyordu.

Soğukkanlılığın ve kendi kendine yetebilmenin canı cehennemeydi. "Yardım edin!"

"Bayan, orada neler oluyor?"

Sürünme sesleri tam yanımdaydı. Boynumu çevirince ilk zombi ile burun buruna geldim. Browning'i açık ağzından içeri soktum. Namluyu ısırdı ve ben tetiğe bastım.

Bir polis, bir anda karanlıkla çevrili kapıda belirdi. Bulunduğum açıdan çok büyük görünüyordu. Kıvırcık, kahverengi saçları kırlaşmıştı, bıyıkları ve elinde silahı vardı. "Yüce İsa," dedi.

İkinci zombi, ezdiği kolu bırakıp yeniden bana uzandı. Polis zombinin kemerinden yakalayıp tek elle sert bir çekişle üzerimden kaldırdı. "Hemen buradan uzaklaş," dedi.

Ortağı içeri geldi ama ona zaman vermedim. Yarı kalkmış cesedin atından kurtulup emekleyerek oturma odasına gittim. Bir daha söylenmesine gerek yoktu. Ortağı beni tek kolumdan tutup ayağa kaldırdı. Sağ kolumdu. Beraberinde Browning de havalandı.

Normal şartlarda, bir polis ne olursa olsun, silahınızı bıraktırırdı. Genelde kimin kötü adam olduğunu anlamak zordu. Eğer silahın varsa, tersi ispatlanıncaya kadar kötü adamdın. Suçlu bulunana kadar masumiyet, sokaklarda pek geçerli değildi.

Silahı elimden aldı. Ben de izin verdim. Prosedürü biliyordum.

Arkamızdan silah sesi geldi. Ben zıpladım, benimle birlikte polis de zıpladı. Benim yaşlarımdaydı ama o anda, kendimi bir milyon yaşında hissediyordum. Dönünce, ilk gelen polisin zombiye ateş ettiğini gördük. O şey elinden kurtulmuştu. Bacağına saldırıyordu. Mermiler onu etkiliyordu ama durdurmuyordu.

"Buraya gel, Brady," dedi ilk polis. Genç polis silahını çekti ve ileri atıldı. Bana bakıp tereddüt etti.

"Ona yardım et," dedim.

Başıyla onayladı ve zombiye ateş etmeye başladı. Silah ses-

leri gök gürültüsü gibiydi. Ses, odayı, kulaklarım çınlamaya başlayıncaya kadar doldurmuştu ve barut kokusu aşırıydı. Duvarlarda mermi delikleri açılmaya başlamıştı. Zombi sürün-

meye devam ediyordu. Çok can sıkıcıydılar.

Polislerin sıkıntısı, delik uçlu mermi kullanamamalarıydı. Pek çok polis olağanüstü olaylarla benim kadar sık karşılaşmazdı. Çoğu zaman insan suçluların peşindeydiler. Yüksek makamlar, sırf size ateş etti diye, suçluların bacaklarını kopartmanızdan hoşlanmazdı. İnsanları, sizi öldürmeye çalıştıkları için öldüremezdiniz. Değil mi?

O yüzden normal mermi taşıyorlardı. Belki ilaç daha iyi etki etsin diye gümüş kaplıydı ama zombiyi durdurabilecek bir şeyleri yoktu. Birbirlerini destekliyorlardı. Biri silahını doldururken, öteki ateş ediyordu. Mahluk yerde sürünüyordu. Kalan kolu yeri süpürüyor, arıyordu. Beni arıyordu. Has siktir.

"Benim silahımda dom dom kurşunu var," dedim. "Onu kullanın."

"Onu buradan çıkartmanı söylemiştim, Brady," dedi ilk polis.

"Yardıma ihtiyacın var," dedi Brady.

"Şu sivili al, buradan götür."

Sivil mi, ben mi?

Brady bir daha sorgulamadı. Bana doğru geldi, silahı dışarıdaydı ama ateş etmiyordu. "Gelin, bayan, buradan çıkmamız gerek."

"Bana silahımı ver."

Bana bakıp başını iki yana salladı.

"Ben Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı ile çalışıyorum." Ki bu doğruydu. Onun benim polis olacağımı düşünmesini ümit ediyordum, ki bu doğru değildi.

Gençti, öyle olduğumu düşündü. Bana Browning'i veri verdi. "Sağ ol."

Yaşlı polisin yanına geldim. "Ben Hortlak Ekibi'ndenim." Bana baktı, silahı hâlâ yaklaşan cesedin üzerindeydi. "O zaman bir şeyler yap."

Birisi oturma odasının ışığını yaktı. Kimse ateş etmediğin- 169
den, zombi yaklaşıyordu. Caddede dolaşan birisi gibiydi, sadece kafası yoktu ve tek bir kolu vardı. Adımları hızlanmıştı. Belki de yakında olduğumu sezmişti.

Vücudunun durumu ilk zombininkinden daha iyiydi. Sakatlayabilirdim ama uzuvlarını kopartamazdım. Ama sakatlamaya da razı oldum. Önceden yaraladığım dizine üçüncü mermiyi gönderdim. Nişan almak için zamanım vardı ve hedefi vurdum.

Bacağı ağırlığa dayanamadı ve düştü. Tek kol ve tek bacakla, halının üzerinde sürünüyordu. Tek bacağı kalmıştı. Gülümsemeye, sonra da gülmeye başladım ama gülüşüm boğazımda düğümlendi. Kanepenin en uzak köşesine gittim. Kendi vücuduna ne yaptığını gördükten sonra, başka kazalar olsun istemiyordum. Ezilmiş uzuvlarım olsun istemezdim.

Arkasına dolaştım ve o, bana doğru dönebilmek için, yapabileceğinden daha hızlı hareketler yapmaya başladı. Diğer bacağma da iki el ateş ettim. Kaç mermi kullandığımı bilmiyordum. Bir tane mi kalmıştı, yoksa iki mi, yoksa hiç mi?

Kendimi Kirli Harry gibi hissediyordum, sadece kaç mermimin kaldığı, bu serserinin umurunda bile değildi. Ölüleri korkutmak kolay değildi.

Hâlâ daha kendisini ve işe yaramaz bacaklarını çekebiliyordu. Tek koluyla. Çok yakın mesafeden ateş ettim ve eli beyaz halı üzerinde kırımızı bir çiçek gibi patladı. Hâlâ geliyordu, kendisini çekmek için bileğini kullanıyordu. Tetiğe bastım, boş klik sesi geldi. Has siktir. "Cephanem tükendi," dedim. Ondan uzaklaşıyordum. O da peşimden geliyordu.

Yaşlı polis yaklaşıp onu ayak bileklerinden yakaladı. Onu geri çekti. Bir bacağı yavaşça pantolonun paçasından çıktı,

kıvranıp elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Siktir!" Bacağı yere attı. Omurgası kırılmış yılan gibi kıvranıyordu.

Hâlâ kararlı cesede baktım. Bana doğru gelmeye çabalıyordu. Pek başarılı olamıyordu. Polis tek bacağından tutuyordu. Ama zombi hâlâ deniyordu. Yakılana ya da Dominga Salvador emrini değiştirinceye kadar denemeye devam edecekti.

Başka üniformalı polisler de kapıdan içeri girdi. Doğranmış cesedin üzerine, leşe gelen akbabalar gibi üşüştüler. Kıvranıp karşı koydu. Kurtulup görevini yerine getirmek için savaşıyordu. Beni öldürmeye çalışıyordu. Onu etkisiz hale getirmeye yetecek kadar polis vardı. Laboratuarcı çocuklar gelinceye kadar onları tutabilirlerdi. Laborantlar olay yerinde yapabildikleri kadarını yaparlardı. Sonra temizleme ekibi tarafından yakılırdı. Zombileri morga götürüp orada üzerinde testler yapmayı denemişlerdi ama küçük parçalar kaçıp olabilecek en garip yerlerde saklanmaya başlamıştı.

Tıbbi inceleme kararına göre bütün zombiler taşınmadan önce tamamen etkisiz hale getirilecekti. Ambulans ekibi ve laborantlar da bunu onaylamıştı. Ben de onlara hak veriyordum ama pek çok delilin ateşle yok olduğunu da biliyordum. Tercihler, tercihti.

Oturma odamın bir köşesinde duruyordum. Arbedede beni unutmuşlardı. Olsun, bu gece artık zombilerle daha fazla güreşmek istemiyordum. O anda, üzerimde büyük bir tişört ve külottan başka bir şey olmadığını fark ettim. Tişört yoğun kanla vücuduma yapışmıştı.Yatak odasına doğru yöneldim. Sanırım pantolon almayı düşünüyordum. Yerdeki manzara beni durdurdu. İlk zombi, bacaksız bir böcek gibiydi. Hareket edemiyordu ama deniyordu. Vücudundan geriye kalan kanlı yığın hâlâ emirleri yerine getirmeye çalışıyordu. Beni öldürmeye.

Dominga Salvador beni öldürmek istemişti. Birisi neredeyse yeni, iki zombiyle. Beni öldürmek istemişti. Bu düşünce

bir şarkı parçası gibi zihnimde dolaşıyordu. Birbirimizi tehdit etmiştik ama bu kadar vahşete ne gerek vardı? Neden beni öldürmek istiyordu? Onu yasal olarak durduramazdım. Bunu biliyordu. Neden beni öldürmek için bu kadar ciddi bir girişimde bulunmuştu?

Belki de, saklayacak bir şeyi vardı. Dominga, katil zombiyi diriltmediğini söylemişti ama belki de sözünün bir anlamı yoktu. Tek cevap buydu. Katil zombiyle bir bağlantısı vardı. O mu diriltmişti? Ya da kimin yaptığını biliyor muydu? Hayır. Canavarı diriltmişti yoksa neden onunla konuştuktan bir gece sonra beni öldürmeye çalışsındı ki? Bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Dominga Salvador, zombiyi diriltti ve zombi de ondan kaçtı. İşte bu. Ne kadar şeytani olursa olsun, psikopat değildi. Katil bir zombi diriltip ortalığa salmazdı. Büyük vudu kraliçesi, soylu bir şekilde işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. İşte bu, onu, her şeyden, daha fazla ölümden ya da cinayetle suçlanmaktan bile daha fazla kızdırırdı. Ününün bu şekilde çöpe gitmesini kabullenemezdi.

Yatak odamdaki kanlı, kötü kokulu kalıntıların arasından geçtim. Penguenlerim, kan ve daha kötü şeylere bulanmıştı. Acaba benim çilekeş kuru temizleyicim, onları da kurtarabilir miydi? Elbiselerimde gayet iyi işler çıkartmıştı.

Delik uçlu mermiler duvarlardan geçmemişti. Onları sevmemin bir nedeni de buydu. Komşularımın vurulma tehlikesi yoktu. Polislerin mermileri yatak odamın duvarlarını delik deşik etmişti. Düzgün, yuvarlak delikler her yerdeydi.

Daha önce hiç kimse bana evimde saldırmamıştı, bu şekilde değildi. Bunun kurallara aykırı olması gerekiyordu. Kendi yatağında güvende olmalıydın. Biliyorum, biliyorum. Kötü adamların kuralları yoktu. Kötü adam olmalarının sebeplerinden biri de buydu.

Zombiyi kimin diriltiğini biliyordum. Tek yapmam gereken, ispatlamaktı. Her yerde kan vardı. Kan ve daha kötü şey-

ler. Aslında kokuya alışmaya başlamıştım. Tanrım. Ama çok kötü kokuyordu. Bütün dairem kokuyordu. Dairemdeki hemen her şey beyazdı; duvarlar, halı, kanepe, koltuk. Lekeleri

yeni yaralar gibi, gayet güzel gösteriyorlardı. Mermi delikleri ve çatlamış duvarlar, kanla çok uyumluydu.

Dairem dağılmıştı. Bunu Dominga'nın yaptığını ispatlamalıydım, eğer şanslıysam, o zaman ben de aynı şekilde karşılık verebilirdim.

"Şekere karşılık şeker," diye fısıldadım. Gözyaşları genzimi yakmaya başlamıştı. Ağlamak istemiyordum ama bir çığlık, boğazımın etrafını kaşındırmaya başlamıştı. Ağlamak ya da çığlık atmak. Ağlamak daha iyi bir seçim gibiydi.

Sağlık ekibi geldi. Biri benim yaşlarımda, siyah, kısa saçlı bir kadındı. "Hadi, tatlım, sana bir göz atmamız gerekiyor." Sesi yumuşaktı, elleri bir şekilde beni katliamın ortasından alıp götürüyordu. Bana tatlım demesine bile aldırmamıştım.

Şu anda, birinin kucağına kıvrılıp kendimi güvende hissetmek istiyordum. Buna çok ihtiyacım vardı. Ama böyle bir şey olmayacaktı.

"Tatlım, seni ambulansa götürmeden önce, kanamanın ne kadar kötü olduğuna bakmalıyız."

Başımı iki yana salladım. Sesim sanki bana ait değilmiş gibi, uzaktan geliyordu. "Benim kanım değil."

"Ne?"

Kadına baktım, gözlerimi kaydırmamaya, odaklamaya çalışıyordum. Şoka giriyordum. Normalde bundan daha iyiyimdir ama hey, hepimiz kötü geceler geçiririz.

"Benim kanım değil, sadece omzumdan ısırıldım, o kadar."

Bana, söylediklerime inanmıyormuş gibi baktı. Onu suçlamıyordum. Sizi kanla kaplı görenlerin çoğu, bunun sizin kanınız olduğunu zannederdi. Çivi gibi sert bir vampir avcısı ve ölü diriliciyle karşı karşıya olduklarını hesaba katmazlardı.

Gözyaşları geri gelmişti, gözlerimi yakıyordu. Penguenlerimin üzeri kanla kaplıydı. Duvarlar ya da halı umurumda değildi. Onları değiştirebilirdim ama bu oyuncakları yıllardır topluyordum. Sağlık görevlisinin yolu göstermesine izin verdim. Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Ağlamıyordum, gözlerim akıyordu. Gözlerim akıyordu çünkü oyuncaklarımın üzerinde kan lekeleri vardı. Yüce İsa adına.

On Yedinci Bölüm

Ne bekleyeceğimi bilecek kadar çok suç mahallinde bulunmuştum. Sanki pek çok kereler gördüğüm bir temsil gibiydi. Size bütün girişleri, çıkışları, replikleri söyleyebilirdim. Ama bu seferki farklıydı. Burası benim evimdi.

Dominga Salvador bana evimde saldırdı diye alınmam salakçaydı. Aptalcaydı ama öyle hissediyordum. Bir kuralı bozmuştu. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir kuralı. İyi adama kendi evinde saldırmayacaksın. Has siktir.

Bunun için derisini bir ağaca gerecektim. Evet, ben ve yanımdaki ordu. Hangi ordu? Belki, ben ve polis.

Oturma odasının perdeleri sıcak rüzgârda dalgalanıyordu. Pencereler silahlı çatışmada kırılmıştı. İki yıllık sözleşme imzaladığıma çok memnundum. Beni dışarı atamazlardı.

Dolph, küçük mutfağımda, karşımda oturuyordu. Mutfak masası ve düz arkalıklı iki sandalye, Dolph'un yanında küçük kalmıştı. Neredeyse mutfağımı doldurmuştu. Ya da belki de bu gece ben kendimi küçük hissediyordum. Yoksa bu sabah mı deseydim?

Saatime baktım. Camında koyu renkli, yoğun bir leke vardı. Saati göremiyordum. Lanet şeyi kazıyarak ancak temizle-

yebilirdim. Kolumu, sağlık görevlilerinin verdiği battaniyenin altına terkrar soktum. Derim soğumaya başlamıştı. İntikam düşünceleri bile beni ısıtamıyordu. Sonra, sonra sıcaklık gelecekti. Sonra sinirlenecektim. Elbette, şimdi hayatta olduğuma şükrediyordum.

"Pekâlâ, Anita, neler oldu?"

Oturma odasına baktım. Neredeyse boştu. Zombiler götürülmüştü. En azından caddede yakılmışlardı. Bütün mahalle için şenlik. Aile eğlencesi. "Bir şeyler söylemeden önce, üzerimi değiştirebilir miyim, lütfen?"

Bana belki bir saniye kadar baktı, sonra başıyla onayladı.

"Harika." Üzerimdeki battaniyeyi tutup ayağa kalktım, kenarlarını dikkatlice kıvırmıştım. Yanlışlıkla uçlarına basıp düşmek istemiyordum. Kendimi bir gece için yeterince rezil etmiştim.

"Tişörtü delil olarak sakla," diye seslendi Dolph.

"Elbette," dedim, arkamı dönmeden.

Çok kötü lekelerin üzerine örtü örtmüşlerdi, böylece dairemi kanlı ayak izleri ile doldurmayacaklardı. Hoş. Yatak odam çürümüş et, pıhtılaşmış kan ve eski ölü kokuyordu. Tanrım. Bu gece burada asla uyuyamazdım. Benim bile sınırlarım vardı.

Tek istediğim duş almaktı ama Dolph'un bunu bekleyeceğini zannetmiyordum. Temiz tişört, kot ve çorapla yetindim. Hepsini banyoya götürdüm. Kapı kapalıyken, koku azalmıştı. Banyoma baktım. Felaket buraya uğramamıştı.

Tişörtle birlikte, battaniyeyi de yere bıraktım. Omzumda, zombinin ısırdığı yerde, kaba bir bandaj vardı. Şanslıydım, zombi büyük bir parça kopartmamıştı. Sağlık görevlisi tetanos aşısı olmam konusunda uyarmıştı. Zombiler, diğer zombileri ısırıklarıyla diriltmezlerdi ama ölülerin pis ağızları olurdu. Mikrop kapması daha büyük bir tehlikeydi ama tetanos aşısı da gerekli bir tedbirdi.

Kan, kollarımda ve bacaklarımda parçalar halinde kurumuştu. Ellerimi yıkamakla uğraşmadım. Sonra duş alırdım. Her şeyi aynı anda temizlerdim.

Tişört neredeyse dizlerime kadar uzanıyordu. Önünde Arthur Conan Doyle'un kocaman bir karikatürü vardı. Kocaman bir büyüteçten bakıyordu, gözü komik derecede büyüktü. Lavabonun üzerindeki aynaya baktım, tişörte bakıyordum. Yumuşak, sıcak ve rahattı. Şu an rahatlatıcı şeyler çok iyi geliyordu.

Eski tişörtüm artık işe yaramazdı. Kurtarmanın yolu yoktu. Ama belki penguenlerimden birkaçını kurtarabilirdim. Küvete soğuk su doldurdum. Lekelenen tişörtse, soğuk suya bastırırdım. Belki oyuncaklarda da işe yarardı.

Yatağın altından bir çift koşu ayakkabısı aldım. Kuruyan lekelerin üzerinde sadece çoraplarla dolaşmak istemiyordum. Ayakkabılar böyle durumlar içindi. Pekâlâ, Nike Airları dizayn edenlerin, pıhtılaşan kanlar üzerinde yürüneceğini öngördüğünü zannetmiyordum. Her şeye hazırlıklı olmak çok zordu.

Penguenlerden ikisinin renkleri, üstlerindeki kan pıhtılaştıkça kahverengiye dönüyordu. Onları dikkatlice banyoya götürdüm ve suyun içine koydum. Onları su hizasında batırıp su eminceye kadar bastırdım, sonra suyu kapattım. Ellerim artık daha temizdi ama su değildi. İki yumuşak oyuncaktan, süngerden sızan su gibi kan yayılıyordu. Eğer bu ikisi temizlenirse, hepsini kurtarabilirdim.

Ellerimi battaniyede kuruladım. Başka şeylere kan bulaştırmanın bir anlamı yoktu.

Arada sırada beraber uyuduğum penguenim Sigmund çok az lekelenmişti. Tüylü, beyaz göbeğinde sadece birkaç damla vardı. Küçük mucizeler. Neredeyse, onu da kolumun altına alıp ifademi ona sarılırken verecektim. Büyük ihtimalle Dolph hiç kimseye bahsetmezdi. Sanki bir faydası olacakmış gibi,

Sigmund'u kötü duran lekelerden biraz öteye bir yere koydum. Aptal bir oyuncağın, bir köşede, güvende olduğunu görmek insana kendini daha iyi hissettiriyordu. Harika.

Zerbrowski akvaryuma bakıyordu. Bakışları bana doğru kaydı. "Bunlar, gördüğüm en büyük maymun balıkları. Bazılarını tavada kızartabilirsin."

"Balıkları rahat bırak, Zerbrowski," dedim.

Sırıttı. "Elbette, sadece bir düşünceydi."

Mutfağa geri döndüğümde, Dolph kollarını mutfak masasında kavuşturmuş oturuyordu. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Bu gece neredeyse postu deldiriyor olmamdan rahatsız olmuşsa bile, belli etmiyordu. Onu tanıdığımdan beri duygularını en fazla gösterdiği dava buydu. Katil zombi. Parçalanmış insanlar.

"Kahve ister misin?" diye sordum.

"Elbette."

"Ben de," dedi Zerbrowski.

"Eğer lütfen dersen."

Mutfak girişinin tam karşısındaki duvara dayandı. "Lütfen."

Buz dolabından kahve pakedini çıkarttım.

"Kahveni buzdolabında mı tutuyorsun?" diye sordu Zerbrowski.

"Sana hiç kimse gerçek kahve hazırlamadı mı?" diye sordum.

"Benim ideal kahvem 'Taster's Choice'"

Başımı iki yana salladım. "Barbar."

"Eğer siz ikinizin hazır cevaplık yarışı bittiyse," diye söze girdi Dolph, "İfadeye başlayabilir miyiz?" Sesi, kelimelerinden daha yumuşaktı.

Ona ve Zerbrowski'ye gülümsedim. İkisini de görmek çok güzeldi. Zerbrowski'yi gördüğüme sevinmem, kendimi daha kötü hissetmeme neden olmalıydı.

"Gözlerimi kapatmış, derin bir uykuda kendi işlerimle il-

gileniyordum, uyandığımda, üzerimde dikilen bir zombi buldum." Tohumları, tartım ve kahve makinemle aynı renkte olduğu için aldığım öğütme makinesinin içine boşalttım.

"Seni ne uyandırdı?" diye sordu Dolph.

Öğütücünün düğmesine basınca, zengin kahve kokusu mutfağı kapladı. Ah, Cennet gibiydi.

"Cesetlerin kokusunu aldım," dedim.

"Açıkla."

"Rüya görüyordum ve çürümüş ceset kokusu aldım. Rüyaya uymuyordu. Beni uyandırdı."

"Sonra ne oldu?" Her zaman yanında bulundurduğu not defterini çıkarttı. Kalemi hazırdı.

Kahve yapmanın küçük safhalarına konsantre oldum ve Dolph'a, Dominga Salvador hakkındaki şüphelerim dahil, her şeyi anlattım. Ben anlatmayı bitirdiğimde kahve filtreden geçmiş ve o harika kokusu bütün dairemi doldurmuştu.

"Zombimizi diriltenin Dominga Salvador olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Dolph.

"Evet."

Küçük masanın üzerinden bana baktı. Gözleri çok ciddiydi. "İspatlayabilir misin?"

"Hayır."

Derin bir nefes alıp gözlerini kısa bir süre kapalı tuttu. "İşte bu harika, hem de çok."

"Kahve, olmuş gibi kokuyor," dedi Zerbrowski. Yerde oturuyordu ve sırtını mutfak kapısına dayamıştı.

Ayağa kalkıp kahve koymaya başladım. "Şeker ya da krema istiyorsanız, kendiniz halledin." Ben kremalı seviyordum, gerçek kremalı, mutfak masasında, şeker kabının yanında duruyordu. Zerbrowski çok fazla şeker ve bolca krema koydu. Dolph sade tercih etti. Genelde ben de öyle içerdim. Bu gece hem krema koydum, hem de şeker. Gerçek kahvenin içinde, gerçek krema. Yum, yum.

"Eğer seni Dominga'nın evine sokarsak, delil bulabilir misin?" diye sordu Dolph.

"Kesinlikle bazı deliller bulabilirim ama katil zombiyle ilgili..." Başımı iki yana salladım. "Eğer o diriltiyse ve zombi elinden kaçtıysa, o zaman onunla bağlantılı olmak istemeyecektir. Ününü korumak için bütün delilleri yok edecektir."

"Onu yakalamak istiyorum," dedi Dolph.

"Ben de."

"Ayrıca seni yeniden öldürmeyi deneyebilir," dedi Zerbrowski. Soğuması için kahvesine üflüyordu.

"İşte bu doğru," dedim.

"Yeniden deneyeceğini mi, düşünüyorsun?" diye sordu Dolph.

"Belki. O iki zombi daireme girmeyi nasıl becermiş?"

"Birisi kilidi açmış," dedi Dolph. "Acaba zombi..."

"Hayır, zombi kapıyı menteşelerinden sökerdi, kilidi açmakla uğraşmazdı. Yapacak yeteneği olsa bile."

"Öyleyse, bu tür yeteneği olan biri kapıyı açtı ve onları içeri soktu," dedi Dolph.

"Öyle görünüyor," dedim.

"Kim olabilir?"

"Korumalarından birisi olabilir. Torunu Antonio ya da belki Enzo. Kırk yaşlarında, iri bir adam, şahsi koruması gibi duruyordu. İkisinde de böyle bir yetenek var mı bilmiyorum ama ikisinden birisi. Enzo ama Antonio değildir."

"Neden onun üstünü çizdin?"

"Eğer Tony zombileri içeri soksaydı, kalıp seyrederdi."

"Emin misin?"

Omuz silktim. "O tarzda bir tip. Enzo işini yapardı ve giderdi. Emirlere uyardı. Torun uymazdı."

Dolph başıyla onayladı. "Üstlerimden, bu işi çözmem için çok fazla baskı geliyor. Sanırım sana kırk sekiz saat içinde bir arama emri çıkarttırabilirim."

"İki gün çok uzun bir zaman, Dolph."

"Hiçbir delil olmadan iki gün, Anita. Elimde sadece senin söylediklerin var. Bu sefer ipin ucunda ben olacağım."

"Bir şekilde, Dominga Salvador bu işin içinde, Dolph. Niçin olduğunu ve zombinin kontrolünü neden kaybettiğini de bilmiyorum ama o, bu işin içinde."

"Arama emrini çıkarttıracağım."

"Maviler içindeki kardeşlerimizden biri, senin ona polis olduğunu söylediğini söyledi," dedi Zerbrowski.

"Ona sizin ekibinizde olduğumu söyledim. Asla polis olduğumu söylemedim."

Zerbrowski sırıttı, "Hı-hı."

"Bu gece, burada güvende olacak mısın?" diye sordu Dolph.

"Öyle sanıyorum. Sinyora kanunun kötü tarafına geçmek istemiyor. Kanunlar kontrol dışı cadılara da, kontrol dışı vampirlere davrandığı gibi davranıyor. Otomatik infaz emri."

"Çünkü pek çok insan onlardan korkuyor," dedi Dolph.

"Çünkü bazı cadılar, siktiri boktan parmaklıklarınızın arasından geçebiliyorlar."

"Ya vudu kraliçeleri?" diye sordu Zerbrowski.

Başımı iki yana salladım. "Bilmek istemiyorum."

"En iyisi biz gidelim, sen de biraz uyu," dedi Dolph. Boş kahve fincanını masaya bıraktı. Zerbrowski kendisininkini bitirmemişti ama fincanı tezgâha bırakıp dışarı çıkan Dolph'u takip etti.

Onları kapıya kadar geçirdim.

"Arama iznini aldığımda, sana haber veririm," dedi Dolph.

"Peter Burke'ün şahsi eşyalarına göz atmamı ayarlayabilir misin?"

"Neden?"

"Bir zombinin kontrolünü bu kadar kötü kaybetmenin iki

yolu var. Birincisi, onu diriltecek kadar güçlüsündür ama kontrol edecek kadar güçlü değilsindir. Dominga diriltilebilen her şeyi kontrol edebilir. İkincisi, gücü sana yakın birisi işine karışırsa olur. Bu, bir çeşit meydan okumadır." Dolph'a baktım. "John Burke böyle bir şey yapacak kadar güçlü olabilir. Eğer John'a, kardeşinin kişisel eşyalarını görmesinde yardımcı olabilirsem -baksana, burada normalin dışında bir şeyler var mı, türü şeyler- belki Burke ağzından bir şeyler kaçırır."

"Ama Dominga Salvador sana kızgın, Anita. Bu hafta için bu kadarı yetmez mi?"

"Hem de ömür boyu yeter," dedim. "Böylece, arama emri gelinceye kadar yapacak bir şeyimiz olur."

Dolph başıyla onayladı. "Evet. Bir şeyler ayarlarım. Yarın sabah Bay Burke'ü ara ve bir zaman belirleyin. Sonra bana haber ver."

"Tamamdır."

Dolph kapıda bir süre kararsız kaldı. "Arkanı kolla."

"Her zaman," dedim.

Zerbrowski bana yaklaştı. "Hoş penguenler," dedi. Holden giden Dolph'un peşinden gitti. Bir dahaki sefere hortlak takımının diğer üyeleri ile karşılaştığımda, hepsinin penguenlerimden haberdar olacağını biliyordum. Sırrım ortaya çıkmıştı. Zerbrowski bunu herkese, olabildiğince yayardı. En azından, tutarlıydı.

En azından bir şeyin tutarlı olduğunu bilmek, hoş bir şeydi.

On Sekizinci Bölüm

Bez bebekler suya bastırılacak şekilde yapılmamışlardı. Küvettekilerin ikisi de berbat olmuştu. Belki leke çıkartıcı işe yarardı. Koku yoğun ve sürekli kalacakmış gibiydi. Temizlik servisimin telesekreterine bir acil durum mesajı bırakmıştım. Fazla detay vermemiştim. Onları korkutup kaçırmak istemiyordum.

Birkaç geceyi dışarıda geçirmek için hazır tuttuğum çantamı aldım. İki değişimlik elbise ve karnı yeni fırçalanmış bir penguen, yanında Harold Gaynor'un dosyası ve hazırdım. Ayrıca iki silahım da üzerimdeydi. Firestar iç pantolon kılıfında, Browning ise kolumun altındaydı. Ceketimin cebinde yedek şarjörlerim de vardı. İki silah için, toplam yirmi iki mermim vardı. Yirmi iki mermi. Neden kendimi güvende hissetmiyordum?

Pek çok yürüyen ölünün aksine, zombiler güneş ışığına dayanabiliyordu. Ondan hoşlanmazlardı ama altında dolaşabilirlerdi. Dominga bir zombiye, beni gün ışığında öldürmesini -tıpkı ay ışığında olduğu gibi- emredebilirdi. Gündüz zombi diriltemezdi ama eğer planlamayı doğru yaptıysa, gece ölüyü diriltip ertesi gün beni öldürmesini emredebilirdi. Detaylı plan yetenekleri olan bir vudu rahibesi. Bende bu şans varken, her şey olabilirdi.

Dominga'nın benim için yedek zombileri olduğuna gerçekten inanmıyordum. Ama bir şekilde, bu sabah kendimi paranoyak hissediyordum. Paranoya, uzun ömür için kullanılan, farklı bir kelimeydi.

Sessiz hole çıkarken, sanki sokakmış gibi, iki tarafa da baktım. Hiçbir şey yoktu. Gölgelerde saklanan yürüyen cesetler yoktu. Sadece biz ödlekler vardık. Havalandırmanın sessiz üflemesi dışında, ses yoktu. Koridorda böyle bir his vardı. Eve sabaha karşı o kadar çok gelmiştim ki, sessizliğinin özelliğini biliyordum. Bir süre bunu düşündüm. Şafağın neredeyse sökmek üzere olduğunu biliyordum. Saate baktığım ya da pencereden baktığım için değildi, ondan daha derin bir hisle şafağın farkındaydım. Bu, atalarımızdan birinin karanlık bir mağarada oturmuş, ışık için dua ettiği sırada bulduğu bir içgüdü sayesindeydi.

Pek çok insan, belirsiz bir şekilde karanlıktan korkardı. Orada olabilecek şeylerden ürkerlerdi. Ben ölüleri diriltiyordum. Bir düzineden fazla vampir katletmiştim. Orada, karanlığın içinde ne olduğunu biliyordum ve ondan ödüm patlıyordu. İnsanların bilinmeyenden korkması gerekiyordu ama bilgi bu kadar korkutucuyken, cehalet büyük bir mutluluk oluyordu.

Eğer dün gece kendimi kurtaramasaydım neler olacağını biliyordum; eğer daha yavaş ya da daha kötü bir nişancı olsaydım. İki yıl önce üç cinayet işlenmişti. Ölüm şekli dışında, aralarında hiçbir bağlantı yoktu. Zombiler tarafından parçalanmışlardı. Yenilmemişlerdi. Normal zombiler bir şey yemezdi. Birkaç kere ısırırlardı o kadar, olabilecek en kötü şey buydu. Bir cesedin nefes borusu parçalanmıştı. Ama bu, kaza eseri olmuştu. Zombiler en yakındaki vücut bölgesine saldırırdı. O zamanki, ölümcül olmuştu. Kötü şans.

Zombiler genelde, sizi elleriyle parçalara ayırırdı. Sineği parçalayan bir çocuk gibi.

Zombileri cinayet silahı olarak diriltmenin cezası, otomatik ölüm cezasıydı. Son birkaç yılda adalet sistemi bir hayli hızlanmıştı. Bu günlerde idam cezası, aynen söylendiği şekilde uygulanıyordu. Özellikle suçunuz bir şekilde olağanüstü bir yöndeyse. Artık cadıları yakmıyorduk. Onlara elektrik veriyorduk.

Eğer delil bulabilirsek, eyalet Dominga Salvador'u benim için öldürürdü. Eğer zombinin kontrolden çıkma işinde rol oynadığı ortaya çıkarsa, John Burke de idam edilirdi. Olağanüstü suçlardaki sorun, onları mahkemede ispatlayabilmekti. Jüri üyelerinin çoğu, yeni büyüleri ya da ayinleri bilmezdi. Aslında ben de bilmiyordum. Ama daha önce, zombileri ve vampirleri mahkemeye açıklamayı denemiştim. Konuyu olabildiğince basit tutmam ve savunmanın izin verdiği ölçüde kanlı detaylar eklemem gerektiğini öğrenmiştim. Jüri, başkalarının başından geçen maceraları severdi. Pek çok iddia makamının açıklaması aşırı sıkıcı ve üzücü olurdu. Ben, ilginç olmaya çalışıyordum. Bu, işin akışını değiştiriyordu.

Park yeri karanlıktı. Yukarıda yıldızlar parlıyordu. Ama rüzgârda sönen mumlar gibi kayboluyorlardı. Havada şafağın tadını alabiliyor, onu dilimle bile hissedebiliyordum. Belki vampir avlamaya başladığım içindi ama dört yıl öncesine göre, aydınlık ve karanlık geçişlerine daha duyarlı olmuştum. O zamanlar şafağın tadını alamazdım.

Elbette, dört yıl önce kâbuslarım da bu kadar ilginç değildi. Bir şeyler kazanırken, bir şeyler de kaybederdiniz. Hayat böyle yürüyordu.

Arabama binip en yakın otele doğru yola çıktığımda, saat sabah 5.00'i geçiyordu. Temizlik ekibi dairemdeki kokuyu çıkartıncaya kadar orada kalamazdım. Eğer kokuyu çıkartabilirlerse, tabii ki. Eğer çıkartamazlarsa, bu, ev sahibimin de hiç hoşuna gitmeyecekti.

Mermi delikleri ve kırık camlar canını daha da sıkacaktı.

Pencereler yenilenebilirdi. Duvarlara yama yapılabilirdi, belki. Mermi deliklerinin nasıl tamir edildiğini gerçekten bilmiyordum. Kira sözleşmemin, mahkemede feshedilmemesini ümit ediyordum.

Şafağın ilk ipuçları, gökyüzünün doğu tarafında görünmeye başlamıştı. Saf beyaz bir ışık, karanlığın içine buz gibi yayılıyordu. Pek çok insan, şafağın da gün batımı gibi rengarenk olduğunu zannederdi. Şafağın ilk rengi beyazdı, gerçek bir renk olmayan bir saflık, bu, gecenin yok oluşu gibi bir şeydi.

Yakında bir motel vardı ama odaları çok ıssızdı. Ben kalabalık istiyordum. Stoufer Concourse'ta kalmaya karar verdim. Çok ucuz bir yer değildi ama zombileri asansör kullanmaya zorluyordu. İnsanlar asansördeki kokuyu fark ederdi. Ayrıca Stoufer Concourse'ta, sabahın köründe bile oda servisi vardı. Kahve, kahve istiyordum.

Resepsiyonist bana o -şaşkınlığımı söylemeyecek kadar kibarım- bakışı ile bakıyordu. Asansörler aynalıydı ve birkaç kat boyunca, kendi yansımama bakmaktan başka bir şey yapamamıştım. Kan, koyu bir sertlikle saçımda pıhtılaşmıştı. Bir leke, saçlarımın bittiği yerden, yüzümün sağından, boynuma akmıştı. Onu evdeki aynada görmemiştim. Şok size bazı şeyleri unutturuyordu.

Resepsiyonisti bana baktıran şey, kan lekeleri değildi. Eğer neye dikkat edeceğinizi bilmiyorsanız, kan olduğunu anlayamazdınız. Hayır, dert olan, tenimin bir ölününki kadar soluk olmasıydı, bembeyaz, kâğıt gibi. Gözlerim siyaha yakın kahverengiydi. Büyük, koyu renkli ve... gariptiler. Hırpalanmış, hırpalanmış görünüyordum. Hayatta olduğuma şaşırmış gibi görünüyordum. Belki de öyleydi. Hâlâ şokun sınırındaydım ve kurtulmaya çalışıyordum. Her ne kadar kendimi toparlanmış hissetsem de, yüzüm başka bir hikâye anlatıyordu. Şok geçtiğinde, ben de uyuyabilecektim. O zamana kadar, Gaynor'un dosyasını okuyacaktım.

Odada iki yatak vardı. İhtiyacımdan fazlaydı ama kimin umurundaydı. Temiz kıyafetler çıkartıp Firestarter'ı komodinin üst çekmecesine koydum. Browning'i, banyoya giderken

yanıma aldım. Eğer dikkatli olup duşu çok açmazsam, omuz askımı havlu rafına asabilirdim ve silahım ıslanmazdı bile. Ama aslında su, modern silahların çoğunu etkilemiyordu. Tabii ki, sonradan temizlediğinizi farz edersek. Pek çok silah su altında da ateş ediyordu.

Oda sevisini, üzerimde sadece bir havlu varken aramıştım. Neredeyse unutuyordum. Kahve, şeker ve krema istedim. Bana, kafeinsiz kahve isteyip istemediğimi sordular. "Hayır, teşekkür ederim," dedim. İnsanı zorluyorlardı. İstememiş olmama rağmen, garsonların diyet isteyip istemediğimi sormaları gibi. Erkeklere, şişman olanlarına bile, diyet kola isteyip istemediklerini sormazlardı

Bir çaydanlık kafein içip bebekler gibi uyuyabilirdim. Bu beni uyanık tutmaz ya da stresli yapmazdı. Sadece tadını seviyordum.

Evet, tepsiyi kapının önüne bırakırlardı. Hayır, kapıyı çalmazlardı. Ama kahveyi faturama eklerlerdi. Benim için sakıncası yoktu. Kredi kartı numaram onlardaydı. Ellerinde plastik kart varsa, insanlar devamlı faturanıza bir şeyler daha eklemeye çalışırdı. Tabii ki, limiti yettiği sürece.

Hole açılan kapının kolunun altına, dayanma yeri düz olan bir sandalye sıkıştırdım. Eğer birisi kapıyı zorlarsa, duyardım. Belki. Banyo kapısını kilitledim ve yanıma silahımı aldım. Olabildiğince güvendeydim.

Çıplak olduğum zaman kendimi zayıf hissediyordum. Kötü adamların karşısına, üzerimde elbiselerimle çıkmayı yeğlerdim. Sanırım herkes böyle hissediyordu.

Omzumdaki ısırık izinin üzerindeki kalın bandaj, saçımı yıkarken dert olmuştu. Bandaj olsa da, olmasa da, kanı temizlemeliydim.

Otelin küçük şampuan ve kremlerini kullandım. Çiçek gibi kokmaları gerekiyordu ama asla öyle kokmazlardı. Kan, vücudumda yamalar halinde pıhtılaşmıştı. Benekli gibi görünüyordum. Su, delikten aşağıya pembe bir renkte akıyordu.

Saçımı temizlemek için bir şişe şampuanı bitirmek zorunda kaldım. Saçımı son kez durularken, sağ omzumdaki bandaj ıslandı. Acı keskin ve sürekliydi. Tetanos aşısı olmayı unutmamalıydım.

Vücudumu banyo lifiyle iyice sabunladım. Vücudumun her tarafını sabunladım, durulayıp olabildiğince temizlenince, sıcak iğne gibi dökülen suyun altında durdum. Suyu sırtımdan vücuduma akıttım. Bandaj uzun süre önce sırılsıklam olmuştu.

Ya Dominga ve zombiler arasında bir bağlantı kuramazsak? Ya delil bulamazsak? Yeniden denerdi. Şimdi gururu tehlikedeydi. Beni haklaması için iki zombi göndermişti ve ben ikisini de haklamıştım. Polis de biraz yardımcı olmuştu. Dominga Salvador bunu kişisel bir meydan okuma olarak alacaktı.

Bir zombi diriltmişti ve kontrolünü tamamen kaybetmişti. Hatasını kabul etmektense, masum kişilerin ölmesine seyirci kalırdı. Ben, onun yaptığını ispatlayamadan, o beni öldürmeyi tercih ederdi. Kinci fahişe.

Sinyora Salvador'un durdurulması gerekiyordu. Eğer arama emrinin bir faydası olmazsa, daha elle tutulur bir şeyler bulmalıydım. Açıkça, durumun ya o ya ben olduğunu belli etmişti. Ben onun olmasını tercih ederdim. Ve eğer gerekiyorsa, bundan şahsen emin olmak isterdim.

Gözlerimi açtım ve suyu kapattım. Artık bunu düşünmek istemiyordum. Burada cinayetten bahsediyordum. Bence nefsi müdafaaydı ama jürinin böyle düşüneceğini zannetmiyordum. Dominga'nın resimden çıkması gerekiyordu, ölerek ya da hapse girerek. Bu, benim hayatta kalmam, hapse girme-

mem, yeniden öldürmeden katil zombiyi yakalamam için, gerekliydi. İşin daha zor yönü, John Burke'ün bu pislikteki yerini bulmaktı.

Ayrıca Harold Gaynor'un insan kurban ettirme işinden uzak durmalıydım. Bunu neredeyse unutuyordum.

Bu, hareketli bir haftaydı.

Kahve kapının önünde, küçük bir tepside duruyordu. İçeri alıp kapıyı kilitledim ve sandalyeyi yeniden kapı kolunun altına koydum. Sonra kahve tepsisini perdeli pencerenin önündeki küçük sehpaya koydum. Browning sehpanın üzerinde yerini almıştı. Kılıfı yatağın üzerindeydi.

Perdeleri açtım. Normalde perdeleri kapalı tutardım ama bugün ışığı görmek istiyordum. Sabahın puslu ışıkları, yumuşak bir şekilde yayılmaya başlamıştı. Sıcak, sürünüp sabahın narin dokunuşunu boğacak fırsatı henüz bulmamıştı.

Kahve kötü değildi ama o kadar iyi de değildi. Elbette içtiğim en kötü kahve bile olsa, iyi gelirdi. Şey, belki polis merkezindeki kahve gelmeyebilirdi. Kahve favori içeceğimdi. Sanırım, alkolden daha iyiydi.

Gaynor'un dosyasını masanın üzerine yayıp okumaya başladım. Saat sekiz olmadan, normal şartlarda yatakta olacağım bir zamanda, elle tutulmuş notlara kadar okumuş, en kötü görünen fotoğraflara kadar bakmıştım. Bay Harold Gaynor hakkında istediğimden daha fazlasını öğrenmiştim, hiçbirinin bir faydası yok gibiydi.

Gaynor'un mafya ile ilgisi vardı ama ispatlanamıyordu. Kendi çabalarıyla multi-milyoner olmuştu. Aferin ona. Tommy'nin teklif ettiği bir buçuk milyonu rahatlıkla karşılayabilirdi. Adamın, faturalarını ödeyebildiğini bilmek güzeldi.

Sahip olduğu tek aile, on sene önce ölen annesiydi. Babasının, o doğmadan önce ölmüş olması gerekiyordu. Babasının ölümü ile ilgili bir belge yoktu. İşin aslı, babasının varlığı ile ilgili hiçbir şey yoktu.

Dikkatlice gizlenmiş, bir gayri meşru doğum muydu? Belki. Öyleyse Gaynor kelimenin gerçek kullanımı ile bir piçti. Ne olmuş? Ruhsal olarak da öyle olduğunu zaten biliyordum.

Tekerlekli Sandalyeli Wanda'nın resmini kahve termosuna dayadım. Gülümsüyordu, sanki neredeyse resmin çekildiğini biliyormuş gibiydi. Belki sadece fotojeniktir. Gaynor'la birlikte çekilmiş iki resmi vardı. Birinde, el ele tutuşmuş gülümsüyorlardı. Tommy, Gaynor'un tekerlekli sandalyesini, Bruno, Wanda'nınkini itiyordu. Gaynor'a başka kadınlarda da gördüğüm bir bakış ile bakıyordu. Sevgi, aşk. Ben kendim bile üniversitede bunu bir süre yaşamıştım. Üstesinden geliyordunuz.

İkinci resim neredeyse birincisinin aynısıydı. Bruno ve Tommy onları itiyordu. Ama el ele tutuşmuyorlardı. Gaynor gülümsüyordu. Wanda gülümsemiyordu, sinirli görünüyordu. Sarı saçlı Cicely, Gaynor'un diğer yanında, boş gözlerle yürüyordu, el ele tutuşmuşlardı. A-ha.

Demek ki Gaynor bir süre ikisini bir arada tutmuştu. Wanda neden ayrılmıştı? Kıskançlık? Cicely bir şeyler mi ayarlamıştı? Gaynor ondan sıkılmış mıydı? Öğrenmenin tek yolu sormaktı.

Cicely'nin de olduğu resme bakıyordum. Wanda'nın güldüğü, yakın çekimin yanına koydum. Mutsuz bir genç kadın, hor görülmüş bir aşık. Eğer Wanda, Gaynor'dan, ondan korktuğundan daha fazla nefret ediyorsa, benimle konuşurdu. Gazetelere konuşması aptallık olurdu ama zaten sırlarını ortaya çıkarmak istemiyordum. Bana zarar vermemesini sağlamak için, Gaynor'un sırlarını öğrenmek istiyordum. Bunun ötesinde, polise götürebileceğim bir şeyler istiyordum.

Eğer onu hapse sokmayı başarabilirsem, Bay Gaynor'un uğraşmak için daha büyük meseleleri olurdu. Onunla çalışmaya gönülsüz, küçük bir animatörü unutabilirdi. Tabii ki, tutuklanması ile ilgim olduğunu öğrenirse, bu kötü olurdu.

Gaynor benden intikam almaya çalışırdı. Zaten Dominga Salvador'u kızdırmıştım. Başka birisine ihtiyacım yoktu.

Perdeleri kapatıp beni öğlen uyandırmaları için talimat verdim. Irving, dosyası için biraz bekleyecekti. Ona istemeden de olsa, şehrin yeni efendisi ile bir röportaj vermiştim. Bu, bana biraz manevra alanı verirdi. Vermiyorsa da, cehenneme kadar yolu vardı. Ben uyumaya gidiyordum.

Yatağa girmeden önce yaptığım son şey, Peter Burke'ün evini aramak oldu. John'un orada kaldığını tahmin ediyordum. Beşinci çalıştan sonra telesekreter devreye girdi. "Ben Anita Blake, John Burke ile Perşembe günü konuştuğumuz konu hakkında bazı şeyler elde etmiş olabilirim." Mesaj biraz belirsizdi ama "Beni kardeşinin cinayeti ile ilgili olarak ara," da diyemezdim. Çok melodramatik ve acımasız olurdu.

Kendi numaramı ve otelin numarasını bırakmıştım. Ne olur, ne olmaz. Büyük ihtimalle telefonlarının zillerini kapatmışlardı. Ben öyle yapardım. Peter bir animatör olduğu için, olay gazetelerin birinci sayfalarmdaydı. Animatörler sıradan saldırılara kurban gitmezdi. Durum, genelde sıradışı bir şey olurdu.

Gaynor'un dosyasını eve dönerken bırakırdım. Dosyayı resepsiyona bırakmak istiyordum. Irving'le büyük röportajı hakkında konuşmak istemiyordum. Jean-Claude'un ne kadar çekici olduğunu ya da şehirle ilgili büyük planlarını duymak istemiyordum. Muhabile konuşurken çok dikkatli olmuştu. Baskıda güzel görünürdü. Ama ben gerçeği biliyordum. Vampirler, en az zombiler kadar canavardılar, belki daha kötüydüler. Vamplar genelde iş için gönüllü oluyorlardı, zombiler olmuyordu.

Tıpkı Irving'in, Jean-Claude ile gitmeye gönüllü olduğu gibi. Elbette, eğer Irving benimle birlikte olmasaydı, Şehrin Efendisi onunla ilgilenmezdi. Belki. Yani, onun seçimi olsa bile, bu, benim suçumdu. Yorgunluktan her tarafım ağrıyor-

du ama Irving'in sesini duymadan uyuyamazdım. Dosyayı geç bırakacağımı söylemek için aramış gibi yapabilirdim.

Irving'in ise, yola çıktığından emin değildim. Önce evini denedim. İlk çalışta cevap verdi.

"Alo."

Karnımdaki gerginlik gevşedi. "Selam Irving, benim."

"Bayan Blake, bu sabah bu kadar erken aranma ayrıcalığını neye borçluyum?" Sesi çok normal geliyordu.

"Dün gece dairemde biraz heyecan yaşandı. Dosyayı bugün biraz geç bırakabilir miyim diye soracaktım."

"Ne çeşit bir heyecan?" Sesinde o 'anlat bana' canlılığı vardı.

"Seni değil de, polisi ilgilendiren bir heyecan," dedim.

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi. "Yatmaya mı hazırlanıyordun?"

"Evet."

"Sanırım çok çalışan animatörün biraz uyumasına izin verebilirim. Muhabir kardeşim anlayacaktır."

"Sağ ol, Irving."

"İyi misin, Anita?"

Hayır, demek istiyordum ama demedim. Soruyu es geçtim. "Jean-Claude kendisini tuttu mu?"

"Harikaydı!" Irving'in heyecanı eşsizdi, bol köpüklü bir heyecandı. "Harika bir konuktu." Bir süre sessiz kaldı. "Hey, beni kontrol etmek için aradın. İyi olduğumdan emin olmak için."

"Hayır," dedim.

"Sağ ol, Anita, bunun önemi çok büyük. Ama gerçekten çok medeniydi."

"Harika. Seni azat ediyorum o zaman. İyi günler."

"Ah, kesinlikle öyle olacak. Editörüm, Şehrin Efendisi ile özel röportajı duyunca dört dönmeye başladı."

Payesini söylerken dilini döndürüşüne güldüm. "İyi geceler, Irving."

"Biraz uyu, Blake. Seni, zombi yazı dizisi için bir iki gün içinde ararım."

"Görüşürüz," dedim. Telefonu kapattık.

Irving iyiydi. Başkalarıyla daha az ilgilenip kendimle daha fazla ilgilenmeliydim.

Işığı söndürüp çarşafların arasına girdim. Penguenim kollarımın arasındaydı. Browning Hi-Power yastığımın altındaydı. Evdeki başucu kılıfım kadar rahat değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Hangisi daha rahatlatıcıydı, bilemiyordum, silah mı, yoksa penguen mi? Sanırım ikisi de farklı sebeplerden ama eşit derecede, rahatlatıcıydı.

Küçük, iyi bir kız gibi dua ettim. Çok içten bir şekilde rüya görmemeyi istedim.

On Dokuzuncu Bölüm

Temizlik ekibi işlerini iptal edip benim acil çağrıma cevap vermişti. Öğlene doğru dairem tertemizdi ve bahar temizliğinden yeni çıkmış gibi kokuyordu. Apartman görevlileri kırılan camları değiştirmişti. Mermi delikleri beyaz boya ile sıvanmıştı. Delikler, duvardaki küçük gamzeler gibi duruyordu. Yine de, dairem harika görünüyordu.

John Burke aramamıştı. Belki de çok ukala davranmıştım. Daha doğrudan bir mesaj bırakmalıydım. Ama şu anda dert edeceğim daha hoş şeyler vardı.

Koşu için hazırlanmıştım. Beyaz şeritli, koyu mavi şort, açık mavi kenarlı, beyaz Nike'lar, şirin, küçük koşu çorapları ve atlet. Şortun cepleri cırt cırtlıydı. Ceplerin birinde Derringer'ım vardı. Amerikan malı Derringerlar tam olarak 184 gramdan biraz fazlaydı, özel 38lik mermileri vardı, toplam uzunluğu 12,24 santimetreydi. 184 gramdı, sanki topak halindeki tüy gibiydi.

Cırt cırtlı cep, silahı hızlı çekmeye pek müsait değildi. Sadece iki mermisi vardı ve uzun mesafede tükürmek daha isabetli olurdu ama Gaynor'un adamları beni öldürmek istemiyordu. Canımı yakmaları için yakınıma gelmeleri gerekiyor-

du. Derringer'ı kullanmama yetecek kadar yakına. Elbette, sadece iki kurşunum vardı, sonra başım dertteydi.

9mm'liklerimden birini taşımanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama görünüşe göre, yoktu. O kadar ateş gücüyle koşuya çıkamazdınız. Devamlı, bir şeyler seçmek gerekiyordu.

Veronica Sims oturma odamda duruyordu. Ronnie bir yetmiş boyunda, gri gözlü ve sarışındı. Animatörler A.Ş. hesabına çalışan bir özel dedektifti. Ayrıca haftada en az iki kez, eğer şehir dışında değilsek, birimizden biri yaralı değilse ya da boğazına kadar vampire batmadıysa, beraber spor yapardık. Son iki durum, karşımıza istediğimizden de sık çıkıyordu.

Fransız kesimi mor şort ve üzerinde 'Kitaplar, köpekler dışında, insanın en iyi dostudur. Köpeğin içinde, karanlıkta kitap okunmaz,' yazan bir tişört giymişti. Ronnie ile arkadaş olmamın pek çok sebebi vardı.

"Seni Perşembe günü spor salonunda göremedim," dedi. "Cenaze çok mu kötüydü?"

"Evet."

Detayları anlatmam için zorlamadı. Cenazeleri sevmediğimi biliyordu. Pek çok insan, ölüleri sevmediği için cenazelerden hoşlanmazdı. Ben o duygusal boklukları sevmiyordum.

Yere eğilmiş, bacaklarını vücuduna paralel uzatmış, esnetme hareketleri yapıyordu. Bu, bir tür esneme çömelişiydi. Isınma hareketlerini hep evde yapardı. Bacak esnetme hareketlerinin çoğu, şort giyerken yapılmaya müsait değildi.

Hareketlerini tekrarladım. Kasıklarımın üstündeki kaslar esnedi ve direndi. Derringer, pek rahat olmayan bir yığın gibiydi ama dayanılabiliyordu.

"Sadece meraktan soruyorum," dedi Ronnie. "Neden silah taşıma ihtiyacı hissettin?"

"Ben her zaman silah taşırım," dedim.

Bana bakıyordu, gözlerindeki rahatsızlık çok açıktı. "Eğer

bana söylemek istemiyorsan, tamam, söyleme ama benimle dalga geçme."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedim. "İlginç, hiç kimseye anlatmamamı da söylemediler zaten."

"Ne, polise gitmemen konusunda tehditler yok muydu?" diye sordu.

"Hayır."

"Vay, ne kadar da arkadaşça."

"Arkadaşça değil," dedim, yere oturup bacaklarımı iki yana açtım. Ronnie de benim yaptığımı yaptı. Yerde, bacaklarımızın arasında top oynamaya hazırlanıyor gibiydik. "Hem de hiç arkadaşça değildi." Vücudumu, çenem kasığıma değinceye kadar, boş bacağıma doğru yasladım.

"Anlatır mısın?" dedi.

Ben de anlattım. Hikâyemi bitirdiğimde ısınmayı bitirmiş ve koşmaya hazırdık.

"Has siktir, Anita. Dairendeki zombiler ve peşindeki, insan kurban etmeye çalışan, çılgın milyoner." Gri gözleri yüzümü inceledi. "Benden garip sorunları olan, tanıdığım tek insansın."

"Çok sağ ol," dedim. Kapıyı arkamızdan kilitleyip anahtarları Derringerla aynı cebe koydum. Biliyordum, deli gibi kaşınacaktı ama ne yapsaydım, elimde anahtarlarla mı koşacaktım?

"Harold Gaynor. Senin için onu araştırabilirim."

"Zaten bir dava üzerinde çalışmıyor musun?" Merdivenlerden aşağıya indik.

"Üç değişik sigorta olayı üzerinde çalışıyorum. Genelde gözetleme yapıyor ve fotoğraf çekiyorum. Eğer bir akşam yemeğini daha fast foodlarda yersem, reklam cingıllarını söylemeye başlayacağım."

Gülümsedim. "Bende duş alıp üzerini değiştirirsin. Beraber, gerçek bir akşam yemeğine çıkarız."

"Kulağa çok hoş geliyor ama Jean-Claude'u bekletmeni istemem."

"Kes sesini Ronnie," dedim.

Omuz silkti. "O... yaratıktan mümkün olduğu kadar uzak durman gerekiyor, Anita."

"Biliyorum." Omuz silkme sırası bendeydi. "Onunla buluşmayı kabul etmek, küçük bir kötülük gibi görünüyordu."

"Diğer seçeneklerin nelerdi?"

"Onunla gönüllü görüşmek ya da kaçırılıp ona götürülmek."

"Harika seçenekler."

"Evet."

Apartıman kapısını açıp dışarı çıktım. Sıcak, yüzüme tokat gibi çarptı. Hava inanılmaz derecede sıcaktı, sanki fırının içine girmiştik. Ve şimdi bunun içinde koşacak mıydık?

Ronnie'ye baktım. Benden 15 santim daha uzundu ve farkın çoğu bacaktı. Beraber koşabiliyorduk ama benim, tempomu ayarlayıp kendimi zorlamam gerekiyordu. Çok iyi bir antrenmandı. "Hava otuz sekiz derecenin üzerinde olmalı," dedim.

"Acı yoksa, kazanç da yok," dedi Ronnie. Sol elinde sportif bir su matarası vardı. Olabileceğimiz kadar hazırlıklıydık.

"Cehennemde altı kilometre," dedim. "Hadi başlayalım." Yavaş bir tempoda başladık ama hızımız sabitti. Genelde mesafeyi yarım saat ya da daha kısa sürede bitirirdik.

Hava sıcaktan sertleşmişti. Sanki yarı gerçek, haşlayıcı hava duvarlarının içinden geçiyorduk. St. Louis'te nem oranı her zaman yüzde yüze yakın olurdu. Nemi otuz sekiz dereceyle birleştirince, cehennemden nemli bir parça elde ediyordunuz. Yaz zamanı St. Louis, yuppi.

Antrenman yapmaktan hoşlanmazdım. Böyle bir eziyet, ince bir bel ve kaslı kalçalar için değmezdi. Ama kötü adamları geride bırakmak için değerdi. Bazen işler, kimin daha

hızlı, daha güçlü, daha çabuk olduğuna bakıyordu. Yanlış iş dalı seçmiştim. Ah, şikâyet etmiyorum. Ama elli üç kiloysanız, etrafa saçacak fazla kasınız olmuyordu.

Elbette, işin içine vampirler girince, yüz kilodan daha fazla çeken bir kas yığını olsaydım bile bana faydası olmazdı. Yeni ölüler bile arabaları kaldırabilirdi. Yani, onlarla aynı klasmanda değildim. Duruma alışmıştım.

İlk bir buçuk kilometre arkamızda kalmıştı. En zoru, hep ilk kilometreler olurdu. Vücudumun, bu eziyeti daha fazla kaldıramayacağını söylemekten vazgeçmesi, genelde üç kilometreyi bulurdu.

Eski bir mahalleden geçiyorduk. Pek çok kısa çitli, bahçeli ev vardı ve çoğu ellilerden kalmaydı. Hatta aralarında 1800'lerden kalanları bile vardı. İç Savaş Öncesi döneminden kalma bir deponun tuğla duvarın önünden geçiyorduk. Burası bizim yarı yol noktamızdı. Üç kilometre. Kendimi sonsuza kadar koşabilecek kadar rahat ve zinde hissediyordum. Tabii ki, çok hızlanmadığım sürece. Ben, sıcağa rağmen vücudumu hareket ettirmeye ve ritmi tutturmaya konsantre olmuştum. Adamı Ronnie fark etti.

"Alarm veriyormuş gibi olmak istemem ama şu adam neden orada duruyor?" diye sordu.

Gözlerimi kısıp ileriye baktım. Beş metre sonra tuğla duvar bitiyordu ve köşede bir karaağaç vardı. Adam, ağacın gövdesinin yanında duruyordu. Gizlenmeye çalışmıyordu. Ama üzerinde bir kot ceket vardı. Hava, böyle bir giysi için çok sıcaktı, tabii altında bir silah taşımıyorsanız.

"Ne kadar zamandır orada?"

"Şimdi ağacın arkasından çıktı," dedi.

Paranoya hüküm sürmeye başlamıştı. "Hadi geri dönelim. Nasılsa yine üç kilometre gideceğiz."

Ronnie başıyla onayladı.

Karşıya geçip diğer taraftan koşmaya devam ettik. Arka-

mızda kalan adam, arkamızdan seslenip durmamızı istemedi. Paranoya, kötü bir hastalıktı.

İkinci bir adam tuğla duvarın diğer köşesinden çıktı. Ona doğru birkaç adım koştuk. Arkama baktım. Bay Kot Ceket bize doğru, rahat bir şekilde yürüyordu. Ceketinin önü açıktı. Kolunun altına uzanmıştı. Paranoya için çok fazlaydı.

"Koş," dedim.

İkinci adam ceketinin cebinden bir silah çıkarttı.

Koşmayı bıraktık. O an için, bu iyi bir fikir gibi görünmüştü.

"I-ıh," dedi adam. "Bu sıcakta hiç kimseyi kovalamak istemiyorum. Önemli olan tek şey, hayatta olman, fıstık, gerisi hikâye." Silahı otomatik bir 22'likti. Durdurma gücü yüksek değildi ama yaralamak için idealdi. Bunu düşünmüş olmalıydılar. İşte bu korkutucuydu.

Ronnie yanımda, çok gergin duruyordu. Uzanıp elini tutmamak için kendimi zor tutuyordum ama bu çivi kadar sert bir vampir avcısının yapacağı bir şey değildi, değil mi? "Ne istiyorsunuz?"

"Böylesi daha iyi," dedi. Açık mavi tişörtü, göbeğinin kemerinin üzerine sarktığı yerden açılmıştı. Ama kollarının etli bir görüntüsü vardı. Aşırı kilolu olabilirdi ama eğer vurursa, çok can yakacağına bahse girerdim. Bu teorimin test edilmemesini umuyordum.

Tuğla duvarı arkama alıncaya kadar geriledim. Ronnie de benimle beraber hareket etti. Bay Kot Ceket de neredeyse yanımıza gelmişti. Elinde 9mm'lik bir Baretta vardı. İşte bu, yaralamak için üretilmemişti.

Önce Ronnie'ye, sonra neredeyse tam yanında duran şişkoya, çok yakınıma gelmiş olan Bay Kot Ceket'e Baktım. Sonra Ronnie'ye bir daha baktım. Gözleri biraz açılmıştı. Dudaklarını bir kere yaladı. Sonra dönüp şişkoya baktı. Baretta'lı adam benimdi. 22'liği Ronnie almıştı. Hızlı bir iş dağılımı yapmıştık.

"Ne istiyorsunuz?" dedim yeniden. Kendimi tekrar etmekten nefret ederdim.

"Bizimle bir gezintiye çıkacaksın, o kadar." Şişko bunları söylerken gülüyordu.

Ben de gülümseyip Kot Ceket'e ve evcil Baretta'sına döndüm. "Sen konuşamıyor musun?"

"Konuşuyorum," dedi. Bana doğru iki adım attı ama silahının namlusu göğsüme sabitlenmişti. "Gerçekten iyi konuşurum." Parmak uçlarıyla, hafifçe saçlarıma dokundu. Baretta neredeyse bana dayanmıştı. Eğer tetiği çekerse, her şey biterdi. Silahın donuk, siyah namlusu gitgide büyüyordu. Bu göz aldanmasıydı ama silaha ne kadar uzun süre bakarsanız, önemi o kadar artardı. Özellikle namlunun yanlış tarafındaysanız.

"Böyle şeyler yok, Seymour," dedi şişko olan. "Oynaşmak yok ve onu öldüremeyiz, kurallar bunlar."

"Has siktir, Pete."

"Sarışım alabilirsin. Hiç kimse onunla eğlenemeyeceğimizi söylemedi," dedi Pete, diğer namı şişko.

Ronnie'ye bakmadım. Seymour'a bakıyordum. Eğer o tek şansı yakalarsam, bunun için hazırlıklı olmalıydım. Dönüp arkadaşımın biraz sonra tecavüze uğrayacağı haberini nasıl karşıladığını görmek, hiç yardımcı olmazdı. Gerçekten.

"Organ gücü, Ronnie. İş hep erbezine gidiyor."

Seymour yüzünü buruşturdu. "Şimdi, bu da ne demek?"

"Şu demek, Seymour, bence sen salağın tekisin ve sahip olduğun beyin hayalarının olduğu yerde." Bunları söylerken gülümsüyordum.

Elinin tersiyle bana çok sert vurdu. Dengemi kaybettim ama yere düşmedim. Silahı hâlâ sabitti, oynatmamıştı. Has siktir. Boğazından hırıltıya benzer bir ses çıkardı elini yumruk yapıp, bana yeniden vurdu. Yere yığıldım. Bir süre kumlu kaldırımda yatıp kulağımdaki kanın uğuldamasını dinledim. Tokat sızlatmıştı. Yumruk canımı yakmıştı.

Biri kaburgalarımı tekmeledi. "Onu rahat bırak!" diye çığlık attı Ronnie.

Yüzüstü yatmış, yaralanmış gibi yapıyordum. O kadar zor değildi. Cırt cırtlı cebe uzandım. Seymour, Baretta'yı Ronnie'nin yüzüne doğru sallıyordu. Ronnie ona bağırıyordu. Pete, Ronnie'yi kollarından yakalamış, onu tutmaya çalışıyordu. İşler kontrolden çıkıyordu. Pek güzel.

Seymour'un bacaklarına bakarak, dizlerimin üzerinde durmaya çalıştım. Derringer'ı kasıklarının arasına soktum. Döndü ve aşağı bana baktı.

"Olduğun yerde kal, yoksa hayalarını sana tepside sunarım," dedim.

Ronnie dirseğini, Pete'in karın boşluğuna yapıştırdı. Ondan kurtulup suratına sert bir diz attı. Burnundan kan fışkırıyordu. Pete geriledi. Ronnie suratının yanına sertçe vurdu, vururken omzunu ve vücudunun üst kısmını da kullanmıştı. Pete yere düştü. 22'lik, Ronnie'nin elindeydi.

"Yaşa, Ronnie," diye bağırmamak için kendimi zor tuttum, çok sert görünen bir hareket olmazdı. Sonra ellerimizi çakardık. "Arkadaşına hareket etmemesini söyle, Seymour, yoksa tetiği çekerim."

Duyabileceğim kadar gürültülü bir şekilde yutkundu. "Olduğun yerde kal, Pete, tamam mı?"

Pete sadece bize baktı.

"Ronnie, lütfen Seymour'un silahını alır mısın? Teşekkür ederim."

Hâlâ asfaltın çakılı üzerinde diz çökmüş, Derringer'i adamın kasıklarının arasına dayıyordum. Seymour, hiç zorlanmadan silahı Ronnie'ye verdi. Ne güzel.

"İşi bitirdim, Anita," dedi Ronnie. Ona bakmadım. O kendi işini yapıyordu. Ben de benimkini.

"Seymour, bu bir özel 38'lik, ikili. Çok çeşitli kalibrede mermi alabilir, 22, 44 ya da 357 Magnum." Bu bir yalandı,

yeni hafif versiyonları, 38'likten daha büyük kalibre almıyordu ama Seymour'un farkı anlamayacağını ümit ediyordum. "44'lük ya da 357 ve aile mücevherlerine güle güle diyebilirsin. 20'lik belki sadece çok ama çok canın yanar." Örnek aldığım birisinden bir alıntı yaptım. "Kendini bugün şanslı hissediyor musun?"

"Ne istiyorsun, dostum, ne istiyorsun?" Sesi çok inceydi ve korku ile çatlıyordu.

"Seni bize kim yolladı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, dostum, o bizi öldürür."

"357 Magnum kocaman bir delik açar, Seymour."

"Ona hiçbir bok söyleme," dedi Pete.

"Eğer bir kelime daha ederse, Ronnie, diz kapağından vur," dedim.

"Zevkle," dedi Ronnie. Gerçekten yapıp yapmayacağını merak etmiştim. Yapmasına izin verip vermeyeceğimi de merak etmiştim. En iyisi öğrenmemeye çalışmaktı.

"Konuş benimle, Seymour, şimdi ya da tetiğe basarım." Silahı biraz daha derine ittim. Bu bile yeterli derecede can yakmış olmalıydı. Parmak uçlarında durmaya çalışıyordu.

"Tanrım, lütfen, yapma."

"Sizi kim kiraladı?"

"Bruno."

"Seni göt herif," dedi Pete. "Şimdi ikimizi de öldürecek."

"Ronnie, lütfen onu vurur musun?" dedim.

"Diz kapağı demiştin değil mi?"

"Evet."

"Dirsekten olsa ne olur?" diye sordu.

"Senin seçimin," dedim.

"Siz delisiniz," dedi Seymour.

"Evet," dedim, "Bunu hatırlasan iyi olur. Bruno size tam olarak ne söyledi?"

"Sizi Grand'ın biraz dışında, Washington'da bir binaya

götürmemizi söyledi. İkinizi de istiyordu ama seni gelmeye ikna etmek için sarışını hırpalayabilecektik."

"Bana adresi ver," dedim.

Seymour da verdi. Eğer ona sihirli yemek sosundaki gizli malzemeyi sorsaydım, onu bile söylerdi.

"Eğer oraya giderseniz, Bruno size söylediğimizi öğrenir," dedi Pete.

"Ronnie," dedim.

"Vur beni, fıstık, artık bir önemi yok. Eğer oraya gider ya da polisi gönderirseniz, biz zaten ölürüz."

Pete'e baktım, çok samimi görünüyordu. Kötü adamlardı ama... "Pekâlâ, sizi ispiyonlamayacağız."

"Polise gitmeyecek miyiz?" diye sordu Ronnie.

"Hayır, eğer bunu yaparsak, onları da burada öldürmemiz gerekir. Bunu yapmamıza gerek yok, değil mi, Seymour?"

"Hayır, dostum, hayır."

"Yaşlı Bruno size ne kadar ödedi?"

"Adam başı dört yüz."

"Yeterli değilmiş," dedim.

"Bana mı söylüyorsun?"

"Şimdi ayağa kalkacağım, Seymour ve hayalarını oldukları yerde bırakacağım. Benim ya da Ronnie'nin yanına bir daha gelmeyin. Yoksa Bruno'ya, onu sattığınızı söylerim."

"Biz öldürür, dostum, bizi yavaş yavaş öldürür."

"Bu doğru, Seymour. Bu olay hiç olmamış gibi davranacağız, değil mi?" Seymour hızlı bir şekilde başıyla onaylıyordu.

"Sen de böyle mi düşünüyorsun, Pete?"

"Aptal değilim. Bruno kalbimizi söküp bize yedirir. Konuşmayacağız." Sesi kötü geliyordu.

Ayağa kalkıp Seymour'dan dikkatlice uzaklaştım. Ronnie, Baretta'sıyla Pete'i göz altında tutuyordu. 22'liği şortunun bel lastiğine sıkıştırmıştı. "Defolun buradan," dedim.

Seymour'un rengi atmıştı ve suratında boncuk boncuk bi-

rikmiş terler, hastalıklı bir görüntüydü. "Silahımı alabilir miyim?" Çok akıllı değildi.

"Şirinleşme," dedim.

Pete ayağa kalktı. Burnunun altındaki kan pıhtılaşmaya başlamıştı. "Hadi, Seymour. Gitmemiz gerek."

Yoldan aşağı, yan yana yürüyorlardı. Seymour kendi içine çökmüş gibiydi, sanki aletini tutmamak için kendisini zor tutuyormuş gibiydi.

Ronnie, derin bir oh çekip duvara yaslandı. Silah hâlâ sağ elindeydi. "Aman Tanrım," dedi.

"Evet," dedim.

Yüzüme, Seymour'un vurduğu yere dokundu. Canım yandı. Geri çekildim. "İyi misin?" diye sordu Ronnie.

"Elbette," dedim. Aslında, yüzümün yarısını büyük bir acıymış gibi hissediyordum ama bunu yüksek sesle söylemek acıyı azaltmıyordu.

"Bizi götürmeyi planladıkları binaya gidecek miyiz?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bruno'nun kim olduğunu ve ona kimin emir verdiğini biliyorum. Beni niye kaçırmaya çalıştıklarını da biliyorum. İki hayatı tehlikeye atmaya değecek ne öğrenebilirim?"

Ronnie bir süre düşündü. Sanırım haklısın. Ama saldırıyı polise de bildirmeyecek misin?"

"Niye ki? Ben iyiyim, sen iyisin, Seymour ve Pete geri gelmeyecek."

Omuz silkti. "Gerçekten diz kapağından vurmamı istemiyordun değil mi? Yani iyi polis-kötü polisi oynuyorduk, değil mi?" Sorarken bana çok sabit bakıyordu, gri gözleri, doğru ve samimiydi.

Başka tarafa baktım. "Hadi eve yürüyelim, artık pek koşmak istemiyorum."

"Ben de."

Sokakta yürümeye başladık. Ronnie, tişörtünü dışarı çıkartıp Baretta'yı şortunun lastiğine sıkıştırdı. 22'lik avucumun içindeydi. Pek belli olmuyordu.

"Rol yapıyorduk değil mi? Sert görünmeye çalışıyorduk, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Anita!"

"Bilmiyorum, doğrusu bu."

"Onu susturmak için, yavaş yavaş vuramazdım."

"Yapmak zorunda kalmaman iyi olmuş, o zaman," dedim.

"O adama doğru tetiği gerçekten çeker miydin?"

Uzaktan bir yerden bir kardinal kuşunun sesi geliyordu. Ötüşü sanki sıcağı durdurup havayı biraz serinletmişti.

"Cevap ver bana, Anita, tetiği çeker miydin?"

"Evet."

"Evet?" Sesinde biraz şaşkınlık vardı.

"Has siktir." Birkaç dakika sessizce yürüdük. "Bu silahtaki mermi kalibresi neydi?" diye sordu.

"Otuz-sekizlik."

"Onu öldürebilir miydi?"

"Büyük ihtimalle," dedim.

Yürürken bana yan gözle baktığını gördüm. Daha önce görmediğim bir bakıştı. Korku ile saygı duyma arası bir bakış. Daha önce bir dostumun bana korku ile baktığını görmemiştim. O bölümü üzücüydü. Ama o gece, eski St. Charles'taki Miller'ın Kızı'na gittik. Atmosfer hoştu. Yemekler harikaydı. Her zamanki gibi.

Konuşup gülerek iyi vakit geçirdik. İkimizde öğleden sonra olanlardan bahsetmedik. Yeterince göz ardı edebilirsen, belki yok olur giderdi.

Yirminci Bölüm

O gece 10:30'da vampir mahallesine inmiştim. Koyu mavi polo tişört, kot ve kırmızı rüzgârlık giyiyordum. Rüzgârlık, omuz askısını ve Browning Hi-Power'ı gizliyordu. Koltuk altlarımda ter birikmeye başlamıştı ama silahsız olmak daha kötüydü.

Öğleden sonraki eğlence iyi bitmişti, şansımız da yardımcı olmuştu. Ve tabii Seymour'un çabuk sinirlenmesi. Benim o dayağı yiyip hâlâ daha işlemeye devam edebilmem. Buz şişkinliği geçirmişti ama yüzümün sol tarafı bereli ve kırmızıydı, sanki patlamaya hazır, olgun bir meyve gibi görünüyordu. Morarma yoktu, henüz.

Gülen Ceset, Mahalledeki en yeni kulüplerden biriydi. Vampirler seksiydi, bunu kabul ederim. Ama komiklik? Hiç zannetmiyorum. Görünüşe göre ben azınlıktaydım. Klüpün önündeki sıra uzanıp bloğun köşesinden dönüyordu.

Bir bilet almam ya da rezervasyon yaptırmam ya da işte her ne gerekiyorsa ondan gerekeceği, aklıma bile gelmemişti. Ama hey, ben patronu tanıyordum. Bilet gişesine doğru, insanların yanından yürüdüm. Pek çoğu gençti. Tuvaletli kadınlar ve spor takımlar giyen erkekler. Heyecanlı seslerle kendi aralarında konuşuyorlardı. Çok fazla el ve kol teması var-

dı. Çıkıyorlardı. Ben de çıktığım günleri hatırladım. Üzerinden bir hayli zaman geçmişti. Belki kıçıma kadar timsahların arasında olmasaydım, daha sık çıkardım. Belki.

Beraber çıkmış iki çiftin önüne geçtim. "Hey," diye çıkıştı erkeklerden biri.

"Özür dilerim," dedim.

Bilet gişesindeki kadın kaşlarını çattı. "Bu şekilde sıranın önüne geçemezsiniz, hanımefendi."

Hanımefendi mi? "Bilet istemiyorum. Şovu da seyretmek istemiyorum. Buraya Jean-Claude'u görmeye geldim. O kadar."

"Şey, bilemiyorum. Bir çeşit muhabir olmadığını nereden bileyim?"

Muhabir mi? Derin bir nefes aldım. "Sadece Jean-Claude'u ara ve Anita'mn burada olduğunu söyle. Tamam mı?"

Kaşları hâlâ çatıktı.

"Bak, sadece Jean-Claude'u ara. Eğer rahatsız edici bir muhabirsem, o benimle ilgilenecektir. Eğer iddia ettiğim kişiysem, onu aradığına sevinecektir. Kaybedecek bir şeyin yok."

"Bilmiyorum."

Ona bağırmamak için kendimi zor tuttum. Büyük ihtimalle bir faydası olmazdı zaten. Büyük ihtimalle. "Sadece Jean-Claude'u ara, lütfen," dedim.

Belki lütfen dediğim içindi. Sandalyesinde döndü ve arkasındaki kapının üst tarafını açtı, küçük bir kabindi. Ne dediğini duyamıyordum ama sandalyesinde geri döndü. "Tamam, müdür içeri girebileceğini söylüyor."

"Harika, sağ ol." Merdivenlerden yukarı çıktım. Sırada bekleyen herkes bana ters ters bakıyordu. Sıcak bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Bana daha önce bu işin uzmanları bakmıştı, bu yüzden tepki vermeyecek kadar dikkatliydim. Hiç kimse sıra atlayanları sevmezdi.

Çoğu kulüpte olduğu gibi, içerisi loştu. "Biletiniz, lüt-

fen?" dedi kapının iç tarafında duran bir adam.

Ona baktım. Üzerinde 'Gülen Ceset, bu bir çığlık' yazan bir tişört giyiyordu. Göğsünün üzerinde, büyükçe bir vampir karikatürü vardı. İriyarı ve kaslıydı, alnında, korumayım yazıyordu. "Biletiniz, lütfen," diye tekrarladı.

İlk önce biletçi kız, şimdi ise bilet kesen adam mı? "Müdürünüz, içeriye girip Jean-Claude ile görüşebileceğimi söyledi," dedim.

"Willie, onu sen mi içeri aldın?" dedi.

Döndüğümde, Willie McCoy orada duruyordu. Onu görünce gülümsedim. Onu gördüğüme sevinmiştim. Bu, beni şaşırtmıştı. Genelde ölüleri gördüğümde sevinmezdim.

Willie kısa boylu ve zayıftı. Siyah saçları, anlından geriye doğru taranıp iyice arkaya yapıştırılmıştı. Loş ışıkta, giydiği takım elbisenin rengini tam seçemiyordum ama pastel domates kırmızısına benziyordu. Beyaz gömleği ve geniş, yeşil bir kravatı vardı. Emin olmak için bir daha bakmak zorunda kaldım ama kravatın üzerinde, karanlıkta parlayan bir hula hup dansçısı kızın resmi vardı. Bugüne kadar, Willie'nin üzerinde gördüğüm en zevkli kıyafet buydu.

Dişlerinin çoğunu gösterecek şekilde gülümsedi. "Anita, seni gördüğüme sevindim."

Başımla onayladım. "Ben de seni, Willie."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Gülümsemesi daha da genişledi. Köpek dişleri loş ışıkta parlıyordu. Öleli daha bir yıl bile olmamıştı.

"Ne kadar zamandır burada müdürlük yapıyorsun?" diye sordum.

"İki hafta kadar oldu."

"Tebrik ederim."

Bana doğru bir adım attı. Ben de geri çekildim. İçgüdüsel olarak. Kişisel bir şey değildi. Sonuçta bir vampir, vampirdi.

Çok yaklaşmamak gerekiyordu. Willie yeni ölüydü ama yine de gözleri ile hipnotize edebilirdi. Tamam, belki Willie kadar genç bir vampir beni gözleri ile etkileyemezdi ama eski alışkanlıklardan kurtulması zordu.

Willie'nin yüzü asıldı. Gözlerinde bir hareket oldu, kalbi mi kırılmıştı? Bir şey demedi ama yanıma gelmeye de çalışmadı. Ölü hali, canlı olduğu zamanlardan daha iyi bir gözlemciydi. "Sana son olayda yardımcı olduğum için, patronla aram çok iyi."

Eski gangster filmlerindeki gibi konuşuyordu ama Willie her zaman böyleydi. "Jean-Claude'un sana iyi davranıyor olmasına sevindim."

"Ah, evet," dedi Willie. "Bu şimdiye kadar çalıştığım en iyi iş. Ve patron hiç de..." elini ileri-geri salladı, "değil. Ne demek istediğim anlıyorsun."

Başımla onayladım. Anlıyordum. Jean-Claude hakkında istediğim kadar mızmızlanıp şikâyet edeyim, önceki başvampirlerle kıyaslanınca, o, süt dökmüş kedi gibi kalıyordu. Büyük, tehlikeli, etobur bir kediydi ama yine de, bu bir gelişmeydi.

"Patron şu anda biraz meşgul," dedi Willie. "Eğer erken gelirsen sana sahneye yakın bir masa ayarlamamızı söylemişti.

Harika. "Jean-Claude'un işi ne kadar daha sürer?" diye sordum.

Willie omuz silkti. "Bilemiyorum."

Başımla onayladım. "Pekâlâ, biraz beklerim."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Jean-Claude'a acele etmesini istediğini söylemememi ister misin?"

"Söyler misin?"

Sanki bir böcek yutmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle, hayır."

"Merak etme. Beklemekten sıkılırsam, ben kendim söylerim."

Willie bana yan gözle baktı. "Yaparsın, değil mi?"

"Evet."

Başını iki yana sallayıp bana, küçük, yuvarlak masaların arasından yolu gösterdi. Her masa insan doluydu. Gülüyorlar, iç çekiyorlar, içiyorlar, el ele tutuşuyorlardı. Çevredeki yoğun, terli hayat hissi neredeyse baş döndürücüydü.

Willie'ye baktım. O da hissetmiyor muydu? İnsanlığın sıcak baskısı, karnını açlıkla germiyor muydu? Akşam eve gittiğinde, gürültücü kalabalığa saldırma hayalleri kuruyor muydu? Neredeyse soracaktım. Ama Willie'yi, bir vampiri sevebileceğim en fazla şekilde seviyordum. Eğer cevap evet olacaksa, bilmek istemiyordum.

Sahneden biraz ötede duran masalardan biri boştu. Üzerinde 'Rezerve' yazan, büyük bir karton vardı. Willie sandalyemi tutmaya yeltendi ama elimle işaret edip onu uzaklaştırdım. Kadın haklarını korumuyordum. Sadece, bir erkeğin ben otururken sandalyemi niye itmesi gerektiğini anlayamıyordum. Orada oturup beni sandalye ile birlikte itmesini mi bekleyecektim? Çok utanç vericiydi. Genelde sandalyeye çok yakın dururdum ve dizlerimin arkasına çarpardı. Cehenneme kadar yolu vardı.

"Beklerken bir şey içmek ister misin?" diye sordu Willie.

"Kola alabilir miyim?"

"Daha sert bir şey istemez misin?"

Başımı iki yana salladım.

Willie masaların ve insanların arasından uzaklaştı. Sahnede kısa, siyah saçlı, zayıf bir adam vardı. Her yeri çok inceydi, yüzü kadavra gibiydi ama kesinlikle insandı. Görünüşü her şeyden daha komikti, uzun uzuvları olan bir palyaço gibiydi. Yanındaki, kalabalığa boş gözlerle bakan şey ise, bir zombiydi.

Soluk gözleri hâlâ canlıydı, insanınkilere benziyordu ama göz kırpmıyordu. Tanıdık, donuk bakışıyla seyircilere bakıyordu. Seyirciler esprileri dinlemiyordu bile. Gözlerin çoğu,

ayakta duran ölü adamdaydı. Korkunç gözükecek kadar çürümüştü ama ilk sırada oturuyor olmama rağmen, çürüme kokusu gelmiyordu. İyi bir numaraydı.

"Ernie şimdiye-kadar beraber kaldığım en iyi oda arkadaşı," dedi komedyen. "Çok fazla yemiyor, kafamı ütüleyecek kadar konuşmuyor, eve güzel kızlar getirip onlarla eğlenirken, beni dışarı atmıyor." Kalabalıktan rahatsız bir kahkaha yükseldi. Gözleri sevgili, yaşlı Ernie'ye yapışmıştı.

"Mesela bir keresinde, buzdolabında bozulmuş pirzola vardı. Ernie, onu o şekilde daha çok sevmişti."

Zombi yavaşça dönüp komedyene baktı, hareketleri acı veriyor gibiydi. Adamın gözleri zombiye kaydı, sonra seyirciye döndü, gülümsemesi geri geldi. Zombi ona bakmaya devam ediyordu. Bunun, adamın çok hoşuna gitmediği belliydi. Onu pek suçlamıyordum. Ölüler bile kötü esprileri sevmezdi.

Espriler de o kadar komik değildi. Bu, tuhaflık üzerine kurulmuş bir gösteriydi. Esas gösteri zombiydi. Bir hayli yaratıcı, bir hayli rahatsız ediciydi.

Willie kolamla birlikte geri geldi. Masama müdür servis yapıyordu, lay-lay-lom. Elbette, ayrılmış masa da bir hayli iyiydi. Willie içkimi, hiçbir işe yaramayan, dantelli bardak altlıklarından birinin üzerine koydu. "Afiyet olsun," dedi. Dönüp gidiyordu ama koluna dokundum. Keşke yapmasaydım.

Kolu yeterince sert ve gerçekti. Ama tahtaya dokunmak gibiydi. Ölüydü. Başka bir tarif şekli bulamıyordum. Bir hareket hissi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kolunu yavaşça bırakıp ona baktım. Jean-Claude'un izleri sağ olsun, gözlerinin içine baktım. Kahverengi gözlerinde keder gibi bir şey vardı.

Birden kalp atışlarımı duymaya başladım, sakinleşmek için boğazımda atan nabzımı yutmam gerekti. Has siktir. Şimdi Willie'nin gitmesini istiyordum. Gözlerimi ondan kaçırıp bü-

tün dikkatimi içkime yönlendirdim. O da gitti. Belki etraftaki kahkaha sesleri yüzünden, yürürken çıkarttığı sesleri duymadım.

Willie McCoy ölmeden önce de tanıdığım tek vampirdi. Hayatta olduğu zamanı hatırlıyordum. Ufak çaplı bir çete üyesiydi. Büyük balıklar için ufak işler yapardı. Belki de Willie, vampir olursa, büyük balıklardan biri olacağını düşünmüştü. İşte orada yanılıyordu. Şimdi küçük, hortlamış bir balıktı. Jean-Claude ya da onun gibi birisi, Willie'nin 'hayatını' sonsuza kadar yönetecekti. Zavallı Willie.

Ona dokunduğum elimi pantolonuma sildim. Yeni, domates kırmızısı takım elbisesinin altındaki bedenin verdiği hissi unutmaya çalışıyordum ama yapamıyordum. Jean-Claude'un bedeninde hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Elbette, Jean-Claude neredeyse insana beziyordu. Bazı yaşlı vampirler bunu yapabilirdi. Willie de öğrenecekti. Tanrı yardımcısı olsun.

"Zombiler köpeklerden daha iyidirler. Terliklerinizi getirirler ve yürüyüşe çıkartmanız gerekmez. Ernie, eğer söylersem, ayaklarımın dibinde oturur ve yalvarır."

Seyirciler güldü. Tam sebebini bilemiyordum. Bu, samimi ha-ha gülüşü değildi. Bu, aşırı şoke olmanın yarattığı bir sesti, -bunu söylediğine inanamıyorum gülüşüydü.

Zombi komedyene doğru, ağır hareketli bir film gibi sarsılarak ilerliyordu. Çürüyen elleri ileri doğru uzanınca, benim karnım kasıldı. Geçen gecenin tekrarı gibiydi. Zombiler çoğunlukla ellerini uzatarak saldırırlardı. Aynı filmlerdeki gibi.

Komedyen, Ernie'nin artık sabrının taştığını fark edemedi. Eğer zombi belirli bir emirle diriltilmediyse, genelde kendisi için normal olan neyse, onu yapmaya devam ederdi. İyi bir insan, beyin hücreleri çürüyüp ona kişiliğini vermeyi bırakana kadar iyi kalırdı. Pek çok zombi, emir verilmediği sürece kimseyi öldürmezdi ama arada bir şansınız yaver giderdi, ci-

nayete meyilli birisini diriltirdiniz. Komedyenin şansı yaver gitmek üzereydi.

Zombi ona doğru, Frankenstein'in kötü canavarıymış gibi ilerledi. Komedyen sonunda, bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etti. Esprinin ortasında durdu, gözleri kocaman olmuş bir halde, ona doğru döndü. "Ernie," dedi. Yapabileceği bu kadardı. Çürüyen eller, boğazına yapışıp sıkmaya başladı.

Kısa bir süre için, neredeyse zombinin onu haklamasını istedim. Ölülerin sırtından para kazanılması, şiddetle karşı çıktığım bir şeydi ama... aptallığın cezası ölüm olmamalıydı. Öyle olursa nüfusta büyük bir azalış yaşanırdı.

Ayağa kalkıp böyle bir durum için planladıkları bir şey var mı diye baktım. Willie koşarak sahneye çıktı. Kollarını zombinin beline dolayıp çekti. Kendisinden bir hayli uzun cesedi kaldırmıştı ama zombinin elleri hâlâ sıkıyordu.

Komedyen, dizlerinin üzerine çökmüş, garip sesler çıkartıyordu. Seyirci gülüyordu, bunu gösterinin bir parçası zannetmişlerdi. Aslında gösteriden çok daha komikti.

Sahneye çıktım, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye Willie'ye sessizce sordum.

Bana baktı, hâlâ zombinin beline sarılmıştı. Olağanüstü gücüyle Willie, adamın boğazına sarılan parmakları tek tek koparıp onu kurtarabilirdi. Ama süper-vampir kuvvetinin nasıl kullanacağınızı bilmiyorsanız, bu pek bir işe yaramıyordu. Willie bunu asla düşünemezdi. Hiç şüphesiz, vampir onun parmaklarını parçalamadan önce, zombi, komedyenin nefes borusunu parçalayabilirdi. Belki. En iyisi, bunu öğrenmeye kalkmamaktı.

Komedyenin salağın teki olduğunu düşünüyordum. Ama burada durup öldürülüşünü de seyredemezdim. Gerçekten, yapamazdım.

"Dur," dedim. Alçak bir sesle ve zombinin duyacağı şekilde. Sıkmayı bıraktı ama elleri hâlâ sıkıydı. Komedyen yığılmıştı. "Bırak onu."

Zombi bıraktı. Adam neredeyse baygın şekilde sahneye düştü. Willie, çılgınca sarılışından vazgeçip toparlandı. Domates kırmızısı takımı düzeltti. Saçları bozulmamıştı. Saçında, basit bir zombinin bozabileceğinden daha fazla briyantin kullanılmıştı.

"Sağ ol," diye fısıldadı. Sonra bir altmış beş boyu ile doğruldu. "Bayanlar ve baylar, işte Muhteşem Albert ve evcil zombisi," dedi. Kalabalık neler olduğundan pek emin değildi ama alkış başlamıştı. Albert ayağa kalkınca, alkışlar patladı. Mikrofona hırıltı sesiyle konuştu. "Ernie, eve gitme zamanımızın geldiğini düşünüyor. Çok iyi bir seyircisiniz." Alkışlar yüksek ve özeldi.

Komedyen sahneyi terk etti. Zombi durmuş, bana bakıyordu. Bekliyordu, diğer emirlerimi bekliyordu. Diğer insanların, nasıl olup da zombilere emir veremediğini anlayamıyordum. Bana büyülü bir güçmüş gibi gelmiyordu. Tenimde bir karıncalanma, büyülü bir nefes yoktu. Ben konuşuyordum ve zombiler de dinliyordu.

"Albert'ı takip et ve sana aksini söyleyinceye kadar onun dediklerini yap." Zombi bir saniye kadar bana baktı ve sonra, yavaşça dönüp adamı takip etti. Zombi artık onu öldürmeyi denemezdi. Bunu komedyene söylemezdim tabii ki. Hayatının tehlikede olduğunu düşünmesi daha iyiydi. Zombiyi benim geri göndermem gerektiğini düşünmesine izin vermiştim. İstediğim buydu. Büyük ihtimalle zombinin isteği de buydu.

Ernie, komedi programında yüklenilen kişi olmaktan memnun değilmiş gibiydi. Komedyeni zor duruma düşürmek başka bir şeydi, onun boğazını öldürünceye kadar sıkmak başka bir şey.

Willie masama kadar benimle geldi. Oturup kolamdan bir yudum aldım. Karşuna oturdu. Sarsılmış görünüyordu. Karşımda oturmuştu ve küçük elleri titriyordu. Bir vampir olabi-

lirdi ama hâlâ Willie McCoy'du. Acaba şahsiyetinin son kırıntılarının da yok olması için, kaç sene geçmesi gerekecekti? On yıl, yirmi yıl, yüz yıl? Canavarın, insanlığını yemesi ne kadar sürecekti.

Eğer o kadar uzun sürecekse, benim sorunum olmayacaktı. Nasılsa göremeyecektim. Aslını isterseniz, görmek de istemiyordum.

"Zombileri hiç sevemedim," dedi Willie.

Ona baktım. "Zombilerden korkuyor musun?"

Gözleri bana baktı, sonra masaya kaydı. "Hayır."

Ona doğru sırıttım. "Zombilerden korkuyorsun. Fobin var."

Masaya yaklaştı. "Söyleme. Lütfen söyleme." Gözlerinden, korkusunun gerçek olduğu anlaşılıyordu.

"Kime söylemeyeyim?"

"Biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Neden bahsettiğini anlamıyorum, Willie."

"EFENDİ'DEN." 'Efendi'yi büyük harflerle söylediğini hissedebiliyordunuz.

"Jean-Claude'a neden söyleyeyim?"

Şimdi fısıldıyordu. Sahneye yeni bir komedyen çıkmıştı, kahkaha ve gürültü vardı ama o yine de fısıldıyordu. "Hoşuna gitse de, gitmese de, sen onun insan hizmetkârısın. Ne zaman seninle konuşsak, bizim onunla konuşuyor olacağımızı söylüyor."

Yüz yüze gelecek kadar bir birimize yaklaşmıştık. Nefesi nazik bir şekilde yüzüme geliyordu, nane kokuyordu. Neredeyse bütün vampirlerin nefesi nane kokuyordu. Nane şekeri icat edilmeden önce ne yaptıklarını bilmiyordum. Nefesleri kötü kokuyordu herhalde.

"Biliyorsun, ben onun hizmetkârı değilim."

"Ama öyle olmanı istiyor."

"Jean-Claude bir şeyi sadece istiyor diye, elde edemez."

"Nasıl olduğunu bilmiyorsun."

"Sanırım biliyorum..."

Kolumu tuttu. Bu sefer geri çekilmedim. Söyleyeceklerine çok konsantre olmuştum. "Eski efendi öldüğünden beri çok değişti. Senin bildiğinden çok daha güçlü."

Bu kadarını tahmin ediyordum. "Peki, senin zombilerden korktuğunu ona neden söylemeyecekmişim?"

"Bunu beni cezalandırmak için kullanır."

Ona baktım, aramızda birkaç santim vardı. "İnsanları kontrol etmek için onlara işkence yaptığını mı söylüyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Has siktir."

"Söylemeyeceksin, değil mi?"

"Söylemem. Söz veriyorum," dedim.

Çok rahatlamış görünüyordu, eline birkaç kere hafifçe vurdum. Eli, el gibiydi. Bedeni artık tahta gibi değildi. Neden? Bilemiyordum ve eğer Willie'ye sorsaydım o da cevap veremezdi. Ölümün... gizemlerinden biri.

"Sağ ol."

"Jean-Claude'un, sahip olduğun en iyi efendi olduğunu zannediyordum."

"Öyle," dedi Willie.

İşte işin korkutucu yanı, bu gerçekti. Eğer en büyük korkunuzla işkence görmek, iyi kalplilikse, Nikolaos'ın ne kadar kötü olduğunu tahmin edin. Kahretsin, bunun cevabını aslında ben de biliyordum. O, psikopatın tekiydi. Jean-Claude, sadece karşısındakinin acı çektiğini görmek için zalimleşmezdi. Onun zalimliğinin bir sebebi olurdu. Bu, iyi bir adımdı.

"Gitmem gerek. Zombi olayında yardımcı olduğun için sağ ol." Ayağa kalktı.

"Biliyor musun, çok cesursun," dedim.

Bana sırıttı, dişleri loş ışıkta parlıyordu. Birisi bir düğme-

ye basmış gibi, gülümsemesi yok oldu. "Başka türlü olamam."

Vampirler bir şekilde kurt sürülerine benziyordu. Zayıflar ya eziliyor ya da yok oluyordu. Dışlanma gibi bir seçenek yoktu. Willie yükselmeye başlamıştı. Korku belirtisi yükselişini durdurabilir ya da daha kötü sonuçlar getirebilirdi. Hep vampirlerin neden korktuğunu merak ederdim. Biri zombilerden kokuyormuş. Eğer gözlerindeki korkuyu görmesem, komik gelebilirdi.

Sahnedeki komedyen bir vampirdi. Yeni ölüydü. Teni kireç beyazıydı, gözleri kâğıt üzerindeki yanık izleri gibiydi. Dişetleri kansızdı ve bir alman köpeğini kıskandıracak şekilde dişlerinden geriye çekilmişti. Bu kadar canavarca görünen bir vampir görmemiştim. Genelde, insan gibi görünmek için çaba sarf ederlerdi. Bu, öyle yapmamıştı.

Sahneye ilk çıktığında kalabalığın tepkisini kaçırmıştım. Zombi esprileri kötüyse, bununkiler berbattı. Yan masadaki kadın o kadar fena gülüyordu ki, gözlerinden yaşlar gelmişti. "New York'a gitmiştim. Zor bir şehir. Bir çete üzerime saldırdı ama ben onları iyice bir ısırdım." İnsanlar, kaburgalarını sanki canları yanıyormuş gibi tutuyorlardı.

Ben anlayamamıştım. Hiç komik değildi. Kalabalığa bakındım, bütün gözler sahneye kilitlenmişti. Hepsi de, büyülenmenin çaresiz hayranlığıyla vampire bakıyordu.

Zihin oyunları kullanıyordu. Vampirlerin bu güçlerini, baştan çıkartmak, tehdit etmek, korkutmak için kullandıklarını görmüştüm ama hiçbirinin güldürmek için kullandığına şahit olmamıştım. Onları, gülmeleri için zorluyordu.

Bu, vampir güçlerinin gördüğüm en kötü kullanılışı değildi. Onlara zarar vermeye çalışmıyordu. Ve toplu hipnoz zararsızdı, geçiciydi. Ama yanlıştı. Toplu zihin kontrolü, insanların haberdar olmadığı en kötü vampir güçlerinden biriydi.

Ben biliyordum ve bundan hoşlanmıyordum. Yeni ölüy-

dü ve Jean-Claude'un izlerinden önce bile, bu komedyen beni etkileyemezdi. Animatör olduğum için, vampirlere biraz olsun bağışıklığım vardı. Animatörlerin vampir avcısı olmalarının sebeplerinden bir tanesi de buydu. Tabir yerindeyse, bir adım öndeydik.

Charles'la daha önceden konuşmuştum ama kalabalığın içinde onu göremiyordum. Kalabalığa karışması mümkün değildi, burada olsa, Tokyo'da gezinen Godzilla gibi görünürdü. Ama neredeydi? Ve Jean-Claude beni görmeye ne zaman hazır olacaktı? Saat on biri geçmişti. Beni yıldırıp buluşmaya ikna ediyor, sonra da bekletiyordu. Kendini beğenmiş orospu çocuğunun tekiydi.

Charles mutfak tarafına açılan kapılardan içeri girdi. Masaların arsından kapıya doğru ilerliyordu. Başını sağa sola sallayıp ona yetişmek için koşmak zorunda kalan, ufak tefek, Asyalı bir adama söyleniyordu.

El salladım ve Charles bana doğru yöneldi. Küçük adamla tartıştıklarını duydum. "Çok güzel, temiz bir mutfağım var."

Charles duyamadığım bir şeyler söyledi. Etki altındaki kalabalık, olanlara kayıtsızdı. Yirmi bir pare top atışı yapsak, yerlerinden kımıldamazlardı. Vampir komedyen işini bitirinceye kadar, başka bir şey duymayacaklardı.

"Kimsin sen, kendini lanet olası sağlık departmanından mı sanıyorsun?" diye sordu küçük adam. Klasik, şef aşçı kıyafeti giymişti. Elinde, tepesi genişleyip kabaran şapkası bile vardı. Koyu renkli, yukarı bakan gözleri kızgınlıkla parlıyordu.

Charles'm boyu sadece bir seksen beşti ama daha büyük görünüyordu. Vücudu geniş, omuzlardan ayaklarına kadar büyük bir kalıp gibiydi. Beli yok gibiydi. Yürüyen bir dağa benziyordu. İriydi. Mükemmel, kahverengi gözleri teniyle aynı renkteydi. Elleri, yüzümü kavrayabilecek kadar büyüktü.

Asyalı aşçı Charles'ın yanında sinirli bir yavru köpek gibi görünüyordu. Charles'ı kolundan yakaladı. Ne elde etmeyi

düşünerek bunu yaptığını bilmiyordum ama Charles durdu. Koluna düşmanca yapışmış ele doğru baktı. "Bana dokunma," dedi, neredeyse can yakacak kadar derin sessiyle.

Aşçı, kolunu, sanki eli yanmış gibi bıraktı. Bir adım geri gitti. Charles ona, bakışından bir parça veriyordu. Bakışının tam hali, soygun yapmaya yeltenenleri koşarak kaçırmaya yeterdi. Bir parçası, rahatsız edici aşçılar için yeterliydi.

Aşçı yeniden konuşmaya cesaret edebildiğinde, sesi sakin ve anlaşmaya meyilliydi. "Temiz bir mutfağım var."

Charles başını iki yana salladı. "Yemek hazırlanan yerlerde zombi bulunduramazsın. Bu yasadışı. Sağlık prosedürleri, yiyeceklere yakın yerlerde ceset bulunmasını yasaklar."

"Asistanım bir vampir. O da ölü."

Charles bana bakıp gözlerini döndürdü. Ona hak vermiştim. Ben de birkaç aşçıyla aynı tartışmaya girmiştim. "Vampirler artık yasal olarak ölü kabul edilmiyorlar, Bay Kim. Ama zombiler ediliyor."

"Sebebini anlayamıyorum."

"Zombiler çürür ve herhangi bir ceset gibi, hastalıklar taşırlar. Sadece ortalıkta dolaşabiliyorlar diye, bu, onların hastalık taşıyıcısı olmadıkları anlamına gelmez.

"Anlamı..."

"Ya zombileri mutfaktan uzak tutarsın ya da burayı kapatırız. Bunu anlıyor musun?"

"Ve buranın sahibine, neden para kazanamadığınızı açıklamak zorunda kalırsın," dedim, ikisine de gülümsüyordum.

Şef biraz solmuş görünüyordu. Ne güzel. "Ben.. ben anlıyorum. Halledeceğiz."

"Güzel," dedi Charles.

Aşçı, bana korku dolu bir bakış atıp mutfağa döndü. Jean-Claude'un insanları bu kadar korkutmaya başlaması komikti. Kan emicilerin lideri olmadan önce, en medeni vampirlerden biriydi. Güç, sahip olanı yozlaştırıyordu.

Charles karşıma oturdu. Masa için çok büyükmüş gibi görünüyordu. "Mesajını aldım. Neler oluyor?"

"Tenderloin'e beraber gitmek için birine ihtiyacım var."

Charles'ın kızardığını anlamak biraz zordu ama sandalyesinde rahatsızca hareket etti. "Neden oraya gitmek istiyorsun ki?"

"Orada çalışan birini bulmam gerekiyor."

"Kimi?"

"Bir fahişeyi," dedim.

Yeniden rahatsız hareketler yaptı. Bu görüntü, rahatsız olmuş bir dağı seyretmek gibiydi. "Bu, Caroline'in hiç hoşuna gitmeyecek."

"Ona söyleme o zaman," dedim.

"Caroline'i tanıyorsun ve hiçbir konuda birbirimize yalan söylemeyiz."

Yüzümü kayıtsız tutmaya çalıştım. Eğer Charles, yaptığı her şeyi karısına açıklamak durumundaysa, bu onun seçimiydi. Ama Caroline'in onu yönetmesine izin vermemeliydi. Kendi seçimini kendisi yapmalıydı. Ama bu durum beni, sanki dişlerimi temizletmek zorunda kalmışım gibi rahatsız etmişti.

"Ona, ekstra bir animatör işi olduğunu söyleyebilirsin. Detayları sormayacaktır." Caroline işimizin iğrenç olduğunu düşünüyordu. Tavukların kafasını kesmek, zombileri diriltmek, ne kadar kabacaydı.

"Bu fahişeyi neden bulmak istiyorsun?"

Sorusunu göz ardı edip başka bir tanesine cevap verdim. Charles, Harold Gaynor hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olacaktı. "Tehlikeli görünen birine ihtiyacım var. Zavallı bir zamparayı, sırf bana asıldı diye vurmak istemiyorum. Tamam mı?"

Charles başıyla onayladı. "Gelirim. Beni tercih etmen, beni gururlandırdı."

Ona cesaret verecek şekilde gülümsedim. Aslında Manny daha tehlikeli ve daha iyi bir destek olurdu. Ama Manny de benim gibiydi. Tehlikeli görünmüyordu. Charles görünüyordu.

Bu gece için iyi bir blöfe ihtiyacım vardı, ateş gücüne değil.

Saatime baktım. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Jean-Claude beni bir saat bekletmişti. Arkama baktım ve Willie'nin bana baktığını gördüm. Hemen bana doğru geldi. Böyle bir gücü, sadece iyi şeyler için kullanırdım.

Bana doğru eğildi ama çok yakın değildi. Charles'a bakıp bir baş hareketi ile selam verdi. Charles da benzer bir hareket yaptı. Bay Sabırlı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Willie.

"Jean-Claude beni görmeye hazır mı, değil mi?"

"Hazır, ben de sana haber vermeye geliyordum. Bu gece birilerini beklediğini bilmiyordum." Charles'a bakıyordu.

"Bir iş arkadaşım."

"O da mı zombi diriltiyor?" diye sordu Willie.

"Evet," dedi Charles. Kahverengi yüzü tepkisizdi. Bakışlarında sessiz bir tehdit vardı.

Willie etkilenmiş gibi görünüyordu. Başıyla onayladı. "Elbette, Jean-Claude'la görüştükten sonra bir zombi işiniz olmalı."

"Evet," dedim. Ayağa kalkıp sessizce Charles ile konuştum ama Willie büyük ihtimalle dediklerimi duymuştu. Yeni ölüler bile, pek çok köpekten daha iyi duyuyordu.

"Olabildiğince çabuk döneceğim."

"Pekâlâ ama yakında eve dönmem gerekiyor," dedi.

Anlıyordum. Dizginleri kısaydı. Bu, kendi hatasıydı ama görünüşe göre, beni ondan daha fazla rahatsız ediyordu. Belki de evlenememenin sebeplerinden birisi de buydu. Taviz verme konusunda çok iyi değildim.

Yirmi Birinci Bölüm

Willie beni bir kapıdan, kısa bir hole götürdü. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, kesilen ses, bir rüya gibi uzaktan geliyordu. Işıklar, klübün loşluğundan sonra çok aydınlık gelmişti. Gözlerimi kırpıştırdım. Willie ışıkta al yanaklı görünüyordu, çok canlı gibi değil de, ölü birisi için sağlıklı duruyordu. Bu gece bir şey ya da birisi ile beslenmişti. Belki istekli bir insan, belki de bir hayvan. Belki.

Soldaki ilk kapının üzerinde 'Müdür Ofisi' yazıyordu. Willie'nin ofisi miydi? Hayır.

Willie kapıyı açıp beni içeri davet etti. Gözleri, önce içerdeki masaya kaydı, sonra dışarıya çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Halılar açık bej ve duvarlar yumurta kabuğu beyazıydı. Karşı duvarın önünde lake bir masa vardı. Parlak siyah bir lamba, masamn üzerinde parlıyordu. Masanın ortasında, mükemmel bir düzgünlükte kurutma kağıdı duruyordu. Üzerinde kâğıt, kâğıt kıskacı ya da başka bir şey yoktu. Sadece Jean-Claude masanın arkasında oturuyordu.

Uzun, soluk ellerini kurutma kağıdının üzerinde kavuşturmuştu. Yumuşak, kıvırcık siyah saçları, gece yarısı mavisi gözleri, beyaz renkli, garip, kol düğmeleri açık gömleği ile,

bir çizim gibi, mükemmel bir hareketsizlikte oturuyordu. Islak bir rüya gibi güzeldi ama gerçek değildi. Sadece mükemmel görünüyordu. Bunu gayet iyi biliyordum.

Sol duvarda iki kahverengi, metal dosya dolabı vardı. Siyah deri bir kanepe duvarın geri kalanın kaplıyordu. Kanepenin üzerinde yağlı boya bir resim vardı. St. Louis'in 1700'lerden kalma bir görüntüsü. Göçmenler nehirden aşağıya, düz sallarla geliyordu. Son bahar güneşi, kalındı. Çocuklar koşup oynuyordu. Bu, odadaki hiçbir şeye uymuyordu.

"Senin resmin mi?" diye sordum.

Başıyla hafifçe onayladı.

"Resim yapabildiğini bilmiyordum."

O zaman gülümsedi, dişlerini göstermedi, sadece güzel dudaklarını genişletmişti. Eğer vampirler için bir GQ* olsaydı, Jean-Claude onların kapak modeli olurdu.

"Masa ve kanepe dekorun geri kalanına pek uymamış," dedim.

"Yeniden düzenlemenin tam ortasındaydım," dedi.

Orada oturmuş, bana bakıyordu. "Buluşmayı sen istedin Jean-Claude, hadi bu işi bitirelim."

"Acelen mi var?" sesi azalmıştı, çıplak tene değen kürk gibiydi.

"Evet, var. O yüzden lafı uzatma. Ne istiyorsun?"

Gülümsemesi hafifçe genişledi. Gözlerini yere indirdi. Neredeyse çekiniyormuş gibiydi. "Sen benim insan hizmetkârımsın, Anita."

Adımı kullanmıştı. Bu kötüye işaretti. "Hayır, değilim," dedim.

"İki izimi taşıyorsun, sadece iki tane daha kaldı." Yüzü hâlâ hoş görünüyordu, çok güzeldi. Yüz ifadesi söylediklerine hiç uymuyordu.

---

* GQ: Gentleman's Quarterly: Bir tür erkek dergisi.

"Eee, ne olmuş?"

İç çekti, "Anita..." cümlenin ortasında durup ayağa kalktı. Masanın etrafından dolaştı. "Şehrin Efendisi olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?" Yarı oturur şekilde masaya yaslandı. Gömleği açılıp göğsünün büyük kısmını ortaya çıkarttı. Görünen göğüs ucu küçük ve sertti. Haç şeklindeki yara izi, bu kadar soluk bir mükemmelliğe bir hakaretti.

Çıplak göğsüne bakıyordum. Ne kadar utanç verici. Gözlerine bakıp kızarmamaya çalıştım. Aman ne güzel.

"Benim insan hizmetkârım olmanın başka kazançları da var, *ma petite*." Göz bebekleri gözünün tamamını kaplamıştı, insanı içine çeken bir siyahlıktaydı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Yalan söyleme, *ma petite*. Arzunu hissedebiliyorum." Dili dudaklarında dolaştı. "Tadını alabiliyorum."

Harika, sadece harika. Ne hissettiğinizi hisseden birisi ile nasıl tartışabilirdiniz? Cevap: Tartışma, hemfikir ol. "Pekâlâ, seni istiyorum. Bu, seni mutlu etti mi?"

Gülümsedi. "Evet." Tek kelime ama aklımın içinde akıp söylemediği şeyler fısıldadı. Karanlıktaki fısıltılardı.

"Pek çok erkeği istiyorum ama bu onlarla yatmam gerektiği anlamına gelmiyor."

Yüzü gevşemişti, gözleri insanı içine çeken havuzlara benziyordu. "Sıradan istek kolayca yenilebilir," dedi. Alımlı bir hareketle ayağa kalktı. "Aramızdaki şey sıradan değil, *ma petite*. İstek değil, arzu." Bana doğru yöneldi, soluk eli bana doğru uzanmıştı.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Korkudan değildi. Zihinsel oyun olduğunu da zannetmiyordum. Gerçekti. Arzu, diye adlandırmıştı, belki de öyleydi. "Yapma," sesim hırıltılı, fısıltı halinde çıkmıştı.

O, tabii ki durmadı. Parmakları yanağımın köşesinde dolaşıyor, belli belirsiz değiyordu. Teni, tenime değiyordu. On-

dan uzaklaştım, derin, titreten bir nefes almak zorundaydım. İstediğim kadar sert görünebilirdim, rahatsızlığımı hissedebiliyordu. Rol yapmanın bir anlamı yoktu.

Bana dokunduğu yerlerde, kalıcı bir his bırakıyordu. Konuşurken yere bakıyordum. "Mümkün olabilecek faydaların farkındayım, Jean-Claude, gerçekten. Ama yapamam. Yapmam." Gözlerine baktım. Yüzünde korkunç bir boşluk vardı. Bir dakika önceki yüzdü ama insanlık kıvılcımı, hayat, gitmişti.

Kalbim yeniden atmaya başlamıştı. Bunun seksle bir ilgisi yoktu. Korkuyordum. Korkuyla çok ilgisi vardı.

"İstediğin gibi olsun, benim küçük animatörüm. Sevgili olsak da, olmasak da, bu benim için ne olduğunu değiştirmez. Sen benim, insan hizmetkârımsın."

"Hayır," dedim.

"Sen benimsin, Anita. İstesen de, istemesen de, benimsin."

"Gördün mü, Jean-Claude, işte beni kaybettiğin yer burası. Önce beni baştan çıkartmaya çalışıyorsun, bunun hoş bir yanı var. Sonra bu işe yaramayınca, tehditler savurmaya başlıyorsun."

"Bu bir tehdit değil, *ma petite*. Bu gerçek."

"Hayır, değil. Ve bana, *ma* sikilmiş *petite* demekten vazgeç."

Buna gülümsedi.

Benimle eğlenmesini istemiyordum. Korkunun yerini hızlı bir şekilde kızgınlık aldı. Kızgınlığı seviyordum. Beni aptal ve cesur yapıyordu. "Sik."

"Bunu zaten teklif etmiştim." Sesi karnımın içinde bir şeyleri gerdi.

Sıcaklığın bastığını hissederek kızardım. "Lanet olsun, Jean-Claude, lanet olsun."

"Konuşmamız gerek, *ma petite*. Sevgili olsak da, olmasak da, hizmetkâr olsak da, olmasak da."

"Konuş o zaman. Bütün gece bekleyemem."

İç çekti. "Durumu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Kolay olmasını istiyorsan, başka birisini seçmeliydin."

Başıyla onayladı. "Çok doğru. Lütfen, otur." Geri gidip masasına dayandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O kadar zamanım yok," dedim.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Bu işi konuşarak çözeceğimiz konusunda anlaşmıştık, *ma petite*."

"Saat on birde buluşma konusunda da anlaşmıştık. Bir saati boşa harcayan sendin, ben değil."

Gülümsemesi neredeyse acıydı. "Pekâlâ. Sana... kısa bir versiyonunu anlatacağım."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Bana uyar."

"Ben şehrin yeni efendisiyim. Nikolaos hayattayken güçlerimi gizlemem gerekiyordu. Bu işi çok iyi yapmışım. Benim Şehrin Efendisi olacak kadar güçlü olmadığımı düşünenler var. Bana meydan okuyorlar. Bana karşı kullandıkları şeylerden biri de sensin."

"Nasıl?"

"Senin itaatkârsızlığın. Kendi insan hizmetkârımı bile yönetemiyorsam, şehri ve çevresindeki vampirleri nasıl yönetebilirim?"

"Benden ne istiyorsun?"

O zaman gülümsedi, geniş, kendisine has, dişlerine gösteren gülüşü. "Benim insan hizmetkârım olmanı istiyorum."

"Hayatta olmaz, Jean-Claude."

"Üçüncü izi sana zorla verebilirim, Anita." Söylerken tehdit yoktu, sadece gerçeği dile getiriyordu.

"İnsan hizmetkârın olmaktansa, ölmeyi tercih ederim." Başvampirler yalanın kokusunu alabilirler. Bunu içtenlikle söylediğimi biliyordu.

"Neden?"

Ağzımı açıp açıklamaya başlıyordum ama yapmadım. An-

layamazdı. Aramızda iki metre mesafe yoktu ama sanki kilometrelerce uzaktık. Kilometrelerce genişlikte bir uçurum. Bu açıklığa bir köprü kuramazdık. O yürüyen bir cesetti. Canlı bir adamken her neyse, o artık gitmişti. O Şehrin Efendisi'ydi ve bu, insanlığa hiçbir şekilde yakın değildi.

"Eğer bu konuyu zorlarsan seni öldürürüm," dedim.

"Bunu gerçekten söylüyorsun." Sesinde şaşkınlık vardı. Bir kız yüzyıllarca yaşamış bir vampir, her zaman şaşırtamazdı.

"Evet."

"Seni anlamıyorum, *ma petite*."

"Biliyorum," dedim.

"Benim hizmetkârımmış gibi yapamaz mısın?"

Bu, garip bir soruydu. "Gibi yapmak ne demek?"

"Birkaç buluşmaya gelebilirsin. Yanımda, silahların ve ününle durusun."

"Cellat'ı arkanda istiyorsun." Ona bir süre baktım. Biraz önce söylediği şeyin gerçek dehşeti kafamda yüzmeye başlamıştı. "İlk iki izin kaza olduğunu zannediyordum... Paniğe kapıldığını zannetmiştim. En başından beri izleri bana vermeyi planlıyordun değil mi?"

Sadece gülümsedi.

"Cevap ver bana, seni orospu çocuğu."

"Eğer şartlar uygun olursa, böyle bir şey yapmaya karşı çıkamazdım."

"Karşı çıkamaz mıydın!" Neredeyse bağırıyordum. "Sen, soğukkanlı bir şekilde beni insan hizmetkârın olarak seçtin! Neden?"

"Sen Cellat'sın."

"Lanet olsun, bu ne demek?"

"Seni yakalayan vampir olmak çok etkileyici bir durum."

"Beni yakalayamadın."

"Eğer uslu durursan, diğerleri öyle düşünebilir. Sadece sen ve ben rol yaptığını biliriz."

Başımı iki yana salladım. "Senin oyununu oynamayacağım, Jean-Claude."

"Bana yadım etmeyecek misin?"

"Aynen öyle."

"Sana ölümsüzlük sundum. Vampir olmanın tavizlerini yaşamadan, hem de. Sana kendimi teklif ettim. Yıllar boyunca, böyle bir şeyin teklif edilmesi için her şeyini verecek pek çok kadın oldu."

"Seks, sekstir, Jean-Claude. Hiç kimse o kadar iyi olamaz."

Hafifçe gülümsedi. "Vampirler değişiktir, *ma petite*. Eğer bu kadar inatçı olmasaydın, ne kadar değişik olduğunu öğrenebilirdin."

Gözlerinden başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Bakışları çok mahremdi. Olasılıklarla doluydu.

"Senden istediğim bir tek şey var," dedim.

"Nedir, *ma petite*?"

"Pekâlâ iki şey. İlki, bana *ma petite* demekten vazgeç; ikincisi, beni bırak. Şu lanet izleri sil."

"İlk isteğini yerine getirebilirim, Anita."

"Ya ikincisi?"

"İstesem bile yapamam."

"Yani yapmıyorsun," dedim.

"Yani yapmıyorum."

"Benden uzak dur, Jean-Claude. Benden uzak dur, yoksa seni öldürürüm."

"Yıllar boyunca pek çok insan bunu denedi."

"Kaçının on sekiz leşi vardı."

Gözleri biraz açıldı. "Hiçbirinin. Macaristan'da bir adam dört tane öldürdüğüne yemin ediyordu."

"Ona ne oldu?"

"Boğazını parçaladım."

"Bunu iyi anla, Jean-Claude. Boğazımın parçalanmasını tercih ederim. Sana teslim olmaktansa, seni öldürmeye çalı-

şırken ölmeyi tercih ederim." Ona bakıyordum, söylediklerimi anlayıp anlamadığını görmeye çalışıyordum. "Bir şey söyle."

"Söylediklerini duydum. Onları içtenlikle söylediğini biliyorum." Birden tam önümde duruyordu. Hareket ettiğini görmemiştim, zihnini kafamın içinde hissetmemiştim. Bir anda önümde belirmişti. Sanırım nefesim kesilmişti.

"Beni gerçekten öldürebilir misin?" Sesi, yara üzerindeki ipek gibiydi, hafif bir acı veren bir nezaket. Seks gibi. Kafatasımın içine sürünen kadife gibiydi. Korku vücudumu parçalarken bile, iyi hissediyordum. Has siktir. Hâlâ bana sahip olabilirdi. Hâlâ beni alaşağı edebilirdi. Böyle olmamalıydı.

Masmavi gözlerine baktım. "Evet," dedim.

İçtenlikle söylemiştim. Gözlerini bir kere kırptı, zarifçe geri çekildi. "Sen, gördüğüm en inatçı kadınsın," dedi. Sesinde oyun yoktu. Bu, düz bir beyandı.

"Bu, bana yaptığın en güzel komplimandı."

Karşımda duruyordu, elleri yanlardaydı. Çok hareketsiz duruyordu. Yılanlar ya da kuşlar da hareketsiz durabilirlerdi ama yılanın bile bir canlılık hissi vardı, harekete geçmeyi bekleyen bir canlılık hissi olurdu. Jean-Claude, orada, hiçbir his olmadan duruyordu. Gözlerimin bana gösterdiklerine rağmen, yok olmuştu. Orada değildi bile. Ölüler hiç ses çıkartmıyordu.

"Yüzüne ne oldu?"

Kendimi durduramadan, şişmiş yanağına dokundum.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

"Sana kim vurdu?"

"Neden, gidip sen de onu mu döveceksin?"

"Benim hizmetkârım olmanın faydalarından bir tanesi de, benim korumamdır."

"Senin korumanı istemiyorum, Jean-Claude."

"Senin canını yakmış."

"Ve ben de kasıklarına bir silah soktum ve ona bildiği her şeyi anlattırdım," dedim.

Jean-Claude gülümsedi. "Gerçekten öyle mi yaptın?"

"Silahı hayalarına dayadım, tamam mı?"

Gözleri parlamaya başladı. Kahkaha, yüzünden geçip dudaklarının arasından fırladı. İçtenlikle gülüyordu.

Gülüşü şeker gibiydi: Tatlı ve bulaşıcı. Eğer Jean-Claude'un gülüşünü şişeleyebilseydiniz, şişmanlatıcı bir şey olacağından emindim. Ya da orgazm edici.

"*Ma petite, ma petite*, sen gerçekten harikasın."

Ona bakıyordum, harika, dokunulabilir kahkahasının etrafımda dönmesine izin vermiştim. Biri size kahkahalarla gülerken ağırbaşlı olmak zordu. Ama bir şekilde becerdim.

Çıkarken söylediğim son şey, onu daha da fazla güldürmüştü. "Bana, *ma petite*, demeyi kes."

Yirmi İkinci Bölüm

Klübün gürültüsüne geri döndüm. Charles beni masanın yanında bekliyordu, oturmuyordu. Rahatsız görünüyordu. Bir şeyler yanlış mı gitmişti?

Büyük elleri birbirine geçmişti. Koyu renkli yüzü neredeyse acı içinde büzülmüştü. Tanrı acıyıp Charles'ı iri ve kötü bir görüntü ile donatmıştı çünkü içi şeker gibiydi. Eğer Charles'ın cüssesi ve gücüne ben sahip olsaydım, kesinlikle bir kabadayı olurdum. Bu, bir şekilde üzücüydü ve hiç adil değildi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Caroline'i aradım," dedi.

"Ve?"

"Bebek bakıcısı hastalanmış ve Caroline de hastaneye çağırılmış. O işe giderken birinin Sam'e bakması gerekiyor."

"Hı-hı," dedim.

"Tenderloin'e gidiş yarını bekleyemez mi?" Bunu söylerken hiç de sert görünmüyordu.

Başımı iki yana salladım.

"Oraya yalnız gitmeyeceksin, değil mi?" dedi Charles.

Dağ gibi adama bakıp iç çektim. "Bekleyemem, Charles."

"Ama Tenderloin." Sanki o kelimeyi söylerse, pezevenk ve fahişelerden oluşan bir bulutu üzerimize yığacakmış gibi, fi-

sıltıyla söylemişti. "Oraya geceleyin yalnız gidemezsin."

"Daha kötü yerlerde gittim, Charles. Bana bir şey olmaz."

"Hayır, seni oraya yalnız yollayamam. Caroline başka bir bebek bakıcısı bulabilir ya da hastaneye hayır diyebilir." Bunu söylerken gülümsüyordu. Arkadaşlarına yardım etmekten hep mutluluk duyardı. Caroline ona, bu yüzden cehennem hayatı yaşatırdı. En kötüsü, artık Charles'ı yanımda istemiyordum. Sert görünmekten daha fazlası gerekiyordu.

Ya Gaynor, Wanda ile konuştuğum için peşime düşerse? Ya Charles'ı görür ve onun da işe karıştığını düşünürse? Hayır. Charles'ı tehlikeye atmak bencillik olurdu. Dört yaşında bir oğlu vardı ve bir de karısı.

Harold Gaynor, Charles'ı akşam yemeğinde çiğ çiğ yerdi. Onu bu işe dahil edemezdim. O iri, dost canlısı, insanları mutlu etmeye meraklı bir ayıydı. Sevgi dolu, insanın kucaklayası gelen bir ayı. Destek olarak bir oyuncak ayıya ihtiyacım yoktu. Gaynor'un bize yollayabileceklerini karşılayabilecek birisine ihtiyacım vardı.

Aklıma bir fikir gelmişti.

"Evine git, Charles. Yalnız gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Kararsız görünüyordu. Belki bana inanmadığı içindi. Ama ne güzel. "Anita, emin misin? Seni ekip gidemem."

"Hadi, Charles. Yanıma destek alacağım."

"Bu saatte kimi bulabilirsin?"

"Sorun yok. Evine, oğluna git."

Kararsız ama rahatlamış görünüyordu. Tenderloin'e gitmeyi gerçekten istemiyordu. Belki de Caroline'in kısa dizginleri, onun tam istediği, ihtiyacı olduğu şeylerdi. Gerçekten yapmak istemediği şeyler için bir bahane. Evlilik için ne temel ama.

Ama hey, eğer bir şey işe yarıyorsa, onu kurcalamamak gerekiyordu.

Charles pek çok özür dileyerek gitti. Ama gittiğine sevindi-

ğini biliyordum. Gittiğine sevindiğini hatırlasam iyi olacaktı.

Ofis kapısını tıklattım. Ses yoktu. "İçeri gel, Anita," dedi ardından.

Ben olduğumu nereden biliyordu? Sormadım. Bilmek de istemiyordum.

Jean-Claude, büyük bir hesap defterinin içindeki rakamları inceliyor gibiydi. Hesap defteri, sarı sayfaları ve solmuş mürekkepli yazıları ile antika gibi görünüyordu. Bob Crachit* Noel arifesinde buna benzer bir hesap defterini karalıyor olmalıydı.

"Bir gecede iki ziyaret ayrıcalığını neye borçluyum?" diye sordu.

Ona bakarken kendimi çok aptal hissediyordum. Bütün bu zamanı ondan uzak kalmak için geçirmiştim. Şimdi iz sürmek için bana eşlik etmesi için onu davet mi edecektim? Ama bu bir taşla iki yarasayı avlamamı sağlayabilirdi. Bu, Jean-Claude'un hoşuna giderdi ve onun bana gerçekten kızmasını istemiyordum. Ve eğer Gaynor, Jean-Claude'un peşine takılmaya kalkarsa, ben paramı Jean-Claude'a yatırırdım.

Birkaç hafta önce Jean-Claude da aynısını bana yapmıştı. Beni vampir şampiyonu olarak seçmişti. Beni üç başvampir öldürmüş bir canavarın önüne atmıştı. Ve benim Nikolaos'u alt edeceğimi öngörmüştü. Alt etmiştim ama güçbela.

Kısasa kısas. Ona hoş bir şekilde gülümsedim. Bu kadar çabuk karşılık verebildiğime sevinmiştim.

"Benimle Tenderloin'e gelmek ister misin?"

Gözlerini kırptı ve sanki gerçek bir insanmış gibi yüzünü şaşkınlık kapladı. "Ne için?"

"Üzerinde çalıştığım dava için bir fâhişeyi sorgulamam gerek. Desteğe ihtiyacım var."

"Destek mi?"

---

* Bob Crachit: Charles Dickens'ın 'Bir Noel Şarkısı' hikâyesinden bir karakter.

"Benden daha tehlikeli görünen bir desteğe ihtiyacım var. Sen tanıma uyuyorsun."

Mutluğunu gösterir şekilde gülümsedi. "Koruman olacağım."

"Bana yeterince sıkıntı verdin, değişiklik olsun diye bir iyilik yapıver."

Gülümsemesi yok oldu. "Bu değişikliğin sebebi nedir, *ma petite*?"

"Desteğim bebeğine bakmak için evine gitmek zorunda kaldı."

"Ve eğer ben de gelmezsem?"

"Yalnız giderim," dedim.

"Tenderloin'e mi?"

"Evet."

Bir anda masasının yanında belirmişti, bana doğru geliyordu. Kalktığını görmemiştim.

"Şunu yapmayı kes."

"Neyi yapmayı?"

"Hareket ettiğini görmemem için zihnimi bulandırmayı."

"Bunu yapabildiğim kadar çok yaparım, *ma petite*, sadece yapabildiğimi göstermek için."

"Ne demek şimdi bu?"

"Sana izleri verirken, senin üzerindeki gücümün büyük bir kısmından vazgeçmiş oldum. Bana kalan küçük ayrıcalıklar üzerinde çalışmaya devam ediyorum." Neredeyse önümde duruyordu. "Kim ya da ne olduğumu unutmaman için."

Mavi, mavi gözlerinin içine baktım. "Senin yürüyen bir ölü olduğunu asla unutmam."

Yüzünden tanımlayamadığım bir ifade geçti. Acı olabilirdi. "Hayır, gözlerinden ne olduğumu görebiliyorum." Sesini neredeyse bir fısıltıya alçaltı ama baştan çıkartıcı değildi. İnsancaydı. "Gözlerin, gördüğüm en temiz ayna, *ma petite*. Ne zaman kendimmiş gibi davranmaya başlasam. Ne zaman ha-

yatta olduğumu zannetmeye başlasam. Tek yapmam gereken yüzüne bakıp gerçeği görmek."

Ne dememi bekliyordu? Özür dilerim, senin bir vampir olduğun gerçeğini göz ardı etmeye çalışacağım. "Öyleyse beni niye etrafında tutuyorsun?" diye sordum.

"Belki Nikolaos'un da böyle bir aynası olsaydı, öyle bir canavara dönüşmezdi."

Ona baktım. Haklı olabilirdi. O zaman, beni insan hizmetkârı olarak seçmesi, neredeyse soylu bir davranıştı. Neredeyse soylu. Ah, kahretsin. Şehrin lanet olası Efendisi'ne acımaya başlamayacaktım. Ne şimdi, ne de başka bir zaman.

Beraber Tenderloin'e gidiyorduk. Pezevenkler dikkatli olun. Yanımda Şehrin Efendisi'ni destek olarak getiriyordum. Bu, karıncaları öldürmek için, termonükleer silah taşımak gibi bir şeydi. Aşırı güç her zaman benim uzmanlığım olmuştu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Tenderloin 1800'lerde Nehirkıyısı'nın fuhuş merkeziydi. Ama Tenderloin de, St. Louis'in diğer bölümleri gibi, şehir içine doğru taşınmıştı. Washington'dan aşağıya inip, Fox Theater'ı geçince, turneye çıkmış Broadway kumpanyalarının neşeli müziğini duyabilirdiniz. Washington'dan devam edip St. Louis'in Batı sınırına ulaşırsanız, Tenderloin'in yeniden dirilmiş kalıntıları ile karşılaşırdınız.

Gece sokaklar, neon ışıkları, parlamalar, yanıp sönmeler ve nabız gibi atan, renklerle kaplıydı. Bir çeşit pornografik karnavala benziyordu. Tek eksiği, boş yerlerden birine koyulabilecek bir güç testi idi. Çıplak insan şekillerinde pamuk helva satabilirlerdi. Babaları hoşça vakit geçirirken çocuklar da neşe içinde oynayabilirdi. Annelerin bilmesine hiç gerek yoktu.

Jean-Claude arabada, yanımda oturuyordu. Yol boyunca çok sessizdi. Arada, hâlâ orada olup olmadığından emin olmak için dönüp bakıyordum. İnsanlar ses çıkartır. Konuşmak, geğirmek ya da bunun gibi aleni şeylerden bahsetmiyorum. Ama kural gereği, insanlar ses çıkartmadan oturamazlar. Kıpırdanırlar, elbiseler, oturdukları yere sürter, nefes alış verişleri duyulur, dudaklarını ıslatırlar, bu ıslak, sesiz bir hareket-

tir ama bir gürültü yapar. Yolda giderken Jean-Claude bunlardan hiçbirini yapmadı. Gözlerini bile kırpmadığına yemin edebilirim. Yaşayanölü, yuppi.

Sessizliğe herhangi biri kadar katlanabilirim, pek çok kadından, hatta erkeklerin çoğundan daha iyiyimdir. Şimdi, sessizliği doldurmak istiyordum. Sadece ses olsun diye konuşmayı istiyordum. Enerji kaybıydı belki ama buna ihtiyacım vardı.

"Orada mısın, Jean-Claude?"

Boynunu döndürdü, beraberinde başını da. Gözleri parlıyordu, koyu renkli bir cam gibi neonları yansıtıyordu. Has siktir.

"Karşılaştığım, neredeyse bütün vampirlerden daha iyi insan taklidi yapıyordun. Bu doğaüstü saçmalık da nereden çıktı şimdi?"

"Saçmalık mı?" dedi, sesi yumuşaktı.

"Evet, neden beni ürkütmeye çalışıyorsun?

"Ürkütmek mi?" diye sordu ve sesi arabayı doldurdu. Sanki kelimenin tamamen ayrı bir anlamı vardı.

"Yapma şunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Sorulara soruyla cevap vermeyi."

Gözlerini bir kere kırptı. "Çok özür dilerim, *ma petite* ama dışarısını hissedebiliyorum."

"Dışarısını hissetmek mi? Bu da ne demek?"

Arkasına yaslandı. Boynunu ve başını koltuğa dayadı. Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Burada çok fazla hayat var."

"Hayat mı?" Şimdi aynı şeyi bana yaptırmaya başlamıştı.

"Evet," dedi. "Onların ileri-geri koşuşturmalarını hissedebiliyorum. Küçük yaratıklar, ümitsizce aşkın, acının, kabullenmenin ve hırsın peşindeler. Burada çok fazla hırs var ama çoğunlukla, acı ve aşk."

"Bir fahişeye aşk için gelmezsin. Seks için gelirsin."

Koyu renk gözleri ile bana bakmak için kafasını çevirdi. "Pek çok insan, bu ikisini birbirine karıştırır."

Yola baktım. Ensemdeki tüyler dikilmişti. "Bu gece beslenmedin, değil mi?"

"Vampir uzmanı olan sensin. Söyleyemiyor musun?" Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. Boğuk ve kalındı.

"Biliyorsun, sen olunca anlayamıyorum."

"Sanırım güçlerime iltifat ediyorsun."

"Seni buraya avlanman için getirmedim," dedi. Sesim kendinden emin, hatta biraz yüksek çıkmıştı. Kalbim kafamın içinde ötüyordu.

"Bu gece avlanmamı yasaklıyor musun?" diye sordu.

Bunu birkaç dakika düşündüm. Park yeri bulabilmek için bir tur daha atacaktık. Onun bu gece avlanmasını yasaklar mıydım? Evet. Cevabı biliyordu. Bu bir şaşırtma sorusuydu. İşin kötüsü, ben şaşırtmacayı göremiyordum.

"Bu gece burada avlanmamanı istiyorum," dedim.

"Bana bir sebep ver, Anita."

Onu uyarmadan bana Anita demişti. Kesinlikle bir şeyin peşindeydi. "Çünkü seni buraya ben getirdim. Eğer ben olmasaydım gelip burada avlanmazdın."

"Yani, bu gece avlandığım kişini sorumluğu senin üzerindeymiş gibi mi hissediyorsun?"

"İsteksiz insan kurbanlar almak yasadışıdır," dedim.

"Evet, öyle."

"Cezası ölümdür," dedim.

"Senin elinden."

"Eğer bu eyalette yaptıysan, evet."

"Onlar sadece pezevenkler, fahişeler, eşlerini aldatan erkekler. Seni neden ilgilendirsinler, Anita?"

Daha önce, bana iki kere üst üste Anita dediğini hiç zannetmiyordum. Bu kötüye işaretti. Gri Kedi Kulübü'ne bir

blok kala, bir araba yola çıktı. Ne şans. Novamı onun çıktığı yere park ettim. Araba yanaştırmak, yapabildiğim en iyi şey değildi ama neyse ki, çıkan araba benimkinin iki katıydı. İleri-geri manevra yapacak çok alan vardı.

Araba kaldırım kenarına iyice yanaşıp trafikten uzaklaşınca, motoru durdurdum. Jean-Claude koltuğunda yayılmış, bana bakıyordu. "Sana bir soru sordum, *ma petite*, bu insanlar seni neden ilgilendiriyor?"

Emniyet kemerimi açıp ona baktım. Işık ve gölge oyunları, neredeyse bütün vücudunu karanlığa gömmüştü. Altın renkli bir bant yüzünü aydınlatıyordu. Çıkık elmacık kemikleri soluk teninde çok belirgin duruyordu. Dişlerinin uçları dudaklarının arasından görünüyordu. Gözleri, mavi neon gibi parlıyordu. Gözlerimi kaçırıp konuşurken direksiyona baktım.

"Bu insanlara kişisel bir ilgim yok, Jean-Claude ama onlar birey. İyi, kötü ya da ilgisiz, hepsi canlı ve hiç kimsenin onların hayatlarını keyfe keder söndürmeye hakkı yok."

"Yani sen hayatın kutsallığına bağlısın, öyle mi?"

Başımla onayladım. "Ona ve her bireyin özel olduğuna inanmama. Her ölüm çok değerli bir şeyin kaybıdır ve yeri doldurulamaz." Son kelimeleri söylerken ona baktım.

"Daha önce öldürdün, Anita. Yeri doldurulamayacak bir şeyi yok ettin."

"Benim de yerim doldurulamaz," dedim. "Hiç kimsenin beni öldürmeye de hakkı yok."

Akışkan bir hareketle doğruldu ve sanki gerçekliği etrafında topladı. Neredeyse arabanın içinde akan zamanı bile hissedebiliyordum, ses duvarının patlaması gibiydi ama kulaklarımda değil, başımın içindeydi.

Jean-Claude orada otururken, insan gibi görünüyordu. Soluk tenine bir şekilde renk gelmişti. Kıvırcık saçları güzelce taranmış ve şekillendirilmişti; zengin görünüyordu, insanın

dokunası geliyordu. Gözleri gece yarısı mavisiydi. Bir anda yeniden insanlaşmıştı.

"Yüce İsa," diye fısıldadım.

"Ne oldu, *ma petite?*"

Başımı iki yana salladım. Eğer nasıl yaptığını sorarsam, sadece gülümserdi. "Bütün bu sorular neden, Jean-Claude? Neden benim hayat görüşümle bu kadar ilgileniyorsun?"

"Sen benim insan hizmetkârımsın." Benim otomatik karşı çıkışımı durdurmak için elini kaldırdı. "Seni insan hizmetkârım yapma işlemine başladım ve seni daha iyi anlamak istiyorum."

"Sokaktaki insanlara yaptığın gibi, benim de duygularımı... koklayamıyor musun?"

"Hayır, *ma petite.* Senin arzunu hissedebiliyorum. O kadar. İzlerimi verip seni hizmetkârım yaptığım zaman bu gücümden feragat ettim."

"Beni okuyamıyor musun?"

"Hayır."

Bunu öğrenmem iyi olmuştu. Jean-Claude'un bunu bana söylemesine gerek yoktu. Öyleyse neden söylemişti? Hiçbir şeyi karşılıksız vermezdi. Kuklaya bağlı iplikleri göremiyordum bile. Başımı iki yana salladım. "Bu gece sadece beni kolla. Ben söylemedikçe birine hiçbir şey yapma, tamam mı?"

"Hiçbir şey mi?"

"Bize zarar vermediği sürece, hiç kimseye zarar verme."

Başıyla onayladı, yüzü çok ciddiydi. Peki neden o karanlılık aklının bir köşesinden bana güldüğü hissine kapılmıştım? Şehrin Efendisi'ne emirler yağdırıyordum. Sanırım bu komikti.

Kaldırımdaki gürültü çok yoğundu. Her binadan bangır bangır müzik sesi geliyordu. Şarkıların hiçbiri aynı değildi ama hepsinin sesi yüksekti. Yanıp sönen ışıklı tabelalarda, 'Kızlar, Kızlar, Kızlar. Üstsüz' yazıyordu. Pembe kenarlı bir

tabela, 'Rüyalarımızın kadını ile, o çırılçıplakken konuşun," diyordu. Ayyy.

Uzun boylu, ince bir zenci kadın bize doğru geldi. Üzerindeki mor şort, o kadar kısaydı ki, tanga bikiniye benziyordu. Siyah file çorapları bacaklarını ve baldırlarını örtüyordu. Tahrik ediciydi.

İkimizin arasında bir yerde durdu. Gözleri ikimizin üzerinde dolaştı. "Hanginiz yapacak, hanginiz seyredecek?

Jean-Claude ile birbirimize baktık. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Üzgünüm, biz Wanda'yı arıyoruz," dedim.

"Burada çok fazla isim var," dedi. "Bu Wanda'nın yaptığı her şeyi, hem de ondan daha iyi yaparım." Jean-Claude'a çok yaklaştı, neredeyse dokunuyordu. Jean-Claude, onun elini kendisininkinin içine aldı ve yavaşça dudaklarına doğru kaldırdı. Bunları yaparken gözleri benim üzerimdeydi.

"Sen yapıyorsun," dedi kız. Sesi boğazından geliyordu, seksileşmişti. Ya da belki bu, Jean-Claude'un kadınlar üzerindeki etkisiydi.

Kadın ona sırnaştı. Teni, Jean-Claude'un beyaz, dantelli gömleğinin yanında çok koyu görünüyordu. Tırnaklarını parlak mora boyamıştı, paskalya yumurtası gibiydi.

"Araya girdiğim için özür dilerim ama bütün geceyi burada geçiremeyiz," dedim.

"Aradığın bu değil yani," dedi.

"Hayır," dedim.

Jean-Claude kızın kollarını dirseklerinin altından kavradı ve onu itti. Kız ona biraz daha dokunabilmek için çabaladı. Kızın elleri, Jean-Claude'un kollarını tuttu, onu kendisine doğru çekmeye çalışıyordu. Jean-Claude hiç zorlanmadan onu uzak tuttu. İsterse bir kamyonu bile hiç zorlanmadan itebilirdi.

"Seninle bedava da yatarım," dedi kız.

"Ona ne yaptın?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

İnanmamıştım. "Hiçbir şey ve seninle bedavaya yatmak mı istiyor?" Açık sözlülük doğal yeteneklerimden bir tanesiydi. Jean-Claude'un bunu duyduğundan emin oldum.

"Olduğun yerde kal."

"Bana susmamı söyleme."

Kız olduğu yerde duruyordu. Elleri yanına düşmüştü, hareketsizdi. Jean-Claude bana bakmıyordu bile.

Jean-Claude ellerini çekti. Kız hareket bile etmedi. Jean-Claude, kızın yanından, sanki kaldırımdaki bir çatlakmış gibi geçti. Koluma girmeye kalkınca izin verdim. Fahişeye baktım, hareket etmesini bekliyordum.

Kızın düz, neredeyse çıplak sırtı titredi. Omuzları sarktı. Başını geriye atıp derin ve titrek bir nefes çekti.

Jean-Claude kibarca beni yola doğru çekti, eli kolumdaydı. Fahişe dönüp bizi gördü. Gözleri tereddüt bile etmedi. Bizi tanımıyordu.

O kadar zor yutkundum ki, canım yandı. Jean-Claude'un elinden kurtuldum. Bana karşı çıkmadı. Onun için iyi bir seçimdi.

Bir mağaza vitrinine yaslandım. Jean-Claude önümde durdu, aşağıya, bana doğru bakıyordu. "Ona ne yaptın?"

"Sana söyledim, *ma petite*, hiçbir şey."

"Bana öyle deme. Onu gördüm, Jean-Claude. Bana yalan söyleme."

Bir çift adam, yanımıza geldi, vitrine bakıyorlardı. El ele tutuşmuşlardı. Vitrine bakınca, yüzümün kızardığını hissettim. Kamçılar, deri maskeler, destekli kelepçeler ve adını bilmediğim başka şeyler vardı. Birisi, ötekine doğru eğilip bir şeyler fısıldadı. Diğeri güldü. Biri beni bakarken yakaladı. Gözlerimiz kesişti, hemen başka tarafa baktım. Buralarda göz teması tehlikeli olabilirdi.

Kızarmıştım ve bundan nefret ediyordum. İki adam uzaklaştılar, el ele tutuşuyorlardı.

Jean-Claude vitrine, Pazar alışverişine çıkmış gibi bakıyordu. Duruşu çok sıradandı.

"O kadına ne yaptın?"

Vitrine dikkatlice baktı. Dikkatini neyin çektiğin anlayamamıştım. "Benim dikkatsizliğim *ma*... Anita. Tamamen benim suçum."

"Senin suçun olan ne?"

"İnsan hizmetkârım yanımda olduğu zaman, benim... güçlerim de gelişiyor." Bana baktı. Gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Sen yanımdayken, benim de güçlerim artıyor."

"Bekle, yani bir cadının beslemesi gibi mi?"

Başını yana yatırdı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Evet, ona çok yakın. Cadılık hakkında bir şeyler bildiğini bilmiyordum."

"Kötü bir çocukluk geçirdim," dedim. Bu önemli konudan uzaklaşmak istemiyordum. "Yani insanları gözlerinle etkileme gücün, ben yanmdayken daha da artıyor. Sen istemeden harekete geçecek kadar güçleniyor. O fahişeyi etkin altına aldın."

Başıyla onayladı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sana inanmıyorum."

Omuz silkti, o yapınca çok estetik görünüyordu. "İstediğine inan, *ma petite*. Doğrusu bu."

İnanmak istemiyordum. Çünkü eğer doğruysa, o zaman gerçekten onun insan hizmetkârıydım. Hareketlerimle değil belki ama varlığım öyleydi. Sıcaktan, sırtımdan ter akarken, üşümüştüm. "Has siktir," dedim.

"Evet, böyle de diyebilirsin," dedi.

"Hayır, şimdi bununla başa çıkamam. Yapamam." Ona bakıyordum. "Beraberken sahip olduğumuz güçleri kontrol altında tut, tamam mı?"

"Denerim," dedi.

"Deneme lanet olası, yap."

Dişlerinin ucunu gösterecek genişlikte gülümsedi. "Peki, *ma petite*."

Karnımın içinde panik kaynamaya başlamıştı. Ellerimi yumruk yapmıştım. "Eğer bana bir daha böyle söylersen, sana vuracağım."

Gözleri biraz olsun açıldı, dudakları gerildi. Gülmemeye çalıştığını fark ettim. İnsanların tehditlerimi gülünç bulmasından nefret ederdim.

Baskıcı orospu çocuğunun tekiydi. Ve onun canını yakmak istiyordum. Beni korkuttuğu için canın yakmak istiyordum. Bu isteği anlayabiliyordum, daha önce başkaları da bana böyle hissettirmişti. Şiddete kadar gidebilecek bir histi. Yumuşak bir şekilde eğlenen yüzüne baktım. Karşımdaki küçümseyen piçin tekiydi ama eğer işin sonu şiddete çıkarsa, birimizden biri ölürdü. Böyle bir durumda da, ibre beni gösteriyordu.

Yüzünden neşe akıyordu, geriye kalan ise pürüzsüz, hoş ve kendini beğenmiş bir şeydi. "Ne oldu, Anita?" sesi yumuşak ve imalıydı. Bu, mekânın hareketliği ve sıcaklığında bile sesi ayağını yerde kesip yere geri koyuyordu. Bu, bir yetenekti.

"Beni köşeye sıkıştırma, Jean-Claude. Elimdeki bütün seçenekleri almış olmak istemezsin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Eğer iş, sen ya da ben durumuna gelirse, kendimi seçerim. Bunu hatırla."

Birkaç kalp atışı süresince bana baktı. Sonra gözlerini kırpıp başıyla onayladı. "Öyle yapacağına eminim. Ama şunu da unutma, *ma*... Anita, eğer benim canımı yakarsan, senin de yanar. Ben senin ölümünün acısına dayanıp hayatta kalabilirim. Esas soru *amante de moi*, sen benimkine dayanabilir misin?"

Amante de moi mi? Şimdi bu ne demekti? Sormamaya karar verdim. "Lanet olsun, Jean-Claude, sana lanet olsun."

"Bu, sevgili Anita, sen benimle tanışmadan çok önce oldu zaten."

"Ne demek şimdi bu?"

Gözleri şimdiye kadar olduğu en masum haldeydi. "Ne mi, Anita? Senin kendi Katolik Kilisen bütün vampirleri intihar olarak kabul etmedi mi? Hepimiz otomatik olarak lanetlendik."

Başımı iki yana salladım. "Ben artık, episkopalist oldum ama demek istediğin bu değildi."

Ben öyle diyince güldü. Sesi, ense kökümde sürünen ipek gibiydi. Pürüzsüz ve güzel bir histi ama içinizi titretiyordu.

Ondan uzaklaştım. Onu müstehcen vitrinin önünde bıraktım. Fahişelerin, sahtekârların, müşterilerin arasına karıştım. Bu caddede Jean-Claude'dan daha tehlikeli biri yoktu. Ben onu buraya, beni koruması için getirmiştim. İşte buna gülünürdü. Komikti. Müstehcendi.

On beş yaşından daha büyük olamayacak, genç bir adam beni durdurdu. Üzerinde yelek vardı, yeleğin içine bir şey gitmemişti, yırtık kot giyiyordu. "İlgilenir misin?"

Benden biraz uzundu. Gözleri maviydi. Arkasındaki iki oğlan bize bakıyordu.

"Buraya pek kadın gelmez," dedi.

"Sana inanıyorum." Çok genç görünüyordu. "Tekerlekli Sandalyeli Wanda'yı nerede bulabilirim?"

"Bu hatun, sakat seviyor, Yüce İsa," dedi arkadaki oğlanlardan biri.

Onunla aynı fikirdeydim. "Nerede?" Elimde bir yirmilik tutuyordum. Bilgi için çok fazla paraydı ama bunu ona verirsem, belki bu gece eve erken giderdi. Belki eğer yirmi doları olursa, caddede dolaşan arabalardan bir tanesini geri çevirebilirdi. Yirmi dolar hayatını değiştirebilirdi. Nükleer erimeyi, parmağını dayayıp durdurmaya çalışmak gibi bir şeydi bu.

"Gri Kedi'nin hemen dışında. Bloğun sonunda."

"Sağ ol." Ona yirmiliği verdim. Tırnaklarının içi pislik doluydu.

"Biraz hareket istemediğinden emin misin?" Sesi, gözleri gibi, kısık ve kendinden emin değildi.

Gözümün ucuyla Jean-Claude'un kalabalığın içinde hareket ettiğin gördüm. Benim için geliyordu. Beni korumak için. Oğlana geri döndüm. "Elimde, ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok hareket var," dedim.

Kaşlarını çattı, şaşırmış görünüyordu. Bunda bir şey yoktu. Ben de şaşırmıştım. Sizin peşinizden ayrılmayan bir baş-vampirle ne yapardınız? İyi soru. Maalesef, benim ihtiyacım olan da, iyi bir cevaptı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tekerlekli Sandalyeli Wanda ufak tefek bir kadındı, yarışlarda kullanılan, spor model tekerlekli sandalyelerden birinde oturuyordu. Ellerinde antrenman eldivenleri vardı. Kollarının yanmış teninin altındaki güçlü kaslar, kendisini hareket ettirmek için çalıştıkça, hareket ediyordu. Uzun, kahverengi saçları, tatlı yüzüne nazik kıvrımlar halinde dökülmüştü. Zevkli bir makyajı vardı. Parlak, metalik mavi bir gömlek giymişti, içinde sutyen yoktu. Ayak bileklerine kadar uzanan, en az iki kat çok renkli, sert kumaştan bir etek ve siyah renkli, gösterişli botlar bacaklarını örtüyordu.

İyi bir hızla bize doğru ilerliyordu. Pek çok fahişe, erkek olsun, kadın olsun, sıradan görünürdü. Aşırı giyinmezlerdi, şortlar, göbeği açık tişörtler. Bu sıcakta onları kim suçlayabilirdi? Sanırım dar, file kıyafetler giyerseniz, polis doğal olarak şüphelenirdi.

Jean-Claude yanımda duruyordu. Neredeyse kör edici parlaklıktaki, fuşya rengi 'Gri Kedi' tabelasına bakıyordu. Zarifti.

Bir fahişeye nasıl yaklaşılırdı, en azından nasıl konuşulurdu? Bilmiyordum. Her gün yeni bir şey öğreniliyordu. Yolunda durup bana doğru gelmesini bekledim. Bakıp benim ona baktığımı gördü. Ben başka tarafa bakmayınca, göz göze

geldik ve gülümsedi.

Jean-Claude yanıma geldi. Wanda'nın gülümsemesi, genişleyip derinleşti. Bu kesinlikle Büyükanne Blake'in bahsettiği 'hadi gel' gülümsemesiydi.

"Fahişe bu mu?" diye fısıldadı Jean-Claude.

"Evet," dedim.

"Tekerlekli sandalyede mi?"

"Evet."

"Vay," diyebildi sadece. Sanırım Jean-Claude şaşırmıştı. Şaşırabildiğini bilmek güzeldi.

Sandalyesini ustaca el hareketleri ile durdurdu. Gülümsedi, bize bakabilmek için doğruldu. Açı çok rahatsız ediciydi.

"Selam," dedi.

"Selam," dedim.

Gülümsemeye devam etti. Bakmaya devam ettim. Neden birden acayip hissetmeye başlamıştım? "Bir arkadaşım senden bahsetti," dedim.

Wanda başıyla onayladı.

"Sen, Tekerlekli Sandalyeli Wanda dedikleri kişisin değil mi?"

Birden sırıttı ve yüzü gerçek gibi göründü. O hoş ama sahte gülümsemelerin ardında, gerçek bir insan vardı. "Evet, ta kendisi."

"Konuşabilir miyiz?"

"Elbette, odanız var mı?" dedi.

Odamız var mı, mıydı? Bunu onun ayarlaması gerekmiyor muydu? "Hayır."

Bekledi.

Ah, kahretsin. "Seninle bir iki saat konuşmak istiyoruz. Ücretin neyse öderiz."

Bana ücretini söyledi.

"Yüce İsa, bu biraz aşırı," dedim.

Bana mutlu bir şekilde gülümsedi. "Arz ve talep," dedi.

"Benim sahip olduklarımın tadına başka yerde bakamazsın." Söylerken ellerini bacaklarında gezdirdi. Gözlerim, tıpkı olması gerektiği gibi ellerini takip etti. Bu çok acayipti.

Başımla onayladım. "Pekâlâ, anlaştık." Bu iş harcamasıydı. Yazıcı kağıdı, ince uçlu tükenmez kalem, bir fahişe, kahverengi dosyalar. Gördünüz mü, listeye tam oturdu.

Bert bunu çok sevecekti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Wanda'yı daireme götürdük. Binada asansör yoktu. İki kat merdiven de, tekerlekli sandalyeler için hiç uygun değildi. Jean-Claude onu taşıyordu. Önümde yürürken hareketleri dengeli ve akıcıydı. Wanda onu yavaşlatmıyordu bile. Onu, elimde tekerlekli sandalye ile takip ediyordum. Beni yavaşlatıyordu.

Tek teselli, Jean-Claude'u merdivenleri tırmanırken seyredebilmekti. İsterseniz beni mahkemeye verebilirsiniz. Bir vampire göre çok hoş bir poposu vardı.

Kucağında Wanda ile merdivenlerin başında durmuş, beni bekliyordu. İkisi de bana hoş bir ifadesizlikle bakıyordu.

Katlı tekerlekli sandalyeyi halının üzerinde sürüyordum. Jean-Claude peşimden geliyordu. Wanda'nın eteğinin sert kumaşı, onlar hareket ettikçe ses çıkartıp hışırdıyordu.

Tekerlekli sandalyeyi bacağıma dayayıp, kapıyı açtım. Jean-Claude'un geçebilmesi için kapıyı sonuna kadar ittim. Tekerlekli sandalye, bir bebek arabası gibi içe katlanmıştı. Sandalyeyi açmak için çabalıyordum. Tahmin ettiğim gibi, kırmak yapmaktan daha kolaydı.

Mücadelem sırasında yukarı bakınca, Jean-Claude'un hâlâ kapının önünde beklediğini gördüm. Wanda, kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Daha önce dairene hiç gelmemiştim.

"Ne olmuş?"

"Büyük vampir uzmanı... hadi, Anita."

Ah. "Evime girmene izin veriyorum."

Boynunu bükerek bir çeşit selam verdi. "Onur duydum," dedi.

Tekerlekli sandalye, düzgün halini aldı. Jean-Claude, Wanda'yı yerine yerleştirdi. Kapıyı kapattım. Wanda, uzun eteğini bacaklarının üzerinde düzeltti.

Jean-Claude oturma odamın ortasında durmuş, etrafa bakmıyordu. Mutfağa giden duvardaki penguenli takvime baktı. Gelecek aylara bakmak için sayfaları çevirdi, bütün resimleri görünceye kadar tıknaz, uçamayan kuşlara baktı.

Onu durdurmak istedim ama yaptığı zararsızdı. Takvime randevularımı not almazdım. Bu kadar meraklı olması beni niye böylesine rahatsız etmişti ki?

Oturma odamdaki fahişeye döndüm. Gece bütünüyle garipleşmişti. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum. Şüphedeysen, kibar olmalıydın.

"Eğer varsa kırmızı şarap," dedi Wanda.

"Kusura bakma, evde alkollü hiçbir şey yok. Kahve, içinde gerçek şeker olan soğuk içecekler ve su, bu kadar."

"Soğuk bir şeyler alayım," dedi.

Ona dolaptan bir kutu kola getirdim. "Bardak ister misin?"

Başıyla reddetti.

Jean-Claude duvara dayanmış, benim mutfaktan çıkışımı seyrediyordu. "Ben de bardak istemem," dedi sessizce.

"Şirinleşme," dedim.

"Çok geç," dedi.

Kendimi tutamayıp gülümsedim.

Gülümsemem onu memnun etmiş gibiydi. Benim kaşları-

mı çattırdı. Jean-Claude etraftayken hayat güçleşiyordu. Akvaryuma doğru yöneldi. Kendi başına evimi geziyordu. Elbette, yapabilirdi. Bu en azından Wanda ile beni baş başa bırakıyordu.

"Has siktir, o bir vampir," dedi Wanda. Şaşırmış gibiydi. Ben de şaşırdım. Ben her zaman fark edebilirdim. Ceset ne kadar güzel olursa olsun, ölü benim için her zaman ölüydü.

"Bilmiyor muydun?" diye sordum.

"Hayır, ben tabut-yemi değilim," dedi. Yüzünde bir gerginlik vardı. Jean-Claude'un oda içindeki rahat hareketlerini takip eden gözlerindeki oynamalar yeni belirmişti. Korkuyordu.

"Tabut-yemi de nedir?" Ona içeceğini uzattım.

"Vampirlerle yatan fahişe."

Tabut-yemi, ne kadar tuhaf. "Sana dokunmayacak."

Kahverengi gözlerini bana döndürdü. Bakışları çok derindi, sanki kafamın içindekileri okumaya çalışıyor gibiydi. Acaba doğruyu mu söylüyordum?

Yabancılarla odalara gidip sana zarar verip vermeyeceklerini bilmemek ne kadar korkutucuydu. Çaresizlik mi yoksa ölüme davet mi?

"Yani sen ve ben mi yapacağız?" diye sordu, bakışları yüzümden hiç ayrılmadı.

Gözlerimi kırptım. Ne demek istediğini anlamam biraz süre aldı. "Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece seninle konuşmak istiyorum. Gerçekten." Sanırım kızarıyordum.

Belki kızarmam yüzündendi, Kutuyu açıp kolasından biraz içti. "Sen onunla yaparken, benim başkalarıyla yaptıklarımı anlatmamımı istiyorsun?" Başıyla evimin içinde dolaşan vampiri işaret etti.

Jean-Claude oturma odamdaki tek resmin önünde durmuştu. Dekora uyan, modern bir çizimdi. Gri, beyaz, siyah

ve olabilecek en açık pembe. Şu, ne kadar uzun süre bakarsınız, o kadar fazla şekil seçebileceğiniz türdeki resimlerdendi.

"Bak, Wanda, sadece konuşacağız. O kadar. Hiç kimse diğerine bir şey yapmayacak. Tamam mı?"

Omuz silkti. "Senin paran. Ne istersen, onu yaparız."

Bu yorumu duyunca mideme bir ağrı girdi. Bunu içtenlikle söylemişti. Ona para vermiştim. İstediğim her şeyi yapardı. Her şeyi mi? Bu çok kötüydü. Bir insanın 'her şeyi' deyip bunu içtenlikle söylemesi. Elbette, sınırı vampirlerde çizmişti. Fahişelerin bile standartları vardı.

Wanda bana gülümsüyordu. Değişiklik olağanüstüydü. Yüzü parlıyordu. Bir anda çok hoş olmuştu. Gözleri bile parlıyordu. Bana Cicely'nin sessiz gülen yüzünü hatırlattı.

İşe geri dönmeliydim. "Bir süre önce Harold Gaynor'un sevgilisi olduğunu duydum." Ön sevişme yoktu, tatlı konuşmalar yoktu. Hemen elbiseleri çıkartmıştım.

Wanda'nın gülümsemesi kayboldu. Gözlerindeki parlaklık yok oldu, yerini tedbir aldı. "Böyle bir ismi bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedim. Hâlâ ayaktaydım, onu o acı verici açıdan, bana, yukarı bakmaya zorluyordum.

İçeceğinden bir yudum alıp bana bakmadan başını iki yana salladı.

"Hadi Wanda, senin Gaynor'un sevgilisi olduğunu biliyorum. Onu tanıdığım kabul et, ki devam edebilelim."

Önce bana baktı, sonra yere. "Hayır. Seninle yatarım. Vampir de seyreder. İkinizle de açık seçik konuşurum. Ama Gaynor diye birisini tanımıyorum."

Ona doğru eğildim, ellerimi tekerlekli sandalyenin el koyma yerlerine dayadım. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Ben gammaz değilim. Eğer sen söylemezsen, Gaynor konuştuğumuzu asla öğrenemez."

Gözleri büyüdü. Baktığı yere baktım. Rüzgârlık açılmıştı.

Silahım görünüyordu ve bu onu rahatsız etmişti. Güzel.

"Konuş benimle, Wanda." Sesim yumuşaktı. Sakin. Bazen en büyük tehditler, en sakin sesle yapılanlardı.

"Kahretsin, sen nesin? Polis değilsin. Gammaz değilsin. Sosyal Görevliler de silah taşımaz. Kimsin?" Son soruda korktuğunu belli etmişti.

Jean-Claude gezinerek oturma odasına geri döndü, yatak odamdan geliyordu, Harika, sadece harika. "Bir sorun mu var, *ma petite?*"

Bana o lakapla seslenmesini düzeltmedim. Wanda'nın, aramızda sorunlar olduğunu bilmesine gerek yoktu. "İnatçı davranıyor," dedim.

Tekerlekli sandalyeden doğruldum. Rüzgârlığı çıkartıp mutfak tezgahının üzerine bıraktım. Tahmin ettiğim gibi Wanda silaha bakıyordu.

Ben korkutucu olmayabilirdim ama Browning öyleydi.

Jean-Claude arkasına yürüdü. İnce elleri omuzlarına dokundu. Sanki canı yanmış gibi zıpladı. Canının yanmadığını biliyordum. Belki de bilmeseydim daha iyiydi.

"Beni öldürür," dedi Wanda.

Pek çok insan Bay Gaynor hakkında bunu söylemeye başlamıştı. "Asla bilmeyecek," dedim.

Jean-Claude yanağını saçlarına sürdü, parmakları omzunu okşuyordu. "'Ve benim sevgili yosmam, o, şu anda burada, bizimle birlikte değil." Konuşurken dudaklarını, onun kulağına dayamıştı. "Biz buradayız." Duyamadığım bir şeyler daha söyledi. Sadece dudakları oynadı, bana sesi ulaşmıyordu.

Wanda onu duydu. Gözleri büyüdü ve titremeye başladı. Sanki tüm vücudu kriz içindeydi. Gözlerinde biriken yaşlar, nazik bir eğri ile yanaklarına aktı.

Yüce İsa.

"Lütfen, yapmayın. Lütfen, yapmasına izin verme." Sesi azalıp incelmişti.

O anda Jean-Claude'dan nefret etmiştim. Ve kendimden de nefret etmiştim. Ben iyi adamlardan birisiydim. Bu illüzyonumdu. Bu işe yarasa bile, artık devam etmek istemiyordum. Wanda konuşurdu ya da konuşmazdı. Artık işkence yoktu. "Bu kadar yeter, Jean-Claude," dedim.

Bana baktı. "Dehşetini yıllanmış bir şarap gibi hissedebiliyorum." Gözleri sabit, insanı içine çeken bir mavilikteydi. Kör gibi görünüyordu. Ağzını açıp dişlerini gösterirken bile, yüzü hâlâ hoştu.

Wanda hâlâ ağlıyor ve bana bakıyordu. Eğer Jean-Claude'un yüz ifadesini görseydi, çığlık atardı.

"Kontrolünün bundan daha iyi olduğunu zannediyordum, Jean-Claude?"

"Kontrolüm mükemmeldir ama sonsuz değildir." Wanda'dan uzaklaşıp kanepenin arkasından odayı boylu boyunca geçti. Kafesinde volta atan bir leopar giydi. Salınmayı bekleyen, bekletilen şiddet. Yüzünü göremiyordum. Korkutma numarası Wanda için miydi? Yoksa gerçek miydi?

Başımı iki yana salladım. Wanda'nın önünde soramazdım. Belki sonra. Belki.

Wanda'nın önünde diz çöktüm. Elindeki kola kutusunu bükecek kadar çok sıkmıştı. Ona dokunmadım, sadece yakınına diz çöktüm. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Gerçekten. Harold Gaynor beni tehdit ediyor. O yüzden bilgiye ihtiyacım var."

Wanda bana bakıyordu ama dikkati, arkadaki vampirdeydi. Omuzlarında dikkatli bir gerginlik vardı. Jean-Claude buradayken asla rahatlayamayacaktı. Bir kere tadını almıştı.

"Jean-Claude, Jean-Claude."

Bana bakmak için döndüğünde, yüzü her zamanki gibi, sıradandı. Dudakları gülümser şekilde kıvrıldı. Rol yapıyordu. Bu, bir hileydi. Lanet olsun. Vampir olmak insanı sadistleştiriyor muydu?

"Biraz yatak odasında bekle. Wanda ile özel olarak konuşmak istiyorum."

"Senin yatak odanda?" Gülümsemesi genişledi. "Zevkle, *ma petite.*"

Ona sertçe baktım. Her zamanki gibi korkusuzdu. Ama istediğim gibi odayı terk etti.

Wanda'nın omuzları rahatladı. Titrek bir nefes aldı. "Gerçekten bana zarar vermesine izin vermeyecektin, değil mi?"

"Hayır, vermeyecektim."

O zaman ağlamaya başladı, yumuşak, titrek gözyaşları dökülüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Birisi ağladığı zaman ne yapacağımı hiçbir zaman bilememiştim. Ora sarılmalı mıydım? Elini mi ovmalıydım. Ne?

Sonunda önüne, yere oturdum, arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadım. Birkaç dakika sürdü ama sonunda ağlaması kesildi. Bana bakıp gözlerini kırptı. Gözlerinin etrafındaki makyajı gitmişti, yok olmuştu. Bu onu daha az çekici göstereceğine, daha kırılgan göstermişti. İçimden, onu kollarımın arasına alıp bir çocuk gibi sallamak, kulağına yalanlar fısıldayıp her şeyin iyi olacağını söylemek geliyordu.

"Kâğıt mendil ister misin?"

Başıyla onayladı.

Ona mutfak tezgahında duran kutuyu verdim. Yüzünü silip yavaşça sümkürdü, çok hanımefendiceydi.

"Şimdi konuşabilir miyiz?"

Bana bakıp gözlerini kırparak, başıyla onayladı. Kolasından titreyerek bir yudum aldı.

"Harold Gaynor'u tanıyorsun değil mi?"

Boş gözlerle bana bakıyordu. Onu kırmış mıydık? "Eğer öğrenirse beni öldürür. Belki tabut-yemi olmak istemiyor olabilirim ama kahretsin, ölmeyi de istemiyorum."

"Kimse istemez. Konuş benimle, Wanda, lütfen."

Titreyerek iç çekti. "Pekâlâ, Harold'u tanıyorum."

Harold mu? "Bana ondan bahset."

Wanda bana baktı. Gözlerini kıstı. Gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. Bu durumda, düşündüğümden daha yaşlı olmalıydı.

"Daha, peşinden Tommy ya da Bruno'yu yollamadı mı?"

"Tommy kişisel bir ziyaret için gelmişti."

"Ne oldu?"

"Ona silahımı çektim."

"O silahı mı?" diye kısık bir sesle sordu.

"Evet."

"Harold'u kızdıracak ne yaptın?"

Gerçek mi, yalan mı? İkisinin ortası. "Onun için bir şey yapmayı reddettim."

"Neyi?"

Başımı iki yana salladım. "Önemi yok."

"Seks olamaz. Sen sakat değilsin." Sakat kelimesini zorlanarak söylemişti. "Tam olan hiç kimseye dokunmaz." Sesindeki acı dokunulacak kadar gerçekti.

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sordum.

"Washington Üniversitesi'nde öğrenciydim. Gaynor bir şey için bağışta bulunuyordu."

"Ve seninle çıkmayı mı teklif etti?"

"Evet." Sesi o kadar kısıktı ki, duyabilmek için eğilmek zorunda kaldım.

"Ne oldu?"

"İkimiz de tekerlekli sandalyedeydik. O zengindi. Harikaydı."

Dudaklarını ağzının içine çekti, sanki rujunu yayıyordu, sonra geri çıkarttı ve yutkundu.

"Ne zaman harika olmamaya başladı?" diye sordum.

"Onun yanına taşındım. Okulu bıraktım. Onunla yaşamak... üniversiteden daha kolaydı. Her şeyden daha kolaydı. Bir türlü bana doyamıyordu." Yeniden kucağına bakmaya

başladı. "Yatak odasında çeşitlilik istemeye başladı. Bak, onun da bacakları tutmuyor ama hissedebiliyor. Ben hissedemiyorum." Wanda'nın sesi fısıltı olacak kadar alçalmıştı, duyabilmek için dizlerine yaslandım. "Bacaklarıma bir şeyler yapmaktan hoşlanırdı ama ben hissetmiyordum. İlk başta benim için sakıncası yoktu ama... ama sonra iğrençleşti." Bir anda bana baktı, yüzü çok yakınımdaydı. Gözleri kocamandı, dökülmemiş gözyaşları içinde yüzüyordu. "Beni kesiyordu. Ben hissetmiyordum ama konu bu değil, değil mi?

"Hayır," dedim.

İlk gözyaşı yüzünden aşağıya kaydı. Eline dokundum. Parmakları elime sarılıp tuttu.

"Her şey yolunda," dedim "her şey yolunda."

Ağlıyordu. Elini tutup ona yalan söyledim. "Artık her şey yolunda, Wanda. Artık sana zarar vermez."

"Herkes bana zarar verir," dedi. "Sen de bana zarar verecektin."

Ona iyi polis kötü polis senaryosunu anlatmak için artık çok geçti. Bana zaten inanmazdı.

"Bana Gaynor'dan bahset."

"Beni sağır bir kızla değiştirdi."

"Cicely," dedim.

Başını kaldırdı. Şaşırmıştı. "Onunla tanıştın mı?"

"Sayılır."

Wanda başını iki yana salladı. "Cicely hasta bir yavru. İnsanlara işkence etmekten zevk alıyor. Böyle boşalıyor." Bana, sanki tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibi baktı. Şaşırmış mıydım? Hayır.

"Harold bazen ikimizle beraber yatardı. Sonunda hep üçlü yapmaya başlardık. Gerçekten sertleşirdi." Sesi gitgide alçalıp hırıltılı bir fısıltıya dönüştü. "Cicely bıçaklardan hoşlanır. Bir şeyleri yüzmede oldukça başarılıdır." Dudaklarını yeniden, ruj düzeltme şeklinde içeriye çekti. "Gaynor beni sa-

dece yatak odası sırlarını anlattığım için bile öldürür."

"Hiç iş sırlarından bildiklerin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yemin ederim. Beni bu iş-

lerden uzak tutma konusunda çok dikkatliydi. İlk başlarda, eğer polis gelirse, ben tutuklanmayayım diye beni işin dışında tutuyor diye düşünmüştüm." Kucağına baktı. "Sonra, nasılsa yerime başka biri geleceği için yaptığını anladım. Beni attığı zaman, ona zarar verecek bir şey bilmemem için böyle davramyormuş."

Sesinde bir acı, ya da kızgınlık yoktu, sadece boş bir üzüntü vardı. Onun bağırıp çağırmasını isterdim. Bu sessiz umutsuzluk can yakıcıydı. Hiçbir zaman iyileşmeyecek bir yara. Gaynor onu öldürmekten daha kötü bir şey yapmıştı. Onu canlı bırakmıştı. Canlı ve içten de, dıştan da arızalı.

"Sana yatak odası konuşmaları dışında bir şey anlatamam. Bu da ona zarar vermen için yeterli olmaz."

"Seksle ilgili olmayan yatak odası konuşmanız yok mu hiç?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seksle ilgisi olmayan kişisel sırlar. Onun iki yıl sevgilisiydin. Seks dışında bir şeyler konuşmuşsunuzdur."

"Suratını astı, düşünüyordu. "Şey... Şey, sanırım ailesi hakkında konuşmuştuk."

"Ailesine ne olmuş?"

"O gayri meşruydu. Gerçek babasının ailesine musallat olmuştu."

"Kim olduklarını biliyor muydu?"

Wanda başıyla onayladı. "Zenginlerdi, eski para. Annesi, metrese dönüşmüş bir fahişeymiş. Hamile kalınca onu dışarı atmışlar."

Aynı Gaynor'un kendi kadınlarına yaptığı gibi, diye düşündüm. Freud hayatımızda çok fazla iş yapıyordu. "Hangi aile?" dedim yüksek sesle.

"Asla söylemedi. Sanırım benim şantaj yapacağımı ya da pis sırlarımla onlara gideceğimi düşünüyordu. Aşırı bir şekilde, onu ailelerine kabul etmemelerine pişman olmalarını arzuluyordu. Sanırım bu kadar parayı sırf onlar kadar zengin olabilmek için kazanmıştı."

"Eğer sana hiç isim vermediyse, doğru söylediğini nereden biliyorsun?"

"Eğer onu duysaydın böyle bir şey sormazdın. Sesi çok ateşliydi. Onlardan nefret ediyor. Doğum hakkını istiyor. Onların parası onun doğum hakkı."

"Paralarını nasıl almayı planlıyor?" diye sordum.

"Onu bırakmadan önce, Harold atalarının nereye gömüldüğünü bulmuştu. Bir hazineden bahsediyordu. Gömülü bir hazine. Buna inanabiliyor musun?"

"Mezarda mı?"

"Hayır, babasının ailesi, ilk servetlerini nehirde korsanlık yaparak kazanmış. Mississippi'de dolaşıp insanları soyuyorlarmış. Gaynor bundan hem gurur duyar, hem de çok sinirlenirdi. Hepsinin soyunun hırsızlar ve fahişelere dayandığını söylerdi. Ona böyle tepeden bakma cesaretini nereden buluyorlarmış?" Son söylediklerini bitirirken yüzüme bakıyordu. Belki beliren fikri görmüştü.

"Atalarının mezarlarının yerini bilmek ona, hazineyi bulmasında nasıl yardımcı olacakmış?"

"Bana bir vudu rahibi bulup onları dirilteceğini söyledi. Onları yüzyıllardır kayıp hazinenin yerini söylemeye zorlayacakmış."

"Aha," dedim.

"Ne? Bu yardımcı oldu mu?"

Başımla onayladım. Gaynor'un küçük planındaki yerim belli olmuştu. Acı verecek kadar belliydi. Geriye kalan tek soru, neden ben, idi? Neden Dominga Salvador gibi daha kötü üne sahip birisine gitmemişti? Neden parasını alıp, boynuz-

suz keçiyi kurban edip mışıl mışıl uyuyacak birisine gitmemişti? Neden ben, hele bu kadar erdemli bir ünüm varken?

"Sana hiç vudu rahiplerinin isimlerinden bahsetti mi?"

Wanda başını iki yana salladı. "Hayır, hiç isim yoktu. İsimler konusunda hep dikkatliydi. Yüzünde bir ifade belirdi. Sana söylediklerim nasıl yardımcı olmuş olabilir?"

"Sanırım ne kadar az bilirsen, senin için o kadar iyi olur, değil mi?"

Uzun bir süre bana baktı, sonra başıyla onayladı. "Sanırım öyle."

"Gidebileceğin bir..." Sonunu getiremedim. Ona herhangi bir yere bir uçak ya da otobüs bileti teklif edecektim. Kendisini satmak zorunda kalmayacağı herhangi bir yere. İyileşebileceği herhangi bir yere.

Belki yüzümden ya da sessizliğimden anlamıştı. Güldü, zengin bir sesti. Fahişelerin alaycı kikirdemelerinden olması gerekmiyor muydu?

"Sonuçta sosyal görevli tipiymişsin yani. Beni kurtarmak istiyorsun değil mi?"

"Evine ya da başka bir yere bilet almayı teklif etmek çok mu saflık olur?"

Başıyla onayladı. "Hem de çok. Ve neden bana yardım edeceksin ki? Erkek değilsin. Kadınlardan hoşlanmıyorsun. Beni neden evime göndermek istiyorsun?"

"Aptal olduğum için," dedim ve ayağa kalktım.

"Aptallık değil." Elimi tutup sıktı. "Ama bunun sana bir faydası olmaz. Ben bir fahişeyim. Burada en azından etrafı, insanları tanıyorum. Sürekli müşterilerim var." Elimi bırakıp omuz silkti. "İdare ederim."

"Arkadaşlarının küçük yardımlarıyla," dedim.

Gülümsedi ama gülümseyişi mutlu değildi. "Fahişelerin arkadaşları olmaz," dedi.

"Fahişe olmana gerek yok. Gaynor seni fahişe yapmış ama

sen öyle kalmak zorunda değilsin.

Bu gece üçüncü kez gözlerinde yaşlar birikmişti. Kahretsin, sokaklar için yeterince sert değildi. Kimse değildi.

"Sadece bir taksi çağır, tamam mı? Artık konuşmak istemiyorum."

Ne yapabilirdim? Taksiyi çağırdım. Wanda'nın söylediği gibi, şoföre, müşterinin tekerlekli sandalyeli olduğunu söyledim. Ben yapamadığım için, Wanda, Jean-Claude'un onu aşağıya kadar taşımasına izin verdi. Ama onun kollarında çok gergin ve hareketsizdi. Onu sandalyesiyle kaldırımda bıraktık.

Taksi gelip alıncaya kadar onu gözledim. Jean-Claude yanımda, apartmanın önündeki altın renkli ışık çemberinin içinde duruyordu. Sıcak ışık tenindeki rengi emiyor gibiydi.

"Şimdi seni bırakmam gerekiyor, *ma petite*. Çok eğiticiydi ama zaman azalıyor."

"Besleneceksin, değil mi?"

"Çok mu belli oluyor?"

"Biraz."

"Sana *ma vérité* demeliyim, Anita. Bana hep kendim hakkmdaki gerçeği söylüyorsun."

"*Vérité*nin anlamı bu mu? Gerçek mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Kendimi kötü hissettim. Kaşıntılı, huysuz, rahatsız. Wanda'yı kullandığı için Harold Gaynor'a kızgındım. Wanda'ya buna izin verdiği için kızgındım. Kendime bununla ilgili hiçbir şey yapamadığım için kızgındım. Bu gece bütün dünyaya kızgındım. Gaynor'un benden ne yapmamı istediğini öğrenmiştim. Ve bunun hiçbir faydası olmamıştı.

"Her zaman kurbanlar olacaktır, Anita. Avcılar ve avları, dünyanın düzeni bu."

Ona hışımla baktım. "Artık beni okuyamadığını zannediyordum."

"Zihnini ya da düşüncelerini okuyamıyorum, sadece yü-

zünü ve senin hakkında bildiklerimi."

Jean-Claude'un beni bu kadar iyi tanıdığını bilmek istemiyordum. Bu kadar içten tanıdığını. "Git, Jean-Claude, sadece git."

"Nasıl istersen, *ma petite.*" Ve öylece gidiverdi. Bir esinti, sonra ortada hiçbir şey yoktu.

"Gösteriş meraklısı," diye mırıldandım. Karanlıkta yalnız kalmıştım, ilk gözyaşlarımın tadını hissediyordum. Neden yeni tanıştığım bir fahişe için ağlamak istiyordum? Genel olarak dünyanın adaletsizliğine mi ağlıyordum?

Jean-Claude haklıydı. Hep avlar ve avcılar olacaktı. Ve ben avcılardan birisi olmak için çok çalışmıştım. Ben avcıydım. O zaman niye avlara sempati duyuyordum? Neden Wanda'nın gözlerindeki hüzün beni Gaynor'dan, bana yaptığı her şeyden daha fazla nefret ettirmişti?

Gerçekten neden?

Yirmi Altıncı Bölüm

Telefon çaldı. Baş ucumdaki saate bakmak için sadece gözlerimi oynattım: 6:45. Has siktir. Telesekreter devreye girdiğinde, uyumaya hazır, yatmış bekliyordum.

"Benim Dolph. Başka bir tane daha bulduk. Çağrı cihazıma..."

Telefona uzanmaya çalışırken, ahizeyi düşürdüm. "Alo, Dolph. Buradayım."

"Uzun bir gece miydi?"

"Evet, neler oluyor?"

"Dostumuz müstakil evlerin kolay seçenekler olduğuna karar vermiş." Sesi uykusuzluktan sertleşmişti.

"Tanrım, başka bir aile daha olmasın."

"Korkarım öyle. Gelebilir misin?"

Aptalca bir soruydu ama üzerine gitmedim. Midem dizlerime düşmüştü. Reynoldslar'ın evinin bir tekrarını istemiyordum. Hayal gücümün bunu kaldırabileceğini zannetmiyordum.

"Bana adresi ver. Orada olacağım."

Adresi verdi.

"St. Peters," dedim. "St. Charles'a çok yakın ama yine de..."

"Yine de ne?"

"Müstakil bir eve gitmek için çok uzun bir mesafe. St. Charles'la arasında tanıma uyan çok fazla ev var. Beslenmek için neden o kadar uzağa gitsin ki?"

"Bana mı soruyorsun?" dedi. Sesinde gülmeye benzer bir şey vardı. "Hadi gel, Bayan Vudu Uzmanı. Görülecek ne varmış, gör."

"Dolph, Reynoldslar'ın evi kadar kötü mü?"

"Kötü, daha kötü, olabilecek en kötü halde," dedi. Gülme hâlâ vardı ama zor ve kendini suçlayan bir yanı da vardı.

"Bu senin suçun değil," dedim.

"Bunu yukarıdakilere söyle. Birinin kellesini istiyorlar."

"Arama iznini alabildin mi?"

"Bugün öğleden sonra biterken gelir."

"Kimse hafta sonu arama izni çıkartamaz," dedim.

"Özel panik-durumu muafiyeti," dedi Dolph. "Şimdi hemen buraya gel, Anita. Herkes eve gitmek istiyor." Telefonu kapattı.

Hoşça kal demeye tenezzül bile etmedi.

Başka bir cinayet. Has siktir, has siktir, has siktir. Çifte has siktir. Cumartesi sabahını böyle geçirmek istemiyordum. Ama arama iznimizi alıyordu. Yuppi. İşin kötüsü ne arayacağımı bilmiyordum. Gerçekte bir vudu uzmanı değildim. Olağanüstü suç uzmanıydım. İkisi aynı şey değil. Belki Manny'den gelmesini rica edebilirdim. Hayır, hayır, onu Dominga Salvador'un yanında istemiyordum, belki anlaşma yapmaya razı olup onu polise ispiyonlayabilirdi. İnsan kurban etmenin hafifletici sebebi yoktu. Manny hâlâ bunun için içeri gidebilirdi. Kendi hayatı için arkadaşımınkini feda etmek, Dominga'nın stili olurdu. Durumu, döndürüp kendi suçum yapmıştım. Evet, bu Dominga'nın çok hoşuna giderdi.

Telesekreterimdeki mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Dün gece nasıl fark etmemiştim? Omuz silktim. Hayatın gizemlerin-

den bir tanesiydi. Dinleme düğmesine bastım.

"Anita Blake, ben John Burke. Mesajını aldım. Beni ne zaman istersen ara. Elindekileri duymak için sabırsızlanıyorum." Telefon numarasını vermişti, bu kadardı.

Harika, bir cinayet mahalli, morga bir gezi, vudu eğlence merkezine bir ziyaret, hepsi bir günde. Yoğun ve kötü bir gün olacaktı. Geçen gece ve bir önceki geceye mükemmel şekilde uyuyordu. Has siktir, şansım yaver gidiyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Devriye polislerinden bir tanesi, evin önündeki fil kadar büyük çöp kovalarından birine, içini boşaltıyordu. Bu, kötüye işaretti. Caddenin karşısında bir televizyon haberleri minibüsü park etmişti. Bu, daha da kötüye işaretti. Zaten, Dolph'un, zombi cinayetlerini haberlerden bu kadar uzun süre nasıl gizli tutabildiğini anlayamamıştım. İlk sayfa başlıklarında çok rahat yer alabilecek son olayları, haber peşinde koşanlar nasıl olmuş da kaçırmışlardı? ZOMBİLER TÜM AİLEYİ KATLETTİ. ZOMBİ KATİL BAŞIBOŞ DOLAŞIYOR. Yüce İsa, işler kötüye gidecek.

Takım elbiseli, mikrofon tutan adam ile birlikte kamera ekibi, sarı polis şeridine gidişimi seyretti. Resmi, plastik kartımı boynuma takınca, haber ekibi hayvan gibi atıldı. Şeridin önünde bekleyen üniformalı polis geçmem için şeridi kaldırdı, gözleri yaklaşan basın mensuplarının üzerindeydi. Arkama bakmadım. Basın arkamdan yaklaşırken bakmamanız gerekiyordu. Eğer bakarsanız, sizi yakalarlardı.

Takım elbiseli sarışın arkamdan bağırdı: "Bayan Blake, Bayan Blake, bir açıklama yapamaz mısınız?"

Tanınmak güzeldi, sanırım. Duymamış gibi yaptım. Başım kendinden emin bir şekilde aşağıda, yürümeye devam ettim.

Suç mahalli olan bir suç mahalli, suç mahallidir. Sadece hepsinin kendisine has kâbusvari özellikleri vardır. Hoş, tek katlı, müstakil bir evin yatak odasında duruyordum. Yavaşça dönen bir tavan vantilatörü vardı. Sanki yerine iyi yerleştirilmemiş gibi, dönerken hafif bir gıcırtı çıkartıyordu.

Küçük detaylara konsantre olmak daha iyiydi. Doğu ışığının eğimli panjurlardan içeriye dökülüşü, odayı, zebra deseni gibi gölgelerle kaplamıştı. Yatağın üzerinde kalanlara bakmamak en iyisiydi. Bakmak istemiyordum. Görmek istemiyordum.

Görmeliydim. Bakmalıydım. Bir ipucu bulabilirdik. Tabii ki, lanet olası domuzlar da bir ara uçardı. Ama yine de, belki, belki bir yerlerde bir ipucu olabilirdi. Belki. Umut, yalancı fahişenin tekiydi.

İnsan vücudunda beş litreye yakın kan vardır. Televizyonda ne kadar kan gösterirlerse göstersinler, asla yeterli değildir. Yatak odası zeminine beş litre süt dökmeyi bir deneyin. Ne büyük pislik olacağını düşünün, şimdi bunu... bir şeylerle çarpın. Burada, sadece bir kişiden daha fazlasına ait kan vardı. Halı ayağımın altında ötüyordu, kan, yağmurdan sonraki çamur gibi tabanıma yapışıyordu. Daha yolu yarılamadan, beyaz Nikelarım kırmızı lekelerle dolmuştu.

Dersimi almıştım: Suç mahallinde siyah Nikelarımı giyecektim.

Odadaki koku yoğundu. Tavandaki vantilatöre şükrediyordum. Oda, umumi tuvalet ile mezbaha karşımı bir şekilde kokuyordu. Bok ve kan. Taze cesedin kokusu, genelde böyle oluyordu.

Örtüler sadece yatağın üzerinde değildi, yatağın etrafındaki zemine serilmişlerdi. Dünyanın en büyük meyve suyu lekesinin üzerine konulmuş kâğıt havlular gibi duruyorlardı. Örtülerin altında, etrafa saçılmış parçalar olmalıydı. Örtünün altındaki kabarıklıklar ufak, bir bedene ait olamayacak kadar

küçüktü. Bir tane bile, insan vücudu olacak kadar büyük, kırmızı leke yoktu.

"Lütfen, beni bakmaya zorlamayın," diye boş odaya fısıl-

dadım.

"Bir şey mi söyledin?"

Sıçradım ve Dolph'un tam arkamda durduğunu fark ettim. "Yüce İsa, Dolph. Beni korkuttun."

"Örtülerin altındakileri görünceye kadar bekle. O zaman korkabilirsin."

O kanla kaplı örtü ordusunun altındakileri görmek istemiyordum. Bu hafta yeterince görmüştüm. Limitim dün geceden önceki gece tükenmiş olmalıydı. Evet, limitimi aşmıştım.

Dolph kapıda durmuş, bekliyordu. Gözlerinde, daha önceden fark edemediğim ince çizgiler vardı. Solgundu ve tıraşa ihtiyacı vardı.

Hepimizin bir şeylere ihtiyacı vardı. Ama önce, benim örtülerin altına bakmam gerekiyordu. Eğer Dolph yapabildiyse, ben de yapabilirdim. Elbette.

Dolph kafasını hole doğru uzattı. "Örtüleri kaldırmak için burada yardıma ihtiyacımız var. Blake kalıntıları gördükten sonra eve gidebiliriz." Sanırım sonuncu bölümü hiç kimse yardıma gelmediği için eklemek zorunda kaldı. Hiç kimse gönüllü olmuyordu.

"Zerbrowski, Perry, Merlioni, koca götlerinizi kaldırıp buraya gelin."

Zerbrowski'nin gözlerinin altındaki torbalar, morarıklık gibi duruyordu. "Selam, Blake."

"Selam, Zerbrowski, bok gibi görünüyorsun."

Güldü. "Ve sen hâlâ bahar sabahı gibi taze ve hoş görünüyorsun." Sırıttı.

"Ya, ne demezsin," dedim.

"Sizi yeniden gördüğüme sevindim," dedi Dedektif Perry.

Gülümsemek zorunda kaldım. Perry, tanıdığım, kalıntılar arasında bile kibar olabilen tek polisti. "Sizi gördüğüme ben de sevindim, Dedektif Perry."

"Şu işe başlayabilir miyiz, yoksa siz ikiniz, beraber kaçıp evlenmeyi mi planlıyorsunuz?" dedi Merlioni. Merlioni, uzundu ama Dolph kadar değildi. Ama zaten kim o kadar uzundu ki? Beyazlamış, kıvırcık saçları yanlardan makine ile alınmıştı. Kolları kıvrılmış, takım elbise gömleğinin üstüne, gevşetilmiş bir kravat takıyordu. Silahı, belinin sol tarafından kalm bir cüzdan gibi sarkıyordu.

"O kadar acelen varsa, ilk örtüyü sen al o zaman, Merlioni," dedi Dolph.

Merlioni iç çekti. "Evet, evet." Yerdeki örtünün üzerine basıp diz çöktü. "Bunun için hazır mısın, küçük kız?"

"Küçük kız olmak, dago,* olmaktan daha iyidir," dedim.

Gülümsedi.

"Hadi, al."

"Şov zamanı," dedi Merlioni. Örtüyü kaldırdı ve ıslak bir parçaya takılan örtü, yavaş yavaş açılmaya başladı.

"Zerbrowski, şu lanet şeyi kaldırmalarına yardım et," dedi Dolph.

Zerbrowski itiraz etmedi. Çok yorgun olmalıydı. İki adam örtüyü, ıslak ve ağrı bir şeyi kaldırıyormuş gibi kaldırdılar. Sabah güneşi, kırmızı örtünün içinden geçip onu olduğundan daha da kırmızı gösterdi ya da belki güneş ışığının hiçbir etkisi olmamıştı. Örtünün, adamların tuttuğu uçlarından kan damlıyordu. Islak, ağır damlalar, sanki contası gevşemiş bir musluk gibiydi. Daha önce, tamamen kanı emmiş bir örtü görmemiştim. İlklerle dolu bir sabahtı bu.

Halıya baktım ama bir anlam çıkartamadım. Sadece yığınlar kümesi vardı, küçük yığınlar. Yakınına diz çöktüğümde

* Dago: İspanyol, Portekizli ve Latin kökenliler için kullanılan bir hakaret.

kotumun dizleri kanı emdi. Soğuktu. Sanırım sıcak olmasından daha iyiydi.

En büyük parça ıslak ve düzgündü, neredeyse on iki santim uzunluğundaydı. Pembe renkli ve sağlıklı görünüyordu. Kalın bağırsakların bir kısmıydı. Hemen yanında, daha küçük bir parça vardı. Parçaya baktım ama ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar biçimsizleşiyordu. Herhangi bir hayvanın et parçası da olabilirdi. Kahretsin, bağırsakların insana ait olması gerekmiyordu. Ama öyleydi, yoksa ben burada olmazdım.

Küçük parçayı, eldivenli parmağımla yokladım. Bu sefer ameliyat eldivenlerimi unutmamıştım. Benim için iyiye işaretti bu. Parça ıslak, ağır ve sertti. Derince yutkundum ama ne olduğunu hâlâ anlayamamıştım. İki parça da kedinin ağzından düşmüş lokmalar gibi duruyordu. Masadan düşmüş kırıklar gibi. Yüce İsa.

Ayağa kalktım. "Sonraki." Sesim düzgün ve sıradandı. Kendime inanamıyordum.

Yataktaki örtüyü sıyırmak için dört adamın da bir ucundan tutması gerekti. Merlioni, lanet okuyup kendi ucunu bıraktı. "Lanet olsun."

Kan kolundan akıp gömleğine kadar gelmişti. "Ay canım, gömleğini mi kirlettin?" diye sordu Zerbrowski.

"Soktuğumun yeri, evet. Burası tam bir rezillik."

"Sanırım ev sahibesi sen gelmeden önce temizlik yapamamış, Merlioni," dedim. Gözlerim yatağa ve ev sahibesinin kalıntılarına kaydı. Ama yukarıya Merlioni'ye baktım. "Yoksa dago polisimiz, dayanamıyor mu?"

"Senin sunacağın her şeye dayanabilirim, küçük hanım," dedi.

Kaşlarım, çatıp başımı iki yana salladım. "Bahse girerim yapamazsm."

"İşte buna ben de varım," dedi Zerbrowski.

Dolph durmamızı söylemedi, burasının bir oyun salonu

değil, suç mahalli olduğunu hatırlatmadı. Aklımızın başında kalması için, buna ihtiyacımızın olduğunu biliyordu. Kalıntılara bakıp espri yapmadan duramazdım. Yapamazdım. Delirirdim. Polislerin, çok acayip bir espri anlayışları vardır çünkü buna ihtiyaçları vardır.

"Ne kadar bahse girersin?" dedi Merlioni.

"Tony'nin yerinde iki kişilik yemeğine," dedim.

Zerbrowski ıslık çaldı. "Yüksek, çok yüksek."

"Ben hesabı ödeyebilirim. Anlaştık mı?"

Merlioni'yi başımla onayladım. "Karımla çok uzun zamandır dışarı çıkmamıştık." Kanlanmış elini bana uzattı, ben de tuttum. Soğuk kan, ameliyat eldivenlerime yapışmıştı. Sanki tenime geçmiş gibi, bir ıslaklık hissettim ama geçmemişti. Bir algı yanılmasıydı. Eldivenleri çıkarttığımda ellerimin kuru olacağını biliyordum. Ama yine de sinir bozucuydu.

"Kimin daha dayanıklı olduğunu nasıl ispatlayacağız?" diye sordu Merlioni.

"Burada, hemen, şimdi," dedim.

"Anlaştık."

Dikkatimi, vahşete yeni bir kararlılıkla verdim. Bu bahsi kazanmalıydım. Merlioni'ye bu tatmini yaşatamazdım. Bu, yataktaki görüntüden başka bir şeye konsantre olmamı sağlamıştı.

Göğüs kafesinin sol tarafı yatağın üzerindeydi, göğüs hâlâ üzerindeydi. Ev sahibesi mi? Her şey kırmızının tonlarındaydı, sanki birisi kovalarca kırmızı boyayı yatağa dökmüştü. Parçaları seçmek güçtü. Bir sol kol vardı, küçük, kadına aitti.

Parmaklarını tuttum, katılaşma yoktu. Yüzük parmağında, evlilik yüzüğü vardı. Parmakları ileri-geri oynattım. "Katılaşma yok. Ne düşünüyorsun, Merlioni?

Kola eğilip baktı. Ondan daha fazlasını yapmamı engellemek için kolla oynadı, bileğinden tutup çevirdi. "Katılaşma gelip geçmiş olabilir. Biliyorsun ilk katılaşma uzun sürmez."

"Yani neredeyse iki gün geçtiğini mi düşünüyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Kan bunun için çok taze. Katılaşma henüz başlamamış. Suç işleneli sekiz saat geçmemiş."

Başıyla onayladı. "Hiç fena değil, Blake. Ama bundan ne çıkartıyorsun?" Göğsü oynatmaya yetecek şiddette, göğüs kafesini yokladı.

Sertçe yutkundum. Bu bahsi kazanabilirdim. "Bilmiyorum. Hadi bakalım. Çevirmeme yardım et." Sorarken yüzüne bakıyordum. Biraz sararmış mıydı? Belki.

"Elbette."

Diğer üçü, odanın bir köşesinde durmuş, şovu seyrediyordu. Onlara karışmadım. Böylesi, işe konsantre olmaktan daha kafa karıştırıcıydı.

Merlioni ile göğüs kafesini çevirdik. Ona etleri daha fazla olan tarafı vermiştim, böylece cesedi ellemek zorunda kalmıştı. Göğüs dokusu, sadece göğüs dokusu muydu? Vücudun soğuk ya da sıcak olması fark eder miydi? Merlioni biraz sararmış görünüyordu. Sanırım fark ediyordu.

Göğüs kafesinin içi, tıpkı Bay Reynolds'unki gibi boşaltılmıştı. Temiz ve kanlı bir pürüzsüzlükteydi. Kaburgayı yatağın üzerine bıraktık. Üzerimize hafif bir şekilde kan fışkırttı. Beyaz gömleği, kan lekelerini, benim mavi polo tişörtümden daha kötü gösteriyordu. Bir puan kazanmıştım.

Yüzünü ekşitip lekeleri temizlemeye çalıştı. Eldivenlerindeki kanı da gömleğine bulaştırdı. Merlioni gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"İyi misin, Merlioni?" diye sordum. "Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, devam etmek istemem."

Bana sertçe bakıp gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi bu. "Hepsini görmedin, küçük kız. Ben gördüm."

Yüzünden bir damla ter aktı. "Bence hepsine dokunmak istemezsin."

Omuz silktim. "Göreceğiz." Yatakta bir bacak vardı, üze-

rindeki kıllar ve ayağındaki tenis ayakkabısından, bir erkeğe ait olduğu belliydi. Yuvarlak kemik ucu bize bakıyordu. Zombi bacağı kopartmış ve kemiği zedelemeden, deriyi yüzmüştü.

"Bunun çok acımış olması lazım," dedim.

"Bacak sökülürken kurbanın canlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımla onayladım. "Evet." Yüzde yüz emin değildim. Kimin ne zaman öldüğünü söyleyemeyecek kadar çok kan vardı ama Merlioni biraz daha sararmıştı.

Geri kalan parçalar sadece kanlı iç organlar, et parçaları ve kemik kırıntılarıydı. Merlioni bir avuç iç organı avuçladı. "Yakala."

"Yüce İsa, Merlioni, bu hiç komik değil." Midem düğümlenmişti.

"Hayır ama yüzündeki ifade öyle," dedi.

Ona sertçe baktım. "At ya da atma, Merlioni, gırgır geçme."

Bir süre gözlerini kırptı, sonra başıyla onayladı. İç organları fırlattı. Atılmaya müsait değillerdi ama yakaladım. Islak, ağır, gevşek, cılk ve tümüyle iğrençti. Çiğ dana ciğeri tutmaya benziyordu ama daha kötüydü.

Dolph öfkeli bir ses çıkarttı. "Siz ikiniz, şu iğrenç oyundan vazgeçip, bana işe yarar bir şeyler söyleyecek misiz?"

Elimdekileri yatağın üzerine bıraktım. "Elbette, zombi geçen seferki gibi sürme kapıdan girmiş. Adamı, kadını buraya kadar kovalamış ve ikisini de haklamış." Bir anda konuşmayı kestim. Donakalmıştım.

Merlioni bir bebek battaniyesi tutuyordu. Bir şekilde bir köşesi temiz kalmıştı. Kenarlarında pembe renkli, saten işlemeler vardı, üzeri küçük palyaçolar ve balonlarla döşenmişti. Diğer ucundan şapır şapır kan damlıyordu.

İşe yaramaz daireler halinde hareket eden, palyaço ve ba-

lonlara baktım. "Seni piç," diye fısıldadım.

"Bana mı söylüyorsun?" diye sordu Merlioni.

Başımı iki yana salladım. Battaniyeye dokunmak istemi-

yordum. Ama ona doğru uzandım. Merlioni, kanlı köşesinin çıplak koluma sürtünmesini sağladı. "Dago piçi," dedim.

"Bana mı söylüyorsun, orospu?"

Başımla onaylayıp gülümsemeye çalıştım ama pek başaramadım. Rol yapıyorduk, bunu biliyordum. Bunu yapabilirdim. Bu iğrençti. Eğer bahis olmasaydı, kaçar giderdim.

Battaniyeye baktım. "Kaç yaşında?"

"Aile fotoğrafından gördüğüm kadarıyla, üç ya da dört aylık."

Sonunda yatağın diğer tarafına geçmiştim. Örtü ile örtülmüş bir yer daha vardı. Küçük olduğu kadar, kanlıydı da. Örtünün altında tam bir şey olamazdı. İddiayı bitirmek istiyordum. Eğer beni bakmaya zorlamazlarsa, hepsini Tony'nin yerine götürürdüm. Sadece bana örtüyü kaldırtmasınlar. Lütfen, lütfen.

İddia olsa da, olmasa da görülmesi gerekeni, görmem gerekiyordu. Ayrıca kaçıp kaybedeceğime, görüp kazanabilirdim de.

Battaniyeyi Merlioni'ye geri verdim. Alıp yatağın üzerine geri koydu, temiz tarafının yukarıda kalmasına dikkat etti.

Örtünün yanına diz çöktüm. O da öteki yanına. Göz göze geldik. Bu, bir meydan okumaydı, en iğrenç yerine kadar gidecektik. Örtüyü sıyırdık.

Örtünün altında iki şey vardı. Sadece iki. Midem o kadar kalktı ki, kusmuğumu yutmak zorunda kaldım. Öksürdüm ve neredeyse o anda kaybediyordum ama dayandım. Dayandım.

Kana bulanmış şekil bebeğe benziyordu ama değildi. Bir oyuncaktı. O kadar çok kana bulanmıştı ki, hangi renk olduğunu seçemiyordum ama kesinlikle oyuncaktı. Dört aylık bir bebeğe ait olamayacak kadar eski bir bebekti.

Halının üzerinde minik bir el vardı, diğer her şey gibi kana bulanmıştı ama bir eldi. Minik bir el. Bir bebeğin değil, bir çocuğun eliydi. Boyuna bakmak için kendi elimi üzerinde açtım. Üç, belki dört. Benjamin Reynolds'la aynı yaşlarda olmalıydı. Bir tesadüf müydü? Öyle olmalıydı. Zombiler bu kadar seçici değillerdir.

"Gürültülü bir ses duyduğunda çocuğu emziriyor olabilir. Kocası kontrol etmeye gider. Ses küçük kızı uyandırır, neler olduğunu görmek için odasından çıkar. Koca canavarı görür, çocuğu yakalar ve yatak odasına koşar. Zombi onları burada yakalar. Hepsini burada öldürür." Sesim derinden, tarafsız geliyordu. Aferin bana.

Minik elin üzerindeki kanın birazını silmeye çalıştım. O da annesi gibi bir yüzük takıyordu. Sakız makinelerinden çıkan plastik yüzüklerdendi.

"Yüzüğü gördün mü, Merlioni?" diye sordum. Eli halıdan kaldırdım. "Yakala," dedim.

"Yüce İsa!" Başka bir şey yapamadan ayağa kalkıp koştu. Merlioni hızla kapıdan dışarı çıktı. Eli atmama gerek kalmamıştı. Atmazdım da.

Küçük eli, ellerimin arasında tuttum. Ağırdı, sanki parmakları elimi kavrayacakmış gibiydi. Benden, gezmeye gitmemizi isteyecek gibiydi. Eli halıya bıraktım. Islak bir sesle düştü.

Oda çok sıcaktı ve yavaş yavaş dönmeye başlamıştı. Gözlerimi kırpıp, Zerbrowski'ye baktım. "Bahsi kazandım mı?"

Başıyla onayladı. "Anita Blake, sıkı kız. Tony'nin yerinde hoş bir ziyafet, masraflar Merlioni'den. Duyduğuma göre çok güzel spagetti yapıyorlarmış."

Yemek lafı artık fazla gelmişti. "Banyo, nerede?"

"Holün sonunda, soldan üçüncü kapı," dedi Dolph.

Banyoya koştum. Merlioni yeni çıkıyordu. Zaferimin tadını çıkartacak çok vaktim olmamıştı. İçimdekileri boşaltmakla meşguldüm.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Alnımı küvetin kenarına dayamış, dizlerimin üzerinde duruyordum. Kendimi daha iyi hissediyordum. Şansıma, kahvaltı edecek zaman bulamamıştım.

Kapı çalmıyordu.

"Ne var?" dedim.

"Benim, Dolph. İçeri gelebilir miyim?"

Bir süre düşündüm. "Elbette."

Dolph, elinde bir el beziyle içeri girdi. Çamaşır dolabından almıştı herhalde. Bana bir süre bakıp başını iki yana salladı. El bezini lavaboda ıslatıp bana uzattı. "Bununla ne yapacağını biliyorsun."

Biliyordum. Bez yüzüme ve boynuma, çok iyi ve rahatlatıcı gelmişti. "Merlioni'ye de bir tane verdin mi?" diye sordum.

"Evet, o da mutfakta. Siz ikiniz de rezil tiplersiniz ama eğlenceliydi."

Zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardım.

"Şimdi, büyük mücadeleyi atlattığına göre, faydalı gözlemlerin oldu mu?" Kapalı klozetin üzerine oturdu.

Ben yerde kaldım. "Bu sefer duyan olmuş mu?"

"Komşu şafağa yakın bir şeyler duyduğunu söyledi ama işine devam etmiş. Aile kavgasına karışmak istemiyormuş.

Dolph'a baktım. "Evden daha önce de kavga sesi duymuş mu?"

Dolph başım iki yana salladı.

"Tanrım, eğer polisi arasaydı," dedim.

"Sence fark eder miydi?" diye sordu Dolph.

Bir süre düşündüm. "Belki bu aile için etmezdi ama zombiyi kıstırırdık."

"Olan olmuş," dedi Dolph.

"Belki de olmamıştır. Burası hâlâ taze. Zombi onları öldürüp, dört kişiyi yemek için zaman harcamış. Bu, çabuk olmaz. Şafakta hâlâ öldürüyormuş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bölgeyi ablukaya al."

"Açıkla."

"Zombi yakınlarda olmalı, yürüme mesafesi içinde. Saklanıp havanın kararmasını bekliyordur."

"Zombilerin gün ışığında dolaşabildiklerini zannediyordum," dedi Dolph.

"Dolaşabilirler ama bundan hoşlanmazlar. Zombi emredilmediği sürece gün ışığında dışarı çıkmaz."

"Yani en yakın mezarlık," dedi.

"Gerekli değil. Zombi, vamplar ya da gûller gibi değildir. Tabuta ya da mezara ihtiyacı yoktur. Zombi sadece ışıktan uzaklaşmak isteyecektir."

"O zaman nereye bakacağız?"

"Sundurmalara, garajlara, onu koruyacak herhangi bir yere."

"Yani bir çocuğun ağaç evinde bile olabilir," dedi Dolph.

Gülümsedim. Bunu hâlâ başarabildiğimi fark etmek güzeldi. "Fırsat verilse bile, bir zombinin tırmanacağını zannetmiyorum. Dikkat ettiysen bütün evler tek katlıydı."

"Bodrumlar," dedi.

"Ama hiç kimse bodruma kaçmaz," dedim.

"Yardımı olur muydu?"

Omuz silktim. "Bir kere, zombiler iyi tırmanıcılar değillerdir. Bu, daha hızlı ve daha dikkatli ama... en iyi şartla bodrum onu yavaşlatırdı. Eğer pencereleri varsa çocukları oradan çıkartabilirlerdi." Bezi enseme sürdüm. "Zombi sürme kapılı, tek katlı evleri tercih ediyor. Benzer bir tanesinin yanında dinleniyor olabilir."

"Adli tıptakiler cesedin uzun boylu, bir seksen, bir seksen beş arası, erkek, beyaz tenli ve çok kuvvetli olduğunu söylediler."

"En sonuncusunu zaten biliyorduk ve gerisinin pek bir faydası olmaz."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Aslına bakarsan var, doğru boydaki memurları mahallede bir saatliğine dolaştır. Sonra, o kadar bir alanı mühürle.

"Ve bütün sundurma ve garajları arayalım," dedi Dolph.

"Ve bodrumları, sürünülecek yerleri ve eski buzdolaplarını," dedim.

"Eğer bulursak?"

"Yakın. Buraya bir temizleyici ekibi de getirin."

"Zombi gündüz saldırır mı?" diye sordu Dolph.

"Eğer yeterince rahatsız edilirse, evet. Bu çok agresif."

"Hiç şakası yok," dedi. "Bir düzine, belki daha fazla temizleyici ekibine ihtiyacımız var. Şehirde bu kadar yoktur. Ayrıca, çok geniş bir alanı yürüyerek dolaşmamız gerek. Arayıp tamamen es geçebiliriz."

"Hava kararınca harekete geçecektir. Eğer hazır olursanız, onu bulursunuz."

"Pekâlâ. Araştırmaya yardım etmeyecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Yardım için geri gelirim ama John Burke aradı."

"Onu morga mı götüreceksin?"

"Evet, zamanı gelince Dominga Salvador'a karşı kullanmak için. Ne zamanlama," dedim.

"Güzel. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Sadece ikimiz için morga giriş izni," dedim.

"Elbette. Burke'ten bir şeyler öğreneceğinden emin misin?"

"Deneyene kadar bilemem," dedim.

Gülümsedi. "Eski okul numarasını deneyeceksin, ha?"

"Gipper için oynayıp kazanacağım*."

"Sen git, morgu ziyaret et ve vudu cu John ile ilgilen. Biz, bu soktuğumun mahallesinin altından girip üstünden çıkacağız."

"İkimizin de günü planlamış olduğunu bilmek güzel," dedim.

"Bu akşamüstü Salvador'un evine gideceğimizi unutma."

Başımla onayladım. "Evet ve akşam zombi avlayacağız."

"Bu gece bu boku bitireceğiz," dedi.

"Umarım."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Planlarımız hakkında şüphelerin mi var?"

"Sadece, hiçbir plan mükemmel değildir."

Bir süre sessiz kaldı, sonra ayağa kalktı. "Keşke bu seferki olsa."

"Bence de."

---

* Eski bir Amerikan Futbol'u efsanesi. Notre Dame Üniversitesi Amerikan Futbol Takımı Koçu Knute Rockne'nin ölüm döşeğindeki oyuncusu George Gipp ile yaptığı konuşmayı, yıllar sonra, takımına, kazanması çok zor bir maçın devre arasında anlatarak takımı ateşlemesi ve takımın George "Gipper" Gipp için oynayıp kazanmasına gönderme.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

St. Louis Şehir morgu büyük bir binaydı. Öyle olması da gerekiyordu. Doktor tarafından tescil edilmemiş her ölüm buraya geliyordu. İşlenen her cinayetten hiç bahsetmiyorum bile. St. Louis'te bu durum, bir hayli yoğun bir trafik demek oluyordu.

Eskiden morga çok sık gelirdim. Şüpheli vampir saldırısı kurbanlarına kazık saplayıp, onların dirilerek morg çalışanlarına saldırmalarını engellemek için. Yeni vampir yasalarıyla bu cinayet sayılmaya başladı. Vampir olarak geri gelmemek istediklerini belirten kesin bir vasiyetname bırakmadılarsa, yavruların dirilmesine izin veriliyordu. Benim vasiyetimde, eğer vampir olarak geri geleceğim düşünülüyorsa, beni bu acıdan kurtarmalarını istediğim yazıyordu. Kahretsin, vasiyetimde, yakılmak istediğim yazıyordu. Çok teşekkür ederim ama zombi olarak ta geri gelmek de istemiyordum.

John Burke, aynı hatırladığım gibiydi. Uzun, esmer, yakışıklı, belli belirsiz murdar. Sanırım küçük keçi sakalı yüzünden böyle görünüyordu. Korku filmleri dışında hiç kimse keçi sakalı bırakmıyordu. Biliyorsunuz, hani şu boynuzlu simgelere tapan garip tarikatları olanlar.

Gözleri ve ağzının yanları biraz solgun görünüyordu. Ten

rengi koyu olsa bile, üzüntü böyle yapıyordu. Morga doğru yürürken dudakları ince bir çizgi halindeydi. Omuzları, sanki canı yanıyormuş gibi duruyordu.

"Yenge'nin evinde işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Kederli, çok kederli."

Abartmasını bekledim ama yapmadı. Ben de daha fazla üstelemedim. Eğer konuşmak istemiyorsa, bu ayrıcalığa sahipti.

Geniş, boş bir koridorda yürüyorduk. Üç sedyeyi yan yana alacak kadar genişti. Nöbetçi istasyonu, İkinci Dünya Savaşı mevzilerine benziyordu, makineli tüfekleri bile vardı. Ölüler, hep beraber ayaklanıp özgürlüğe koşarlarsa diye, hazırlıklıydılar. St. Louis'te böyle bir şey olmamıştı ama Kansas City kadar yakınımızda olmuştu.

Makineli tüfek, her tür yürüyen ölüyü un ufak ederdi. Eğer çok fazlalarsa başınız dertte demekti. Eğer kalabalıklarsa, yanmıştınız.

Kimliğimi nöbetçiye gösterdim. "Selam, Fred, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Seni eskisi gibi buraya almalarını çok isterdim. Sadece bu hafta üç tanesi kalkıp eve gitti. Buna inanabiliyor musun?"

"Vampirler mi?"

"Başka ne olabilir ki? Yakında etrafta onlardan bizden daha fazla vampir olacak."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden bir şey söylemedim. Büyük ihtimalle haklıydı. "Buraya, Peter Burke'ün kişisel eşyalarını görmeye geldik. Çavuş Rudolph Storr'un izin vermiş olması gerekiyor."

Fred küçük defterini inceledi. "Evet, iziniz var. Soldaki koridordan gidin, soldan üçüncü kapı... Doktor Saville sizi bekliyor."

Bunu söyleyince kaşlarımı kaldırdım. Adli Tıp Şefi'nin polis ya da başka birileri için çalışması yaygın bir durum değildi. Sanki kraliyet töreni de istermiş gibi başımla onayladım.

"Sağ ol, Fred, çıkarken görüşürüz."

"Her geçen gün daha çok insan böyle yapıyor," dedi. Sesi bundan memnun değilmiş gibiydi.

Nikelarım daimi sessizlikte, hiç ses çıkartmıyordu. John Burke de hiç ses çıkartmıyordu. Bana pek spor ayakkabı giyecek bir tip gibi görünmemişti. Aşağı baktım, haklıydım. Spor ayakkabı değil, yumuşak tabanlı ve kahverengi, bağcıklı ayakkabı giyiyordu. Ama yine de, yanımda gölge kadar sessiz yürüyordu.

Kıyafetinin geri kalanı da ayakkabılarına uyuyordu. Klas spor ceketi o kadar koyu bir kahverengiydi ki, siyah gibi duruyordu. İçine, açık sarı bir gömlek ve ceketi ile aynı renk bir pantolon giymişti. Tek eksiği kravatıydı, o zaman holding yöneticisi kılığına girerdi. Her zaman böyle takım elbiseler mi giyiyordu, yoksa kardeşinin cenazesine gelirken, yanında tek bir takım mı getirmişti? Hayır, cenazedeki takımı simsiyahtı.

Morg her zaman sessizdi ama Pazar sabahı ölümcül bir sakinlik vardı. Acaba ambulanslar, uçaklar gibi, hafta sonları makul bir saate kadar daireler mi çiziyorlardı? Cinayet sayısının hafta sonları arttığını biliyordum ama Cumartesi ve Pazar sabahları her zaman sakin olurdu. Hadi, gel de anla.

Sol taraftaki kapıları saydım. Üçüncü kapıyı çaldım. Sessiz, 'İçeri gel'i, duyunca kapıyı açtım.

Doktor Marian Saville ufak tefek bir kadındı. Kısa, siyah saçları kulaklarının biraz altına kadar uzanıyordu. Buğday rengi teni, derin kahverengi gözleri, yüksek elmacık kemikleri vardı. Fransız ve Yunanlı kanı vardı; bunu gösteriyordu. Göz korkutmadan egzotik olabiliyordu. Doktor Saville'in evlenmemiş olması beni her zaman şaşırtıyordu. Bu durumun güzellik eksikliğinden olmadığı, kesindi.

Tek kusuru sigara içmesiydi, koku ona kötü bir parfüm gibi yapışmıştı.

Gülerek bize doğru yaklaşıp elini uzattı. "Anita, seni yeniden gördüğüme sevindim."

Elini sıkıp gülümsedim, "Sizi de, Doktor Saville."

"Marian lütfen."

Omuz silktim. "Marian, kişisel eşyalar bunlar mı?"

Küçük bir muayene odasındaydık. Hoş, paslanmaz çelikten bir masada birkaç plastik poşet vardı.

"Evet."

Ona baktım, ne istediğini merak ediyordum. Adli Tıp Şefi böyle işlere bakmazdı. Başka bir şeyler vardı ama ne? Onu, dobra konuşacak kadar iyi tanımıyordum ve morga girişimin kısıtlanmasını istemiyordum, o yüzden kabalaşamazdım. Sorunlar, sorunlar.

"Bu John Burke, kurbanın ağabeyi," dedim.

Bunu duyunca, Doktor Saville'in kaşları kalktı. "Taziyelerimi bildiririm, Bay Burke."

"Teşekkür ederim." John uzatılan eli sıkıyordu ama gözleri plastik poşetlerdeydi. Bugün çekici doktorlar ya da eğlence için yer yoktu. Kardeşinin üzerinde taşıdığı son eşyaları görecekti. Polisin, kardeşinin katilini yakalamasına yardımcı olacak ipuçları arayacaktı. Bu işi çok ciddiye alıyordu.

Eğer Dominga Salvador'la bağlantısı olmasaydı, ona büyük bir özür borçlu olurdum. Ama Doktor Marian etraftayken onu nasıl konuştururdum? Yalnız kalmayı nasıl isteyebilirdim? Burası bir şekilde onun morguydu.

"Hiçbir delille oynanmadığından emin olmalıyız. Son zamanlarda birkaç ısrarcı muhabirle karşılaştık," dedi.

"Ama ben muhabir değilim."

Omuz silkti. "Resmi görevli de değilsin, Anita. Yukarıdan gelen yeni emirlere göre, yetkisi olmayan kişiler, başlarında yetkili personel olmadan delillere hiçbir şekilde bakamazlar."

"Bu kişinin sen olmana minnettarım, Marian."

Gülümsedi. "Nasılsa buradaydım. Omzunuzun üzerinden

gözetlememden, herhangi birisi kadar rahatsız olacağınızı düşündüm."

Haklıydı. Ne yapacağımı sanıyorlardı? Cesedi mi çalacaktım? Eğer isteseydim, tüm lanet yeri boşaltır ve bütün cesetlere, lideri takip et, oynattırabilirdim.

Belki de bu yüzden gözetim altında tutulmam gerekiyordu. Belki de.

"Kabalaşmak istemiyorum ama işe başlayabilir miyiz?" dedi John.

Yakışıklı yüzüne baktım. Ağzının ve gözlerinin yanındaki deri gergindi. Birden kendimi suçlu hissettim. "Elbette, John, düşüncesiz davrandık."

"Lütfen bizi affedin, Bay Burke," dedi Marian. İkimize de küçük plastik eldivenler verdi. Marian ve ben profesyoneller gibi taktık ama John inceleme eldivenleri takmaya alışkın değildi. İşi doğru yapmanın bir numarası vardı ve tecrübe gerektiriyordu. Eldivenleri giymesine yardımımı tamamlarken, o sırıtmaya başlamıştı. Gülümsediğinde bütün yüzü değişmişti. Göz alıcı, yakışıklı ve hiç de murdar değildi.

Dr. Saville ilk torbayı açtı. İçinde elbiseler vardı.

"Hayır," dedi John. "Elbiselerini bilmiyorum. Belki ona aittir ama benim haberim yoktu. Peter'la ben... ben birbirimizi iki yıldır görmüyorduk," dedi. Son kelimelerindeki suçluluk duygusu beni bile üzdü.

"Peki, daha küçük eşyalara geçelim," dedi Marian, bunları söylerken gülümsüyordu. Sevimli ve neşeli bir ifadeyle, yatak odası tavırları üzerinde çalışıyordu. Pratik çalışma şansı, karşısına çok nadir çıkardı.

Daha küçük bir poşeti açıp içindekileri kibarca parlak, gümüş rengi zemine bıraktı. Bir tarak, bir on sent, iki yirmi beş sent, bir sinema bileti koçanı ve bir vudu muskası. Bir gris-gris.

Kırmızı ve siyah iplikten örülüp insan dişleri ile süslen-

mişti. Etrafında, daha başka kemikler de sallanıyordu. "Onlar insan parmak kemiği mi?" diye sordum.

"Evet," dedi John, sesi çok sakindi. Orada dururken çok garip görünüyordu, sanki gözlerinin arkasında yeni bir dehşet doğuyordu.

Kötülük dolu bir eserdi ama John'un verdiği tepkinin büyüklüğünü anlayamamıştım.

Üzerine doğru eğilip parmağımla dürttüm. Hepsinin ortasına kurumuş deri dikilmişti. Ve kullanılan siyah ip değildi, siyah saçtı.

"İnsan saçı, dişi, kemikleri, derisi," dedim sakince.

"Evet," diye tekrarladı John.

"Sen vudu işinde benden daha iyisin. Bunun anlamı ne?" diye sordum.

"Bu muskanın yapılması için birisi ölmüş."

"Emin misin?"

Bana utandırıcı bir küçümsemeyle, sertçe baktı. "Eğer başka bir şey olsaydı bunu söyleyemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Kardeşimi, insan kurban etme işin bulaştığını öğrenmenin hoşuma gittiğini mi zannediyorsun?"

"Peter'm orada olması gerekiyor muydu? Belki sonra satın almıştır?"

"HAYIR!" Neredeyse bağırmıştı. Arkasını dönüp duvara doğru yürüdü. Nefes alışı sesli ve hırıltılıydı.

Ona kendisini toplaması için biraz süre verip sorulması gerekeni sordum. "Gris-gris ne işe yarıyor?"

Döndüğünde yüzü yeterince sakindi ama gözlerinin etrafmdan, gerginliği belli oluyordu. "Daha az güçlü bir nekromensırın, daha güçlü bir nekromensırdan güç ödünç alarak, daha yaşlı ölüleri diriltmesini sağlıyor."

"Nasıl ödünç alıyor?"

Omuz silkti. "Muska, bizden çok güçlü birisinin gücünü tutuyor. Peter'ın bunun için yüksek bir ödeme yapmış olma-

sı gerek, bunun sayesinde daha fazla ve daha yaşlı ölüleri diriltebilir. Tanrım, Peter bunu nasıl yaptın?"

"Gücünü böyle paylaşabilmek için ne kadar güçlü olman gerekir?"

"Çok güçlü," dedi.

"Bunu yapanı bulmanın bir yolu var mı?"

"Anlamıyorsun, Anita. Bu şey o kişinin gücü. Onun ruhunun bıraktığı parçasının maddeleşmiş hali. Bunun yapılması için, birisinin çok ihtiyacı ya da çok hırsı olması gerekiyor. Peter böyle bir şeyi asla karşılayamazdı. Asla."

"Yani izi sürülebilir?"

"Evet. Sadece, onu gerçekten yapan kişi ile aynı odaya götürmek yeterli. Bu şey ona doğru ilerleyecektir. Bu, onun ruhunun kayıp bir parçası."

"Bu, mahkemede delil olabilir mi?"

"Eğer jürinin anlamasını sağlayabilirsen, evet, öyle sanıyorum." Bana doğru bir adım attı. "Bunu kimi yaptığını biliyor musun?"

"Belki."

"Kim, söyle bana, kim?"

"Sana daha iyisini yapacağım. Evini aramanızı sağlayabilirim."

Dudaklarında tatsız bir gülümseme belirdi. "Senden hoşlanmaya başlıyorum, Anita Blake."

"Sonra iltifat edersin."

"Bütün bunların anlamı nedir?" diye sordu Marian. Muskayı ters çevirmişti. Saç ve kemiklerin arasından küçük bir nazarlık parlıyordu, bilezik şeklindeydi. Müzik sembolü şeklindeydi: Sol anahtarı.

Mezar toprağına dokunduğunda Evans ne demişti? Kızın boğazını kestiler, üzerinde küçük kalpler ve müzik notaları olan bir bilezik takıyordu. Nazarlığa bakarken, dünyanın değiştiğini hissettim. Her şey tek bir hareketle yerli yerine otur-

du. Katil zombiyi Dominga Salvador diriltmemişti. Peter Burke'ün diriltmesine yardım etmişti. Ama emin olmam gerekiyordu. Birkaç saat sonra Dominga Salvador'un evine gidip iddiamızı doğrulamaya çalışacaktık.

"Peter Burke ile aynı saatlerde gelen bir kadın var mı?"

"Eminim vardır," dedi Marian, gülümseyerek.

"Boğazı kesilmiş bir kadın," dedim.

Bana, başını iki yana sallayarak süre baktı. "Bilgisayardan bakarım."

"Muskayı yanımıza alabilir miyiz?"

"Neden?"

"Çünkü eğer haklıysam, kızın ok, yay ve küçük kalpleri olan bir nazarlığı olmalı ve bu da oradan gelmiş," altın nazarlığı ışığa tuttum. Sanki sahibinin öldüğünü bilmiyormuş gibi, neşe içinde parlıyordu.

Otuzuncu Bölüm

Cesetler diğer renklere dönüşmeden önce grileşirler. Eğer ceset çok kan kaybetmişse, beyaz ya da mavimsi bir renk alır. Ama ceset bozulmaya başlayınca, çürümeye değil -ona daha zaman olurdu- gri görünürdü.

Kadın gri renkteydi. Boynundaki yara temizlenip incelenmişti. Yara, çenesinin altındaki, büyük, buruşuk ikinci bir ağızmış gibi duruyordu.

Doktor Saville kızın başını sıradan bir hareketle geri çekti. "Kesik çok derin. Boynundaki kasları ve atardamarı kesmiş. Ölüm bir hayli hızlı olmuş."

"Profesyonelce yapılmış," dedim.

"Şey, evet, boğazı kesenler, her kimse, ne yaptıklarını biliyorlarmış. Boynu yaralayıp öldürmeyecek ya da yavaş öldürecek bir düzine ayrı yol var."

"Kardeşimin, bu konuda tecrübeli olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi John Burke.

"Bilmiyorum," dedim. "Kadının kişisel eşyaları var mı?"

"İşte burada." Marian ufakça bir poşeti açıp içindekileri boş masaya boşalttı. Altın nazar bileziği, flüoresan ışığı altında parlıyordu.

Eldivenli elimle bileziğini aldım. Üzerinde, okuyla geril-

miş, küçük bir yay, değişik bir nota, birbirine geçmiş iki kalp, Evans'ın söylediği her şey vardı.

"Kadın ve nazarlığını nereden biliyordun?" diye sordu John Burke.

"Bazı delilleri bir kahine götürdüm. Kadının ölümünü ve bileziği görmüştü."

"Bunun Peter'la ne ilgisi var?"

"Bir vudu rahibesinin Peter'a bir zombi dirilttirdiğini düşünüyorum. Zombi ellerinden kurtuldu. Şimdi insanları öldürüyor. Vudu rahibesi yaptığını gizlemek için, Peter'ı öldürdü."

"Kim yaptı?"

"Gris-gris yeterince geçerli bir kanıt oluncaya kadar bir delilim yok."

"Bir öngörü ve bir gris-gris." John başını iki yana salladı. "Jüriyi inandırması güç."

"Biliyorum. O yüzden daha fazla delile ihtiyacımız var."

Doktor Saville meraklı bir seyirci gibi konuşmamızı seyrediyordu.

"Bir isim, Anita, bana ismi ver."

"Eğer kanun şansını deneyinceye kadar, peşinden gitmeyeceğine söz verirsen. Eğer kanun işini yapamazsa, peşine düşeceğine yemin edersen."

"Söz veriyorum."

Bir süre yüzünü inceledim. Siyah gözleri geri bakıyordu, berrak ve emindi. Ama rahat bir vicdanla yalan söyleyebilirdi. "Ben hiç kimsenin sözüne inanmam." Ona biraz daha baktım. Hiç kımıldamadı. Samrım benim çivi kadar sert bakışlarım biraz olsun yok olmuştu. Ya da belki sözünü gerçekten tutacaktı. Bu bazen oluyordu.

"Pekâlâ, sözüne inanıyorum. Beni pişman etme."

"Etmem," dedi. "Şimdi bana ismi ver."

Doktor Savilleé döndüm. "Bizi affet, Marian. Bu işe ne kadar az bulaşırsan, pencerenden içeri bir zombi girme riski de

o kadar azalır." Biraz abartmıştım ama bu, ne demek istediğimi anlatıyordu.

Karşı çıkmak istermiş gibi baktı ama sonunda başıyla onayladı. "Pekâlâ ama güvenli olduğunda, hikâyenin tamamını duymak isterim."

"Eğer anlatabilecek durumda olursam, hepsi senin," dedim.

Başıyla onayladı, isimsiz kadının yattığı çekmeceyi kapattı. "İşiniz bitince bana seslenin. Yapacak işlerim var," dedi, arkasından kapıyı çekerken.

Delili elimizde bırakmıştı. Sanırım bana güveniyordu. Ya da bize?

"Dominga Salvador," dedim.

Keskin bir nefes çekti. "Bu ismi biliyorum. Eğer anlatılan hikâyelerin hepsi doğruysa, korkutucu bir gücü var."

"Hepsi doğru," dedim.

"Onunla tanıştın mı?"

"O şanssızlığa eriştim."

Yüzünde, hoşuma gitmeyen bir ifade oluştu. "İntikam peşinde koşmayacağına yemin ettin."

"Polis onu yakalayamaz. Bunun için çok becerikli," dedi.

"Onu yasal olarak yakalayabiliriz. Buna inanıyorum."

"Emin değilsin," dedi.

Ne diyebilirdim? Haklıydı. "Neredeyse eminim."

"Neredeyse, kardeşimi öldürenler için yeterli değil."

"O zombi senin kardeşinden başka bir sürü insanı daha öldürdü. Onu ben de istiyorum. Ama onu mahkeme yoluyla, yasal olarak yakalayacağız."

"Onu yakalamanın başka yolları da var," dedi.

"Eğer kanun yetersiz kalırsa, vudu kullanabilirsin. Sadece, bundan bana bahsetme."

Söylediklerim hoşuna gitmiş ve onu şaşırtmıştı. "Kara büyü kullandığım için çıkışmayacak mısın?"

"Kadın beni bir kere öldürmeye çalıştı. Vazgeçeceğini zannetmiyorum."

"Sinyora'nın saldırılarının birinden mi kurtuldun?" diye sordu. Hayret etmişti.

Hayretler içindeki halini hiç beğenmemiştim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Bay Burke."

"Bundan hiç şüphem yok, Bayan Blake." Gülümsedi. "Egonuzu zedeledim. Bu kadar şaşırmam hoşunuza gitmedi, değil mi?"

"Gözlemlerini kendine sakla, tamam mı?"

"Eğer Dominga Salvador'un sana gönderdiği şeyi doğrudan karşıladıysan, o zaman senin hakkında anlatılan hikâyelerden bazılarına da inanmalıyım. Cellat, ölü ne kadar yaşlı olursa olsun diriltebilen animatör."

"Son söylediğinden ben de pek emin değilim ama sadece hayatta kalmaya çalışıyorum, o kadar."

"Eğer Dominga Salvador peşindeyse, bu o kadar kolay olmayacak.

"Neredeyse imkânsıza yakın," dedim.

"O zaman onu önce biz haklayalım," dedi.

"Yasal yollardan," dedim.

"Anita, çok safsın."

"Evine yapacağımız baskına gelme teklifim hâlâ geçerli."

"Bunu gerçekten ayarlayabilir misin?"

"Sanıyorum."

Gözlerinde karanlık bir ışık belirdi, koyu renkte parlıyorlardı. Gülümsedi, dudakları sıkıydı ve hiç hoş değildi, sanki Dominga Salvador'a yapacağı işkenceleri gözden geçiriyordu. Aklından geçen özel görüntüler, onu zevkle doldurmuş gibiydi.

O bakışı görünce ensemdeki tüyler diken diken oldu. Umarım John o bakışı bana döndürmezdi. Bir şey bana, onun da kötü bir düşman olacağını söylüyordu. Neredeyse Dominga Salvador kadar kötü. Neredeyse ama tam olarak değil.

Otuz Birinci Bölüm

Dominga Salvador, gülümseyerek oturma odasında oturuyordu. Geçen ziyaretimde üç tekerlekli bisikletini kullanan küçük kız, büyükannesinin kucağındaydı. Çocuk, bir yavru kedi kadar rahat ve gevşemişti. Biraz daha büyük iki oğlan, Dominga'nın ayaklarının dibindeydi. Analık saadetinin resmi gibi görünüyordu. İçimden kusmak gelmişti.

Elbette, sadece benim tanıştığım en tehlikeli vudu rahibesi olması, aynı zamanda bir büyükanne olmayacağı anlamına gelmiyordu. İnsanlar çok nadiren tek yönlü olurlardı. Hitler de köpekleri seviyormuş.

"Evimi aramaktan daha fazlasını da yapabilirsiniz, Çavuş. Benim evim sizin eviniz sayılır," dedi, bize önceden limonata ya da buzlu çay teklif etmiş, şeker kaplı sesiyle.

John Burke ile ben bir köşede durmuş, polisin işini yapmasını bekliyorduk. Dominga, şüphelendiklerinden dolayı polislerin kendilerini aptal hissetmelerini sağlıyordu. O sadece sevimli, yaşlı bir kadındı. Tabii, tabii.

Antonio ve Enzo bir köşede duruyordu. İkisi de bu büyükanne saadeti resmine uymuyordu ama görünüşe göre, Do-

minga şahit istiyordu. Ya da bekli de, çatışma ihtimali o kadar da uzakta değildi.

"Bayan Salvador, bu araştırmanın doğurabileceği sonuçlardan haberdar mısınız?" dedi Dolph.

"Hiçbir sonuç doğurmayacak çünkü saklayacak bir şeyim yok." Tatlı bir şekilde gülümsedi. Lanet kadın.

"Anita, Bay Burke," dedi Dolph.

Bir illüzyon gösterisinde sahneyi kontrol edenler gibi öne çıktık. Ki çok yersiz bir benzetme değildi. Uzun boylu bir polis memuru, elinde kamera, hazır bekliyordu.

"Sanıyorum Bayan Blake'i tanıyorsunuz," dedi Dolph.

"O zevke nail olmuştum," dedi Dominga.

Yalancı ağzında tereyağı bile erirdi.

"Bu da John Burke."

Dominga'nın gözleri biraz olsun açıldı. Mükemmel kamuflajındaki ilk açığı vermişti. John Burke'ün adını duymuş muydu? Bu, onu endişelendirmiş miydi? Öyle olmasını umuyordum.

"Sizinle sonunda karşılaştığımıza sevindim, Bay John Burke," dedi sonunda.

"Sanatımızı icra eden başka birisi ile tanışmak her zaman güzel," dedi Burke.

Başını teşekkür anlamında hafifçe eğdi. En azından tamamen masum rolü yapmıyordu. Vudu rahibesi olduğunu itiraf etmişti. Bu, bir gelişmeydi.

Vudu'nın büyükannesinin masum rolü yapması ayıp olurdu.

"Hadi yap, Anita," dedi Dolph. Bir ön hazırlık, teatral giriş yoktu, sadece 'hadi yap'. İşte Dolph böyleydi.

Plastik poşeti cebimden çıkarttım. Dominga şaşırmış gibi görünüyordu. Gris-grisi çıkarttım. Yüzü çok durgunlaştı, bir maske gibiydi. Dudakları garip bir gülümseme şeklinde kıvrıldı. "O nedir?"

"Hadi, Sinyora, bilmiyormuş gibi yapma. Onun ne olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Bir çeşit muska tabii ki. Ama artık polis, yaşlı kadınları vudu ile mi tehdit ediyor?"

"Her ne gerekiyorsa," dedim.

"Anita," dedi Dolph.

"Özür dilerim." John'a baktım, başıyla onayladı. Gris-grisi yere, Dominga Salvador'dan yaklaşık iki metre öteye, halının üzerine koydum." Bu durumda John'un sözüne aşırı derecede güvenmem gerekiyordu. Durumun bir kısmını Manny'ye telefonda sormuştum. Eğer bu işe yararsa, eğer mahkemeye kabul ettirebilirsek, eğer bunu jüriye açıklayabilirsek, o zaman dava açabilirdik. Kaç tane eğer vardı?

Gris-gris yerde bir süre durdu, sonra parmak kemikleri, görünmez bir elle dürtülmüş gibi hareket etti.

Dominga kucağındaki torununu kaldırıp oğlanları Enzo'nun yanma yolladı. Kanepede tek başına oturup bekledi. Yüzünde hâlâ o garip gülümseme vardı ama biraz zayıflamıştı.

Muska ona doğru, sümüklü böcek gibi kaymaya başladı, sahip olmadığı kaslarla ilerlemeye çalışıyordu. Kolumdaki tüyler diken diken olmuştu.

"Bunu kaydediyor musun, Bobby?" diye sordu Dolph.

"Kaydediyorum. Ama bu soktuğumun şeyine inanamıyorum ama kaydediyorum," dedi kameralı polis.

"Lütfen çocukların önünde böyle konuşmayın," dedi Dominga.

"Özür dilerim, bayan," dedi polis.

"Affedildin." O şey onun ayaklarına doğru sürünürken bile mükemmel ev sahibini oynamaya çalışıyordu. Çok soğukkanlıydı. Bu konuda onu takdir etmiştim.

Antonio öyle değildi. O kırıldı. Sanki o şeyi halının üzerinde almak istermiş gibi ileri atıldı.

"Sakın dokunma," dedi Dolph.

"Numaralarınızla büyükannemi korkutuyorsunuz," dedi.

"Sakın dokunma," dedi Dolph, yeniden. Bu sefer ayağa kalkmıştı. Cüssesi sanki odayı doldurmuştu. Antonio yanında çok küçük ve kırılgan kalmıştı.

"Lütfen, onu korkutuyorsunuz." Ama yüzü beyazlayıp terleyen, Antonio'ydu. Yaşlı Tony niye bu kadar endişelenmişti ki? Hapse gidecek olan o değildi.

"Orada dur," dedi Dolph. "Şimdi, yoksa seni kelepçelememizi mi istersin?"

Antonio başını iki yana salladı. "Hayır, ben... ben çekiliyorum." Çekildi ama giderken Dominga'ya baktı. Hızlı, korku dolu bir bakıştı. Dominga'nm gözleri Antonio'nunkilerle karşılaştığında, içinde sadece öfke vardı. Dominga'nm siyah gözleri öfke ile parlıyordu. Bir anda yüzü de öfke ile buruştu. Ne olmuştu da yaptığı rolden sıyrılmıştı? Neler oluyordu?

Gris-gris sonunda Dominga'ya ulaştı. Ona bir köpek gibi sırnaşıyordu. Ayakkabısının ucuna, karnının okşanmasını isteyen bir kedi gibi sürünüyordu.

Onunla ilgilenmiyormuş gibi yaptı, en azından çabaladı.

"Sana dönen gücünü ret mi ediyorsun?" diye sordu John.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Yüzünü yeniden kontrol altına almıştı. Şaşırmış görünüyordu, Ah, Tanrım, bu işte çok iyiydi. "Sen güçlü bir vudu rahibisin. Bunu beni tuzağa düşürmek için yapıyorsun."

"Eğer muskayı istemiyorsan, ben alacağım," dedi. "Senin büyü gücünü kendiminkine ekleyeceğim. Birleşik devletlerdeki en güçlü vudu rahibi olurum." İlk kez John'un gücü, tenimin üzerinde aktı. Korkutucu bir büyü akışıydı. John'un sıradan, en azından herhangi birimizin sıradan olabileceği kadar sıradan, olduğunu düşünüyordum. Yanılmışım.

Dominga sadece başını iki yana salladı.

John ilerleyip diz çöktü ve kıvranan gris-gris'e uzandı.

Gücüde sanki görünmez bir el gibi, onunla beraber hareket etmişti.

"Hayır!" Dominga muskayı yakalayıp avucunun içine aldı.

John, ona gülümsedi. "Bu muskayı yaptığını kabul ediyor musun? Yoksa alıp istediğim gibi kullanacağım. Kardeşimin eşyaları arasında bulundu. Yasal olarak bana ait, değil mi, Çavuş Storr?"

"Doğru," dedi Dolph.

"Hayır, bunu yapamazsın."

"Yaparım ve yapacağım, tabii eğer kameraya bakıp onu yaptığını itiraf etmezsen."

Dominga ona düşmanca baktı. "Bunu yaptığına pişman olacaksın."

"Sen de kardeşimi öldürdüğüne."

Dominga kameraya baktı. "Pekâlâ, bu muskayı yaptığımı kabul ediyorum ama başka hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Bu muskayı kardeşin için yaptım ama hepsi bu."

"Bu muskayı yapmak için insan kurban ettin," dedi John.

Dominga başını iki yana salladı. "Muska benim. Onu kardeşin için yaptım, hepsi bu. Elinizde muska var ama başka bir şey yok."

"Sinyora, beni affedin," dedi Antonio. Solgun, sarsılmış ve çok ama çok korkmuş görünüyordu.

"Calenta, kapa çeneni!" dedi Dominga.

"Zerbrowski, dostumuzu mutfağa götür ve ifadesini al," dedi Dolph.

Dominga bunu duyunca ayağa kalktı. "Aptal, seni zavallı aptal. Ona başka bir şey daha söylersen, dilini ağzının içinde çürütürüm."

"Onu buradan götür, Zerbrowski."

Zerbrowski neredeyse ağlayan Antonio'yu götürdü. Yaşlı Tony'nin muskayı geri getirmekle görevlendirilmiş olduğu hissine kapılmıştım. Başarısız olmuştu ve sonuçlarına katlana-

caktı. Polis dertlerinin en sonuncusuydu. Eğer onun yerinde olsaydım, büyükannenin hemen bu gece içeri tıkıldığından emin olurdum. Onun vudu malzemelerinin yanına yaklaşmasını istemezdim. Asla.

"Şimdi arama yapacağız, Bayan Salvador."

"Keyfinize bakın, çavuş. Size yardımcı olacak hiçbir şey bulmayacaksınız."

Bunu söylerken çok sakindi. "Kapıların arkasındakilerden bile mi?" diye sordum.

"Onlar gitti, Anita. Yasal olmayan ya da bütün olan hiçbir şey bulmayacaksınız." 'Bütün' kelimesini sanki kötü bir kelimeymiş gibi söylemişti.

Dolph bana doğru baktı. Ben omuz silktim. Dominga kendinden çok emin görünüyordu.

"Tamam. Çocuklar, hadi buranın altını üstüne getirelim." Üniformalılar ve dedektifler, sanki bir amaçları varmış gibi harekete geçtiler. Dolph'un peşinden gidiyordum. Beni durdurdu.

"Hayır, Anita, sen ve Burke yukarıda kalıyorsunuz."

"Neden?"

"Siz sivilsiniz."

Sivil mi, ben mi? "Senin için mezarlıkta yürürken de sivil miydim?"

"Eğer o işi adamlarımdan birisi yapabilseydi, senin yapmana razı olmazdım."

"Razı mı olmazdın?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Hayır, anladığımı sanmıyorum."

"Çok sert olabilirsin, hatta zannettiğin kadar iyi bile olabilirsin ama polis değilsin. Bu, polisin işi. Bu seferlik oturma odasında, diğer sivillerle beraber kal. Her şey açığa çıkınca, aşağıya gelip öcüyü teşhis edersin."

"Bana iyilik yapma, Dolph."

"Seni, somurtman için geride bırakmıyorum, Blake."

"Somurtmuyorum", dedim.

"Mızmızlanıyor musun?"

"Tamam yeter. Durumu açıkladın. Arkada kalırım ama bunda hoşlanmam gerekmiyor."

"Çoğu zaman kıçına kadar timsahlara batmış oluyorsun. Bir kez olsun ateş hattı dışında olmanın keyfini çıkart, Anita." Bunu söyleyip bodrumdan aşağıya indi.

Zaten gerçekten o karanlığa inmeyi istemiyordum. Manny ile beni merdivenlerden yukarıya kovalayan o yaratıkla yeniden karşılaşmak istemiyordum. Ama yine de... kendimi dışlanmış hissediyordum. Dolph haklıydı, somurtuyordum. Harika.

John Burke ile kanepeye oturduk. Dominga, biz içeri girdiğimizden beri arkaya yatırılmış koltukta oturuyordu. Çocuklar Enzo ile birlikte, dışarıya oynamaya çıkmıştı. Enzo giderken rahatlamış görünüyordu. Neredeyse onunla birlikte gitmek isteyecektim. Her şey burada durup ilk çığlıkları beklemekten iyi olurdu.

Eğer canavar, ki çıkarttığı seslere uyan tek kelime buydu, aşağıdaysa, çığlıklar atılmaya başlardı. Polisler, kötü adamlara karşı çok iyiydiler ama canavarlar onlar için çok yeniydi. Eğer bu pislik birkaç uzman tarafından halledilseydi, bir şekilde, daha iyi olurdu. Sıkı mücadele eden birkaç kişi. Vampirlere kazık saplamak. Zombileri defetmek. Cadıları yakmak. Gerçi birkaç yıl öncesinde, diyelim ellilerde, ben de kendimi alevler içinde bulabilirdim.

Yaptığım iş reddedilemez bir şekilde büyüydü. Bu öcü işini açıkça yapmaya başlamadan önce, doğaüstü şeyler doğaüstüydü. O seni yok etmeden önce, senin onu yok etmen gerekiyordu. Basit zamanlardı. Ama şimdi polisin zombiler, vampirler ve nadiren de iblislerle mücadele etmesi bekleniyordu. Polisler, iş iblislere gelince çok fena çuvallıyorlardı. Ama zaten kim çuvallamıyordu ki?

Dominga, sandalyesinde oturmuş bana bakıyordu. Oturma odasında kalan iki üniformalı polis, nöbet bekler gibi duruyordu; ifadesiz yüzleri ve sıkılmış bir halleri vardı ama en ufak bir hareket olursa, fark ederlerdi. Sıkıntı, sadece bir maskeydi. Polisler her zaman, her şeyi görürlerdi. Mesleki bir riskti bu.

Dominga polislere bakmıyordu. Onunla aynı seviyeye yakın olan, John Burke ile ilgilenmiyordu bile. Zavallı, bana bakıyordu.

Gözlerinin içine baktım. "Bir derdin mi var?" dedim.

Polislerin gözleri bize kaydı. John kanepede hareket etti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bana bakıyor."

"Sana bakmaktan çok daha fazlasını yapacağım, *chica*." Sesi kalınlaşmıştı. Ensemdeki tüyler, tişörtümden içeriye kaçmaya çalışıyorlardı.

"Bir tehdit." Gülümsedim. "Bundan sonra hiç kimseye zarar verebileceğini zannetmiyorum."

"Bundan mı bahsediyorsun." Muskayı kaldırdı. Muska sanki onun kendisini fark etmesinden çok heyecanlanmış gibi hareket etti. Dominga muskayı avucunun içinde sıktı. Muska sanki onu itmeye çalışıyormuş gibi çaresiz hareketler yaptı. Muska tamamen avucunun içinde kayboldu. Dominga elini yavaşça göğsüne doğru götürürken, bana bakıyordu.

Hava birden ağırlaştı, nefes almak güçleşti. Vücudumdaki bütün tüyler dikilmişti.

"Durdurun onu!" dedi John. Ayağa kalktı.

Ona en yakın polis bir an tereddüt etti ama bu yeterliydi. Dominga parmaklarını açmaya zorladığında, içinin boş olduğunu gördük.

"El çabukluğu, Dominga. Bundan daha iyi olduğunu zannediyordum."

John solgunlaşmıştı. "Bu bir numara değil." Sesi titriyordu. Kanepeye, yanıma, kendisini bıraktı. Esmer yüzü, solmuştu. Gücü azalmış gibiydi. Yorgun görünüyordu.

"Ne oldu? Ne yaptı?" diye sordum.

"Muskayı geri getirmeniz gerekiyor, bayan," dedi üniformalı polis.

"Yapamam," dedi Dominga.

"John, kahretsin, ne yaptı?"

"Yapamaması gereken bir şeyi."

Dolph'un benden bilgi almaya çalışırken neler hissettiğini şimdi anlıyordum. Siktiri boktan bir dişi çekmek gibiydi. "Ne yaptı?"

"Gücü içine geri çekti," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?

"Gris-grisi bedeniyle emdi. Hissetmedin mi?"

Bir şey hissetmiştim. Hava şimdi biraz daha temizdi ama hâlâ bir ağırlık vardı. Tenim bir şeyin yakınlığı ile karıncalanıyordu. "Bir şey hissettim ama hâlâ anlamış değilim."

"Bir seremoni olmadan, loadan yardım almadan, onu ruhuna geri emdi. İzini bulamayız. Delil yok oldu."

"Yani elimizdeki tek şey bu kaset mi?"

Başıyla onayladı.

"Bunu yapabileceğini biliyorsan, neden daha önceden söylemedin? Onun tutmasına izin vermezdik."

"Bilmiyordum. Büyü seremonisi olmadan, imkânsız."

"Ama yaptı."

"Biliyorum, Anita. Biliyorum." İlk kez sesi korku içinde geliyordu. Esmer, yakışıklı yüzüne korku pek iyi oturmuyordu. Ondan hissettiğim güçten sonra, korku çok yersiz görünüyordu. Ama yine de gerçekti.

Sanki birisi mezarımın üzerinde yürümüş gibi titredim. Dominga bana bakıyordu. "Neye bakıyorsun?"

"Ölü bir kadına," dedi yavaşça.

Başımı iki yana salladım. "Konuşmak kolay, Sinyora. Tehditlerin hiçbir anlamı yok."

John koluma dokundu. "Onunla alay etme, Anita. Eğer demin yaptığını yapabiliyorsa, başka neler yapabileceğini tahmin etmesi zor."

Artık polisin sabrı taşmıştı. "Hiçbir şey yapmayacak. Eğer en ufak, yanlış bir hareket yaparsanız, bayan, sizi vurmak zorunda kalırım."

"Ama ben sadece yaşlı bir kadınım. Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Konuşma da."

"Sesi ile insanları etkisi altına alabilen bir cadı biliyorum," dedi diğer üniformalı.

İkisinin de elleri silahlarına gitti. Büyünün insanların size olan bakışını değiştirmesi çok garipti. Onun insan kurban etmesini ya da bir seremoni gerçekleştirmesini beklerken, işler iyiydi. Ama tek bir numara yapıyordu ve bir anda çok tehlikeli oluyordu. Ben, başından beri onun çok tehlikeli olduğunu biliyordum.

Dominga polislerin dikkatli bakışları altında oturdu. Küçük gösterisi dikkatimi dağıtmıştı. Aşağıdan hâlâ çığlıklar gelmemişti. Hiçbir şey yoktu, sadece sessizlik.

Hepsini haklamış mıydı? Hiç ateş edilmeden bu kadar çabuk mu? Hayır. Ama yine de karnım kasılıyordu, sırtımdan soğuk terler akıyordu. 'İyi misin Dolph?' diye düşündüm.

"Bir şey mi söyledin?" diye sordu John.

Başımı iki yana salladım. "Sadece çok derin düşünceler içindeydim."

Sanki söylediklerim ona bir şey ifade etmiş gibi, başıyla onayladı.

Dolph oturma odasına geldi. Yüzünden bir şey okuyamıyordum. Bay Sabırlı.

"Evet, neler vardı?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi.

"Ne demek, hiçbir şey?"

"Mekânı tamamen temizlemiş. Bize anlattığın odaları bul-

duk. Bir kapı içeriden kırılmış ama oda fırçalanıp yeniden boyanmış." Kocaman ellerinden birisini kaldırdı. Beyaz boya-ya bulanmıştı. "Kahretsin, boya hâlâ ıslak."

"Hepsi gitmiş olamaz. Ya beton kaplı duvarlardan ne haber?"

"Görünüşe göre birileri onları balyozla indirmiş. Hepsi yeni boyanmış odalardı, Anita. Mekân, çam kokulu temizlik malzemeleri ve ıslak boya kokuyordu. Ceset yok, zombi yok. Hiçbir şey yok."

Ona baktım. "Şaka yapıyorsun."

Başı ile reddetti. "Gülüyor muyum?"

Dominga'mn önünde durdum. "Seni kim uyardı?"

Gülerek bana bakıyordu. Suratına tokat atmak istiyordum. Yüzüne bir kere vuracak ve kendimi daha iyi hissedecektim. Öyle olacağını biliyordum.

"Anita, geri çekil," dedi. Dolph.

Belki yüzümden kızgınlık belli oluyordu, belki de, ellerimi yumruk yapıp titrediğim içindi. Kızgınlık içinde titreme ve başka bir şeylerin daha başlangıcı vardı. Eğer bu gece hapse gitmiyorsa, bu, bu gece beni öldürmeyi deneyeceği anlamına geliyordu. Ve sonraki her gece.

Sanki aklımı okuyormuş gibi gülümsedi. "Hiçbir şeyin yok, *chica*. Her şeyini boş bir elde harcadın."

Haklıydı. "Benden uzak dur, Dominga."

"Yanına gelmeyeceğim, *chica*. Buna ihtiyacım yok."

"Son sürprizin işe yaramadı. Hâlâ buradayım."

"Hiçbir şey yapmadım. Ama eminim kapına gelecek çok daha kötü şeyler vardır, *chica*."

Dolph'a döndüm. "Lanet olsun, yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

"Elimizde muska var, o kadar."

Yüzümden belli olmuş olacak ki, koluma dokundu. "Ne oldu?"

"Muskaya bir şey yaptı ve yok etti."

Derin bir nefes alıp verdi, sonra bir daha aldı. "Cehennem'de lanetlensin, nasıl?"

Omuz silkti. "John açıklasın. Ben hâlâ tam olarak anlamış değilim." Bir şey bilmediğimi kabul etmekten nefret ediyordum. Cehaletimi belirtmek, beni her zaman rahatsız etmişti. Ama hey, bir kız her konuda da uzman olamaz ki! Vududan uzak durmak için çok çaba sarf etmiştim. Çok çaba saf ediyorsunuz ve bir de vardığınız yere bakın. Gözlerinizi, ölümünüzü planlayan bir vudu rahibesinin gözlerinin içine dikmiş duruyorsunuz. Görünüşe göre, bu en nahoş ölümlerden biriydi.

Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın. Dominga'ya geri döndüm. Doğrulup esmer yüzüne baktım ve gülümsedim. Kendi gülümsemesi azaldı, o zaman benimkisi daha da genişledi.

"Birisi sana kuşlarla haber yolladı ve sen de bu çöplüğü iki günde temizledin." Ona doğru eğilip ellerimi sandalyesinin kollarına dayadım. Yüzlerimizi karşı karşıya getirdim.

"Duvarlarını yıkmak zorunda kaldın. Yaptığın her şeyi yok etmek zorunda kaldın. İç mabedin ve kalen temizlenip yıkanmış. Bütün gayretlerin gitti. Bütün hayvan kurbanların gitti. Bütün o sıra sıra, damla damla, yavaş yavaş biriktirdiğin gücün hepsi gitti. Hepsini yeniden yapman gerekecek, orospu karı. Hepsini yeniden inşa etmek zorundasın."

Siyah gözlerindeki bakışlar içimi titretti ve umurumda bile değildi. "Bu kadar fazla şeyi yeniden yapamayacak kadar yaşlısın. Oyuncaklarının çoğunu yok etmek zorunda mı kaldın? Kaç tane mezar kazdın?"

"Şimdi eğlen, *chica* ama bir gece karanlığında sakladıklarımdan bir tanesini sana yollayacağım."

"Neden bekliyoruz? Şimdi yap, gün ışığında. Benimle yüzleş, yoksa korkuyor musun?"

O zaman güldü, sıcak, dostça bir hisli. Beni o kadar rahatsız etti ki, geriye doğru doğruldum, neredeyse zıplamıştım.

"Beni etrafta polisler varken sana saldıracak kadar aptal mı zannediyorsun? Beni aptal zannediyor olmalısın."

"Denemeye değerdi," dedim.

"Zombi girişimimde benimle beraber çalışmalıydın. Beraber zengin olabilirdik."

"Beraber yapmayı isteyeceğim tek şey, birbirimizi öldürmek olur," dedim.

"Öyle olsun. Artık aramızda bir savaş var."

"Her zaman vardı," dedim.

Başıyla onayladı ve gülümsemesi biraz daha genişledi.

Zerbrowski mutfaktan çıktı. Ağzı kulaklarındaydı. İyi bir şey olmuştu.

"Torunu bilyelerini döktü."

Odadaki herkes ona döndü. "Neyini döktü?" dedi Dolph.

"İnsan kurban etme. Büyükannesinin emriyle, Peter Burke'ü öldürüp, gris-girisi nasıl alacağını ama bazı koşucuların gelip onu korkuttuğunu. Ondan çok korkuyor" -Dominga'yı işaret etti- "Onun demir parmakların arkasında olmasını istiyor. Muskayı unuttuğu için başına geleceklerden ölesiye korkuyor."

Artık bizde olmayan muska. Ama elimizde kaset ve şimdi de Antonio'nun itirafı vardı. Gün düzelmeye başlamıştı.

Dominga Salvador'a döndüm. Uzun boylu, gururlu ve korkutucu görünüyordu. Siyah gözleri, içinden gelen bir ışıkla parlıyordu. Ona bu kadar yakın dururken, gücü tenimin üzerinde geziniyordu ama iyi bir ateş bunun icabına bakardı. Onu elektrikli sandalyede kızartır, sonra cesedini yakıp bir yol ayrımına serperlerdi.

"Seni yakaladım," dedim usulca.

Bana tükürdü. Tükürüğü elime düşüp asit gibi yaktı. "Has siktir!"

"Bunu bir daha yap ve biz de seni vurup vergi ödeyenlerin parasını kurtaralım," dedi Dolph. Silahını çıkartmıştı.

Elimdeki tükürüğü temizlemek için banyoyu arıyordum. Tükürüğün düştüğü yer su toplamıştı. Siktiri boktan tükürüğünden ikinci derece yanık mı? Yüce Tanrım.

Antonio'nun konuşmasına çok sevinmiştim. Dominga'nın kilit altında olacağına çok sevinmiştim. Onun öleceğine çok sevinmiştim. Ben öleceğime, onun ölmesi daha iyiydi.

Otuz İkinci Bölüm

Nehirsırtı mimarisi daha çok, modern tarzda bir toplu konut sitesiydi. Bu, sadece üç model seçebileceğiniz anlamına geliyordu. Ki bu da yan yana, aynı şeklide dört ev ile karşılaşabileceğiniz anlamına geliyordu, tıpkı tepsideki kurabiyeler gibiydiler. Görünürde ne nehir vardı, ne de sırtı.

Polis aramasının merkezi olan ev, komşu evle aynıydı. Sadece renkleri değişikti. Cinayet evi, haberlerde böyle diyorlardı, beyaz kepenkli, gri bir evdi. Güvenli olduğu sanılan ev, beyaz kepekli ve maviydi. İkisinin de kepenkleri çalışmıyordu. Sadece gösteriş içindi. Modern mimari sadece gösteriş için yapılmış aksesuarlarla doluydu: Balkonu olmayan balkon demirleri, fazladan bir odası varmış gibi görünen ama aslında olmayan eğimli çatılar, sadece Noel Baba'nın yardımcı elflerinin sığabileceği verandalar. Bunları görünce Victoria stili mimariyi özlüyordum. Biraz abartı olabilirdi ama her şey kullanılabiliyordu.

Bütün evler boşaltılmıştı. Sanki yetmezmiş gibi, Dolph basma bir açıklama yapmak zorunda kalmıştı. Ama küçük bir kasaba boyutundaki bir toplu konut sitesini sessizce boşaltamazdmız. Kedi torbadan çıkmıştı. Olaya, zombi katliamı diyorlardı. Offf.

Güneş denizden aşağıya doğru, kızıl ve turuncu renklerde batıyordu. Sanki birisi, iki tane dev pastel boyayı eritip gökyüzüne yaymıştı. Bakmadığımız sundurma, garaj, bodrum, ağaç evi, oyun evi ya da aklımıza gelen herhangi başka bir yer kalmamıştı. Yine de, hâlâ bir şey bulamamıştık.

Haber peşinde koşanlar, usanmadan araştırma alanın sınırında dolaşıp duruyorlardı. Eğer bu kadar insanı evlerinden çıkartıp evlerini arama iznimiz olmadan, boşu boşuna aradıysak... çok derin bir bokun içine batacaktık.

Ama o buradaydı. Burada olduğunu biliyordum. Pekâlâ, burada olduğuna neredeyse emindim.

John Burke, şu dev çöp kutularından birinin yanında duruyordu. Dolph, onun da zombi avına gelmesine izin vererek beni şaşırtmıştı. Dolph'un dediği gibi, alabileceğimiz her tür yardıma ihtiyacımız vardı.

"Nerede, Anita?"

Çok zekice bir şeyler söylemek istiyordum. Tanrım, Holmes zombinin saksının içinde saklandığını nereden biliyordun? Ama yalan söyleyemezdim. "Bilmiyorum, Dolph. Bilemiyorum."

"Eğer bu şeyi bulamazsak..." Cümlenin sonunu getirmedi ama ben ne demek istediğini anlamıştım.

Eğer bu iş yatarsa, benim işim güvencedeydi. Dolph'unki değildi. Has siktir. Ona nasıl yardım edebilirdim? Gözden kaçırdığımız şey neydi? Neydi?

Sessiz caddeye baktım. Ürkütücü bir sessizlikti. Bütün pencereler karanlıktı. Sadece sokak lambaları yaklaşan karanlığı geri itiyordu. Yumuşak ışık haleleri şeklinde parlıyorlardı.

Her evin kaldırımla birleştiği yerde bir posta kutusu vardı. Bazı posta kutuları inanılmaz derecede şirindi. Bir tanesi oturan kedi şeklindeydi. Karnında posta olursa, patisini kaldırıyordu. Aile ismi Catt'ti. Çok rezil görünüyordu.

Her evin önünde, en az bir tane büyük boy çöp kutusu vardı. Bazıları benden büyüktü. Elbette, Pazar günü çöp toplama günü olmazdı. Yoksa bugün çöp toplama günüydü ve polis aramasından geçememişler miydi?

"Çöp kutuları," dedim yüksek sesle.

"Ne?" diye sordu Dolph.

"Çöp kutuları." Kolunu yakaladım, neredeyse sarhoş gibiydim. "Bütün gün o sikilmiş kutulara baktık. İşte bu."

John Burke, sessizce yanımda durmuş, kaşlarını çatmıştı.

"Kendini iyi hissediyor musun, Blake?" Zerbrowski arkamızdan geldi, sigara içiyordu. Sigarasının ucu, şişmiş bir ateş böceğine benziyordu.

"Çöp kutuları, içinde bir insanın saklanabileceği kadar büyük.

"Kolların, bacakların uyuşmaz mı ki?" diye sordu Zerbrowski.

"Zombilerin bizimki gibi kan dolaşımlar yoktur."

"Herkes çöp kutlarına baksın. Zombi onlardan birinin içinde. Hadi, durmayın," diye bağırdı Dolph.

Herkes, içine çomak sokulmuş karınca yuvasındaki karıncalar gibi dağıldı ama bu sefer bir amacımız vardı. Ben iki üniformalı polisle eşleşmiştim. Yakalarındaki isimliklerde, 'Ki' ve 'Roberts,' yazılıydı. Ki, Asyalı bir erkekti. Roberts, sarışın kadın. Hoş bir karma takımdı bu.

Hiç konuşmadan işin ritmini yakalamıştık. Memur Ki, önden gidip çöp kutusunun kapağını açıyordu. Roberts ve Ben de onu silahlarımızla koruyorduk. Hepimiz, eğer zombi başının ucunu gösterirse, avazımız çıktığı kadar bağırmaya hazırdık. Büyük ihtimalle doğru zombi karşımıza çıkardı. Hayat, çok nadiren o kadar zalim olurdu.

Bağırdığımız zaman, koşarak bir temizleyici takımı gelirdi. En azından, koşarak gelmeleri gerekirdi. Bu zombi çok hızlı ve çok yıkıcıydı. Silah ateşine daha dayanıklı olabilirdi.

Bunu öğrenmemek daha iyi olacaktı. O pisliği pişirip işini bitirmek en iyisiydi.

Bu sokakta çalışan tek takım bizimkisiydi. Bizim ayak seslerimiz, çöp kutularının kapağının sesi, çöpün içindeki kutular ve şişelerin ötüşü dışında başka ses yoktu. Artık hiç kimse çöp torbasını bağlamıyor muydu?

Karanlık iyice bastırmıştı. Bir yerlerde ay ve yıldızların olduğunu biliyordum ama bulunduğum yerde bunu ispatlayacak bir şey yoktu. Batıdan, kadife kadar kalın ve yoğun bulutlar gelmişti. Sadece sokak lambaları karanlığa karşı koyuyordu.

Roberts'in ne durumda olduğunu bilmiyordum ama benim boynum ve omzumdaki kaslar bağırmaya başlamıştı. Ki ellerini çöp kutusuna dayayıp kapağını açtığında, ben de hazırdım. Ateş etmeye, zombi fırlayıp onun boğazını parçalamadan önce onu kurtarmaya hazırdım. Ki'nin, yüksek elmacık kemikli yüzünden bir damla ter aktı. Bu karanlıkta bile parlıyordu.

Yorgunluk hissedenin sadece ben olmadığımı bilmek güzeldi. Elbette, kafasını kudurmuş katil zombinin sakladığı yere sokan ben değildim. İşin kötüsü, Ki'nin ya da Roberts'in ne kadar iyi atıcılar olduklarını bilmiyordum. Ben kendimin iyi bir atıcı olduğunu biliyordum. O şeyi, yardım gelinceye kadar yavaşlatabileceğimi biliyordum. Atış timi ile beraber kalmalıydım. Çalışanların en iyi bölümü onlardı. Gerçekten.

Çığlıklar duyuldu. Sol taraftan geliyordu. Üçümüz de donduk. Ben sese doğru döndüm. Görünen bir şey yoktu, sadece karanlık evler ve sokak ışığının aydınlığı. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Ama çığlıklar, tiz ve korkmuş bir şekilde devam ediyordu.

Çığlıklara doğru koştum. Ki ve Roberts'da peşimdeydi. Browning'i iki elimle tutmuş, namlusunu yukarı doğrultmuştum. Böyle koşmak daha kolaydı. Silahı kılıfına koymaya cesaret edememiştim. Kanla kaplı oyuncak ayılar gözümün

önünde belirdi. Bağrışmalar devam ediyordu. Çığlıklar azalmaya başladı. İleride birileri ölüyordu.

Karanlığın içinde, her yerde bir hareket hissi vardı. Polisler koşuyordu. Hepimiz koşuyorduk ama artık çok geçti. Hepimiz çok geç kalmıştık. Çığlıklar kesildi. Silah sesi gelmemişti. Neden? Neden birisi ateş etmemişti?

Dört evin yan bahçelerinden geçtikten sonra, bir tel çit ile karşılaştık. Silahları kılıfına sokmak zorundaydık. Tek elle tırmanamazdık. Lanet olsun. Ellerimi destek yaparak, çitin üzerinden atlamaya çalıştım.

Bir çiçek bahçesinin yumuşak çamurları üzerine diz üstü kapaklandım. Uzun yaz çiçeklerini eziyordum. Dizlerimin üzerindeyken çiçeklerden daha kısaydım. Ki yanıma düştü. Sadece Roberts ayakları üzerine indi.

Ki silahın çıkartmadan ayağa kalktı. Ben çiçeklerin arasına sinmişken Browning'imi çıkarttım. Silahımı çıkardıktan sonra ayağa kalkabilirdim.

Hızlı hareketleri hissedebiliyordum ama görünürde bir şey yoktu. Bir anda Roberts geriye doğru yuvarlandı, çığlık atıyordu.

Ki silahını çekerken, bir şey ona vurdu ve benim üzerime düşürdü. Ben yuvarlandım ama vücudumun yarısı hâlâ onun altındaydı. Üzerimde hareketsiz yatıyordu.

"Ki, kımılda, lanet olsun!"

Ki doğrulup ortağına doğru süründü, sokak ışıklarından silahının şekli seçiliyordu. Roberts'a bakıyordu ama o kımıldamıyordu.

Bir şey, herhangi bir şey görmek için karanlığa baktım. O şey insandan hızlı hareket ediyordu. Bir gûl kadar hızlıydı. Hiçbir zombi bu kadar hızlı hareket edemezdi. En başından beri yanılıyor muydum? Yoksa başka bir şey miydi? Benim bu hatam bu gece kaç hayata mâl olacaktı? Roberts ölmüş müydü?

"Ki, o yaşıyor mu?" Karanlığa bakıyordum, aydınlık bir yerler görmeye çalışıyordum. Bağrışmalar vardı ama şaşkıncaydı. "Nerede? Nereye gitti?" Sesler uzaklaşıyordu.

"Burada, burada!" diye çığlık attım. Sesler tereddüt etti, sonra bize yöneldi. Çok ses çıkartıyorlardı, kutup fili sürüsü gibiydiler.

"Yarası ne durumda?"

"Kötü." Silahını yere koydu. Ellerini Roberts'in boynuna dayamıştı. Siyah renkli bir sıvı ellerine yayılıyordu. Tanrım.

Roberts'in diğer yanına diz çöktüm; silahım elimde, karanlığı inceliyordum. Her şey sanki sonsuzluk kadar uzun sürdü ama aslında saniyeler geçmişti.

Tek elimle nabzını kontrol ettim. Zayıftı ama atıyordu. Elim kana bulanmıştı. Pantolonuma sildim. O şey neredeyse boğazını kesmişti.

Neredeydi? Ki'nin gözleri büyümüş, neredeyse tamamı göz bebeği olmuştu. Derisi, sokak ışığında bembeyaz ve cüzzamlı gibi görünüyordu. Parmaklarının arasından ortağının kanı akıyordu.

Yere bir insanın yaklaşabileceğinden daha yakın bir şey hareket etti ama insan boyundaydı. Önümüzdeki evin arkasına sürünen bir şekildi. Her neyse, en koyu gölgeyi bulmuştu ve kaçmaya çalışıyordu.

Bir zombinin sahip olamayacağı zekâya sahipti. Yanılmıştım. Yanılmıştım. Çok fena şekilde yanılmıştım. Ve Roberts bu yüzden ölüyordu.

"Onunla kal. Onu hayatta tut."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Peşinden." Tek elimle çite tırmandım. Adrenalin pompalıyor olmalıydım çünkü başardım.

Bahçeye indim ve o yok oldu. Mutfak ışığına yakalanmış fare kadar hızlıydı. Hızlı bir bulanıklık gibiydi ama büyüktü, bir insan kadar büyüktü.

Evin köşesini dönünce, onu kaybettim. Lanet olsun. Duvardan olabildiğince uzaklaşıp koştum, karnım, parmakların boğazıma sarılmasını beklediği için, kasılmıştı. Silahımı iki elimle tutmuş, doğrularak, evin köşesini döndüm. Hiçbir şey yoktu. Karanlığı, ışık huzmelerini inceledim. Hiçbir şey yoktu.

Arkamdan bağrışmalar geldi. Polisler gelmişti. Tanrım, lütfen Roberts'ın yaşamasına izin ver.

Başka bir evin köşesindeki sokak lambasının altında, orada bir hareket vardı. "Anita!" diye bağırdı birisi.

Ben harekete doğru koşmaya başlamıştım. "Bir temizleyici ekibi getirin!" diye bağırdım koşarken ama durmadım. Durmaya cesaret edemedim. Onu gören tek kişi bendim. Eğer kaybedersem, kaçardı.

Karanlığın içinde, yalnız başıma, belki de zombi olmayan şeyin, peşinden koştum. Bu, şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey değildi. Değildi.

Başka bir aileye zarar veremeyecekti. Eğer ben onun durdurabilirsem yapamayacaktı. Şimdi. Bu gece.

Bir ışık huzmesinden geçtim, bu ışık farkı karanlığı daha da koyulaştırıp beni bir süreliğine körleştirdi. Karanlıkta durdum, gözlerimin daha hızlı uyum sağlamasını diliyordum.

"Isssrarrcı kadın," diye tısladı bir ses. Sağımdaydı, o kadar yakınımdaydı ki, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Dondum kaldım, gözlerimi yana kaydırmış, görüş alanımı zorluyordum. Orada, evin kenarını kucaklamış çalıların arasında, biraz daha koyu bir şekil yükseldi. Olabildiğince doğruldu ama saldırmadı. Eğer isterse, ben dönüp ateş edemeden beni haklayabilirdi. Onu hareket ederken görmüştüm. Ölü olduğumu biliyordum.

"Sssen, diğerrlerri gibi değilsssin." Sesi sanki ağzının bir kısmı yokmuş gibi çıkıyordu, o yüzden her kelimeyi büyük bir çaba ile söylüyordu. Sesi, mezarda çürümüş bir beyefendiydi.

Ona doğru yavaşça döndüm, yavaşça.

"Beni geri yatır."

Başımı bir kısmını görebilecek kadar çevirmiştim. Gece görüşüm pek çok kişiden daha iyiydi. Ve sokak ışıkları onu, olması gerektiğinden daha iyi yapıyordu.

Teni soluk, sarıya yakın bir beyazdı. Teni yüz kemiklerine, yarı erimiş balmumu gibi yapışmıştı. Ama gözleri, onlar çürümemişti. Sadece gözlerden gelemeyecek bir aydınlıkla parlayarak bana bakıyorlardı.

"Seni nereye geri yatırayım?" diye sordum.

"Mezarıma," dedi. Dudakları çok düzgün hareket etmiyordu, üzerlerinde çok fazla et kalmamıştı.

Gözlerimi bir ışık kamaştırdı. Zombi yüzünü kapatarak çığlık attı. Hiçbir bok göremiyordum. Bana çarptı, görmeden tetiğe bastım. Mermi isabet ettiğinde bir inleme duyduğumu zannettim. Diğer elimle boğazımı kapatıp tek elle bir daha ateş ettim. Yarı kör yere düşerken, kendimi koruyordum.

Işıktan kamaşmış gözlerimi kırparken, yalnızdım. Yaralanmamıştım. Neden? Beni geri yatır demişti. Mezarıma. Ne olduğumu nereden anlamıştı? Pek çok insan anlayamaz. Cadılar bazen anlayabiliyor ama diğer animatörler her zaman fark edebiliyordu. Diğer animatörler. Has siktir.

Bir anda Dolph belirdi, beni ayağa kaldırıyordu. "Tanrım, Blake, iyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "O lanet ışık da neydi?"

"Bir halojen fener."

"Lanet olsun, beni neredeyse kör ediyordunuz."

Karanlıkta yanımızdan polisler geçiyordu. "İşte orada!" diye bağrışmalar vardı. Dolph, ben ve gündüz kadar aydınlık fener, neşeli kovalamacanın en arkasındaydık.

"Benimle konuştu, Dolph," dedim.

"Ne demek seninle konuştu?"

"Benden onu mezara koymamı istedi." Söylerken yüzüne

bakıyordum. Yüzümün Ki'nin gibi soluk, gözlerimin kocaman ve siyah görünüp görünmediğini merak etmiştim. Neden korkmamıştım?

"Çok yaşlı, en azından yüz yıllık. Canlıyken vudu bir şeysiymiş. Yanlış giden buymuş. Peter Burke bu yüzden kontrol edememiş."

"Bütün bunları nereden biliyorsun. O mu anlattı?"

Başımla reddettim. "Görünüşünden, yaşını tahmin edebildim. Benim onu geri yatırabileceğimi fark edebildi. Sadece bir cadı ya da animatör benim ne olduğumu bakarak anlayabilir. Ben paramı animatöre koyardım."

"Bu planımızı değiştiriyor mu?" diye sordu.

Ona baktım. "Kaç kişi öldürdü?" Cevap vermesini beklemedim. "Onu öldüreceğiz. O kadar."

"Bir polis gibi düşünüyorsun, Anita." Bu, Dolph'tan gelebilecek çok büyük bir iltifattı ve ben de öyle hissetmiştim.

Canlıyken ne olduğunun bir önemi yoktu. Bir animatör ya da vudu yapan biriydi. Bir ölüm makinesiydi. Beni öldürmemişti. Bana zarar vermemişti. Bu iyiliğin karşılığını vermek beni aşardı.

Uzaktan silah sesleri duyuldu. Yaz havasının bir oyunuyla ses yankılandı. Dolph'la birbirimize baktık.

Browning hâlâ elimdeydi. "Hadi, bu işi bitirelim."

Başıyla onayladı.

Koşmaya başladık ama o beni çabucak geçti. Bacakları en az benim boyum kadar uzundu. Onun hızına yetişemezdim. Belki uzun mesafede geçerdim ama hızına asla yetişemezdim.

Tereddüt edip bana doğru döndü.

"Devamı et, koş," dedim.

Daha hızlı koşup karanlıkta kayboldu. Arkasına bile bakmadı. Eğer karanlıkta, etrafta katil bir zombi dolaşırken, merak etme derseniz, Dolph size inanırdı. Ya da en azından bana inanmıştı.

Bu da bir iltifattı ama beni bu gece ikinci kez karanlıkta yalnız bırakmıştı. Bağrışmalar iki farklı yönden geliyordu. Onu kaybetmişlerdi. Lanet olsun.

Yavaşladım. O şeyi görmeden yanından geçmek istemiyordum. İlk seferde bana zarar vermemişti ama ona en az bir mermi göndermiştim. Bir zombi bile, böyle şeylere sinirlenirdi.

Bir ağaç gölgesinin serin karanlığındaydım. Sitenin sonuna gelmiştim. Dikenli telli bir çit sitenin tamamını çevreliyordu. Arkasında, göz alabildiğince tarlalar uzanıyordu. En azından tarlalarda fasulye ekiliydi. Zombinin orada saklanması için yerde yatması gerekiyordu. Fenerli polisler gördüm ama her iki yönde de benden elli metre uzaktaydılar.

Yeri ve gölgeleri arıyorlardı çünkü ben onlara zombilerin tırmanmayı sevmediğini söylemiştim ama bu, sıradan bir zombi değildi. Üzerimdeki ağaç hışırdadı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Döndüm, yukarı bakıyordum, silahımı doğrultmuştum.

Yaratık hırladı ve üzerime atladı.

Bütün ağırlığı ile üzerime binmeden önce iki el ateş ettim ve ikimiz de yere düştük. Göğsüne iki mermi yemiş ve canı bile yanmamıştı.

Üçüncü kez ateş ettim ama duvara ateş etmek ile aynıydı.

Suratıma doğru hırladı, dişleri kırık ve siyah lekeler gibiydi. Nefesi, yeni açılmış bir mezar gibi kokuyordu. Ben de çığlık atıp tetiği yeniden çektim. Mermi boğazına isabet etti. Durdu, yutkunmaya çalışıyordu. Mermiyi mi yutmaya çalışıyordu?

O parlayan gözleri bana bakıyordu. Dominga'nın, ruhu içine hapis olmuş zombilerindeki gibi bakışlarında bir anlam vardı. Gözlerinden bakan birisi vardı. O, yıllarca sürmüş gibi gelen, illüzyona benzeyen kısa bakışmalardan birisini yaşadık. Belimin üzerine oturmuştu. Elleri boğazımdaydı ama sıkmıyordu, canım, yakmıyordu, henüz. Silahımı çenesinin

altına dayamıştım. Önceki mermilerden hiçbiri canını yakmamıştı, şimdikiler niye yakacaktı ki?

"Öldürrrmek issstemiyordum," dedi usulca, "İlk başşşta
316 anlayamamışşştım. Ne olduğumu hatırrrlayamıyorrrdum."

İki tarafımda da polisler vardı. Tereddüt içindeydiler. "Ateş etmeyin. Lanet olsun, ateş etmeyin!" diye bağırdı Dolph.

"Kim olduğumu hatırrrlamam için ete ihtiyacım varrrdı. Öldürrrmemeye çalışşştım. Evlerrri es geçmek issstiyorrrdum ama yapamadım. Çok fazla ev varrrdı," diye fısıldadı. Elleri gerildi, kirli tırnakları batıyordu. Çenesine ateş ettim. Vücudu geriye doğru sarsıldı ama elleri boynumu sıkıyordu.

Bastı, bastı, sıktı, sıktı. Gözümün önünde beyaz yıldızlar belirmeye başlamıştı. Gece, siyahtan griye doğru kayıyordu. Silahı burnunun biraz üzerine dayadım ve tetiği çektim, tekrar tekrar çektim.

Gözlerim kamaşıyordu ama hâlâ ellerimin, tetiği çektiğini hissedebiliyordum. Gözlerimi karanlık kapladı ve dünyayı yuttu. Artık ellerimi hissedemiyordum.

Çığlıklarla uyandım, korkunç çığlıklardı. Yanan et ve saçın kokusu genzime yapışmıştı.

Derin, titrek bir nefes aldım, canım yanıyordu. Öksürüp doğrulmaya çalıştım. Dolph kalkmama yardım etti. Silahım onun elindeydi. Birkaç hırıltılı nefes alıp boğazımı yakacak kadar çok öksürdüm. Ya da belki zombi yüzünden yanıyordu.

İnsan boyunda bir şey yaz çimenleri üzerinde dönüyordu. Yanıyordu. Karanlığı, suya vuran güneş gibi yaran, alevli gölgelerle, turuncu, temiz bir ateşle yanıyordu.

Yangın elbiseleri içinde iki temizleyici başında durmuş, onu bir gûlmuş gibi napalmla kaplıyorlardı. O şey, tekrar tekrar, tiz sesiyle, gürültülü ve hırıltılı çığlıklar atıyordu.

"Yüce İsa, neden ölmüyor?" Zerbrowski yakınımızda duruyordu. Yüzünden turuncu renkli ateş yansıyordu.

Bir şey söylemedim. Yüksek sesle söylemek istemiyordum. Zombi ölmezdi çünkü canlıyken bir animatördü. Animatör zombiler hakkında bildiklerim bu kadardı. Bilmediğim şey, mezardan çıktıklarında ete ihtiyaçları olduğuydu. Sadece et yedikleri zaman hatırlıyorlardı.

Bunu bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. John Burke ateş ışığına doğru sendeledi. Bir kolunu göğsüne yakın tutuyordu. Elbisesinde kan lekeleri vardı. Acaba zombi John'a da fısıldamış mıydı? O şeyin neden ölmediğini biliyor muydu?

Zombi döndü, beraberinde ateş de harladı. Vücudu erimiş mum gibiydi. Bize doğru titreyen bir adım attı. Alevler içindeki eli bana doğru uzandı. Bana.

Yavaşça ileriye doğru, çimenlere, düştü. Ağır çekimde, hayatı için savaşan bir ağaç gibi düşmüştü. Eğer doğru kelime buysa. Temizleyiciler hazır bekliyorlardı, işlerini şansa bırakmıyorlardı. Onları suçlamıyordum.

O şey, bir zamanlar bir nekromensırmış. O çimenleri yavaşça yakan cüssesi, eskiden, benim şimdi olduğum şeydi. Eğer mezardan diriltilirsem, ben de böyle bir canavar mı olacaktım? Olacak mıydım? En iyisi denemekti. Vasiyetimde yakılmayı istediğim yazıyordu, birinin beni diriltmeyi denemesini istemiyordum. Şimdi, bunun için bir sebebim daha olmuştu. Sırf bu bile, yeterli bir sebepti.

Etinin kararıp kırılmasını ve soyulmasını seyrettim. Kasları ve kemikleri hafif hafif patlıyor ve küçük kıvılcım yağmurları oluşturuyordu.

Zombinin yanışını seyrederken kendi kendime bir yemin ettim. Dominga Salvador'un bu yaptığı şey yüzünden Cehennem'de yandığından emin olacaktım. Orada alevler sonsuza kadar yanıyordu. Oradaki ateşler, napalm ateşini geçici bir rahatsızlıkmış gibi gösteriyordu. Onun sonsuza kadar yanması, yaptıklarının yarısına bile yetmezdi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Acil servis odasında sırtüstü yatıyordum. Beyaz bir perde beni gözlerden uzak tutuyordu. Perdenin diğer tarafındaki sesler yüksek ve düşmancaydı. Perdemi seviyordum. Yastıklar yassı, muayene masası sertti. Kendimi beyaz, temiz ve çok iyi hissediyordum. Yutkunmak zordu. Nefes almak bile biraz canımı acıtıyordu. Ama nefes almak çok önemliydi. Bunu yapabiliyor olmak çok iyi bir histi.

Orada sessizce yatıyordum. Bir kez olsun söyleneni yapıyordum. Nefes alıp verişimi, kalp atışlarımı dinliyordum. Ölümden döndükten sonra, hep bedenimle ilgilenirdim. Hayatım boyunca kendini fark ettirmeden olan şeyleri, fark etmeye başlıyordum. Kollarımdaki damarlarda akan kanı hissedebiliyordum. Sakin, düzenli atan nabzımı, ağzımdaki şeker gibi hissediyordum.

Hayattaydım. Zombi ölmüştü. Dominga Salvador hapisteydi. Hayat güzeldi.

Dolph perdeyi açtı. Perdeyi, oda kapısı kapatır gibi kapattı. Etraftan geçen insanların ayaklarını perdenin altından görüyor olmamıza rağmen, yalnızmışız gibi davranıyorduk.

Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. "Seni uyanık ve ayakta görmek güzel."

"Ayakta bölümünden pek emin değilim," dedim. Sesimde bir hırıltı vardı. Öksürüp temizlemeye çalıştım ama pek faydası olmadı.

"Doktor sesin hakkında ne dedi?" diye sordu.

"Geçici tenor oldum." Yüzündeki ifadeyi görünce, "Geçecek," diye ekledim.

"Güzel."

"Burke nasıl?" diye sordum.

"Birkaç dikişi atıldı, kalıcı bir yara yok."

Onu geçen gece gördüğümde öyle olduğunu tahmin etmiştim ama yine de bilmek güzeldi.

"Ya Roberts?"

"Yaşayacak."

"Ama düzelecek mi?" Zorla yutkundum. Konuşmakta zorlanıyordum.

"İyi olacak. Ki de yaralanmış, kolundan. Biliyor muydun?"

Başımı iki yana salladım ama hareketin ortasında durdum. Bu hareket de canımı yakıyordu. "Görmedim."

"Sadece birkaç dikiş. O da iyi olacak." Dolph ellerini pantolonunun cebine soktu. "Üç memur kaybettik. Bir diğeri de Roberts'tan daha kötü yaralı ama yaşayacak."

Ona baktım. "Benim suçum."

Kaşlarını çattı. "Bu sonuca nasıl vardın?"

"Tahmin etmem gerekiyordu." Yutkunmam gerekti. "O, sıradan bir zombi değildi."

"O bir zombiydi, Anita. Sen haklıydın. Onun çöp kutularında saklandığını tahmin eden de sendin." Bana doğru sırıttı. "Onu öldürürken, neredeyse sen de ölüyordun. Sanırım sen kendi payına düşeni yaptın."

"Onu ben öldürmedim. Temizleyiciler öldürdüler." Uzun kelimeleri söylemek diğerlerinden daha çok can yakıyordu.

"Bayılırken, neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Bütün şarjörü suratına boşalttın. Lanet olası beynini kafasının arkasından boşalttın. Sonra kendinden geçtin. Öldüğünü zannettim. Tanrım..." Başını iki yana salladı. "Bunu bana bir daha yapma."

Gülümsedim. "Yapamamaya çalışırım."

"Beyni ensesinin arkasından akmaya başlayınca, ayağa kalktı. Onun mücadele isteğinin tamamını almıştın."

Zerbrowski dar mekândan içeriye girdi ve perdeyi arkasından açık bıraktı. Eli kanlı bir oğlanın, bir kadının omzunda ağladığını gördüm. Dolph perdeyi kapattı. Eminim Zerbrowski, dolabın kapağını asla kapatmayan türden insanlardandı.

"Cesetten hâlâ mermi çıkartıyorlar. Ve bütün mermiler senin, Blake."

Ona sadece baktım.

"Sen çok sıkı birisin, Blake."

"Sen buralardayken, birilerinin öyle olması gerek, Zerbrow..." Adım tamamlayamadım. Canım yanıyordu. Sebebi belliydi.

"Canın mı yanıyor?" diye sordu Dolph.

Başımla onayladım, dikkatlice. "Doktor ağrı kesici getiriyordu. Tetanos aşısı oldum bile."

"O beyaz boynunda yeşeren morluklardan güzel bir kolye olmuş," dedi Zerbrowski.

"Çok şairane," dedim.

Omuz silkti.

"Diğer yaralıları bir kez daha kontrol edeceğim, sonra seni eve bırakması için bir memur göndereceğim," dedi Dolph.

"Sağ ol."

"Araba kullanacak durumda olduğunu zannetmiyorum."

Belki de haklıydı. Kendimi bok gibi hissediyordum ama mutlu bir boktum. Başarmıştık. Davayı çözmüştük ve bu yüzden insanlar hapse girecekti. Yuppi.

Doktor ağrı kesicilerle geldi. İki polise baktı. "Evet." Bana

içinde üç hap olan bir ilaç kutusu verdi. "Bu, seni bu gece ve yarın idare eder. Senin yerinden olsam, hasta olduğumu söyler, işe gitmezdim." Bunu söylerken Dolph'a baktı. "Bunu duydun mu, patron?"

Dolph'un kaşları çatılır gibi oldu. "Ben onun patronu değilim."

"Sorumlu kişi sensin, değil mi?" diye sordu doktor.

Dolph başıyla onayladı.

"Eee... o zaman..."

"Beni ödünç aldılar," dedim.

"Ödünç mü?"

"Onu başka bir departmandan ödünç aldık, diyebiliriz," dedi Zerbrowski.

Doktor başıyla onayladı. "O zaman üstlerine ona yarın izin vermelerini söyleyin. Diğerleri kadar yaralı görünmeyebilir ama kötü bir şok geçirmiş. Kalıcı bir hasar olmadığı için çok şanslı."

"Onun üstü yok," dedi Zerbrowski, "ama patronuna söyleriz." Doktora sırıttı.

Zerbrowski'ye kaşlarımı çattım.

"Pekâlâ, o zaman gitmekte serbestsin. Dikişlere dikkat et mikrop kapmasın. Ve omzundaki ısırık." Başını iki yana salladı. "Siz polisler, paranızı hak ediyorsunuz." Bu erdemli sözlerle, ayrıldı.

Zerbrowski güldü. "Doktorun bir sivilin işleri karıştırdığını bilmesine gerek yoktu."

"Kötü bir şok geçirirdi," dedi Dolph.

"Çok kötü," dedi Zerbrowski.

Gülmeye başladılar.

Dikkatlice oturdum, bacaklarımı yataktan aşağıya salladım. "Siz ikiniz, eğlencenizi bitirdiyseniz, birisinin beni evime bırakması gerekiyor."

İkisi de o kadar içten gülüyordu ki, gözlerinden yaşlar gel-

di. O kadar komik değildi ama durumu anlıyordum. Gerginliği gülerek atmak, ağlayarak atmaktan daha iyiydi. Ben onlara katılmamıştım çünkü gülmenin canımı yakacağını hissediyordum.

"Ben seni eve bırakırım," dedi kıkırdayarak Zerbrowski, kahkahalarının arasında.

Gülmem gerekiyordu. Zerbrowski ve Dolph'u kıkırdarken görmek herkesi güldürmeye yeterdi.

"Hayır, hayır. Siz ikiniz aynı arabada yalnız olursanız, sadece biriniz canlı çıkar," dedi Dolph.

"Ve o ben olurum," dedim.

Zerbrowski başıyla onayladı. "İşte bu doğru."

Aynı fikirde olduğumuz bir konu olduğunu bilmek güzeldi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Devriye arabası, evimin önüne park ettiğinde, arka koltukta yarı uyur vaziyetteydim. Boğazımdaki, zonklayan ağrı, ağrı kesicinin hoş akışıyla yok olmuştu. Kemiklerim yokmuş gibi hissediyordum. Doktor bana ne vermişti? Kendimi çok iyi hissediyordum ama dünya pek ilgimi çekmeyen, uzakta bir yerde oynayan bir film gibiydi. Bir rüya kadar uzak ve zararsızdı.

Arabamın anahtarlarını Dolph'a vermiştim. Birinin, sabah olmadan arabamı evimin önüne park edeceğine söz vermişti. Ayrıca Bert'i arayıp benim yarın işe gidemeyeceğimi haber vereceğini de söylemişti. Bert'in haberleri nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Acaba umurunda olur muydu? Hiç şansı yoktu.

Üniformalı polislerden biri arka koltuğa doğru uzandı. "İyi misiniz, Blake Hanım?" dedi.

"Bayan," diye hemen düzelttim.

Kapıyı benim için açık tutarken gülümsedi. Devriye arabalarının arka tarafında içeride kapı kolu olmazdı. Kapıyı benim için açık tutması gerekiyordu ama bunu zevkle yapıyordu. "İyi misiniz, Bayan Blake?"

"Evet, Memur..." Üniformasında yazan adını okumak için

gözlerimi kırpıştırmam gerekti. "...Osborne. Beni evime kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim. Ortağınıza da, tabii ki."

Ortağı, arabanın diğer tarafındaydı, kollarını arabanın tavanına yaslamıştı. "Sonunda hortlak takımının Cellat'ı ile tanıştığıma sevindim." Bunu söylerken sırıttı.

Olanları toparlayıp aynı zamanda düşünmeye çalışırken, ona göz kırptım. "Ben hortlak takımından çok önce Cellat'tım."

Ellerini iki yana açtı, hâlâ sırıtıyordu. "Yanlış anlamayın," dedi.

Bununla ilgilenemeyecek kadar ilaç yüklü ve yorgundum. Sadece başımı iki yana salladım. "Tekrar teşekkür ederim."

Merdivenlerden yukarı çıkmak hiç güvenli değildi. Tırabzanlara, hayatım buna bağlıymış gibi tutunmuştum. Bu gece uyumam gerekiyordu. Belki holün ortasında uyanabilirdim ama uyumam gerekiyordu.

Anahtarı deliğe, iki denemeden sonra sokabildim. Dairemin içine sendeledim. Kapıyı kapatırken, alnımı da kapıya dayayıp destek almıştım. Kilidi çevirdim ve güvendeydim. Evimdeydim. Hayattaydım. Katil zombi yok edilmişti. Kikirdememek için kendimi zor tutuyordum ama bu ilaç yüzündendi. Asla kendi kendime kikirdemezdim.

Başımı kapıya dayamış, öylece duruyordum. Nikelarımın parmak uçlarına bakıyordum. Çok uzaktaymış gibi görünüyorlardı, sanki ilk bakmaya başladığımdan beri mesafe büyümüştü. Doktor bana acayip bir şey vermişti, yarın onu kesinlikle almazdım. Benim için gerçekliği çok fazla değiştiriyordu.

Siyah botların parmak uçları Nikelarımın yanında geldi. Daireмde, neden botlar vardı? Arkamı dönmeye başladım. Silahıma uzanıyordum. Çok geç kalmıştım, çok yavaştım, bu çok kötüydü.

Güçlü kollar beni kavradı. Kollarımı kıstırıp beni kapıya

dayamıştı. Debelenmeye çalıştım ama çok geçti. Beni yakalamıştı. Lanet olası ilaçla mücadele etmek için başımı geriye yatırdım. Korkmuş olmam gerekiyordu. Adrenalin pompalıyor olmalıydım ama bazı ilaçlar bedeninize ihtiyacımız olmasını sallamıyorlardı bile. Etkisi geçene kadar ilaca tabiydiniz, işte bu kadardı. O doktorun canın yakacaktım. Eğer bu işten sağ kurtulabilirsem.

Beni kapıya dayayan, Bruno'ydu.

Tommy sağımdan geldi. Elinde bir enjektör vardı.

"HAYIR!"

Bruno eliyle ağzımı kapattı. Onu ısırmaya çalıştım ama o bana tokat attı. Tokat biraz yardımcı olmuştu ama dünya hâlâ pamukla kaplı ve çok uzaktı. Bruno tıraş losyonu gibi kokuyordu. İnsanı öksürten, bir hoş bir kokuydu.

"Bu neredeyse çok kolay oldu, " dedi Tommy.

"İşine bak," dedi Bruno.

Koluma yaklaşan iğneye baktım. Eğer Bruno'nun eli ağzımda olmasaydı, zaten ilaç etkisi alında olduğumu söylerdim. Şırınganın içinde ne olduğunu sorar, zaten aldığım şey ile kötü bir reaksiyona girip girmeyeceğini sorardım. Ama buna hiç şansım olmadı.

İğne saplandı. Vücudum gerildi, debeleniyordum ama Bruno beni çok sıkı tutuyordu. Hareket edemiyordum. Kaçamıyordum. Lanet olsun! Lanet olsun! Adrenalin sonunda örümcek ağlarını temizlemişti ama çok geçti. Tommy iğneyi çıkarıp sırıttı. "Kusura bakma, temizlemek için alkollü iğnemiz yok," dedi.

Ondan nefret ediyordum. İkisinden de nefret ediyordum. Ve eğer bu iğne beni öldürmezse, ikisini de öldürecektim. Beni korkuttukları için. Beni çaresiz hissettirdikleri için. Beni, etrafımın farkında değilken, ilaç etkisi altında ve aptallık ederken yakaladıkları için. Eğer bu hatayı sağ sağlım atlatabilirsem, bir daha böyle bir hata yapmayacaktım. Tanrı'ya,

yaşamama izin vermesi için yalvarıyordum.

Bruno beni ilaç etkisini gösterinceye kadar hareketsiz ve sessiz tuttu. Uykum gelmişti. Bir kötü adam beni kıskıvrak yakalamışken, uyumak üzereydim. Mücadele etmeye çalıştım ama işe yaramadı. Gözlerim kapanıyordu. Açık tutmaya çalıştım. Bruno'dan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmiş, bütün gücümle gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum.

Kapıma bakıp uyanık kalmaya çalıştım. Sanki suyun içinden bakıyormuşum gibi, kapının üzerinde sersemletici dalgacıklar oluşuyordu. Göz kapaklarım aşağıya indi, hızla açıldı, indi. Gözlerimi açık tutamıyordum. İçimde küçük bir ses, karanlığın içinden çığlık atıyordu ama geri kalanım kendini rahat, uykulu ve garip bir şekilde güvende hissediyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Uyku mahmurluğundaydım. Uyanık olduğunuzu bildiğiniz ama gerçekten de uyanmak istemediğiniz zamandı. Kendimi ağır hissediyordum. Başım zonkluyordu ve boğazım ağrıyordu.

Son düşünce gözlerimi açtırdı. Beyaz bir tavana bakıyordum. Kahverengi su lekeleri, beyaz boya üzerine dökülmüş kahve damlaları gibiydi. Evde değildim. Neredeydim?

Bruno'nun beni tuttuğunu hatırlıyorum. Şırınga. Doğrulup oturdum. Dünya, renk dalgaları halinde döndü. Yatağa tekrar yatıp gözlerimi elimle kapattım. Bunun biraz faydası olmuştu. Bana ne vermişlerdi?

Zihnimde, yalnız olmadığıma dair bir görüntü vardı. O sersemletici renk cümbüşünde birini görür gibi olmuştum. Olmamış mıydım? Gözlerimi, bu sefer daha yavaş, açtım. Nemli tavana bakabildiğime sevinmiştim. Büyük bir yataktaydım. İki yastık, çarşaflar, battaniye. Başımı yavaşça çevirince, kendimi, Harold Gaynor'un yüzüne bakarken buldum. Bu, gözlerimi açınca görmek istediği bir şey değildi.

Arkasında, eski bir dolaba yaslanmış, Bruno duruyordu. Omuz askısı, mavi, kısa kollu gömleği üzerinde asılıydı. Yatağın ayak ucunda, en az dolap kadar eski, gösterişli bir ma-

sa vardı. Masa iki yüksek pencerenin arasındaydı. Pencereler yeni, hoş kokan kerestelerle çerçevelenmişti. Sıcak, durgun havada çam kokusu vardı.

Havalandırma olmadığını fark ettiğim anda, terlemeye başladım.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Bayan Blake?" diye sordu Gaynor. Sesi Noel Baba'nınki kadar neşeliydi ama bir çeşit vızıltı gibi bir tınısı vardı. Çok mutlu bir yılan gibiydi.

"Daha iyi hissettiğim zamanlar oldu," dedim.

"Eminim öyledir. Yirmi dört saatten fazla bir süredir uyuyordunuz. Bunu biliyor muydunuz?"

Yalan mı söylüyordu? Ne kadar uyuduğum hakkında niye yalan söyleyecekti ki? Bu, ona ne kazandırırdı? Hiçbir şey. O zaman gerçekti, belki.

"Bana nasıl bir şey verdiniz?"

Bruno duvardan doğruldu. Neredeyse utanmış görünüyordu. "Zaten sakinleştirici almış olduğunun farkında değildik.

"Ağrı kesici," dedim.

Omuz silkti. "Thorazine ile birleşince aynı etkiyi gösteriyor."

"Bana hayvan uyuşturucusu mu verdiniz?"

"Şimdi, şimdi, Bayan Blake, onlar aynı zamanda akıl hastanelerinde de kullanılıyor. Sadece hayvanlarda değil," dedi Gaynor.

"Ay, bunu duymak beni çok rahatlattı," dedim.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Esprili hazır cevaplığınıza bakılırsa, ayağa kalkacak durumdasınız."

Esprili hazır cevaplık mı? Ama sanırım haklıydı. İşin doğrusu, bağlı olmadığıma şaşırmıştım. Halimden memnundum ama yine de şaşırmıştım.

Bu sefer daha yavaş doğruldum. Oda da, ben doğrulmadan önce biraz yalpaladı. Derin bir nefes aldım, canım yandı. Elimi boğazıma koydum, deriye dokununca bile acıyordu.

"Bu kötü morlukları kim yaptı?" diye sordu Gaynor.

Gerçek mi, yoksa yalan mı? Gerçeğin bir kısmı. "Bir kötü adamı yakalaması için, polise yardım ediyordum. Durum biraz kontrolden çıktı."

"Bu kötü adama ne oldu?" diye sordu Bruno.

"Şimdi ölü," dedim.

Bruno'nun suratında bir oynama oldu. Okuyamayacağım kadar hızlıydı. Belki saygıydı. Hiç zannetmiyordum.

"Sizi buraya neden getirttiğimi biliyorsunuz herhalde."

"Senin adına bir zombi diriltmem için," dedim.

"Benim adıma çok yaşlı bir zombi diriltmek için, evet."

"Teklifini iki kere reddettim. Sana, fikrimi değiştirdiğimi düşündüren ne oldu?"

Gülümsedi. Neşeli bir elf gibiydi. "Ne mi, Bayan Blake, Bruno ve Tommy, sizi düşüncelerinizin ne kadar yanlış olduğuna ikna edecekler. Size hâlâ bir milyon doları vereceğim. Ücret değişmedi."

"Son seferde, Tommy bir buçuk milyon teklif etmişti."

"O, gönüllü gelseydiniz geçerliydi. Bizi böyle şeyler yapmaya zorladığınız zaman, size tam ücret veremeyiz."

"Mesela adam kaçırmaktan federal hapishaneye gitmek gibi mi?" dedim.

"Kesinlikle. İnadınız, size beş yüz bin dolara mâl oldu. Buna gerçekten değdi mi?

"Sen kayıp hazineni arayacaksın diye, başka bir insanın daha hayatına kıyamam."

"Küçük Wanda hikâyeler anlatıyormuş."

"Sadece tahmin ediyorum, Gaynor. Dosyanı okudum, orada ailene olan düşkünlüğünden bahsediyordu." Açık bir yalandı. Bunu sadece Wanda bilebilirdi.

"Korkarım artık çok geç. Wanda'nın sizinle konuştuğunu biliyorum. Her şeyi itiraf etti."

İtiraf mı etti? Ona bakıyordum, ifadesizleşen yüzünü oku-

maya çalışıyordum. "Ne demek, itiraf etti?"

"Demek istediğim, onu, konuşturması için Tommy'e verdim. Cicely kadar sanatkâr değil ama geride daha fazla şey bı-

rakıyor. Küçük Wandacığımı öldürmek istemem."

"Şimdi nerede?"

"Bir fahişeye ne olacağından mı endişeleniyorsunuz?" Bana bakarken gözleri parlaktı ve bir kuşunkilere benziyordu. Beni ve tepkilerimi yargılıyordu.

"Bana hiçbir şey ifade etmiyor," dedim. Yüzümün de, kelimelerim kadar donuk olmasını umuyordum. Şu an için onu öldürmeyeceklerdi. Ama eğer ona zarar vererek beni kullanabileceklerini düşünürlerse, bunu yaparlardı.

"Emin misiniz?"

"Bak, iyi dinle, onunla yatmıyordum. O, yere yakın motorun tekiydi."

Buna gülümsedi. "Sizi zombiyi diriltmeye ikna etmek için ne yapabiliriz?"

"Senin için cinayet işlemem, Gaynor. Senden o kadar hoşlanmıyorum."

İç çekti. Elma yanaklı yüzü, bir an için bir oyuncak bebek gibi oldu. "Bu işi zorlaştırmak için elinizden geleni yapacaksınız değil mi, Bayan Blake?

"Bu işi kolaylaştırmanın yolunu bilmiyorum," dedim. Başımı yatağın çatlak, tahta başucuna dayadım. Yeterince rahattı ama kendimi hâlâ biraz sersem hissediyordum. Ama bir süre için elde edeceğimin en iyisi buydu. Baygın olmaktan kat kat iyiydi.

"Daha henüz size zarar vermedik," dedi Gaynor. "Thorazine'in, almış olduğunuz ilaçla olan etkisi kazaraydı. Size bilerek zarar vermedik."

Buna karşı çıkabilirdim ama bir şey söylemedim. "Şimdi buradan nereye geçeceğiz?"

"Silahlarınızın ikisini de aldık," dedi Gaynor. "Silahlarınız olmadan, iri, güçlü adamların gözetimindeki küçük bir ka-

dınsınız."

O zaman gülümsedim. "Ben mahalledeki en küçük çocuktum, Harry."

Canı yanmış gibi göründü. "Harold ya da Gaynor, asla Harry demeyin."

Omuz silktim. "Öyle olsun."

"Tamamen bizim insafımızda olmanız, sizi biraz olsun endişelendirmiyor mu?"

"Bu durum tartışmaya açık."

Bruno'ya baktı. "Kendine ne kadar güveniyor, bunun kaynağı ne acaba?"

Bruno hiçbir şey söylemedi, sadece o boş, oyuncak gözleriyle bana baktı. Koruma gözleri, dikkatli, şüpheci ama aynı zamanda boş bakışlardı.

"Ona ciddi olduğumuzu göster, Bruno."

Bruno gülümsedi, dudakları yavaşça gülümserken, gözleri bir köpekbalığınınkiler gibi ölü bakıyordu. Omuzlarını gevşetti ve duvarın karşısında birkaç esnetme hareketi yaptı. Gözleri benim üzerimden hiç ayrılmamıştı.

"Sanırım, ben de kum torbası olacağım?" diye sordum.

"Ne kadar güzel açıkladınız," dedi Gaynor.

Bruno duvardan uzaklaştı, rahat ve çevik duruyordu. Ah, ne yapabilirdim? Yatağın diğer tarafından aşağıya kaydım. Gaynor'un beni yakalamasını istemiyordum. Bruno'nun uzanma mesafesi benimkinin iki katıydı. Bacakları, sanki sonsuza kadar uzanıyordu. Benden neredeyse elli kilo daha ağırdı ve ağırlığın tamamı kastı. Birazdan canım çok yanacaktı. Ama beni bağlamadıkları sürece, mücadele etmeden gitmeyecektim. Eğer ona ciddi bir zarar verebilirsem, bana yetecekti.

Yatağın yanından dolaştım. Judo minderinden alıştığım, yarı eğilmiş pozisyondaydım. Bruno'nun dövüş stilinin judo olacağından şüpheliydim. Karate ya da tekvando olacağına bahse girerdim.

Bruno, garip bir şekilde pozisyon almıştı. X ile T arasında bir şekilde duruyordu. Sanki birisi, uzun bacaklarını dizlerinde kırmıştı. Ama ben ilerleyince, yengeç gibi, hızla, ona ulaşamayacağım şekilde geri kaçtı.

"Jui-jitsu?" Yarı soru şeklinde söylemiştim.

Tek kaşını kaldırdı. "Pek çok insan anlayamaz."

"Daha önce görmüştüm," dedim.

"Çalışıyor musun?"

"Hayır."

Gülümsedi. "O zaman canını yakacağım."

"Eğer jui-jitsu biliyor olsam bile, canımı yakacaksın."

"O zaman adil bir dövüş olurdu."

"Eğer iki insan aynı beceriydeyse, o zaman boyut fark eder. İyi ama iri bir kişi, iyi ama küçük olanı her zaman döver." Omuz silktim. "Hoşuma gitmek zorunda değil ama gerçek bu."

"Bu işi çok sakin karşılıyorsun," dedi Bruno.

"Histerik olmam bir işe yarar mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman ilacımı, tabirimi mazur görürsen, adam gibi alacağım."

Böyle söyleyince kaşlarını çattı. Bruno insanların ondan korkmasına alışkındı. Ondan korkmuyordum. Dayak yemeye razıydım. Bu kararımla, durumu daha sakin karşılayabiliyordum. Dayak yiyecektim, bu hoş değildi ama biraz dayak yiyeceğimi kabullenmiştim. Bunu yapabilirdim. Daha önce yapmıştım. Eğer seçeneklerim a) dayak yemek ya da b) insan kurban etmekse ben dayak yemeyi tercih ederdim.

"Hazır olsan da, olmasan da..." dedi Bruno.

"İşte geliyorsun," diye tamamladım. Bu atışmadan sıkılmıştım. "Ya bana vur ya da adam gibi dik dur. Böyle eğilmişken çok salak görünüyorsun."

Yumruğunu koyu renk bir bulanıklık olarak gördüm. Kolumla engelledim. Darbe kolumu uyuşturdu. Uzun bacağı bir

tekme savurdu ve karnıma oturdu. Olması gerektiği gibi, iki büklüm oldum, tek harekette ciğerlerimdeki bütün hava boşalmıştı. Diğer bacağı da yukarı fırladı ve suratıma yapıştı. Seymour'un vurduğu yanağa gelmişti. Vücudumun hangi tarafını rahatlatacağıma karar veremeden yere düştüm.

Ayağı yeniden geldi. İki elimle yakaladım. Hızla doğruldum, amacım dizini kollarımın arasına sıkıştırıp eklemini yerinden çıkarmaktı. Ama benden kurtuldu, bir süre ayakları tamamen yerden kesilmişti.

Yere eğilince, bacaklarının, başımın biraz önce durduğu yerden geçerkenki sesini hissettim. Yine yerdeydim ama bu sefer isteğimle. Önümde duruyordu, bu açıdan inanılmaz derecede uzun boylu görünüyordu. Yan yatıyordum, dizlerimi toplamıştım.

Üzerime geliyordu, görünüşe göre beni ayağa kaldırmaya çalışacaktı. İki ayağımla diz kapağına tekme attım. Eğer biraz üstüne ya da altına vurabilirseniz yerinden çıkartabilirdiniz.

Bacağı büküldü ve çığlık attı. İşe yaramıştı. Nefis olmuştu. Onunla güreşmeye çalışmadım. Silahını almaya da çalışmadım. Kapıya koştum.

Gaynor beni yakalamaya çalıştı ama o güzel sandalyesini döndürünceye kadar, ben kapıdan fırlamış, holü yarılamıştım bile. Holde birkaç kapı, iki nereye döndüğü görünmeyen dönüş ve Tommy vardı.

Tommy beni görünce çok şaşırdı. Eli omuz askısına gitti. Omzunu itip ayağımla bacağına vurdum. Geri düştü, düşerken beni yakaladı. Onunla birlikte yere düşerken, dizimi karnına geçirdim. Tutuşu, kendimi kurtarabileceğim kadar gevşedi. Arkamdaki odadan bağrışmalar duyuluyordu. Arkama bakmadım. Eğer beni vuracaklarsa, ben görmek istemiyordum.

Hol keskin bir şekilde dönüyordu. Koku, koşuşumu yürüyüşe çevirdiğinde, neredeyse dönemece gelmiştim. Köşeden ceset kokusu geliyordu. Ben uyurken ne yapmışlardı?

Arkamdaki adamlara dönüp baktım. Tommy hâlâ yerde yatmış karnını tutuyordu. Bruno duvara dayanmıştı, silahı elindeydi ama bana doğrultmamıştı. Gaynor sandalyesinde oturmuş, gülümsüyordu.

Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Keskin dönüşün diğer tarafında yanlış bir şeyler vardı; çok ama çok yanlıştı. İnsandan uzun değildi. Belki bir seksen. Ama neredeyse bir buçuk metre enindeydi. İki bacağı vardı, belki de üç, söylemesi zordu. O şey, diğer zombiler gibi cüzzamlı bir solukluktaydı ama burnunun üzerinde bir düzine, belki daha fazla gözü vardı. Boynunun olması gereken yerde, bir insan suratı vardı. Koyu renk gözleri hiçbir şekilde makul olmayan bir biçimde bakıyordu. Omzundan bir köpek kafası çıkmıştı. Köpeğin çürümüş kafası, bana doğru bir ısırık attı. Bu karışıklığın ortasında bir kadın bacağı vardı, ayağında hâlâ siyah topuklu ayakkabısı duruyordu.

O şey bana doğru ilerledi. Bir düzine kolunun üçüyle kendisini ileri çekerken, arkasında sümüklü böcek gibi iz bırakıyordu.

Dominga Salvador köşeden çıktı. "*Buenas noches, chica.*"

Canavar beni korkutmuştu ama sırıtan Dominga Salvador'un görüntüsü biraz daha korkuttu.

O şey durdu. Yere çömelmiş, yetersiz bacakları üzerine diz çökmüştü. Düzinelerce ağzı, sanki yeterince hava alamıyormuş gibi soluyordu.

Belki de o şey, kendi kokusundan hoşnut değildi. Ben kesinlikle değildim. Ağzımı ve burnumu kapatmam, kokuyu engellemedi. Bütün koridor birden çürümüş et gibi kokmaya başladı.

Gaynor ve yaralı korumaları, holün diğer ucunda kalmışlardı. Belki de Dominga'nın küçük oyuncağının yanına yaklaşmak istemiyorlardı. Bana bir şey yapmamıştı. Sebebi ne olursa olsun, onlardan ayrıydım. Sadece Dominga, ben ve canavarı.

"Hapisten nasıl çıktın?" Önce daha dünyevi sorunları çözmeliydim. Beyin sulandıranları sonraya bırakabilirim.

"Kefaletimi ödedim," dedi.

"Cadılıkla cinayet için biraz hızlı, değil mi?"

"Vudu, cadılık değil," dedi.

"İş cinayete gelince, kanun hükmünde öyle."

Omuz silkti ve galibiyetini kutlarcasına gülümsedi. Kâbuslarımın Meksikalı büyükannesiydi.

"Elinin altında bir hâkim vardı," dedim.

"Pek çok insan benden korkar, *chica*. Sen de onlardan biri olmalısın."

"Peter Burke'ün, Gaynor için zombi diriltmesine yardımcı oldun."

Sadece gülümsedi.

"Neden zombiyi kendin diriltmedin?"

"Gaynor gibi ahlaksız birinin önünde cinayet işlemek istemedim. Bana şantaj yapmak için kullanabilirdi."

"Ve Peter'ın gris-girisi için birini öldürmen gerektiğinin farkında değildi."

"Doğru," dedi.

"Bütün canavarlarını buraya mı sakladın?"

"Hepsini değil. Pek çok eserimi yok etmek zorunda kaldım ama bunu kurtardım. Sebebini anlıyorsundur." Yaratığın yapışkan derisini okşadı.

İçim titredi. O şeye dokunma düşüncesi bile tenimi soğutuyordu. Ama yine de...

"Onu nasıl yaptın?" Bunu bilmem gerekiyordu. Kesinlikle bilmem gereken, ortak sanatımızın bir ürünüydü bu.

"Eminim, sen de ölü parçalarını hareket ettirebiliyorsundur," dedi Dominga.

Yapabiliyordum ama tanıdığım başka hiç kimse bunu yapamıyordu. "Evet," dedim.

"Ben bu parçaları birleştirebileceğimi keşfettim."

O beceriksizce ilerleyen şeye baktım. "Birleştirdin mi?" Düşüncesi bile korkunçtu.

"Daha önce hiç var olmamış yaratıklar yapıyorum."

"Sen canavarlar yapıyorsun."

"İstediğini düşün, *chica*, seni Gaynor için o ölüyü diriltmeye ikna etmek için buradayım."

"Sen niye yapmıyorsun?"

Gaynor, ses çıkartmadan arkamızdan geldi. Arkamı döndüm. Sırtımı duvara verdim; böylece herkesi görebiliyordum. Bu, bana ne fayda sağlayacaktı? Çok emin değildim. "Dominga'nın güçleri bir kere çalışmadı. Bu, benim son şansım. Bilinen son mezar. Bunu onunla riske atamam."

Dominga gözlerini kıstı, yaşı gereği incelmiş ellerini yumruk yaptı. Hemen gözden çıkarılmak hoşuna gitmemişti. Onu suçlayamazdım.

"Yapabilir, Gaynor, hem de benden çok daha iyi yapar."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, seni öldürmem gerekir çünkü o zaman sana ihtiyacım yok demektir."

İyi bir noktaya temas etmişti. "Bruno beni iyice benzetti. Şimdi ne olacak?"

Gaynor başını iki yana salladı. "Senin gibi küçük bir kız, iki korumamı da alaşağı etti."

"Sana söylemiştim, sıradan ikna metotları onda bir işe yaramaz," dedi Dominga.

Arkasındaki kocaman canavara baktım. Buna sıradan mı diyordu?

"Ne teklif edersin?" diye sordu Gaynor.

"Bir baskı büyüsü. Söylediklerimi yapacak ama onun kadar güçlü biri için hazırlanmam zaman alacak. Eğer biraz vudu biliyor olsaydı hiçbir işe yaramazdı. Ama bütün becerisine rağmen, vududa hâlâ bir bebek.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"İki saat, daha fazla değil."

"Bu, işe yarasa iyi olur," dedi Gaynor.

"Beni tehdit etme," dedi Dominga.

Ah, ne güzel, belki kötü adamlar kavga edip birbirlerini öldürürdü.

"Sana, kendine küçük bir ülke kurmana yetecek kadar çok para ödüyorum. Biraz sonuç elde etmek istiyorum."

Dominga başıyla onayladı. "Bana iyi para ödüyorsun, bu doğru. Seni yüzüstü bırakmayacağım. Eğer Anita'yı, birini öldürmesi için zorlayabilirsem, o zaman zombi işinde bana yardım etmesi için de zorlayabilirim. Çok garip, değil mi?"

Gaynor bunak bir elf gibi gülümsedi. "Bu, hoşuma gitti."

"Şey, benim gitmedi," dedim.

Bana kaşlarını çattı. "Şen söyleneni yapacaksın. Çok yaramazlık yaptın."

Yaramazlık mı? Ben mi?

Bruno bize doğru yaklaştı. Duvara yaslanıyordu ama silahını gayet sabit bir şekilde göğsüme doğrultmuştu. "Seni şu an öldürmek isterdim." Sesi acı içindeydi.

"Yerinden çıkmış bir diz çok can yakıyor, değil mi?" Bunu söylerken gülümsüyordum. Vudu kraliçesinin kölesi olmaktansa, ölmeyi tercih ederdim.

Sanırım dişlerini sıktı. Silahın namlusu biraz oynadı. Ama acı çektiği için değil, öfkeden olmuştu. "Seni öldürmekten büyük zevk alacağım."

"Geçen sefer çok başarılı değildim. Sanırım hakemler o maçı bana verirdi."

"Burada sikilmiş hakemler falan yok. Seni öldüreceğim."

"Bruno, ona sağ salim ihtiyacımız var," dedi Gaynor.

"Ya zombiyi diriltikten sonra?" diye sordu Bruno.

"Eğer Sinyora'nın gönüllü kölesi olursa ona zarar veremezsin. Eğer büyü işe yaramazsa, o zaman işler değişir."

Bruno vahşi bir şekilde dişlerini gösterdi. Bu, bir hırlamadan çok, gülümsemeydi.

Gaynor korumasına yan gözle baktı. "Kişisel hislerinin işinin önüne geçmesine izin verme, Bruno."

Bruno yutkundu. "Evet, efendim." Bu payeyi rahatlıkla söylemediği belliydi.

Enzo, Dominga'nın arkasındaki köşeden çıktı. Dominga'nın 'yaratığından' olabildiğince uzak duruyordu. Antonio, sonunda korumalık işini kaybetmişti. Çok isabetli bir karardı bu. Polis muhbiri olarak daha çok işe yarıyordu.

Tommy topallayarak holden geldi. Sanki kendi içine büzülmüş gibiydi. Büyük Magnum'u elindeydi. "Seni öldüreceğim," diye yılan gibi tısladı.

"Sıraya gir," dedim.

"Enzo, Bruno ve Tommy'e, bu küçük kızı bağlamalarında yardımcı ol. Göründüğünden çok daha tehlikeli," dedi Gaynor.

Enzo kolumdan yakaladı. Karşı koymadım. Onunla diğer ikisinin ellerinde olacağımdan daha güvende olduğumu fark etmiştim. Tommy ve Bruno sanki bana bir şey yapmak istiyormuş gibi bakıyorlardı. Sanırım canımı yakmak istiyorlardı.

Enzo, beni yanlarında ilerletti. "Ben kadın olduğum için mi böyle oldu yoksa kaybetmeyi hiç mi hazmedemiyorsunuz?" dedim.

"Onu vuracağım," diye homurdandı Tommy.

"Sonra," dedi Gaynor. "Sonra."

Bunu içtenlikle mi söyledi, diye merak ettim. Eğer Dominga'nın büyüsü işe yararsa, ona itaat eden bir zombi olacaktım. Eğer büyü işe yaramazsa, Tommy ve Bruno beni parça parça öldüreceklerdi. Üçüncü bir seçenek olmasını ümit ediyordum.

Otuz Altıncı Bölüm

Üçüncü seçenek, uyandığım odada bir sandalyeye bağlanmaktı. Üç seçeneğin en iyisi buydu ama bu da çok içi açıcı bir durum değildi. Bu durumda seçeneklerim çok azdan hiçe inmişti. Dominga saçımdan ve tırnağımdan bir parça almıştı. Büyüsü için saç ve tırnaklar. Has siktir.

Sandalye eski ve dik arkalıklıydı. Ellerim sandalyenin arkasında bağlanmıştı. Ayak bileklerim de, ayrı ayrı, sandalyenin bacaklarına bağlanmıştı. Düğümler sıkıydı. Gevşerler diye biraz zorladım ama hiç şansım yoktu.

Daha önce de bağlanmıştım, her seferinde bağların, Houdini gibi kıvranıp kurtulmama yetecek kadar gevşek olmasını hayal ederdim. İşler asla bu şekilde gelişmezdi. Bir kere bağlandınız mı, birisi sizi çözene kadar bağlı kalırdınız.

İşin kötüsü, beni çözdüklerinde, üzerimde hiç de hoş olmayan bir büyü deniyor olacaklardı. Bu olmadan önce, buradan kurtulmalıydım. Bir şekilde kurtulmalıydım. Tanrı'ya bana yardım etmesi için dua ediyordum.

Sanki yakarışım duyulmuş gibi kapı açıldı ama gelen, yardım değildi.

Bruno, kucağında Wanda'yı taşıyarak içeriye girdi. Yüzünün sağ tarafı, gözünün üzerindeki yaradan akmış kana bu-

lanmıştı. Sağ yanağında büyük bir morluk vardı. Alt dudağı şişmişti ve hâlâ kanıyordu. Gözleri kapalıydı. Bilincinin yerinde olup olmadığından emin değildim.

Bruno'nun tekme attığı yanağım hâlâ zonkluyordu ama Wanda'nın durumu ile karşılaştırılınca, bu hiçbir şeydi.

"Şimdi ne olacak?" diye Bruno'ya sordum.

"Sana arkadaş getirdim. Uyanınca Tommy'nin ona daha başka neler yaptığını sorarsın. Belki onun anlattıkları, seni, zombiyi dirilmeye ikna eder."

"Dominga'nın büyüsü ile beni ikna edeceğini zannediyordum."

Omuz silkti. "İşi bu kadar berbat ettikten sonra, Gaynor ona pek güvenmiyor."

"Sanırım, ikinci bir şans vermeye pek alışkın değil," dedim.

"Evet, değil." Wanda'yı, yanıma, yere yatırdı. "Bu teklifi kabul etsen iyi olur, kızım. Bir fahişe ölecek ve sen bir milyon dolar kazanacaksın. Bence almalısın."

"Wanda'yı mı kurban edeceksiniz?" dedim. Sesim bana bile yorgun gelmişti.

"Gaynor ikinci bir şans vermeye pek alışkın değildir."

Başımla onayladım. "Dizin nasıl?"

Yüzünü ekşitti. "Yerine oturttum."

"Çok acımıştır," dedim.

"Acıdı. Eğer Gaynor'a yardım etmezsen, ne kadar acıdığını sen de öğreneceksin."

"Göze göz," dedim.

Başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Sağ bacağına yüklendi. Beni bacağına bakarken yakaladı.

"Wanda'yla konuş. Bu işi nasıl bitireceğine karar ver. Gaynor'un seni sakat bırakıp oyuncağı olarak etrafta tutmayı düşündüğünü söylediğini duydum. Bunu istemezsin."

"Onun için nasıl çalışabiliyorsun?"

Omuz silkti. "İyi para veriyor."

"Para her şey değildir."

"Bunu hiç aç kalmamış birisi söylemiş."

Buna bir şey söyleyemezdim. Sadece ona baktım. Birkaç dakika birbirimize baktık. Sonunda gözlerinde insanca bir şey göründü. Ama ne olduğunu anlayamadım. O his her ne ise, benim anlayabileceğim bir şey değildi.

Arkasını dönüp odadan çıktı.

Wanda'ya baktım. Yerde, hareketsiz yatıyordu. Başka bir rengarenk uzun etek giymişti. Dantel yakalı beyaz bluzu, omzundan yırtılmıştı; altından mürdüm eriği rengi sutyeni görünüyordu. Eminim Tommy onunla işini bitirmeden önce, uyumlu bir külodu da vardı.

"Wanda," dedim sessizce. "Wanda, beni duyabiliyor musun?"

Başı yavaşça hareket etti, canı yanıyor gibiydi. Tek gözü kocaman açıldı, panik içindeydi. Diğer gözü pıhtılaşmış kanla kapanmıştı. Wanda, bir süre panik içinde diğer gözünü ovdu. İki gözünü birden açabildiğinde, gözlerini kırparak bana baktı. Gözlerinin kime baktığını anlayabilmesi için biraz odaklanması gerekti. O ilk panik içindeki dakikalarda acaba ne görmeyi umuyordu? Bilmek istemiyordum.

"Wanda, konuşabiliyor musun?"

"Evet." Sesi alçak ama temizdi.

İyi olup olmadığını sormak istiyordum ama sorunun cevabını zaten biliyordum. "Eğer buraya gelip kurtulmama yardım edersen, ikimizi de dışarı çıkartırım."

Bana, sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Buradan dışarı çıkamayız. Harold ikimizi de öldürür." Son cümlesini sanki çok normal bir şeymiş gibi söylemişti.

"Ben vazgeçmem, Wanda. Beni çöz, bir şeyler düşünürüm."

"Eğer sana yardım edersem, bana zarar verir."

"Atasını diriltmek için seni kurban etmeyi planlıyor. Ca-

nını yakmak için, bundan daha fazla ne yapabilir?"

Gözlerini kırpıştırdı ama bakışı netleşiyordu. Sanki paniği bir çeşit ilaçtı ve Wanda, onun etkisinden kurtulmaya çalışı-

yordu. Belki de ilaç, Harold Gaynor'du. Evet, bu her şeyi açıklıyordu. Wanda bir keşti. Bir Harold Gaynor müptelası. Her keş son bir doz için ölmeye hazırdı. Ama ben değildim.

"Beni çöz, Wanda, lütfen. Bizi buradan kurtarabilirim."

"Ya kurtaramazsan?"

"O zaman bundan daha kötü bir durumda olmayız."

Bunu bir süre düşündü. Holden gelebilecek sesleri dinliyordum. Eğer kaçışımızın tam ortasında Bruno gelecek olursa, bu hiç hoş olmazdı.

Elleriyle kendisini doğrulttu. Bacakları, eteğinin altından onu takip ediyordu, cansız, hareketsizdiler. Kendisini bana doğru sürüklemeye başladı. Bunun yavaş olacağını tahmin ediyordum ama o, hızla hareket etti. Kollarındaki kaslar gelişmişti, iyi çalışıyorlardı. Hemen sandalyenin yanına gelmişti.

Gülümsedim. "Çok güçlüsün."

"Kollarım, sahip olduğum tek şey. Güçlü olmaları gerek," dedi Wanda.

Sağ bileğimdeki ipleri çözmeye çalıştı. "Çok sıkı."

"Yapabilirsin, Wanda."

Bana saatler gibi gelen bir sürede iplerle uğraştı ama en fazla beş dakika geçti, iplerin gevşediğini hissettim. İpler gevşemişti, gevşemişti. Evvet!

"Neredeyse başardın, Wanda." Kendimi bir amigo kız gibi hissediyordum.

Holün ilerisinden ayak sesleri duyuldu. Wanda'nın yaralı yüzü, korku dolu gözlerle bana baktı. "Zaman yok," diye fısıldadı.

"Yerine geri dön. Hadi. Sonra devam ederiz," dedim.

Wanda ellerinin üzerinde, Bruno'nun onu yatırdığı yere geri döndü. Kapı açıldığında kendisini aynı pozisyona getir-

mişti. Baygın numarası yapıyordu, iyi bir fikirdi.

Tommy kapıda duruyordu. Ceketini çıkartmıştı ve omuz askısının siyah şeritleri beyaz polo tişörtünün üzerindeydi. Siyah kutu ince belini belli ediyordu. Ağırlıkla vücut geliştirdiği belliydi.

Kıyafetine yeni bir şey daha eklemişti. Bir bıçak. Bıçağı elinde bir majör batonu gibi çeviriyordu. Işığı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Elleri çok çevikti. Vay.

"Bıçak kullanabildiğini bilmiyordum, Tommy." Sesim çok normal, çok sakin çıkmıştı. Harika.

Sırıttı. "Daha pek çok yeteneğim var. Gaynor zombiyi diriltme konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini bilmek istiyor."

Aslında bu, bir soru değildi ama yine de cevap verdim. "Diriltmeyeceğim."

Sırıtışı genişledi. "Bunu söylemeni ümit ediyordum."

"Neden?" Vereceği cevaptan korkuyordum.

"Çünkü beni buraya seni ikna etmem için yolladı."

Kendimi tutamayıp bıçaktan yansıyan ışığa baktım. "Bir bıçakla mı?"

"Aynı derecede büyük ve sert ama o kadar soğuk olmayan bir şeyle."

"Tecavüz mü?" diye sordum. Kelime, sıcak ve durgun havada aslılı kaldı.

Başıyla onayladı, Chesire kedisi gibi sırıtıyordu. O sırıtışı dışında, geri kalanını yok etmeyi diledim. Sırıtışından korkmuyordum, beni korkutan geri kalanıydı.

İplere umutsuzca asıldım. Sağ bileğim biraz daha gevşedi. Acaba Waıda ipleri yeterince gevşetebilmiş miydi? Yapabilmiş miydi? Tanrı'ya, gevşetmiş olması için dua ettim.

Tommy tam karşımda duruyordu. Onu aşağıdan yukarıya süzdüm. Gözlerindeki bakış hiç insanca değildi. Canavarlaşmanın pek çok yolu vardı. Tommy bir tanesini bulmuştu.

Gözlerinde hayvanca bir açlıktan başka hiçbir şey yoktu. İnsanca hiçbir şey kalmamıştı.

Bacaklarını sandalyenin iki tarafına koydu. Oturmadan kucağıma gelmişti. Düzgün karnı suratıma yapışmıştı. Tişörtü pahalı tıraş kolonyası kokuyordu. Başımı diğer tarafa çevirdim, ona dokunmamaya çalışıyordum.

Güldü ve parmaklarını, dalgalı saçlarımın arasında dolaştırdı. Başımı kaçırmaya çalıştım ama saçlarımdan yakalayıp başımı geri çekti.

"Bu, çok hoşuma gidecek," dedi.

İplere yüklenmeye cesaret edemedim, eğer elim kurtulursa görebilirdi. Beklemeliydim, fark edemeyecek kadar meşgul oluncaya kadar beklemeliydim. Onun dikkatini dağıtmak için yapmam gereken, bana yapmasına izin vereceğim şeyi düşünmekti; midemi kaldırttı. Ama amacım hayatta kalmaktı. Geri kalanlar çerezdi. Buna pek inanmıyordum ama çalışıyordum.

Üzerime oturdu, ağırlığını bacaklarıma dağıttı. Göğsünü yüzüme dayanmıştı ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bıçağın geniş tarafını yanağıma sürttü. "Bunu istediğin zaman durdurabilirsin. Sadece evet de, ben de Gaynor'a söyleyeyim." Sesi şimdiden yoğunlaşmaya başlamıştı. Karnıma dayandığı yerden, sertleştiğini hissedebiliyordum.

Tommy'nin beni böyle kullandığını düşünmek, bana neredeyse 'evet' dedirtmek için yeterliydi. Neredeyse. İplere bir kere daha asıldım ve sağ bileğim biraz daha gevşedi. Bir kere daha yüklenirsem, kurtulacaktım. Ama benim tek elim, Tommy'nin ise iki tane kolu, bir silahı ve bir bıçağı vardı. Şartlar çok iyi değildi ama bu gece elde edebileceğimin en iyisi buydu.

Beni öptü, dilini ağzımın içine doğru zorluyordu. Karşılık vermedim çünkü bunu yemezdi. Dilini ısırmadım da çünkü yakınımda olmasını istiyordum. Tek elle çok büyük zarar vermeliydim. Ne? Ne yapabilirdim?

Boynumu burnu ile okşadı, yüzü, sağ tarafımda saçlarımın arasına gömülmüştü. Ya şimdi olacaktı ya da asla. Sağ bileğimle, bütün gücümle yüklendim ve kolum serbest kaldı. Dondum. Kesinlikle fark etmişti ama boynumla, neler olduğunu fark etmeyecek kadar meşguldü. Boşta kalan eli göğsümü okşuyordu.

Boynumun sağını öperken, gözlerini kapatmıştı. Gözleri kapalıydı. Diğer elindeki bıçağı çok sıkı tutmuyordu. Bıçağa yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Şansımı denemeliydim. Yapmalıydım.

Yanağını okşadım, burnunu avucumun içine sürttüm. Sonra gözleri açıldı. Bağlı olmam gerektiğini fark etti. Baş parmağımı, açık gözüne soktum. Parmağımı içeri doğru iterken, gözünün patladığını hissettim.

Çığlık attı, geri kaçarken, eli gözünü tutuyordu. Bıçağı tutan elinin bileğini yakalayıp tuttum. Çığlıklarını duyacaklardı. Lanet olsun.

Güçlü kollar Tommy'yi belinden yakalayıp sırt üstü yere yuvarladı. Düşerken bıçağını yakaladım. Wanda onu tutmaya çalışıyordu. Acısı o kadar fazlaydı ki, silahına uzanmayı akıl edememişti. Patlayan gözü canını çok fazla yakıyordu ve karna yenen bir tekmeden daha fazla paniğe sürüklüyordu.

Diğer elimi kurtarırken, kolumu kestim. Eğer çok acele etseydim, kendi bileğimi kesebilirdim. Ayak bileklerimi kurtarırken daha dikkatli olmaya çalıştım.

Tommy, Wanda'dan kurtulmayı başardı. Ayağa kalktı, tek eli hâlâ gözündeydi. Yüzüne kan ve açık renkli bir sıvı akıyordu. "Seni öldüreceğim!" Silahına uzanıyordu.

Bıçağı diğer ucundan tutup fırlattım. Koluna saplandı. Ben göğsüne nişan almıştım. Yeniden çığlık attı. Sandalyeyi kaldırıp suratında savurdum. Wanda da ayak bileklerinden yakalamıştı. Tommy yere düştü.

Sandalye elimde parçalanıncaya kadar suratına vurdum.

Suratı kanlı bir pelteye dönüşünceye kadar, sandalyenin bacağıyla vurmaya devam ettim.

"O öldü," dedi Wanda. Pantolonumun bacağından çeki-
 yordu. "O öldü. Hadi, bu lanet yerden gidelim."

Kanla kaplı sandalye bacağını atıp dizlerimin üzerine çöktüm. Yutkunamıyordum. Nefes alamıyordum. Her tarafıma kan sıçramıştı. Daha önce hiç kimseyi öldürünceye kadar dövmemiştim. Kendimi iyi hissediyordum. Başımı iki yana salladım. Sonra, daha sonra dert ederdim.

Wanda kollarını omuzlarıma doladı. Ben de onu belinden kavradım ve ayağa kalktık. Olması gerektiğinden çok daha hafifti. Hoş eteğinin altında ne olduğunu görmek istemiyordum. İki tam bacak yoktu ama ilk kez, bu iyi bir durumdu. Taşıması daha kolaydı.

Tommy'nin silahı sağ elimdeydi. "Bu elin serbest kalması gerek, o yüzden sıkı tutun."

Wanda başıyla onayladı. Yüzü çok soluktu. Kalbinin göğüs kafesi içinde attığını hissedebiliyordum. "Buradan çıkacağız," dedim.

"Elbette," dedi ama sesi titriyordu. Bana inandığını zannetmiyordum. Ben kendi kendime inandığımdan bile çok emin değildim.

Wanda kapıyı açtı ve dışarı çıktık.

Otuz Yedinci Bölüm

Ñol tıpkı hatırladığım gibiydi. Sığınacak bir yer olmayan, ince, dar bir koridor, sağda ve solda keskin dönüşler vardı.

"Sağ mı, sol mu?" diye Wanda'ya fısıldadım.

"Bilmiyorum, bu ev labirent gibi. Sağ galiba."

Sağa gittik çünkü en azından bir tercihti. Yapabileceğimiz en kötü şey, orada durup Gaynor'un gelmesini beklemekti.

Arkamızdan ayak sesleri duydum, döndüm ama kucağımda Wanda ile yavaş hareket ediyordum. Holde silah sesi çınladı. Wanda'nın belini tutan sol koluma bir şey çarptı. Darbe beni olduğum yerde döndürdü ve yere düştük.

Ben sırtüstü yere düşmüştüm, sol kolum Wanda'nın altında kalmıştı. Sol kolumu hissetmiyordum.

Cicely holün sonundaydı. Küçük kalibreli bir silahı iki eliyle tutuyordu. Uzun bacaklarını mümkün olduğu kadar açmıştı. Ne yaptığını biliyor gibiydi.

357'lik silahımı kaldırıp ona doğru nişan aldım. Hâlâ sırtüstü yerdeydim. Silah, kulakları sağır eden bir sesle ateş aldı. Tepkisi elimi yukarı doğru, geri fırlattı. Silahı elimden düşürmemek için böyle yapmak zorundaydım. Eğer ikinci bir atışa ihtiyacım olursa, asla zamanında tetiğe basamazdım.

Ama ikinci bir atışa gerek kalmamıştı.

Cicely holün ortasında yere yığılmıştı. Kan, bluzunun ortasından yayılıyordu. Hareket etmiyordu ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Silahını hâlâ tek eliyle tutuyordu. Numara yapıyor olabilirdi. Ben yaklaşınca ateş edebilirdi. Ama emin olmalıydım.

"Kolumun üzerinden kalkabilir misin, lütfen?" diye sordum.

Wanda hiçbir şey söylemedi ama doğrulup oturdu ve sonunda kolumu görebiliyordum. Hâlâ yerindeydi. Bu, iyiydi. Kolumdan, kırmızı bir çizgi halinde kan akıyordu. Soğuk bir yanma, hissizliği geçirmeye başlamıştı. Hissizliği tercih ederdim.

Ayağa kalkıp Cicely'e doğru yürürken, mümkün olduğu kadar kolumu düşünmemeye çalıştım. Magnum'u ona doğrultmuştum. En ufak hareketinde, onu yeniden vuracaktım. Mini eteği yukarı sıyrılmıştı. Siyah jartiyerine uyan iç çamaşırı görünüyordu. Ne kadar da ayıptı.

Yanında durup aşağıya baktım. Cicely artık hareket edemeyecekti, en azında bilinçli bir şekilde. İpek bluzu kan içindeydi. Yumruğumu sokabileceğim büyüklükte bir delik göğsünü parçalamıştı. Ölmüştü, bir hayli ölmüştü.

Ne olur ne olmaz diye, elindeki 22'liği tekmeledim. Vudu ile ilgilenen birinden asla emin olamazdınız. Daha ağır yaralar alıp ayağa kalkan insanlar görmüştüm. Cicely orada öyle yatmış, kanıyordu.

Bir bayana yakışan kalibrede bir silahı olduğu için şanslıydım. Daha büyük bir şey olsa, kolumu kaybedebilirdim. Silahımı pantolonumun önüne sıkıştırdım çünkü koyacak başka bir yer düşünemiyordum. Önce emniyete aldım.

Daha önce hiç vurulmamıştım. Isırılmış, bıçaklamış, dövülmüş, yakılmıştım ama asla vurulmamıştım. Korkuyordum çünkü canımın ne kadar yanacağını bilmiyordum. Wanda'nın

yanma döndüm. Yüzü solmuştu, kahverengi gözleri, yüzündeki adacıklar gibiydi. "Öldü mü?"

Başımla onayladım.

"Kanıyorsun," dedi. Uzun eteğinden bir parça yırttı. "Hadi, gel de, sarayım."

Diz çöküp renkli bezi yaranın biraz üzerine sarmasına izin verdim. O kadar kötü görünmüyordu. Bir parça, kanlı paçavraya benziyordu.

"Sanırım mermi beni sıyırıp geçti," dedim. Bir sıyrıktı, sadece bir sıyrık. Yanıyordu ama aynı zamanda soğuktu da. Belki soğukluk şok yüzündendi. Küçük bir mermi sıyırıyordu ve ben şoka mı giriyordum? Tabii ki, hayır.

"Hadi gel, buradan gitmemiz gerek. Bruno silah seslerini duymuştur, birazdan gelir." Kolumda acıyı hissediyor olmam iyiydi. Bu, hissedebildiğim ve kolumu hareket ettirebildiğim anlamına geliyordu. Kol bir daha Wanda'nın beline sarılmak istemiyordu ama hem onu taşıyıp hem de sağ elimi boş bırakabilmenin tek yolu buydu.

"Soldan gidelim. Belki Cicely o yolda içeriye girmişti," dedi Wanda. Bu bir şekilde mantıklıydı. Dönüp Cicely'nin cesedinin yanından geçtik.

Orada yatıyordu, mavi gözleri inanılmaz derecede açıktı. Yeni ölülerin gözünde asla korku ifadesi olmaz, her şeyden daha çok şaşkınlık olurdu. Sanki ölüm onları, onlar başka bir tarafa bakarken yakalamış gibi görünürlerdi.

Yanından geçerken, Wanda cesede baktı. "İlk önce onun öleceğini asla tahmin edemezdim," dedi.

Köşeyi döner dönmez, Dominga'nın canavarı ile burun buruna geldik.

Otuz Sekizinci Bölüm

Canavar, sanki evin tamamını baştan sona geçiyormuş gibi görünen holün ortasında duruyordu. Boş çerçeveli pencereler duvarı boydan boya kaplamıştı. Ve o pencerelerin tam ortasında bir kapı vardı. Pencerelerden karanlık gökyüzünü görebiliyordum. Kapı dışarıya açılıyordu. Bizimle özgürlük arasında olan tek şey, o canavardı.

Sadece tek bir şey, offf.

Vücut parçalarından oluşan, sürünen yığın bize doğru ilerlemeye çalıştı. Wanda çığlık attı, onu suçlayamazdım. Magnum'u kaldırıp ortadaki insan yüzünü nişan aldım. Ateş, hole hapis olmuş gök gürültüsü gibi gürledi.

Surat, kan et ve kemik parçaları halinde patladı. Koku daha da kötüydü. Sanki boğazıma çürümüş bir post yapışmıştı. Canavarın ağızlarından çıkan, yaralanınca uluyan bir hayvanın sesiydi. O şey gelmeye devam ediyordu ama yaralanmıştı. Kontrolü elinde tutan beyni mi yok etmiştim? Bundan emin olmanın hiçbir yolu yoktu.

Üç el daha ateş edip üç kafa daha patlattım. Hol, beyin parçaları ve daha kötü şeylerle dolmuştu. Canavar gelmeye devam ediyordu.

Silahım boşaldı. Tabancayı da canavara fırlattım. Pençeli

bir eli, silahı havada karşıladı. 22'lik ile denemeyi denemedim bile. Eğer Magnum bir şey yapamamışsa, 22'liğin hiç şansı yoktu.

Holde gerilemeye başladık. Başka ne yapabilirdik? Canavar cüssesini eğip bükerek bize doğru geliyordu. Dominga'nın bodrumunda, Manny'yle beni kovalayan sürtünme sesinin aynısını çıkartıyordu. Dominga'nın kafeste tuttuğu, korkunç canavarına bakıyorduk.

Değişik ten ve kürk dokuları birbirine eksiz birleşmişti. Frankenstein'in canavarınınki gibi dikiş izleri yoktu. Daha çok balmumu ile birbirine birleştirilmiş parçalar gibi duruyordu.

Gözlerimi yaratığa dikmiş, nereye gittiğime bakmadan gerilerken, Cicely'nin cesedine takıldım. Cesedinin üzerinde yuvarlandık. Wanda çığlık attı.

Canavar ileri atıldı. Şekilsiz elleri ayak bileklerimden yakaladı. Ona tekme savurup Cicely'nin cesedinin üzerinden geçip uzaklaşmaya çalıştım. Bir pençe kotuma yapışıp beni kendisine doğru çekti. Çığlık atma sırası bendeydi. Ayak bileğime sarılan şey, bir zamanlar bir insana ait olmuş olan kol ve eldi.

Cicely'nin cesedine tutundum. Hâlâ sıcaktı. Canavar ikimizi de rahatça çekti. Fazladan ağırlık onu etkilemedi bile. Ellerim tahta zemini yokladı, tutunacak hiçbir şey yoktu.

Dönüp o şeye baktım. İstekli, çürümüş ağızları bana doğru açıldı. Kırılmış, kötü renkli dişleri, iğrenç yılanlar gibi hareket eden dilleri vardı. Tanrım!

Wanda kolumdan yakalayıp beni tutmaya çalıştı ama destek alacak bacakları olmayınca, o da benimle beraber canavara doğru yaklaşmaya başladı. "Beni bırak!" diye ona bağırdım.

"Anita!" diye bağırarak bıraktı.

"Hayır! Dur! Dur!" diye bağırıyordum. Çığlığıma, içimdeki her şeyi yüklemiştim, ses olarak değil, güç olarak. Sonuçta, o da bir zombiydi. Eğer kesin bir emir almamışsa, beni

dinlerdi. O da başka bir zombiydi. Buna inanmak zorundaydım, yoksa ölecektim.

"Olduğun yerde kal, şimdi, hemen!" Sesim histeri krizine girmenin eşiğinde çıkıyordu. Tek istediğim şey, hiç durmamacasına çığlık atmaya başlamaktı.

Canavar, ayak bileğim, aşağıdaki ağızlarından birinin içine girmeden biraz önce durdu. Birbirine uymayan gözleri, beklentili bir şekilde, bana bakıyordu.

Yutkunup sakin bir şekilde konuşmaya çalıştım. Gerçi bu zombinin umurunda bile olmayacaktı. "Beni bırak."

Bıraktı.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Bir süre yerde sırtüstü yatıp nefes almayı yeniden öğrendim. Tekrar baktığımda, canavar hâlâ orada durmuş, bekliyordu. İyi, küçük bir zombi gibi emirleri bekliyordu.

"Olduğun yerde kal ve bu noktadan kımıldama," dedim.

Gözleri, sadece ölülerin sahip olabileceği bir itaatle bana bakıyordu. Benimkisiyle çakışan başka bir emir almadığı sürece orada, öylece duracaktı. Şükürler olsun, Yüce Tanrım, o zombi olan zombi, bir zombiydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Wanda. Sesi hıçkırıklarla kesiliyordu. Bir histeri krizinin eşiğindeydi.

Ona doğru süründüm. "Her şey yolunda. Daha sonra açıklarım. Zamanımız çok az, boşa harcayamayız. Buradan hemen çıkmamız gerek."

Morluklar içindeki yüzünden yaşlar akarken, başıyla onayladı.

Son bir kez kalkmasına yardımcı oldum. Canavara doğru topallayarak ilerledik. Wanda, yaralı koluma yüklenip ondan uzak durmaya çalıştı.

"Korkma. Eğer acele edersek, bize zarar vermez." Dominga'nın ne kadar yakında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biz tam canavarın yanından geçerken, onun emirleri de-

ğiştirmesini istemezdim. Duvara yanaşıp o şeyin yanından sıyrıldık. Vücudunun arkasındaki gözleri, sanki bir önü ve arkası varmış gibi, bizim gidişimizi seyrediyordu. Yaralarından gelen koku çok kötüydü. Ama arkadaşlar arasında birkaç öğürmenin lafı mı olurdu?

Wanda dış dünyaya açılan kapıyı açtı. Sıcak yaz rüzgârı, saçlarımızı ipeksi örümcek ağları gibi yüzümüzde gezdirdi. Harika bir histi.

Neden Gaynor ve diğerleri yardıma gelmemişlerdi? Çığlıkları ve silah seslerini duymuş olmaları gerekiyordu. En azından silah seslerine birilerinin gelmiş olması gerekiyordu.

Üş taş basamaktan, evi çevreleyen çakıl yola indik. Karanlığın içine, uzun, dalgalanan çimenler ve eski mezar taşlarıyla kaplı tepeye baktım. Çıktığımız ev Burrell Mezarlığı görevlisinin eviydi. Acaba Gaynor bakım görevlisine ne yapmıştı?

Wanda ile mezarlıktan, uzaktaki otoyola doğru yürürken, durdum. Şimdiye kadar neden hiç kimsenin gelmediğini anlamıştım.

Gökyüzü çok yoğun, çok siyah ve çok yıldızlıydı. O kadar çok yıldız vardı ki, sanki bir ağım olsa, onları yakalayabilirdim. Yüksek ve sıcak bir rüzgâr esiyordu. Ayı göremiyordum. Çok fazla yıldız ışığı vardı. Rüzgârın meraklı parmakları arasında onu hissetim. O çekimi hissettim. Dominga Salvador büyüsünü tamamlamıştı. Mezar taşlarının arasına yöneldim ve ona gitmem gerektiğini biliyordum. Tıpkı zombinin bana itaat ettiği gibi. Ben de ona itaat edecektim. Bir kurtarma atışı, bir yardım imkânı yoktu. Yakalanmıştım, bu kadar basitti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Çakılın üzerinde hareketsiz duruyordum. Wanda kollarımda hareket edip bana bakmak için döndü. Yüzü yıldız ışığında inanılmaz derecede soluk görünüyordu. Benimki de soluk muydu? Acaba şok, yüzüme ay ışığı gibi yayılmış mıydı? İleri bir adım atmaya çalıştım. Wanda'yı güvenli bir yere götürmek istiyordum. Adım atamıyordum. Bacaklarım titreyinceye kadar gayret ettim. Hareket edemiyordum.

"Neler oluyor? Gaynor gelmeden buradan gitmemiz gerek," dedi Wanda.

"Biliyorum," dedim.

"O zaman ne yapıyorsun?"

Boğazımda düğümlenen, soğuk ve sert şeyi yuttum. Kalbim göğsümde atıyordu. "Gidemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sesi, krize girmek üzereymiş gibi geliyordu.

Histeri krizine girme fikri gayet güzeldi. Kendi kendime, bu işten sağ çıkarsam bir kriz geçireceğime dair söz verdim. Tabii ki, eğer çıkmayı başarabileceksem. Göremediğim ya da dokunamadığım bir şeyle mücadele ediyordum ama beni kıskıvrak yakalamıştı. Durmalıydım yoksa bacaklarım artık kul-

lanılmaz hale gelecekti. En azından o yöne doğru sorunlarımız vardı. İleri gidemiyorsam, belki geri gidebilirdim.

Geriye doğru iki adım attım. Evet, bu işe yaramıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Wanda.

"Mezarlığa," dedim.

"Neden?"

İyi bir soruydu ama Wanda'nın anlayacağı şekilde nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Bunu ben kendim bile anlayamamıştım. Başka birine nasıl açıklayabilirdim? Gidemiyordum ama Wanda'yı da beraberimde götürmek zorunda mıydım? Büyü onu bırakmama izin verir miydi?

Denemeye karar verdim. Onu çakıl taşlarının üzerine yatırdım. Kolayca oldu, bazı seçeneklerim hâlâ açıktı.

"Beni neden bırakıyorsun?" Yakama yapışmıştı. Çok korkmuştu. Ben de.

"Eğer başarabilirsen yola doğru git," dedim.

"Ellerimin üzerinde mi?" diye sordu.

İyi bir noktaya temas etmişti ama ne yapabilirdim? "Nasıl silah kullanılacağını biliyor musun?"

"Hayır."

Silahı ona mı bırakmalıydım yoksa yanıma mı almalıydım? Belki Dominga'yı öldürme fırsatını yakalardım. Eğer bu zombilere emir vermek gibi işe yarıyorsa, eğer özellikle yasaklamadıysa, onu öldürebilirdim. Çünkü bir şekilde hâlâ kendi irademe sahiptim. Beni çağırırlardı, sonra Wanda'yı almak için geri yollarlardı. Onun kurban edilmesi gerekiyordu.

Emniyetini açıp 22'liği ona verdim. "Dolu ve ateşe hazır. Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden Enzo ya da Bruno gelinceye kadar bekle, iyice yakına girdikleri zaman ateş edersin. Çok yakından ıskalamazsın," dedim.

"Beni neden yalnız bırakıyorsun?"

"Büyü yüzünden, sanırım," dedim.

Gözleri büyüdü. "Ne çeşit bir büyü?"

"Bana, onların yanına gitmemi emreden çeşitte bir büyü. Buradan gitmemi yasaklayan bir tür"

"Aman Tanrım," dedi.

"Evet," dedim. Ona gülümsedim. Bütünüyle yalan, teskin edici bir gülümsemeydi. "Senin için geri geleceğim."

Sadece bana baktı. Bütün canavarlar odayı terk etmeden yanından ayrılan ailesine bakan bir çocuk gibi bakıyordu.

Silahı ellerinde sıkı sıkı tuttu ve benim karanlığın içine gidişimi seyretti.

Uzun, kuru çimenler kotuma sürünüyordu. Rüzgâr çimenleri soluk renkli dalgalarla oynatıyordu. Mezar taşları otların arasından, alçak bir duvarın kalıntıları ya da deniz canavarlarının sırtları gibi çıkmıştı. Nereye gittiğimin farkında değildim, ayaklarım yolu biliyor gibiydi.

Acaba bir zombiye de gelmesi emredildiğinde, böyle mi hissediyordu? Hayır, zombinin duyma mesafesinde olmanız gerekiyordu. Zombilere uzaktan hükmedemezdiniz.

Dominga Salvador, tepenin zirvesinde duruyordu. Ay ışığı etrafını aydınlatıyordu. Ay şafağa doğru alçalmıştı. Hâlâ geceydi ama gecenin sonuna gelmiştik. Gece gölgelerinin kadifemsi, gümüşi hareketsizliği içindeydi ama sıcak rüzgârda şafağın ipuçlarını alabiliyordunuz.

Eğer işi şafağa kadar geciktirebilirsem, zombiyi diriltemezdim. Belki büyünün zorlayıcı etkisi de geçerdi; eğer hak ettiğimden daha şanslıysam, belki.

Dominga, koyu renkli çemberin içinde duruyordu. Ayaklarının dibinde ölü bir tavuk vardı. Şimdiden bir güç çemberi yapmıştı. Tek yapmam gereken, içine girip bir insan kurban etmekti. Bunu yapmaktansa ölürdüm, eğer gerekiyorsa.

Harold Gaynor, çemberin diğer tarafında, elektrikli tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Çemberin dışında, güvendeydi. Enzo ve Bruno da, Gaynor'un yanındaydı, onlar da güvendeydi. Sadece Dominga çembere girme riskini almıştı.

"Wanda nerede?" diye sordu.

Yalan söylemeye, onun güvende bir yerde olduğunu söylemeye çalıştım ama dudaklarımın arasından doğrular döküldü. "Evin yanında, çakıl taşlarının üzerinde."

"Onu neden buraya getirmedin?"

"Bana sadece bir emir verebilirsin. Gelmemi emrettin. Ben geldim."

"Şimdi bile çok dikkafalısın, bu çok ilginç. Enzo, git kızı getir, ona ihtiyacımız var," dedi.

Enzo hiçbir şey söylemeden kuru çimenlerde yürüyüp gitti. Wanda'nm onu öldürmesini diledim. Bütün şarjörü üzerine boşaltmasını umuyordum. Hayır, Bruno için de birkaç tane saklamalıydı.

Dominga'nm sağ elinde bir ağaç palası vardı. Keskin tarafı, kanla koyu bir renge boyanmıştı. "Çembere gir, Anita", dedi.

Direnmeye çalıştım, yapamamayı denedim. Çembere tam girmek üzereyken neredeyse karşı koyuyordum. Adım attım. Çember omurgamda bir karıncalanma oluşurdu ama daha kapanmamıştı. Ne yapmıştı bilmiyorum ama kapanmamıştı. Çember yeterince gerçek görünüyordu ama kapanmamıştı. Kurbanını bekliyordu.

Karanlıkta silah sesleri yankılandı. Dominga zıpladı. Ben gülümsedim. "Bu da nedir?"

"Sanırım koruman büyük bir lokma ısırdı," dedim.

"Ne yaptın?"

"Wanda'ya bir silah verdim."

Boştaki eliyle bana tokat attı. Çok sert vurmasına gerek yoktu. Orası, Bruno ve o, işte-adı-her-neysenin vurduğu yanaktı. Aynı yere üç kez vurulmuştu. Hoş bir morluk olacaktı.

Dominga arkamda bir yere bakıp gülümsedi. Daha dönüp bakmadan, ne olduğunu biliyordum.

Enzo, Wanda'yı tepeden yukarıya taşıyordu. Birden fazla

silah sesi duyulmuştu. Paniğe kapılıp çok erken ateş etmiş ve ıskalamış mıydı? Lanet olsun.

Wanda çığlık atıp küçük yumruklarıyla Enzo'nun geniş sırtını yumrukluyordu. Eğer sabaha sağ çıkarsak, Wanda'ya yumruklarıyla daha iyi şeyler yapmayı öğretecektim. O özürlüydü, çaresiz değildi.

Onu çemberin içine taşıdı. Çember kapanıncaya kadar, onu bozmadan herkes girip çıkabilirdi. Wanda'yı yere bıraktı, ellerini arkasından can yakıcı bir açıyla tutuyordu. Wanda hâlâ çığlık atıp çırpınıyordu. Onu suçlamıyordum.

"Bruno'yu da çağır, onu sıkı tutsunlar. Ölümün tek seferde olması lazım."

Dominga başıyla onayladı. "Evet, öyle olması lazım." Bruno'ya çembere girmesini işaret etti. Bruno tereddüt etti. "Ne diyorsa yap," dedi Gaynor.

Bruno o zaman tereddüt etmedi. Gaynor onun yeşil renkli tanrısıydı. Bruno da Wanda'yı bir kolundan tuttu. İki kolunu tutan birer adama ve bacakları işe yaramaz olmasına rağmen, hâlâ çok fazla hareket ediyordu.

"Diz çöküp kafasını sabit tutun," dedim.

Önce Enzo diz çöktü. Büyük eli Wanda'nın ensesini tutup kafasını sabitledi. Wanda ağlamaya başladı. Bruno da diz çöktü ve omuzlarından tutup Wanda'yı sabitledi. Ölümün tek bir darbede olması çok önemliydi.

Dominga artık gülümsüyordu. Bana, kahverengi bir kavanozdaki merhemi uzattı. Merhem beyaz renkliydi ve ağır bir şekilde yonca kokuyordu. Ben kendiminkilerde biberiye kullanmayı tercih ederdim ama yonca da fena değildi.

"Ne kullandığını Manny'den öğrendim."

"Sana hiçbir bok söylememiştir."

"Eğer ailesini tehdit edersem, her şeyi söyler." Dominga güldü. "Ah, o kadar üzgün bakma. Sana ihanet etmedi, *chica*. Manuel sadece benim senin güçlerini merak ettiğimi zanne-

diyor. Ediyorum da, biliyorsun."

"Yakında göreceksin, değil mi?" dedim.

Boynunu hafifçe eğip bir şekilde selam verdi. "Merhemi, gerekli yerlerine sür."

Merhemi yüzüme sürdüm. Serin ve yapışkandı. Yoncaların kokusu onu şeker gibi yapmıştı. Sonra iki elimle tişörtümün altından kalbimin üzerine sürdüm. En son da mezar taşına.

Şimdi tek ihtiyacımız kurbandı.

"Hareket etme," dedi bana Dominga.

Olduğum yerde kaldım, sanki büyülenmiştim. Acaba holde hareketsiz bekleyen canavarı da, benim şu an olduğum gibi miydi?

Dominga ağaç palasını çimenlerin üzerine bırakıp dışarı çıktı. "Ölüyü dirilt, Anita," dedi.

"Önce Gaynor'a bir soru sorun, lütfen." O lütfen biraz zor çıkmıştı ama işe yaradı.

Dominga bana merakla baktı. "Ne sorusu?"

"Atası bir vudu rahibi miymiş?" diye sordum.

"Ne fark eder?" diye sordu Gaynor.

"Seni aptal," dedi Dominga. Ellerini yumruk yapmış, Gaynor'a doğru döndü. "İlk başta da yanlış olan oydu. Sen benim güçlerim olduğunu zannettin!"

"Siz ne saçmalıyorsunuz?" diye sordu Gaynor.

"Bir vudu rahibi ya da animatörü diriltirken, bazen büyü çalışmayabilir," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Ecdadının büyüsü, benim büyümü engelledi," dedi Dominga. "Bu ecdadının vudu ile bir ilgisi olmadığından emin misin?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi.

"Peki ilkini biliyor muydun?" diye sordum.

"Evet."

"Neden bana söylemedin?" dedi Dominga. Gücü, etrafın-

da karanlık bir hale gibi yayılıyordu. Acaba onu öldürür müydü yoksa daha çok parayı mı istiyordu?

"Önemli olabileceğini düşünmemiştim."

Dominga dişlerini gıcırdatıyordu. Onu suçlamıyordum. Gaynor, onun ününe ve bir düzüne hayata mâl olmuştu ve bunda yanlış bir yön görmüyordu. Ama Dominga onu öldürmedi. Açgözlülük kazanmıştı.

"Hadi, bu işi bitirin, yoksa paranı istemiyor musun?"

"Beni tehdit etme!" dedi Dominga.

Çok güzel, kötü adamlar kendi aralarında tartışıyordu.

"Seni tehdit etmiyorum, Sinyora. Sadece, eğer bu zombi dirilmezse, para ödemeyeceğim."

Dominga derin bir nefes aldı. Kelimenin tam anlamıyla omuzlarını dikleştirdi ve bana döndü. "Emrettiğim gibi yap ve ölüyü dirilt."

Ağzımı açıp olayı geciktirmek için bir bahane daha düşünmeye başladım. Şafak yaklaşıyordu. Bir tane bulmalıydım.

"Artık beklemek yok. Ölüyü dirilt, Anita, şimdi!" Son kelimede bir emir tonu vardı.

Yutkunup çemberin köşesine ilerledim. Dışarı çıkmak, gitmek istiyordum ama yapamıyordum. Orada durmuş, görünmez engele dayanmıştım. Hissedemediğim bir duvara çarpmak gibiydi. Orada durup bütün vücudum titreyinceye kadar kendimi zorladım. Derin, titreyen bir nefes aldım.

Ağaç palasını yerden aldım.

"Hayır, Anita, lütfen, lütfen yapma!" dedi Wanda. Çırpındı ama hareket edemiyordu. Kolay bir ölüm olacaktı. Bu, bir tavuğun kafasını tek elle kesmekten kolay olacaktı, ki bunu her gece yapıyordum.

Wanda'nın önünde diz çöktüm. Enzo'nun ensesini kavrayan eli, hareket etmesini engelliyordu. İnledi, boğazından, çaresiz, ince bir ses çıktı.

Tanrı'dan yardım diledim.

Ağaç palasını boynunun altına dayadım."Başını yukarı kaldır ki, ölümcül vuruştan emin olabileyim," dedim Enzo'ya.

Enzo, Wanda'nın saçların avuçlayıp can yakıcı bir şekilde çekti. Wanda'nın gözleri korkudan açılmıştı. Ay ışığında bile boynunda atan nabzını görebiliyordum.

Ağaç palasını yeniden boynuna dayadım. Tenini bıçağın ucunda hissediyordum. Bıçağı boğazından biraz ayırdım, bir süre oradan uzakta tuttum. Ağaç palasını Enzo'nun boğazına soktum. Ucu mızrak gibi boğazına saplandı. Kan siyah bir dalga halinde saçıldı.

Benim dışımda herkes bir an için dondu, kaldı. Palayı Enzo'nun boğazından çekip Bruno'nun karnına sapladım. Silahına uzanan eli yere düştü. Palanın üzerine abanıp yukarı, boğazına doğru ittim. İç organları sıcak bir fışkırmayla dışarı döküldü.

Taze ölü kokusu çemberi doldurdu. Kan yüzüme, göğsüme, ellerime, her yerime sıçrayıp beni kaplıyordu. Bu son adımdı ve çember kapanmıştı.

Daha önce binlerce çember kapatmıştım ama hiçbiri böyle değildi. Şok yüzünden nefesim kesilmişti. Hücum eden güç yüzünden nefes alamıyordum. Sanki bedenimden elektrik akıyordu. Güç yüzünden tenim yanıyordu.

Wanda da kanla kaplanmıştı. Krize girmişti. "Lütfen, lütfen, beni öldürme. Beni öldürme! Lütfen!"

Wanda'yı öldürmeme gerek yoktu. Dominga bana ölüyü diriltmemi söylemişti ve şimdi ben de bunu yapacaktım.

Hayvan öldürmek bu tür bir güç vermiyordu. Ama artık kendimi, sanki tenim bedenimde ayrılıp gidecekmiş gibi hissediyordum. İçimden geçen gücü toprağa verdim. Ama sadece çemberin içine değil. Tek bir mezar için çok fazla gücüm vardı. Birkaç mezar için bile çok fazla gücüm vardı. Gücümün havuzdaki su halkaları gibi yayıldığını hissettim. Dışarı, dışarı yayıldı. Gücüm artık toprağa iyice yayılıncaya kadar ge-

nişledi. Dolph'la beraber dolaştığımız bütün mezarlara ulaşmıştım. Hayalet olmayan mezarlara. Çünkü hayaletler için ruh büyüsü gerekirdi ve nekromensi ruhlarla birlikte çalışmazdı.

Her mezarı, her cesedi hissedebiliyordum. Sadece toz ve kemik parçalarından ibaret olanları da, yeni ölmüş olanları da, hepsini hissedebiliyordum.

"Çağrımı duyan bütün ölüler, mezarlarınızdan kalkın." İsimlerini söylemeden, birini bile diriltememem gerekiyordu ama iki insanın ölümü, ölülerin direnemeyeceği kadar güçlüydü.

Sudan çıkan yüzücüler gibi yukarı çıktılar. Yer ayakların altında tüyler gibi kabardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Dominga.

"Ölüyü diriltiyorum," dedim. Belki sesimden belli olmuştu, belki de fark etmişti. Her neyse, çembere doğru koşmaya başladı ama geç kalmıştı.

Dominga'nın ayaklarının altındaki yerden, eller fırladı. Ölü eller onu ayak bileklerinden yakaladı ve yüzüstü çimenlere düşmesine neden oldular. Onu göremiyordum ama zombiler hâlâ benim kontrolümdeydi. "Öldürün onu, öldürün," diye emrettim.

Çimenler su gibi çalkalandı. Kemiklerden ayrılan kasların ıslak ve yoğun sesi geceyi doldurdu. Kemikler keskin seslerle kırılıyordu. Etin parçalanma sesleri arasında Dominga çığlık attı.

Son bir ıslak ve gürültülü ses geldi. Dominga'nın çığlıkları bir anda kesildi. Ölü ellerin, onun boğazını parçaladığını hissettim. Kanı, siyah bir fıskiye gibi çimenlere saçıldı.

Büyüsü rüzgârla birlikte uçup gitti. Artık onun iradesi altında değildim. Gücün etkisi altındaydım. Hava akımını kullanan bir kuş gibiydim. Kendimi hava kadar gerçek ama maddesiz hissediyordum.

Gaynor'un ecdadının mezarı yarıldı. İçinden, soluk bir el göğe uzandı. Yarıktan ikinci bir el daha çıktı. Zombi kuru topraktan dışarı çıkıyordu. Diğer eski mezarların da yaz sıcağında açıldıkların duyuyordum. Zombi, tıpkı Gaynor'un istediği gibi, mezardan çıktı.

Gaynor tepenin yamacında, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Etrafı ölülerle çevriliydi. Çeşitli çürüme evrelerindeki düzinelerce zombi, etrafını çevirmişti. Ama henüz bir emir vermemiştim. Ben söylemediğim sürece ona zarar vermezlerdi.

"Ona hazinenin nerede olduğunu sor," diye bağırdı Gaynor.

Ona baktım, bütün zombiler de gözlerini ona çevirdi. Anlayamamıştı. Gaynor da, çok parası olan pek çok insan gibiydi. Güçle parayı birbirine karıştırıyorlardı. İkisinin birbiriyle hiç ilgisi yoktu.

"Harold Gaynor denen adamı öldürün." Durgun havada bile duyulacak bir sesle söyledim.

"Sana sadece onu diriltiğin için bir milyon dolar vereceğim. Hazineyi bulsak da, bulmasak da," dedi Gaynor.

Zombiler her yönden üzerine geliyordu, bütün korku filmlerinde gördüğümüz, yavaş, ellerini ileriye uzatmış hareketlerle yaklaşıyorlardı. Ne derseniz deyin, Hollywood bazen işlerin aslına sadık kalıyordu.

"İki milyon, üç milyon!" Sesi korku içinde çatlıyordu. Dominga'nın nasıl öldüğünü benden daha iyi görmüştü. Onu neyin beklediğin biliyordu. "Dört milyon!"

"Yeterli değil," dedim.

"Ne kadar?" diye bağırdı. "Fiyatını söyle!" Onu artık göremiyordum. Zombilerin arkasında kalmıştı.

"Para istemiyorum, Gaynor, öldüğünü görmek yeter."

Çığlık atmaya başladı. Ellerin onu parçalamak için uzandığını, dişlerin et kopartmak için açıldığını hissettim.

Wanda bacaklarımdan yakaladı. "Yapma, ona zarar verme. Lütfen!"

Ona sadece baktım. Benjamin Reynolds'un kana bulanmış oyuncak ayısını, işe yaramaz yüzüğüyle o küçük eli, kanla kaplı yatak odasını, bebek battaniyesini hatırlıyordum. "Ölmeyi hak ediyor," dedim. Sesim benden ayrı çıkıyordu, uzaktan gelen bir yankı gibiydi. Kendi sesime benzemiyordu bile.

"Onu öylece öldüremezsin," dedi Wanda.

"İyi seyret," dedim.

Üzerime tırmanmaya çalıştı ama bacakları ağır geldi ve gözyaşları içinde ayaklarımın dibine düştü.

Wanda'nın nasıl oluyor da, ona yaptıklarından sonra Gaynor'un hayatı için yalvardığını anlayamıyordum. Aşk, böyle bir şey olmalıydı. Her şeyin başında, Wanda onu çok sevmişti. Ve belki de, hepsinden daha üzücü olanı buydu.

Gaynor'un öldüğünde, ben de fark etmiştim. Parçaların neredeyse bütün ölülerin eline ve ağzına bulaştığında zombiler, durdular. Bana doğru döndüler, yeni emirleri bekliyorlardı. Hâlâ güç içinde yüzüyordum. Yorgun değildim. Onları geri yatırmaya yetecek kadar gücüm kalmış mıydı? Öyle olmasını umuyordum.

"Geri dönün, hepiniz, mezarlarınıza geri dönün. Sessiz toprakta dinlenin. Geri dönün, geri dönün."

Sanki içlerinden rüzgâr geçmiş gibi titrediler. Sert, kuru toprağın üzerine yattılar ve mezarlar onları yuttu. Büyülü yumuşak kum gibiydi. Ayağımızın altındaki toprak, sanki uyuyan biri daha rahat bir pozisyona geçermiş gibi hareket etti.

Bazı cesetler Gaynor'un ecdadı kadar yaşlıydılar. Bu, üç yüzyıllık bir cesedi diriltmek için insan kurban etmeye ihtiyacım olmadığı anlamına geliyordu. Bu, Bert'in çok hoşuna gidecekti. İnsan ölümlerinin verdiği güç, görünüşe göre, katlanıyordu. İki insan ölmüştü ve ben koca bir mezarlığı dirilt-

miştim. Bu mümkün değildi. Ama yine de yapmıştım. Siz ne biliyordunuz ki zaten?

Şafağın ilk ışığı doğu ufkunda süt gibi yayıldı. Işıkla birlikte rüzgâr dindi. Wanda kanlı çimenlere çökmüş, ağlıyordu. Onun yanına diz çöktüm.

Ben dokununca titredi. Sanıyorum onu suçlayamazdım ama yine de, beni rahatsız etmişti.

"Buradan gitmemiz gerek. Bir doktora ihtiyacm var," dedim.

Bana baktı. "Sen nesin?"

İlk kez bugün, bu soruya bir cevabım yoktu. İnsan yeterli olmuyor gibiydi. "Ben bir animatörüm," dedim, sonunda.

Bana bakmaya devam etti. Ben de olsam inanmazdım. Ama yine de, onu kaldırmama izin verdi. Sanırım bu da bir şeydi.

Ama gözlerinin ucuyla bana bakmaya devam ediyordu. Wanda beni de canavarlardan biri olarak değerlendiriyordu. Haklı olabilirdi.

Wanda'nm nefesi kesildi, gözleri büyüdü.

Yavaşça arkamı döndüm. Canavar mı gelmişti?

Jean-Claude gölgelerden çıktı.

Bir süre nefes alamadım. Bu, çok beklenmedikti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gücün beni çağırdı, *ma petite*. Şehirdeki bütün ölüler bu gece gücünü hissetmiştir. Ben şehrin kendisiyim, o yüzden incelemeye geldim."

"Ne kadar zamandır buradaydın?"

"O adamları öldürdüğünü gördüm. Mezarlığı diriltişini gördüm."

"Yardım etmek hiç aklma gelmedi mi?"

"Yardıma ihtiyacın yoktu." Gülümsedi, ay ışığında görünmüyordu bile. "Hem beni de parçalara bölmek isteyebilirdin."

"Benden korkmuş olamazsın," dedim.

Ellerini yana açtı.

"İnsan hizmetkârından korkuyor musun? Yaşlı, küçük mo-

idan mı?"

"Korkmuyorum, *ma petite* ama tedbirliyim."

Benden korkuyordu. Bu durum, neredeyse bütün bu bokluğu çekilir hale getirmişti.

Wanda'yı tepeden aşağıya taşıdım. Jean-Claude'un ona dokunmasını istememişti. Canavarlar arasında tercihini yapmıştı.

Kırkıncı Bölüm

Dominga Salvador mahkeme tarihini kaçırdı. Ne güzel. Dolph, Dominga Salvador'un kefaletle serbest kaldığını örgenince, beni her yerde aramıştı. Dairemin boş olduğunu öğrenmişti. O gece nerede olduğum konusunda söylediklerim onu pek tatmin etmemişti ama fazla üzerinde durmadı. Başka ne yapabilirdi ki?

Gaynor'un tekerlekli sandalyesini buldular ama ondan hiç iz yoktu. Kamp ateşi etrafında anlatılacak gizemlerden bir tanesi olmuştu. Mezarlığın ortasındaki kanlı, boş bir tekerlekli sandalye. Mezarlık görevlisinin evinde, ceset parçaları buldular: İnsan ve hayvan parçaları. Sadece Dominga'nın gücü, o şeyi bir arada tutuyormuş. Tanrıya şükür. Teoriye göre Gaynor'u o canavar yemişti. Canavarın geldiği yer ise, belli değildi. Ceset parçalarını açıklamam için beni çağırdılar. Bu şekilde, polis onun daha önceden bir arada olduğunu öğrendi.

Irving, Gaynor'un kayboluşu hakkında gerçekten ne bildiğimi öğrenmek istiyordu. Sadece gülümsedim ve esrarengiz rolü yaptım. Irving bana inanmadı ama hepimizin şüpheleri yok muydu? Haberleri, şüpheler hikâye haline getirmiyor muydu?

Wanda şehrin güneyine geri döndü. Jean-Claude ona Gü-

len Ceset'te bir iş teklif etti. Wanda reddetti, hem de hiç kibar değildi. 'İşinden' bir hayli para kazanmış olmalıydı. Başarıp başaramayacağını bilmiyordum ama Gaynor'un ortadan

kayboluşuyla, artık bunu deneyebilirdi. Seçtiği uyuşturucusu, ölmüş bir keşti. Bu, rehabilitasyondan daha iyiydi.

Catherine'in düğününe kadar kolumdaki kurşun yarasından geriye sadece bir bandaj kalmıştı. Yüzümdeki ve boynumdaki morluklar hastalıklı görünen, sarı-yeşil karışımı bir renge dönüşmüştü. Pembe elbiseyle çok daha belirgin oluyorlardı. Catherine'e düğünü bensiz yapma seçeneğini söyledim. Düğün koordinatörü buna dünden razıydı ama Catherine kabul etmedi. Düğün koordinatörü morlukların üzerini makyajla kapattı ve günü kurtardı.

Üzerimde o garip elbiseyle, Catherine ile kol kola bir resim çektirdik. İkimiz de gülümsüyorduk. Arkadaşlık garip bir şeydi.

Jean-Claude hastaneye bir düzine beyaz gül gönderdi. Üzerindeki kartta, 'Benimle baleye gel. Hizmetkârım olarak değil, konuğum olarak,' yazıyordu

Baleye gitmedim. Şehrin Efendisi'yle çıkmadan da bir sürü derdim vardı.

İnsan kurban etmiştim ve kendimi çok iyi hissetmiştim. Gücün akışı, sanki can yakan seksin hatırası gibiydi. Bir parçan yeniden yapmak istiyordu. Belki de Dominga Salvador haklıydı. Güç, herkesi kendine çekiyordu, beni bile.

Ben bir animatörüm. Ben Cellat'tım. Ama şimdi başka bir şey olduğumu daha öğrendim. Büyükannem Flores'in en çok korktuğu şey olmuştum. Ben bir nekromensırdım. Ölüler benim uzmanlık alanımdı.